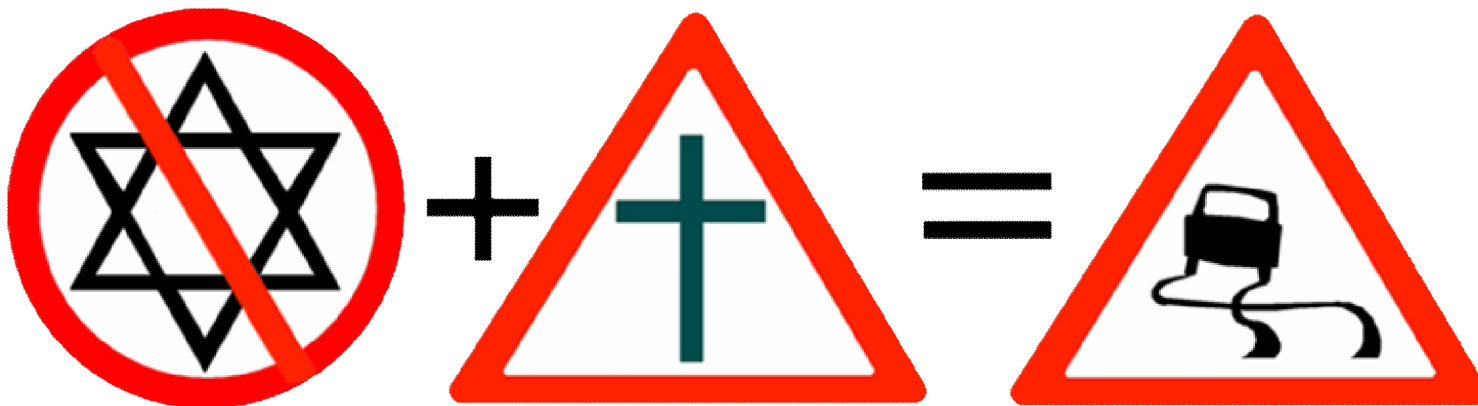

ВЕЧНА РЕЛИГИЈА ПРИРОДЕ

Бен Класен

Читањем ове књиге истина те доводи до спознаје о онима који владају Земљом већ хиљадама година...

ПРЕДГОВОР

Принципи и веровања која су изнета у овој књизи сачињавају веру Креативизма. Наша веровања су чврсто поткрепљена од стране мноштва доказа. Они су базирани на вечним законима природе, они су базирани на поукама и искуствима из историје, штавише **базирани су на логици, здравом разуму и реалности, а не митовима и фантазији**. Ни једна друга религија не може поштено да тврди ово. Ми верујемо да је у ових 6.000 година забележене историје, ова књига најтемељнији и најзначајнији религијски спис икада написан **за опстанак, развој и напредак Беле Расе**, најдивније створење у природном краљевству. Ми смо сасвим сигурни да ће се Бела Раса убрзо вратити реалности, искористити нашу нову моћну религију, поново задобити контролу над својом судбином и кренути напред према својим новим успонима. Према овим узвишеним циљевима – опстанак, развој и напредак Беле Расе – ова књига је посвећена. Ово је управо и разлог зашто је наша нова динамична религија основана. Ми зовемо нашу религију **Креативизам**, а наше вернике Креаторима, зато што верујемо да ове речи, суштински, најбоље описују карактеристике духа Беле Расе. Иако наша религија јесте нова, законе које пропагира нису нови, нити су измишљени. Напротив, само смо посматрали и изнели речима оно што је природа у њеној вечитој мудрости пресудила за опстанак свих њених створења од самог почетка. Није ни мало случајно што смо ми посматрали ове законе и базирали нашу религију на њима. Што је најчудније је да креативна Бела Раса није то урадила вековима раније. У суштини невероватно је да Римљани и Грци нису успели то да ураде у свом добу. Идући још даље, тешко је разумети да изузетно обдарени Египћани нису успели да ураде то у својој славној Белој Цивилизацији пре 5.000 година. **Да је Бела Раса то урадила у својој најранијој историји, не би била заробљена у идиотској и неизвесној борби за опстанак у којој се сада нашла.**

Ми верујемо да је реалност много важнија од веровања у недоказиве и нејасне приче пренадражене маште. Ми верујемо да су чињенице поткрепљене мноштвом доказа сто пута валиднији и значајнији од натприродних сила које не само да су недоказиве, него и немају везе са разумом. Ми одбијамо да прихватимо као веру смешне тврдње које одбацују историјске чињенице, геолошке чињенице, једном речју - научне чињенице. Ми верујемо да су докази и здраво расуђивање основа за формирање свих битних одлука које се односе на наш живот. Ми верујемо да је религија која је штетна за опстанак наше Расе, заправо лоша религија. Религија која помаже нашој Раси да опстане, развија се и напредује, јесте добра религија за нашу Расу. Наша вера је таква религија и имаће најдубље и великодосежне импликације **за корист и добробит наше Беле Расе**. Она није намеравана да учини нашу Белу

Расу мање религиозном. Напротив, наша намера је да Бела Раса буде много више предана религији него што је данас, а изнад свега наша намера је да дамо Белој Раси супериорнију религију него деструктивна, самоубилачка религија коју сада имамо на терету. Ми верујемо да највиши закон природе јесте право сваке врсте на опстанак, развој и напредак своје сопствене врсте. Ми сматрамо да за Белу Расу, право за опстанак, развој и напредак наших људи је не само највиши закон природе, него и основа наше вере. **Веома је јасно да уколико Бела Раса, у овој генерацији, не промени овај самоубилачки правац којим је сада пошла, она ће жалосно нестати са лица земље, преплављено и претрпано хордама обојених монгила.** Ми поуздано знамо да ће се у скорој будућности Бела Раса ујединити и прихватити програм Креативизма зарад сопственог опстанка. Поврх тога, ми смо убеђени да ако само једна десетина времена, енергије и новца буде утрошено у ширењу наше нове динамичне религије колико је утрошено у одржавање у животу болесне и морбидне религије, које сада поткопавају нашу Расу, да ће се Креативизам ширити као пламен. Ми намеравамо да организујемо наше добре људе да шире ту позитивну енергију још више. Уједињена и организована, Бела Раса је 10 пута снажнија од свих осталих на овом свету заједно. Ми предвиђамо да не само да ће се раширити на све стране света, него ће истиснути све остале религије, без изузетака. Ми верујемо да је то неизбежно.

САДРЖАЈ

ПРВА КЊИГА

НЕКАЖЊЕНО НАСИЉЕ

01. Закони природе су вечни
02. Бела раса – највеће чудо природе
03. Лекције из лабораторије у Индији
04. Бела раса – творац кинеске, мексичке и астечке цивилизације
05. Црна куга у нашој средини
06. Мајстори обмане – кратка историја Јевреја
07. Кехилах (Кахал)
08. Неколико примера јеврејских зверстава
09. Пет јеврејских књига
10. Стари завет
11. Књига о Јестири
12. Недоследност јеврејског Бога
13. Нови завет
14. Откровење – јеврејска ноћна мора
15. Одлазак у рај – немогући пројекат или, сви одлазе у пакао
16. Христово постојање није поткрепљено историјским доказима
17. Поглед изблиза на јудео-хришћанску подвалу
18. Талмуд
19. Протоколи сионских мудраца
20. Текст Протокола
21. Марксизам: савремени отровни напитака

ДРУГА КЊИГА

СПАСЕЊЕ

01. Природа и религија	27. Пут ка величини
02. Ваша лојалност – света дужност	28. Наша блистава будућност
03. Сврха живота	
04. 16 заповести	
05. Немачка, Адолф Хитлер и националсоцијализам	
06. Расни социјализам	
07. Принцип вођства	
08. Темели нашег белог друштва	
09. Важност земље и територије	
10. Манифест судбине	
11. Мухамеданство – моћ милитантне религије	
12. Краљица Изабела – надахнути крсташ	
13. Мормонизам – боља превара	
14. Хришћанство и комунизам – јеврејски близанци	
15. Креативизам против хришћанства	
16. Нарочито рањиво хришћанство	
17. Лажно лидерство	
18. Лажне идеје које шире Јевреји	
19. Поштовање чијег закона и реда	
20. Чињенице, митови и лажи	
21. Чињенице, судови, закључци и одлуке	
22. Моје духовно буђење	
23. Путокази дуж стазе живота	
24. Предност самозапошљавања	
25. Хорације на мосту	
26. Латински – најистакнутији језик цивилизације	

ПРВА КЊИГА

НЕКАЖЊЕНО НАСИЉЕ

ПОГЛАВЉЕ БР. 1.

Закони природе су вечни

Када погледамо свет природе око нас, остајемо задивљени његовом лепотом и величанственошћу. Присуствујемо тананим црвенкастим заласцима сунца које се огледа у праменовима облака, видимо масивну лепоту планина које сјаје и блистају под белим, снежним покривачима током зиме, а зеленилом и бојама цвећа у лето, док су обојене бескрајним нијансама жуте и црвене боје опадајућег лишћа у јесен. Гледамо простране океане који се ваљају, талас по талас, да би коначно запљуснуле неку далеку камениту обалу или пешчану плажу. Дубоко смо импресионирани чистим, прозрачним пустињским ваздухом у свитање и ружичастом, коралном бојом првих зрака сунца који падају на суве, ветром спране, голети планина. Када лутамо кроз непрегледна цветна поља прерије и њених брежуљака задивљени смо мноштвом боја, лепотом и различитим облицима којима нас је природа окружила.

Када се опијамо лепотом цвећа, плавог неба, зеленог дрвећа, планина и жубором потока, радосни смо што живимо. Уопште не разумемо, нити имамо идеју, колико дуго природа навлачи себи ово богато рухо. Само знамо да, из године у годину, она пролази кроз циклусе зиме, пролећа, лета и јесени. Знамо једино да је природа увек иста, иако се стално мења. Видимо да, како се пролеће приближава, цвеће ниче из земље, да би касније просцветало раскошним бојама, спарушило и увенуло током лета, дало семе у јесен, и отишло на починак испод снежног покривача у зиму. Затим поново долази пролеће, то семе клија, претвара се у нову генерацију цвећа, и исти циклус се понавља. Ако смо пронициљиви, једна изузетна чињеница не може да избегне нашој пажњи, нити нас може оставити равнодушнима, а то је истина да **природом управљају закони**.

Пејзаж се може променити, лице природе на било ком месту на земљи се може изменити, али се **закони природе никада не мењају**. Они су вечни, такви су увек били и такви ће увек бити; постојани су. На пример, закони гравитације су били овакви какви су данас, еонима. Биће исти и сутра и биће исти читаву вечност. И не само да су ти закони гравитације чврсти и непроменљиви на Земљи, већ су исти такви и на Марсу, Јупитеру и Венери. Они делују на потпуно истој основи, на, и у околини огромне звезде од које црпимо сав живот и енергију и коју зовемо Сунцем. И не само то, закони гравитације делују на потпуно истој основи, ван сваке сумње, и на другим сунцима у нашој галаксији, и у свим милионима галаксија које су удаљене милијардама светлосних година, што људски ум чак не може ни да појми.

Поменули смо законе гравитације. **Природа има милионе других закона** као што су закон који управља електрицитетом, закон који управља деловањем хемијских супстанци. Постоји мноштво закона који управљају међусобним односом магнетизма и електрицитета. Постоје и математички закони. У законе природе уткани су фантастични, запањујући међуодноси, права једна мрежа преплетених зупчаника који омогућавају природи да беспрекорно и стално функционише у њеном неумитном ходу, током еона времена, непрестано се мењајући, док њени закони остају заувек учвршћени, стабилни и непопустљиви. Не постоји ни једна једина трунчица доказа да се и један закон природе икада променио или да је престао да важи.

Шта је природа? Најуопштенији одговор није толико тежак. Једноставно, природа је цео космос, укупни универзум, укључујући ту и милионе природних закона широм простора и времена. Ти закони су вечни. Човек је већ решио милионе мистерија природе. Данашњи човек открива нове законе природе стопом раста која се стално повећава. Помоћу технологије проширио је своје разумевање мистерија природе. И поред тога што ће човек наставити да убрзано шири своја знања о законима природе, мирне душе се може рећи да он никада, никада неће решити више од једног делића њених мистерија. Када узмемо у обзир огромна пространства наше галаксије знане као Млечни пут, и схватимо да је она само једна од милиона галаксија које данас могу да открију наши моћни телескопи, наша машта почиње да клеча пред неизмерном величином универзума природе. Одједном нам постаје јасно да је наш мали свет само сићушна честица у огромном свемиру, а наш живот само пролазни тренутак у оквиру вечности. Примећујемо да, и поред тога што је велики део природе нежив, она ипак врви од живота. Сам живот је издељен у много, много група. Грубо га можемо поделити на поља дрвећа, цвећа, трава, поврћа итд. која припадају пољу ботанике. Онда имамо веома разгранату и занимљиву групу птица, животиња, риба, инсеката коју грубо класификујемо као поље зоологије. Даље откривамо да, иако свако од ових поља буја разноликошћу и бројношћу, које превазилазе нашу машту, сваку врсту можемо да додатно поделимо у више (често и стотина)

подврста. На пример, постоји хиљаде врста и подврста трава. Постоји хиљаде врста и подврста риба, хиљаде врста и подврста птица. Када дођемо до света инсеката чини нам се да никада нећемо успети да класификујемо све врсте и подврсте које постоје на земљи. Научници су побројали милион врста инсеката, али се предвиђа да је то тек једна десетина свих постојећих. Занимљиво је истаћи, рецимо, да постоји више од 320 врста птице колибри.

Ако погледамо себе, откривамо да смо и ми, људска бића, такође творевина природе. Примећујемо даље да је људска раса, која данас броји око 3.6 милијарди (књига је писана средином 70-тих година 20. века – прим. прев.), такође издељена на многе врсте и подврсте, са стотинама разлика у физичкој, менталној, емоционалној и психичкој појави. Многе од ових разлика су од кључне важности, неке су мање важне, али су све значајне. Од свих људских врста, ми, **поносни припадници беле расе**, осећамо да је природа стварајући нашу расу током милиона година, у овом времену достигла врхунац свог стваралаштва. Ми верујемо у то, а верујемо зато што постоји обиље релевантних доказа који поткрепљују овакав закључак. Поносан сам што сам припадник беле расе и захвалан сам природи што ми је омогућила привилегију да припадам њеној најбољој и најразвијенијој врсти. О белој раси више ћу говорити касније. Мој циљ, сада и овде, јесте да даље копам по феномену природе и мноштву њених дивних закона који су у вези са опстанком и ширењем самог живота. **Постоје неки људи који су убеђени да смо ми покорили природу** (користе се симболом пентаграма, или звезде петокраке – највиши врх те звезде је човек, а остала четири врха су вечна четири елемента природе: вода, земља, ватра и ваздух. Не само да човек није загосподарио природом, већ Он, уколико жели да преживи – мора да се повинује законима природе – прим. прев.). **Они су уверени да је човек, са својим научним достигнућима, данас изнад закона природе. Ово је, наравно, права глупост и потпуна неистина!** Ми смо, у најбољем случају, само подигли вео са неких тајни природе и открили тек неке од њених закона. Све што можемо заиста да тврдимо је да смо разумели само делић тих закона и искористили их ради сопственог опстанка. **Непобитна је чињеница да смо подређени законима природе у њеној свеукупности, баш као и свако друго живо биће. Ми сами смо само извршитељи воље природе, као и сва друга бића, па ћемо се, или покоравати законима природе и радити у складу са њима, или ће нас природа отписати, тако поуздано као што је то много пута учинила са другим врстама, попут рецимо, птице додо или диносауруса које је одбацила на хрпу непотребних старина. У сваку врсту природа је уградила снажан подстицај за опстанком и продужењем сопствене врсте.** Више је него очигледно да природа подстиче унутрашње раздвајање у оквиру појединих врста. Међу птицама, на пример, постоји 87 врста водомара; 175 врста детлића, 265 мухоловки; 75 врста шева; такође и 75 врста ластва; приближно 100 врста у породици сојки, сврака и врана; у огромном свету риба постоји, рецимо 250 познатих врста ајкула, итд. итд. **Када се једна врста чврсто утемељи, она се практично**

никада неће мешати са другим врстама у истој породици. На пример, северноамеричка патка, сивка, може да плива и да се храни у истом језерцету где је и јато патака гавки, али се те две врсте неће мешати. Париће се искључиво са сопственом врстом, сивка са сивком, а гавка са гавком. Смеђи медведи могу да живе у истој шуми са црним медведима, али ће и они, исто тако, инстинктивно знати да не треба да се мешају. Стриктно ће се држати своје врсте. Има 175 врста детлића, али се свака од њих чврсто држи своје врсте и не меша се са другима. Затим, 75 врста ластва су се, можда, првобитно развиле из једне врсте, у неко далеко време њихове еволуције, али се оне не враћају назад и не мешају да би се опет створила једна мешана врста ластва. Не, природа не планира на тај начин.

Да није тако, онда би се све врсте брзо монгрелизовале у једну мешану врсту. Затим би се монгрелизоване ластве ускоро мешале са 75 врста монгрелизованих шева, па би брзо добили некаку "шасту" (монгрелизована ластва). Монгрелизована шаста би се онда парила са монгрелизованим црвендаћем и модровољком и цео дегенеративни процес би довео до монгрелизоване птице. Коначни резултат био би да би птице изгубиле своје природне, посебне карактеристике које су им омогућавале да преживе свих ових хиљада година. **На нашу жалост и уз наше гађење, нешто неприродно попут овога се у новије време догађа међу људским расама. Ако се то не заустави, ми, бела раса ћемо платити високу цену због криминалног изопачавања закона природе.**

Због чега природа подстиче унутрашње раздвајање у оквиру врста? Постоји веома добар разлог за то, и он лежи у примени закона да најспособнији опстају. Природа непрестано тежи расту, напредовању, проналажењу бољег соја, боље врсте, бољег примерка. Понављам: природа стално тежи да унапреди врсте тако што, рецимо, раздваја детлиће на 175 врста. Има 175 различитих ДНК записа у тој једној врсти и сваки од њих има сопствене особине и начине преживљавања и размножавања. Неки од њих су бољи од других. Неке од ових врста неће преживети. Друге, које су боље оспособљене да се носе са окружењем, природним непријатељима, ситуацијом са храном, продужењем врсте, итд. не само да ће преживети, већ ће стално производити нове врсте које ће бити у стању да се боље надмећу у арили живота, против свих других. Ако су неке врсте боље прилагођене од других за борбу са окружењем, оне ће преживети и просперирати. Ако су мање способне, преживеће неко време а онда ће бити протеране на сметлиште еволуције. **Чинећи овако, природа увек еволуира на виши ниво.** Она сваку поједину врсту и подврсту обдараје посебним особинама, за њено размножавање, за њену одбрану и за прибављање залиха хране – укратко – средствима **за опстанак и продужење врсте.** Поједине животиње, као тигар на пример, имају изванредних особина које им иду у корист, како за одбрану тако и за напад. Тигрови имају жестоке канце и оштре зубе; могу брзо да трче; физички су јаки и дивљи су борци. Слона, са друге стране, уопште нема зубе и нема канце, али је огромна животиња са дебелом кожом и један од најјачих и најтежих

сисара на копну. Свакој животињи је изузетно тешко да га нападне и убије због његове велике масе, снажне грађе, дебеле коже и чињенице да може, а често то и чини, да сваку другу животињу изгази до смрти. Зећ је, са друге стране, мала, лагана животиња. Нема ни једно средство за одбрану које имају тигар или слон, али ипак постоји, и то у великом броју, зато што има неке друге посебности које су му више него довољне. Он није борац као лав или тигар. Напротив, веома је плашљива животиња, али га је природа обдарила начином да се одбрани, а то је способност да веома брзо трчи. Природа је зецу обилато надокнадила неке недостатке дајући му посебне особине, од којих је важна способност да брзо умножава своју врсту. У временском периоду које протекне између рођења два слончета, зећ ће већ имати неколико легла од по пола туцета и више зечића, тако да ће бити створено, то јест обезбеђено неколико генерација. И тако то иде. Што се природе тиче, нема добрих и лоших момака, нема хероја и ниткова. Постоји само непроменљив закон природе – закон опстанка. Продужење сопствене врсте.

Међу њеним створењима не постоје такве ствари као што су праведност, или морал, или осећај за фер плеј. Природа сваком створењу каже: обдарен си извесним карактеристикама, посебностима и особинама да размножаваш и продужаваш своју врсту и браниш је од свих других, без икаквих ограничења. Превара, лукавство, плачка, шта год користио, све је то део игре. На пример, може изгледати заиста нефер и страшно окрутно када велики планински лав обори и убије дивну малу срну. Али то се догађа свакога дана и сасвим је у складу са законима природе. Једна врста се храни другом, а да би то могла да чини, мора да убија и уништава. Чињеница да те две врсте нису подједнако снажне потпуно је неважна за суштину ствари и природа је ту индиферентна. Исто тако изгледа подло када се звечарка, опремљена отровом у очњацима, прикраде зецу, угризе га и паралише својим отровом, против чега зећ нема никакве одбране. Може изгледати неправедно и окрутно када јастреб–риболовац са висине спази рибу близу површине, па се сјури, зграби је и прогута за вечеру. Но, све једно, то је природни ток и сасвим је у складу са законима природе. Велика риба једе малу, а лав једе јагње, супротно неким митским баснама које можемо прочитати, у којима лав и јагње мирољубиво спавају један поред другог. То једноставно није тачно, и то није начин на који природа делује. У свако створење, било оно птица или сисар, риба или инсект, усађен је снажан нагон за продужењем сопствене врсте, и само сопствене врсте. Тај инстинкт је основа трајања свеколиког живота, и њега желимо посебно да нагласимо. То је нешто што и ми, бела раса, поседујемо, али је сада у опасности да се поништи због вештачких, страних утицаја. Да би се уверили колико је тај нагон јак, погледаћемо животне циклусе неколико врста птица, животиња, биљака и инсеката...

Један од најинтересантнијих примера за проучавање је животни циклус лососа. Вероватно ниједно друго биће нема снажнији **нагон за продужењем сопствене врсте** од ове рибе. Завршетак њеног животног циклуса пун је

драме и патоса. Адамова река је само једна од притока у густом сливу реке Фрејзер у Британској Колумбији, у Канади. У песковитим коритима ове реке, неких 150 миља од океана, налази се једно од мрестилишта лососа. Друго место за мрешћење је река Брукс, која се улива у Бристолски залив на Аљасци. Циклус отпочиње тако што женка положи јајашца у гнездо звано "спремиште" на песковитом дну реке. Ту јајашца могу да леже много недеља, прекривена чак и до 16 инча песка. У једном моменту развоја виде се на јајашцима црне тачке, које су у ствари очи које сјаје кроз провидне ћелије. Касније се, у овој фази "јајашца са очима" могу видети нерођене рибице како се преврћу унутар јаја спремајући се да изађу на свет. У одређено време, у зиму, млади се излегу. "Млађ" како рибари зову тек излегле рибице, јесу незграпне креатуре са великим кесама наранџасте боје које су им прикачене о бок. У тим кесама је жуманце којим се рибице хране док се развијају и чекају у песку. А онда, када досегну инч дужине, једне тамне ноћи мали лососи се искобељају из песка и почињу живот у отвореном свету.

Свет у коме расту је окрутан. Изливање реке, суша и температурне разлике у води могу бити смртоносне. Млади лососи могу бити плен за јакрепе, пастрмке, чак и једногодишње лососе, птице, а по некад и за вилине коњице у њиховим воденим фазама развоја. Проценат преживелих је страшан – од неких три хиљаде јајашаца које женка положи свега 30 до 100 лососа успе да прерасте до величине људског прста. Млади ружичасти и сиви лососи иду право у море. Друге врсте остају у језерима и рекама годину или две, а понекад порасту у дужину од 5 или 6 инча, пре него што пођу на пут низ брзаке. Када се једном докопају мора, тешко их је пратити, али су нам интезивни експерименти, са означавањем појединих примерака пружили много информација. Лососи се окупљају у северном делу Пацифика. Још док су у ранијим фазама развоја, по речним ушћима, пливају у огромним јатима. Када порасту, лососи круже по пацифичком океану три године за редом и том приликом пређу више од 2000 миља сваке године. Затим, после три-четири године проведених у океану, како их је природа програмирала, почињу да се враћају у матичне реке, по запањујуће прецизном распореду.

Лососи, који се у свом циклусу окупљају у заливу Бристол на Аљасци, толико су тачни у свом темпирању, да свих 50 милиона примерака, колико се процењује да их има, стигну у проширено речно ушће у периоду од три недеље, крајем јуна и почетком јула месеца – упркос чињеници да су неке рибе дошле и са удаљености од 1200 и више миља. Окупљају се са толиком тачношћу да, врхунац циклуса, који се догађа око 5. јула, за десет година није никада варирао више од осам дана, према веома прецизним научним посматрањима. Погледајмо сада проблеме са којима се лосос суочава у свом животном циклусу. Када му репродуктивни нагон каже да је време за полазак на мрешћење, он не може да следи никакве путоказе у океану који му је оставила дуга лоза предака. Постоје само правци и струјања, мале разлике у салинитету и танана колебања у температури воде, што не изгледа довољно да

буде употребљиво за одређивање курса миграције. За научнике је још увек мистерија какав то механизам постоји у лососу који му омогућава необично прецизну навигацију кроз непознате воде океана. Какав год био тај механизам, природа га је створила. И не само то, већ је обдарила лососа способношћу да пронађе пут назад, кроз различите канале, притоке и рукавце, да плива узводно и да стигне на исто мрестилиште са кога је првобитно кренуо. За неке врсте лососа пут узводно је кратак. Ружичасти и сиви лосос обично полажу икру ближе океану. Међутим, друге врсте пливају стотинама миља узводно. Неке се боре са воденим током месецима и путују чак и до 2000 миља узводно од обале.

Хајде да видимо шта ради лосос који плива узводно реком Адамс. Таква миграција је херкуловски подухват. Лосос стиже до ушћа реке у пуној кондицији. Месо му обично постаје црвено од љускара, налик на рачиће, којима се хранио у мору и богато уљем од харинги и других масних риба које је јео. Али када једном крене узводно, потпуно престаје да једе. Стомац и мужјака и женки се смежурају. Током дуге борбе са воденим током и водопадима, риба живи искључиво од сопствених телесних залиха масти и постаје пуки носилац сексуалних продуката која ће положити пре него што умре. У случају реке Адамс, лосос ће путовати око 18 дана и за то време прећи узводно око 300 миља. Током тих 18 дана пута узводно, у лососу се одигравају значајне биолошке промене. Његово тело постаје јарко црвено, а чељуст мужјака постаје гротескно искривљена и деформисана, док зуби расту. Толико да не може да затвори уста. Код мужјака се појављује и грба на леђима, коју није имао када је напустио океан. На крају велики број лососа стиже на место где се баца икра и где су и сами били рођени на песковитом дну. Женке одмах почињу да копају јаме или "спремишта" како би положили јајашца, односно икру. То чине ударајући репом по пешчаном дну реке како би положили јајашца односно икру. Када положи одређени број јајашца, кроз ритуал мрешћења са мужјаком, који оплоди ту икру, она отплива мало узводно да би опет положила јајашца. Песком, кога је репом истерала правећи другу јаму за јајашца, прекрива прво "спремиште". Током неколико дана и ноћи рада и одмора, женка ископа више таквих јама и положи преко 3000 јајашца, сваки пут уз мужјака који стоји спреман да оплоди јајашца, чим их она спусти. И тако, мужјак и женка лососа у пламено црвеним одорама, клизе једно поред другог у дворском ритуалу изнад свог гнезда за мрешћење, односно "спремишта". Гоњен **једним од најснажнијих нагона у природи**, лосос проналази свој пут, прелазећи огромни Пацифик, избегавајући рибаре, борећи се са речним током и скачући уз водопаде и препреке које му је човек поставио. Када коначно стигне на одредиште, у своје родне воде, и репродукује се, живот полако истиче из њега и лосос умире. Он је испунио своју мисију. Осигурао је да ће се родити ново поколење, које ће поновити циклус. И то се чини из године у годину, из генерације у генерацију, по посебном принципу који је природа створила само за лососе.

Шта можемо да научимо из животне историје лососа? Можемо да приметимо деловање неколико основних закона природе: 1.) Природа је сваку врсту обдарила снажним нагоном за продужењем сопствене врсте, који искључује све друге; 2.) Природа има специфичне и посебне програме које је усадила у инстинкт сваког створења, које оно следи током живота како би донела следећу генерацију. Ако из неких разлога, као што су природне катастрофе или слично, врста одступи од тог програма, она доживљава страшне губитке. У неким случајевима, уколико није у стању да се носи са променама које су јој наметнуте, врста изумире; 3.) Смрт је природна последица вечног ланца живота, а **природу никада не занима очување појединца већ, само очување врста**; 4.) Проценат губитка пре него што врста достигне фазу зрелости, може да буде изузетно висок, али најјачи, најздравији и најопрезнији преживљавају да би створили нову генерацију. Слабији и мање агресивни опадају и остају поред пута; 5.) Практично читав животни циклус врсте протекне у преживљавању и одрастању до фазе зрелости. Кулминација животних напора достиже свој климакс у репродуковању и стварању следеће генерације, што представља настављање бескрајног животног ланца.

Огроман број створења у природи су грабљивци, што значи да је основни начин њиховог опстанка убијање и прождирање других облика живота, поред биљака. Под ову категорију у животињском царству можемо подвести лавове, тигрове, вукове, којоте, леопарде, лисице и стотине других. У царству птица имамо орлове, јастребове, лешинаре и многе друге. У свету риба практично свака већа риба једе мању, а у многим случајевима чак и изданке сопствене врсте. И сам човек је у великој мери грабљивац, самом чињеницом да једе месо. Он убија стоку, овце, свиње, живину, рибе, дивљач и једе животињске и птичје продукте као што су кравље млеко, живинска јаја итд. Међутим, човек не воли да о себи мисли као о грабљивцу, пошто учествује у одгајању већине животиња и птица које једе. Све једно, ово ни на који начин не мења чињеницу да је он грабљивац, да убија и једе друга створења из природе. Неке од нижих и инфериорних људских врста, као што су црнци из Африке, чак су и канибали, па се једу међусобно. Сасвим различита од класе грабљиваца је **група паразита**. Већина њих, али не сви, налазе се у свету инсеката. Имамо створења као што су комарци, вашке, буве, стенице, крпељи итд., која живе на телима других бића и обично их не убијају, већ до хране долазе тако што сисају крв и животне сокове њихових несрећних домаћина. Неки паразити, као што ћемо касније видети, постоје и у самој људској врсти. Сада желимо да погледамо детаљније два грабљивца, једног из света птица и једног из животињског царства, да бисмо видели како се они носе са проблемима опстанка и продужавања врсте.

Орао је, свакако, једна величанствена птица. Амблем орла красио је стегове херојских римских легија, које су свуда стизале, у античко време. Знак орла поносно је стајао и на стеговима и заставама Хитлерове херојске Немачке.

Многи други народи и државе такође су користили орла као симбол свог поноса и моћи. Он је најплеменитији међу свим птицама које су икада рашириле своја крила преко азурног неба. Он је краљ међу птицама. Златни орао је грабљивац. Станиште златног орла простире се готово преко целе Северне Америке, великог дела Азије и мањих делова Африке и Европе, углавном око обала Медитерана. Краљ птица, толико слављен у причама и баснама, сада је врста која ишчезава, или се бар јако смањује по броју. Једна озбиљна научна студија о златним орловима каже нам да је на северноамеричком континенту преостало свега око 10.000 ових птица. Златни орао је један од најбољих ловаца у птичјем царству, али он мора да претражи чак и до 100 квадратних миља да би ухватио плен и нахранио породицу. Одрасла птица дневно поједе отприлике фунту mesa. У планинама Монтане, на великој територији, побројано је свега 18 парова орлова са гнездом, па је израчунато да пар просечно заузима територију од око 70 квадратних миља. Златни орао гнездо прави увек на истој територији, а често и на истом месту, из сезоне у сезону. У студији о орловима у тој области, износи се податак да женка орла обично снесе два јаја годишње из којих се просечно излеже 1,8 орлића. Од тих који се излегну, 87% доживи да напусти гнездо.

Упркос томе што је краљ птица, орао се сусреће са многим погибелјима. Пре него што ојачају да могу да полете, многи орлићи испадну из гнезда које је обично на великој висини. Најопаснији непријатељ одраслог орла је сам човек и многи орлови буду устрељени, отровани, а неке чак ударе и кола. Шта више, половину од свих смрти орлова изазвао је човек и то је главни разлог данашњег смањења њихове бројности. Орлови се много труде како би своју породицу снабдели храном која јој је неопходна да преживи. Зечеви чине 37% њихове исхране, док пустињски и планински глодари чине још једну трећину. Остале птице чине 12% исхране. Преосталих 18% састоји се од различитих животиња, међу којима може да буде и домаћа овца. Све у свему, јеловник златног орла из овог дела Монтане састоји се од 32 животињске врсте и оне се крећу од веверице до младог јелена, од велике рогате сове до змије звечарке. Птице обично бирају партнере за цео живот. Али, ако једно умре, преживели бира новог сапутника. Шта може да се научи из кратке животне историје златног орла? Имамо овде неколико додатних опсервација о деловању природних закона. Једна чињеница је очигледна: иако је краљ птица, орлу није гарантовано да ће успети у борби за опстанак своје врсте. **Бела раса, пре свега, треба да извуче добру поуку из ове лекције.** Иако је орао одличан ловац, он мора да уложи пуно напора како би прехранио и себе и своју породицу. Запажамо још да птица, попут првих досељеника, запоседа одређену територију коју сматра својом. Она зна колики је минимум територије који је потребан да би се прехранила породица и младунчад. Код орлова он износи око 70 квадратних миља. Најважнија лекција коју можемо да научимо од орла је да, упркос томе што је одличан ловац, храбар и одважан борац, његова врста ишчезава са лица земље због ниске стопе репродуктивности. Очигледно да чак ни његови изузетни квалитети – оштро око, велика крила, оштре канце –

нису довољни. Да би његова врста преживела, орао мора да има већу стопу репродукције. Мада је стопа смртности много већа код лососа, он је много бољи у размножавању врсте, јер за разлику од женке орла, која излеже два јаја, женка лососа излеже 3000 јаја и одатле има много већи репродуктивни фактор. Зечеви, са друге стране, имају бројне непријатеље – којоте, јазавце, јастребове, орлове, змије и гомилу других. Међу њима је и човек, који је сигурно побио хиљаду пута више зечева него орлова. Међутим, зечеви ипак, захваљујући својој изузетној плодности, успевају да се изборе са човеком и свим осталим природним непријатељима. **Очигледно је да опстанак врсте захтева висок степен плодности.**

Канадски шумски вук је, такође, грабљивац, али у животињском царству. Веома занимљиве записе о његовим обичајима и начину живота оставио нам је писац и природњак који је боравио у Лабрадору, у северној Канади, проучавајући популацију вукова уопште, а посебно једну породицу од три одрасла вука. Вукови су веома занимљиве животиње, али их ми често погрешно разумемо. Они нису номади, луталице, како се верује, већ су животиње које су настањене у великим сталним стаништима. Природњак о коме смо говорили открио је да поменута породица, која се састоји од три одрасла вука, запоседа територију коју сматра својом, а која износи око 100 квадратних миља. Границе су означили уринирањем на одређеним местима, која заокружују целу територију. Једном недељно, отприлике, они обиђу породичну територију и освеже граничне ознаке. Њихова територија граничи се са два друга вучја поседа, али није било знакова било какавог неслагања или борбе око граница и сваки клан је поштовао оне друге. Ово нам поново указује да, чак и птице попут орлова и животиње попут вукова, схватају **важност поседовања простора и територије** унутар које тумарају и лове за породицу, и схватају колики је минимум простора потребан да би се породица прехранила. Вукови се држе обичаја и воде прилично регулисан живот, иако нису везани за одређен распоред, они следе сасвим добро испланиране шеме. Мужјаци лове ноћу, али остају унутар граница своје територије. Женке обично остају у јазбини са својим вучићима, осим кратких излета, када иду по воду или скривено месо.

Вукови су моногамни. Имају само једног партнера и то је доживотно. Период парења обично траје само две или три недеље, у рано пролеће. Дом им је јазбина и често генерације вукова користе исту јазбину у којој одгајају своје породице. Током лета вукови иду у лов на одраслог лоса, обично најслабијег у крду или младог. У периоду када лосови одлазе на север, вукови се хране мишевима, веверицама и свиме што успеју да улове. Иако се на вукове обично гледа као на зле и опасне животиње, они су веома привржени својој породици и пуни љубави за њу. Изванредно се брину о својим младунцима. Лојални су својим партнерима и остају са њима цео живот. Окот од четири вучића је добар просек. **Од вукова можемо да научимо две ствари: важност земље и територије,**

и непоколебљиву оданост сопственој врсти. Једно од најзанимљивијих малих створења је медоносна пчела. Она је веома важна за ову студију зато што има изузетно организовану и високо развијену социјалну структуру. Продуктивност и активност, које се одвијају унутар кошнице и изван ње, су изузетно занимљиве, готово запањујуће. Пчеле и цвеће су два дела истог живота, као глава и писмо новчића. Овај невероватни тим, који се састоји од инсеката и биљке, усаглашен до запањујућег степена, представља једну од најдивнијих творевина природе.

Пчела је једино биће које лети, а које је створено да летећи носи тежак терет. Она има простор за складиштење терета и довољно снаге да пребацује сируп, полен и мед. И док теретни авиони које је створио човек могу да понесу терет који износи 25% тежине авиона, дотле пчела може да понесе терет који је готово 100% њене тежине. Иако има кратка крила на дебељушкастом телу и не може да клизи кроз ваздух, она све једно, може да се уздиже, спушта или да лебди мирно у ваздуху. Њена кратка, широка крила покреће се великом брзином, док у ваздуху изводи фигуру која подсећа на осмицу. Када направи осмицу, пчела или иде напред, или остаје да лебди у ваздуху испред цвета кога посматра. Ова летећа машина има три места у која може да утовари терет. Једно је резервоар унутар ње саме, кога пуни усисавајући нектаров сируп из дугачке цевчице унутар цвета. Друга два су корпе на задњим ногама за ношење полена. Пчела већином носи терет само у једном правцу. Када је напољу, потребна јој је само трунчица меда као погонско гориво, тек толико да стигне на циљ, где може наћи препуне оставе меда и обновити гориво. Мед је толико моћан, да трунчица, која може да стане на врх игле, окреће крила пчеле за лет од четврт миље. Пчела је изузетно друштвено створење. Кошница у којој живи је као једна јединица, као једна животиња. Има диван дом, са редовима шестоугаоних одаја изграђених од воска који изгледа као мермер. Мала кошница има око 20.000 пчела, кошница средње величине 75.000, док велика има чак 200.000 чланова. Читава кошница живи у једном ритму, као једно биће, један живот. Једна изузетно велика пчела, која живи у срцу кошнице, произвела је све пчеле у тој кошници. То је матица која ропски ради и полаже између 1000 и 2000 јаја дневно. Целокупан рад је веома добро организован. Пчелињу кошницу, која се састоји од саћа и његових шестоугаоних ћелија, граде млађе пчеле, које су старе мање од седамнаест дана и које још нису досегле стадијум у развоју када могу да лете. Медоносне пчеле уживају репутацију добрих архитеката и градитеља зато што подижу много редова малих одаја исте величине, где три пара зидова стоје једни наспрам других, тако да имају шестоугаон облик. Без табли за цртање, без компаса и лењира, оне завршавају посао и све је добро измерено, чврсто саграђено и веома прецизно. Зидови ћелија имају дебљину од једног тристапедесетог дела инча. У кошници је само једна матица. Изузимајући неколицину трутова који оплођавају матицу, сав преостали део колоније чине радници. Ови радници стално су у послу, било да скупљају храну са цвећа, граде домове од воска,

одлажу мед или преносе храну унутар кошнице. Матица је посебан изум. Остале пчеле толико раде да немају времена да праве потомке, па је природа изумела матицу која се разликује од осталих пчела и која полаже јаја. Да би се пчелињак од много хиљада пчела одржавао у снази и здрављу, сваког дана мора да се роди неколико хиљада нових малих пчела. И док матица живи око пет година, пчеле радници живе свега 41 дан. Матица тако има бескрајно пуно посла да замењује новим примерцима оне који умиру. Већину времена проводи ходајући преко саћа и испуштајући јаја сваких неколико секунди. Свако јаје упадне у једну ћелију. Њен посао захтева толико енергије да она мора уз себе да има помоћнике који је стално хране. Када је матица заузета полагањем јаја, окружена је свитом од 22 пчеле које чине краљевску послугу. Све су окренуте ка матици и окружују је као пречаге на точку. Њихов једини посао је да хране њено пчелиње височанство. Када напуне 12 дана замењују их младе пчеле, вероватно шест дана старе, јер храна за матицу може да се прави само у устима младих пчела.

Матица има пар добрих крила, али их користи само два пута у дугом животу; једном да одлети на парење, а други пут када са ројем напушта кошницу да би засновала нови дом. Она не може да полаже јаја пре него што је у лету оплоде трутови. Тек онда се враћа у кошницу и почиње полагање. Када се трутови врате у кошницу тражећи мед, радници одбијају да их хране и они умиру од глади. Нису више потребни животу колоније и бивају одбачени. Пчеле радници не проводе ноћ међу цвећем. Чекају у кошници до изласка сунца. Пошто не знају који ће цветови отворити тучкове и дати поленски нектар следећег јутра, нити где се они налазе, ова интелигентна мала створења не шаљу десетине хиљада својих теретњака да лутају унаоколо. Имају своје извиђаче који ће обавити осматрање одмах, чим сване. Туце пчела излети из кошнице у различитим правцима и осмотри околину. Оне лете око кошнице у све ширим круговима. Ако је воћњак са јабукама, поље мака, башта са пасуљем или грашком близу, или ливада расцветале детелине, у кошници настаје велико узбуђење и читава армија бива спремна за полетање у свега неколико минута. Међутим, дешава се да је плен понекад и удаљен. Извиђачи морају да претраже миље и миље крајолика. Када се врати, извиђач ће осталима саопштити које су тачно врсте свећа отворене, даће им упутства на коју страну света треба да лете и колико далеко до одредишта. Многа друга створења могу да комуницирају, али ретко које може да парира пчелама у јасноћи и у употребљивости језика који су развиле и којим комуницирају међусобно. Често смо чули израз "марљив као пчела", па бисмо желели да упоредимо продуктивност и организацију колоније пчела са организацијом и продуктивношћу белог човека. Ако постоји нешто што бисмо могли да научимо од природе социјалног устројства кошнице, онда је то следеће: а) цела колонија функционише због свог организованог друштвеног устројства; б) да би функционисала, колонија мора да има вођу, у овом случају матицу и ц) свако има своју посебну улогу у преживљавању колоније, а када та функција више није од користи (као код трутова), на такве се више не троши храна.

Следеће веома занимљиво биће, које је најбољи инжењер природе у животињском царству, јесте дабар. Даброви су тешки између 30 и 60 фунти и достижу дужину од 43 инча, укључујући ту и њихов 16 инча широк, равни, љускасти реп. На задњим ногама имају пловне кожице. Даброви живе у води и граде бране које могу да буду дугачке и по неколико стотина стопа, а високе и до 15 стопа, правећи тако језерца у којима обитавају и у којима су заштићени од непријатеља. Њихове куће су велике грађевине од грана облепљених блатом и имају улазе испод воде. Даброви једу кору и гранчице дрвета, посебно тополе. Кору љуште својим великим, оштрим секутићима. Обично копају канале, дугачке и по 2000 стопа, који воде до њиховог језерца и по којима плутају стабла дрвећа којим се хране. Попут пчела, даброви су такође инжењери и градитељи, и веома продуктивни мали радници. Они доказују да човек није једини градитељ. Шта више, њихова способност да пронађу и тачно измере стабла, која су им потребна за грађење бране, а затим и да ограде брану, превазилази, рецимо, способност афричких домородаца, чија племена никада нису изградила ни једну једину брану. Штавише, куће које граде даброви нису ништа лошије од блатних колиба које граде домороци џунглашких племена у Африци.

Ове способности, које пчеле испољавају градећи кошнице, саће и ћелије, и које даброви имају док граде бране и куће, утиснуте су и уткане у њихове инстинкте, својствене су само њима и потпуно њихове. Оне су примери блиставог начина на који је природа сваком створењу дала јединствени, уграђени инстинкт и програмирала га да га спроводи, непрестано, из генерације у генерацију. Није чудесно само то што тај инстинкт, са свим детаљним информацијама које садржи, почива у самим створењима, већ и што се све те информације преносе путем микроскопски ситних гена на бесконачан низ генерација. Природа је заиста чаробна. Пчеле нису једина створења у природи чији се живот у заједници врти око вође. Има много животиња које поседују инстинкт стада, које живе у групама, а те групе имају одређеног вођу. Вучји чопори имају вођу кога следе. Крдо бизона обично следи предводника који утире пут. Крдо дивљих коња на западу најчешће предводи пастув који се брине о свом стаду и мотри на опасност. Јато гусака, које лети зими на југ, обично предводи гусан који одређује пут. Принцип вође манифестује се у животињском царству, у царству птица и у свету инсеката, исто тако очигледно као и у друштвеној структури људи. Природа га је ту усадила.

У претходном делу навели смо примере неколико појединачних врста, а дотакли смо се уопштено још неколицине. У некој врсти садржаја, претходно изнесеног **можемо извући следеће закључке:** 1.) Универзумом владају закони природе; 2.) Закони природе су непроменљиви, строги и вечни; 3.) Закони природе примењују се на жива бића исто тако чврсто и неумитно као и на неживе објекте; 4.) И људска раса је такође творевина природе; 5.) **Природу занима само опстанак врсте, а не јединке;** 6.) Преживљавају само оне врсте које могу да се носе са непријатељским окружењем свих осталих и остану на своме или напредују; 7.) Природа стално настоји да усаврши врсте кроз закон да "само најспособнији остају". Она немилосрдно отписује, обично пре репродукције, све који не одговарају, или су слаби и болесни; 8.) Кроз борбу за опстанак врста природа показује да је потпуно лишена било какве самилости, морала или осећања за фер плеј у односу на било коју врсту. Једино мерило је опстанак; 9.) Природа фаворизује и промовише унутрашње раздвајање сваке врсте и изазива да се такве подврсте надмећу међусобно; 10.) Природа мрко гледа на монгрелизацију, укрштање или мешање раса. Она је свакој врсти и подврсти подарила инстинктивни нагон да се пари само са својом врстом; 11.) Природа је за сваку појединачну врсту развила одређену шему у њеном животном циклусу, коју та врста мора да следи. То се зове инстинкт и представља веома важан и виталан део у испуњењу животног циклуса. Било каква девијација, умртвљивање или отупљивање инстинката најчешће резултира одумирањем врсте. Бела раса ово треба посебно добро да запамти; 12.) Не само да је природа прописала посебан животни циклус за сваку врсту, већ обично и одређени тип животне средине за коју је врста везана, па тако на пример, риба може да живи само у води, поларни медвед само на Арктику итд.; 13.) Природа је потпуно непристрасна када дође до питања која ће врста да опстане, јер је свака препуштена сама себи, лицем у лице са непријатељима; 14.) Свака врста је потпуно индиферентна према опстанку било које друге врсте, а природа налаже свакој врсти да се шири и множи до граница својих могућности. Љубав и нежност резервисани су само за сопствену врсту; 15.) Има много врста које схватају важност територије па стога и постављају границе које ограничавају минимум територије која је потребна за опстанак и одгајање породице; 16.) Многе животиње, птице, инсекти и друге категорије, имају сасвим добро развијену друштвену структуру; 17.) Принцип вође је усађен у инстинкте и њега поштују многе врсте животиња, птица и инсеката, као и људска раса; 18.) Једна врста, рецимо јато галубова, понекад ће водити општи рат против друге врсте, као што су у овом случају рачићи. Чопор вукова напада стадо оваца; 19.) Међутим, братоубилачки ратови унутар врсте непознати су у природи, осим, на жалост, код неких залуђених људских врста; 20.) Нигде у природном окружењу снажнија, супериорнија врста не спутава сопствени напредак и ширење из попустљивости према слабијој, инфериорној раси. Нема поређења између једне и друге врсте, само борба на живот и смрт; 21.) Саме врсте се стално мењају и еволуирају већ хиљадама година. То се може знатно убрзати путем циљане селекције, као у случају одгајања коња или паса. Неке врсте изумиру. Еволуирају нове врсте. Ни једна не остаје статична, али се све, укључујући људску

врсту, стално мењају и еволуирају. Еволуција је трајни процес; 22.) Вечна борба је цена осптанка; 23.) Природа је свакој јединки уградила снажан природни инстинкт чији је основни покретач продужење сопствене врсте. У тај инстинкт налази се комплетан план за целу животну шему и размножавање врсте, из генерације у генерацију. Врста мора да следи шему утиснуту у инстинкт или да изумре; 24.) На крају, али не и најмање важно, природа јасно назначава свој план да се свака врста усавршава и да напредује, или ће у противном бити немилосрдно искључена из постојања.

Са овим основним правилима на уму, правилима која је одредила сама природа, бацићемо нови поглед на себе саме. Видећемо како се исти ови закони непрекидно примењују и на људску расу уопште, и на белу расу појединчано. Испитаћемо да ли бела раса поштује законе природе или их крши; и коначно, да ли је бела раса, у овој фази своје историје, у успону или на заласку.

ПОГЛАВЉЕ БР. 2.

Бела раса - највеће чудо природе

У колико у овом нашем дивном свету постоји једна ствар коју треба чувати, бранити и промовисати, онда је то бела раса. Природа је са наклоношћу гледала на белу расу и обасипала је нежном бригом током њеног развоја. Од свих милиона живих бића која су током протеклих еона настањивала лице ове планете, ни једно није уз раме белој раси. Природа је своју елиту обдарила обиљем интелигенције, креативности, енергије и продуктивности, као ни једну другу врсту свих прошлих миленијума. Бела раса била је градитељ света, творац градова, трговине и целих континената. Бели човек био је једини који је стварао цивилизацију, грчку цивилизацију културе и лепоте, и коначно, када се опоравио од озбиљних удараца које му је нанела нова семитска религија у мрачном Средњем веку, изградио је и велику европску цивилизацију.

Тај европски бели човек, коме је цивилизација у крви и представља његову судбину, прешао је затим Атлантук и зачео нову цивилизацију на голој, стеновитој обали. Бели човек је продро на север до Аљаске и на запад до Калифорније; он је учинио приступачнијим тропе и потчинио Арктик; загосподарио је афричким саванама, населио Аустралију и заузео Капије света на Суецу, Гибралтару и у Панами. Бела раса је дала људе као што су Колумбо, који је препловио непознати Атлантук, или Магелана који је први опловио земљину куглу. Људе попут Микеланђела, Леонарда да Винчија, Рембранта, Веласкеза, Бернија, Рубенса, Рафаела и хиљаде других генија који су створили изузетна, прелепа дела у области сликарства и скулптуре; затим геније као што су Бетовен, Бах, Вагнер и Верди – творци чаробне музике; људе као што су Џејмс Ват, проналазач парне машине и Дајмлер, творац мотора са унутрашњим сагоревањем, људе попут генија производње Хенрија Форда, проналазача Томаса Едисона и тако раскошног генија на пољу физике и електрицитета какав је био Никола Тесла; књижевне великане Шекспира, Гетеа и хиљаде других генијалних људи у области математике, хемије и физике. Бели човек је премрежио континенте пругама, аутострадама и далеководима. Он је створио чудесни свет електронике користећи га за телефон, радио и телевизију. Бели човек је, употребљавајући пламен енергије и своје генијалности, послао ракете на Месец и оставио траг свог стопала на другом небеском телу.

Бриљантна достигнућа Беле расе бескрајна су и стално се увећавају, чак и док исписујем ове редове. Све што човек треба да уради јесте да прелиста странице неке енциклопедије и одмах ће схватити величину дела белог човека кроз векове. Која друга раса може макар да се приближи овом изванредном низу креативности, достигнућа и продуктивности? Одговор је: ниједна. Баш ниједна. Ни близу. Штавише, црни човек из Африке није дошао ни до проналаска точка. Да, бели човек са својом урођеном и усађеном генијалношћу био је тај који је дао облик свакој власти, насušни хлеб свим другим народима, а пре свега велике идеале у сваком веку. Да, другови моји по раси, ми смо ти које је природа посебно обдарила и одабрала да будемо елита која влада светом. Природа нас је изабрала да господаримо светом и да га чинимо све бољим и бољим. Предодређени смо да будемо плодни, да се множимо и да населимо целокупно гостољубиво лице ове планете. То је манифест судбине који је одредила сама природа.

Ми, људи Беле расе, имамо толико знаменито наслеђе и толико славну историју, да сваки припадник треба да буде пун поноса, самим тим што је њен део. Свако од нас мора да се посвети великој мисији коју нам је природа наменила а која још није испуњена. Та мисија је да владамо овом планетом и да населимо сваки њен гостољубиви део. Није ми циљ да на ових неколико страница претресам историју Беле расе, нити намеравам да дајем научну студију о људским расама. Желим да укажем својим друговима по раси, да их подсетим на нешто чега, на жалост, у овом тренутку нису свесни - на величину наше историје и прошлости и на планетарну мисију коју нам је природа спремила за будућност. **Хоћу да, у кратким цртама, представим опасност која нам сада прети и непријатеље који су решени да нас прогутају и униште.** Када погледамо изворе свег нашег знања, видимо да једине праве истине леже у природи и у њеним законима. Све што знамо укорењено је у природним законима који нас окружују. Бели човек је тај који има неупоредиву способност да посматраа, да разуме и да организује знање које је стекао откривши тек мали део тајни природе.

Један од првих значајних закључака до којих је дошао јесте да природа влада по одређеним законима. Закони природе су непромењиви, чврсти и непопустиви. Они су вечни. Један од неумољивих закона природе је да опстају најспособнији. У претходном поглављу смо видели да природа непрестано тежи да унапреди сваку врсту тако што ће је изделити на подврсте и онда нагнати те подврсте да се међусобно надмећу. Оне које не могу да издрже то надметање, ту борбу, остају поред пута и падају у вечни заборав. Надмоћни напредују и множе се. Нигде у природи не можемо да видимо да се супериорни повлаче пред инфериорнима, нити можемо да приметимо да надмоћни милосрдно покушавају да помогну одржање или подизање инфериорне расе. Природа очигледно жели раздвајање унутар врста. На пример, ако завиримо у свет птица, видећемо да су колибри издељени у неких 230 различитих

врста, врапци у 263 врсте, царићи у више од 60 врста, итд. У животињском царству исти феномен се отвара пред нашим очима. Коју год врсту да погледамо, били то мишеви, зечеви или мачке у природном окружењу откривамо да су раздвојене на десетине различитих врста, и да свака прати сопствену шему за преживљавање и размножавање, борећи се са својим подврстама и осталим створењима на земљи. Свака има посебне начине заштите, парења и размножавања. Свака има своје природне непријатеље.

Човек је такође креација природе и природно створење. И њега је природа обдарила посебним програмом за преживљавање и размножавање. И он има своје природне непријатеље. Неумитна и хладна чињеница је да су **најсмртоноснији непријатељи белог човека друге људске врсте као што су Јевреји и остале обојене расе**. Примећујемо даље да се природа гнуша мешања раса и њиховог кварења. Нигде у царству природе не можемо да нађемо братимљење или мешање различитих врста, нити видимо да се спајају и мешају своје гене. Напротив, видимо да се подврсте не укрштају и не мешају, иако живе, рецимо, у истој шуми или истом окружењу. На пример, нећемо наћи вране, које су птице, да се мешају са белим чапљама, које су такође птице. Нећемо наћи чак ни једну од 60 врста царића како се меша са другом врстом од тих 60 врста, нити ћемо наићи на мешање међу различитим подврстама, рецимо, сојке. На пример, плава сојка се неће парити са сивом сојком или мексичком сојком, нити са зеленом сојком. Да ово није један од најважнијих циљева и закона природе, врло брзо би се све подврсте измешале у један тип птице, а све рибе, хиљаде и хиљаде врста, смешале би се у једну једину врсту. Тада не би било дивних сојки, црвендаћа или прекрасних малих колибрија, нити заносних шева. Не, сури медвед и гризли могу да живе у истој шуми, али се они не друже један са другим, не праве заједнице, не мешају се и не паре међусобно. Ово је један од неумитних закона природе. Природа се гнуша копилана и обично их кажњава изумирањем.

И људске врсте такође су обдарене природним инстинктом да се раздвајају, паре и социјализују само унутар својих уских подврста. Свака има природни инстинкт да чува своју врсту штитећи је, борећи се за њу и бранећи је од свих других раса које сматра непријатељима сопствене расе. Упркос свејеврејске пропаганде којом смо преплављени, тај инстинкт још увек постоји. Сва та лажљива, неприродна, пропаганда може да лепи гомиле увредљивих израза, као што су расиста или лицемер, на своје жртве, но остаје чињеница да Бела раса бира да живи, дружи се и жени унутар своје расе, жута унутар своје, црна унутар своје итд. Међутим, чињеница да је пукла линија која је раздвајала различите расе и да се одиграва мешање раса, представља највеће сагрешење против природе. То је неприродно и неће проћи добро, а природа ће извршити одмазду над онима који су прекршили њене законе. На жалост, Бела раса, која највише има да изгуби, у својој историји била је криминално непажљива у **чувању својих**

гена који су најдрагоценији поклон који је природа подарила и док је била блистава и бриљантна разумевању закона физике, ботанике, зоологије и технологије, дотле је Бела раса из неког чудног разлога била злочиначки слепа и немарна у примени закона генетике на очувању и продужењу сопствене врсте. И док бели човек поносно ради на очувању чистокрвних раса коња, паса и мачака, чудно је слеп када је у питању очување његове сопствене расе. Изгледа да још није у потпуности схватио да природа увек гаси оне облике живота који одбијају да се покоре њеним законима. У двадесетом веку питање расе постаје изузетно јасно и значајно. Ускоро неће бити могуће замутити га семантиком или економским теоријама, марксистичким жаргоном или хуманитарним ђубретом, религиозним двосмислицама. Ово питање ће ускоро бити толико јасно да ће коначни избор бити сасвим очигледан. Међутим, док се ово пише, већина белих људи у Америци и другде, још увек је трагично збуњена и жалосно заведена. Изгледа да их је погодило чудно слепило када су расе у питању, слепило које је злочиначки умоболно. Циљ следећих неколико страница ове књиге је да понуди кратки увид у историју белог човека и осветли злочине и грешке које је он чинио не чувајући чистоту своје крви.

Опасно је давати предвиђања о будућности када је историја у питању, а то се посебно односи на све што се тиче Беле расе. Упркос свим мрачним и погрешним идејама о раси, које се усађују у умове гомили, и упркос свим обманама које данас преовлађују, ја ћу ипак дати следеће предвиђање. Бела раса ће се или покренути и ујединити у блиској будућности, и прихватити стратешку идеју да мора да освоји свет за свој народ, или ће бити бедно и немилосрдно уништена од обојених народа у свету. **Ми сада морамо да ову планету начинимо вечно сигурном за нашу расу или да нестанемо.** Морамо да населимо све континенте нашим или да будемо прегажена раса од инферироних обојених раса. Једна од истина савремене историје је чињеница да белци, који најмање знају о црнцима и имају најмање контаката са њима, увек гаје неку неразумну мржњу према оним белцима који су принуђени на додир са црнцима. Такво безумље према сопственој белој браћи је неприродно, супротно свим најдубљим инстинктима и вештачки посађено ђаволски лукавом пропагандом перфидног Јеврејина. Несумњиво најтежа препрека у борби белог човека за спас од уништења и мешања са обојеним расама јесте чудно и изопачено понашање белог човека према себи самоме. **Главни проблем није надвладати Јевреје или црнце, већ је искључиво ствар да се исправи начин размишљања белог човека.** У целој овој књизи користићу термин "Бела раса" и то због ваљаног разлога. Потпуно сам свестан чињенице да су разни антрополози делили, изделили, класификовали и рекласификовали Белу расу на многе гране и огранке. Потпуно сам свестан неких арбитрарних, великих подела на аријевски или нордијски, медитерански и алпски тип. Затим су ови типови издељени у многе огранке и мешовите типове. Сву ту препирку намерно избегавам као кугу. Разговарати овде о антрополошким поделама и гранама, значило би **упасти у лукаву јеврејску замку.** Чак и коришћење речи

аријевски или нордијски у овој књизи допринело би подели. Није замисао ове књиге да бели људи почну међусобно да се препиру или деле, већ да се цела Бела раса уједини у борби против обојених раса уопште, а Јевреја посебно. Због тога је термин Бела раса довољно широк да обухвати све добре припаднике наше расе, без цепидлачења која је грана боља или ко где припада. Свестан сам да унутар Беле расе постоје неки измешани окрајци. Она има много мешавина у оквиру својих унутрашњих група, јер се нордијски тип мешао са алпским, алпски са медитеранским итд. Међутим, нема никакве сврхе диференцирати и стварати кастински систем унутар саме Беле расе. Напротив, било би то разорно и погубно. Чак би и термин аријевски био штетан за нашу веру, јер је и он погрешно схваћен међу најширом популацијом Беле расе. За већину Американаца овај термин био би (мада нетачно) везан само за Немце, за нешто што је припадало Хитлеровом покрету. Иако је Хитлер несумњиво био велики бели лидер, овај термин би, свеједно, пре био препрека него помоћ у уједињавању Беле расе и промовисању наше нове религије. **Наш први циљ у овој борби јесте, и мора да буде, уједињење белих људи и кориговање њиховог размишљања.** Уједињена и организована Бела раса је десет пута моћнија од свег преосталог света заједно. Када једном то учинимо, јеврејски и црначки проблем решиће се сам од себе. Када једном преузмемо своју судбину у своје руке, тада можемо да наставимо са разумним програмима за напредак и уздизање наше расе. То се може обавити лако, без присилних метода. То ћемо постићи подстицањем и охрабривањем на репродукцију бољих елемената унутар Беле расе, а обесхрабривањем лошијих елемената. Као што је детаљније објашњено у дванаестој заповести ово се лако може учинити путем образовања, финансијског подстицања, религијског веровања и неколико других метода, без потребе да се користи принуда. У сваком случају, да бисмо ујединили Белу расу и добили предстојећу битку против Јевреја и обојених, прво морамо да је покренемо. Морамо да се ујединимо и организујемо. Из тог разлога ће се термин "Бела раса" користити у овој књизи и у нашој религији. На овој широкој основи можемо да ујединимо све добре припаднике наше расе, место да их делимо и распарчавамо збуњујућим и свадљивим техничким терминима. Поставивши ова основна правила, **кратко ћемо се осврнути на историју наше расе и видети шта из ње можемо да научимо.** Надамо се да ће то можда спречити да се у будућности понове страшне грешке које смо направили у прошлости.

Гледајући дугу историју Беле расе и белих цивилизација у контакту са обојеним расама, посебно негроидним, видимо да нам се исте лекције стално враћају у лице: прво, да је расна деструкција Беле расе незаобилазна кад год постоји знатније присуство обојене расе у њеној средини, и друго, да сама цивилизација никада не преживи уништење Беле расе, чак ни тамо где је постојала хиљадама година. Ово је, укратко, суштина највећег проблема са којим се Бела раса икада суочила и са којим се и данас суочава. Данас, пред нама, више него икада пре, због растуће брзине одвијања ствари, стоји избор који нам је представљен у кратким и одлучним цртама: наине, или

настављање нашег садашњег људског нивоа уз могућност даље еволуције до чак виших нивоа, или, са друге стране, заостајање, враћање уназад, мешање раса и коначно, потпуно пропадање. У ствари, за белог човека то пропадање никако не би било споро, постепено враћање уназад, већ би се све завршило страшним масакром, пред којим би покољ 20.000.000 белих Руса, који су извршили Јевреји (у тзв. бољшевичкој револуцији), изгледао као безначајан. Једна ствар је сигурна. **Бела раса ће се ускоро ујединити и борити за свој опстанак или ће бити истребљена.** Ово је извесност од које бели човек не може да побегне – Јеврејин је исувише добро обавио посао потпаљивања обојених раса света против Беле расе, тако да оне само чекају време и прилику да отпочну велико убијање.

Медисон Грент, у свом класичном делу »Одлажење велике расе« на следећи начин изражава своје мишљење о расној ситуацији у Америци: "Ако две расе желе да сачувају своју чистоту, оне не могу да наставе да живе једна уз другу, и то је проблем од кога се не може побећи." Алексис де Токвил је то изразио на овај начин: "Постоје две алтернативе за будућност црнаца и белих. Они морају или да се потпуно раставе, или да се потпуно измешају." Јевреји су злочиначки, намерно, погрешно интерпретирали чувену реченицу Томаса Џеферсона, објављујући увек само половину, а изостављајући остатак, па чак и на споменику Џеферсону у Вашингтону. Ево шта је рекао Џеферсон: "Ништа није сигурније записано у књизи судбине него да ови народи треба да буду слободни; нити је мање сигурно да две расе, једнако слободне, не могу да живе под једном влашћу." Други део јеврејска штампа прећуткује. Историја света је бескрајна прича расних помирења и миграција. Велика лутања народа су потка историје. Та чињеница се односи на историју, као и на праисторију. Нас, међутим, не занимају посебно сеобе Турака или Мађара, нити су Индијанци прешли Берингов мореуз да би населили Америку. Нас првенствено занима историја Беле расе, историја цивилизација које је она оснивала широм света, и неуспех који су бели људи доживели у очувању чистоте своје крви. Интересује нас како је поклекао и ослабио бели човек међу инфериорним расама које је освојио и делом цивилизовао; како је изгубио свој идентитет, своју културу и, наравно, како је изгубио цивилизације које је створио.

Бела раса је освојила и цивилизовала Индију, Персију и Грчку. То је добро познато. Ништа мање није позната чињеница да је освојила јапанска острва и тамо успоставила цивилизацију, а продрла је и Кину, па је и тамо зачала велику цивилизацију, пре неких 4.000 година. Сада ћемо да погледамо прву велику белу цивилизацију у тој колевки цивилизација, делти Нила. Тамо је, захваљујући необичним климатским условима и песком Нила сачувано толико предмета и археолошког блага, да историја Египта може да се чита као отворена књига, која сеже уназад чак 6.000 година. Штавише, Египат пружа класичну историјску лекцију нама који проучавамо контакте

између енергичне Беле расе која ствара културу, и негроидних маса које су живеље јужно од Египћана и са којима су се мешале. Од времена стварања царства у Горњем и Доњем Египту, које је извео Менес (3400. п.н.е.) до коначног пада и рушења царства фараона, протеже се период од око 3.000 година и он је подељен на неких тридесет династија. Од ступања Менеса, као првог фараона, на трон Египта, негде око 3400. п.н.е., и успињања Техарке, мулата, на тај престо, 668. године п.н.е., пред нашим очима се одвија историја државе која се кретала у распону од првих врхунаца, преко спорог опадања до коначне стагнације, од које се никад није опоравила. Ступање на престо Тухарке можемо сматрати коначном смрћу египатске цивилизације.

Међутим, ова бела цивилизација ипак је трајала 3000 година, а то је дуго време. Из овог раздобља много можемо да научимо о генијалности белог човека и о последицама тровања његове крви, које се догађа када је у контакту са негроидном расом. Из тока ове древне цивилизације видимо да су њена највећа достигнућа настала у раним вековима, то јест, када је Бела раса још увек била чиста. Период опадања био је дуг. Домороци су изгубили иницијативу и генијалност. Када су се појавили Асирци, Египћани су били у стању да пружи само слаб отпор. Ову ситуацију најбоље ћемо разумети ако схватимо чињеницу да **египатска цивилизација није насилно збачена. Била је монгрелизована и пропадала је као трула јабука. Неприлике су биле унутрашње природе. Било је то тровање крви путем мешања са црнцима.** Још у четрдесет трећем веку п.н.е., људи из делте Нила, који су били бели, открили су да година траје 365 дана, па су направили такав календар. Цивилизација у делти нас је, дакле, снабдела најранијим забележеним датумима у историји исвета. То се догодило у северном краљевству региона делте Нила које је најудаљеније од Нубијаца на југу, а у блиском контакту са осталим белим народима северне Африке и Мале Азије, који су били најразвијенији. У време стварања Горњег и Доњег краљевства, под Менесом, 3400 година п.н.е., ширила су се царства на северу и југу. Брестид у својој »Историји Египта« каже да је Менес, први фараон "уперио своје оружје на југ, против Нубије, која се тада проширила испод првог катаракта, на север, чак до Едфуове номе и изградио брану изнад града Мемфиса како би скренуо воде Нила и добио више простора за тај град. Мочварна земља делте била је култивисана још пре стварања два краљевства, а плодна земља омогућила је брзи раст становништва." Видимо, дакле, да је **први фараон владао народом који је већ био у стању да скрене воде Нила**, култивише мочварно тло делте и води рат против негроидних народа Нубије. Као додатак овим достигнућима, зна се да је народ под првим фараоном користио не само хијероглифе, већ и писане текстове тако да му се у заслугу може приписати и проналазак првих словних знакова, најмање 2500 година пре осталих народа. Друга династија подигла је храмове од камена. Намар, један од раних владара, заробио је 120.000 Либијаца и њихових стада "1.420.000 и 4.000 грла крупне стоке." Постоје докази да су владари тог доба одржавали дипломатске односе са

удаљеним народима, а да су постојале трговачке везе са народима северног Медитерана у 4. миленијума п.н.е. Период од треће, па закључно са шестом династијом, познат је као Старо царство и протеже се од 2928. до 2476. године п.н.е. На пољу религије, управе, друштва, производње, уметности, Старо царство се појављује као период са изузетно добро устројеном државом, снажним развојем културе, физичке и духовне која је била супериорна у односу на културе следећих династија. Египћани су били религиозан народ који је у та давна времена веровао у васкрсење тела после смрти и у бесмртност душе. Озирис је био њихов бог мртвих, Краљ узвишених. О праведном човеку говорили су следеће: "Док Озирис живи и он ће живети; како Озирис није умро ни он неће умрети; како Озирис није нестао, ни он неће нестати." Веровали су да побожан човек води преминуле у земљу узвишених, али да ће примити само оне за које може да се каже: "Нема зла које је учинио." Ово је најстарији запис једног текста по коме се одређује живот после смрти, на основу моралних квалитета за живота. Обожавање животиња које се обично везује за древни Египат, као култ је настало касније, када је почело опадање нације, јер је било све више мешања са црнцима. Ово је довело до пропадања религије, што се више ишло ка трагичном завршетку историје Египта.

Древни Египћани нису били високо развијени само по духовном устројству, већ су достигли изненађујуће висок ниво и у друштвеној и материјалној култури. У кући је жена, у сваком погледу, била једнака са мужем и према њој се тако и поступало. Љубав међу браћом и сестрама и послушност према родитељима била је део религијске обуке свих младих. Омиљени натпис на гробу био је: "Ја сам онај који је волео оца, поштовао мајку, кога су волела његова браћа и сестре." Вероватно највеће достигнуће старих Египћана било је коришћење металних алатки, које сеже тако далеко у прошлост да поједини ауторитети тврде да су Египћани и отпочели метално доба. Овај корак у историји човечанства тешко да може да се прецени. Пре проналаска металних делова, алати коришћени у занатству и уметности били су направљени од камена, трске или костију. То је знатно ограничавало напредак свих народа. Употребом метала, међутим, производња је убрзано почела да се развија, као и уметност. Египту, дакле, дугујемо јако много због његовог доприноса развоју човечанства. Проналазак обраде метала свакако није најмањи од тих догова. Када се у Египћанима пробудио креативни геније и свест о њиховом грађевинском таленту, пожелели су још веће тријумфе. Династије су следиле једна другу, фараони владали и умирали. А онда су ови снажни појединци решили да подигну бесмртне споменике који ће говорити о њиховој моћи. Жеља да се живи и у очима потомака нашла је израза у гробницама у облику пирамиде. Сваки следећи фараон је, видевши гробнице својих претходника, желео да остави још снажнији утисак о својој слави и моћи, градећи увек веће пирамиде. Тако је уведена ера моћних пирамида. Оне су несумњиво најочитији доказ египатске величине. Исто тако нам говоре о способности градитеља да планирају и предвиђају, као и о организацијској моћи фараона који су све доводили до

перфекције. Моћ ових белих цивилизатора Египта мора да нас импресионира на први поглед. Чосер, први фараон Старог царства (2980. до 1475. г.п.н.е.) за своју престоницу изабрао је Мемфис. У Старом царству уметност и механика су достигле фантастичан ниво, који касније није превазиђен. За време Чосера, као и Менсена, египатски утицај се ширио и на мулатска племена Нубије. За Чосерове владавине Египћани су освојили и примили бунтовна негроидна племена северне Нубије, па је тако омогућена мирна пловодба Нилом, 75 миља јужно од првог катаракта. Од Менеса до Чосера прошло је више од 400 година. У та четири века јужна граница је само мало проширена. Сесострис III, из дванаесте династије, који је ступио на престо 1877. г. п.н.е., завршио је освајање Нубије. Између Менеса и Сесостриса III простире се период од 1500 година. Ово нам сведочи о спором освајању и апсорбовању негроида на југу Египта, што свакако треба да привуче нашу пажњу. Ти векови се поклапају са периодом величине Египта. **Египат је тада још био бео.**

Пре Чосера фараонске гробнице су прављене од цигала, сушених на сунцу. Међутим, Чосер је, желећи трајнији споменик, себи саградио степенасту пирамиду од камена високу 195 стопа. Тако је постао први градитељ пирамида. Каснији владари ове династије саградили су Дашурову пирамиду и Снеферову пирамиду, а последњи фараон је изградио и бродове дугачке чак 170 стопа, за саобраћај по Нилу. Туристи који данас посећују Египат доживеће на месту древне Гизе, на супротној обали Нила од данашњег Каира, први поглед на величину и моћ ишчезле цивилизације. Ту ће, поред осталог, видети велику пирамиду коју је подигао Куфу (Кеопс). Да бисмо могли правилно да оценимо колико снажна и способна мора да је била организација Куфуове власти, треба да знамо чињеницу да се пирамида састоји од 2.300.000 камених блокова, од којих сваки тежи у просеку, по две и по тоне.

Скулптура Старог царства представља највећи домет техничке вештине и може се поредити са радовима савремених уметника. Египат је на крају четвртог миленијума старе ере решио фундаменталне проблеме велике архитектуре, развивши, уз рафинирани уметнички укус и врхунску техничку вештину, односе у простору. Високо развијена била је и уметност ткања. Толико да њихове тканине и данас представљају чудо за посматрача. Златари су били у стању да направе најкомпликованије орнаменте, од којих су многи сачувани и до данашњег дана. Како се приближавао крај Старог царства, око 2475 г.п.н.е. почели су да се јављају показатељи слабљења централне власти, но египатска култура није поклекла. Раса је виша од политике, религије или уметности. То су само изрази расе. Шеста династија, последња у Старом царству, водила је спољну политику са појачаном жестином. Црна племена са југа била су принуђена да дају квоте војника за египатску војску, а коришћење ових мобилисаних трупа против египатских белих суседа, са којима су били у рату, представља једну блјутаву епоху у историји контакта

раса. Некреативне црне расе, са сопственим ресурсима за рат или мир, представљају безначајног противника за белог човека. Али наоружане проналасцима белог човека, претварају се у респектабилне борце, јер на тај начин досежу ниво који им еволуција није омогућила, али и утицај који не могу да одрже. Фараонова **употреба великог броја црних трупа против непријатеља Египта има много веза са коначним пропадањем египатске цивилизације. Ту је лежало семе које је довело до коначног слома.** Прескочићемо 1000 година историје Египта у покушају да расветлимо египатско-црначки проблем. То нас доводи, отприлике, у годину 1500. п. н. е. Запањујуће је што откривамо да политика египатског царства тог времена није била значајно различита од политике белих нација које данас владају Африком. Египатски храмови су се до тада раширили по свим већим градовима и у њима су обожавани египатски богови. Нубијске занатлије су научиле тајну египатске уметности и свуда на горњем Нилу, који је био црначка територија, варварство је примило печат египатске културе. Међутим, домородачким поглавицама, које су биле под надзором вице-краљева, било је дозвољено да задрже своје титуле и почаст, а нема сумње да им је остављена макар и почасна улога у систему власти. Годишње посете вице-краља Тебе, који је био црнац, и уручивање данка из свих земаља, постале су дуготрајни обичај у Египту. Постепено раслојавање беле културе и употреба локалних поглавица под управом белих колонијалних гувернера, била је карактеристична за први покушај доношења цивилизације у негроидну Африку, а и данас је то начин савремених белих нација.

Најранији период египатске историје открива нам да је само на југу Египта постојала мала негроидна група мешанаца у популацији, а да су цветале уметност, култура и цивилизација. За период који сада посматрамо, дакле, око 1500. г.п.н.е., немамо тачне податке о проценту црне крви међу становништвом. Међутим, пошто су Египћани често ишли на југ, а јужни народи стално долазили у Египат, највероватније је да белци више нису представљали ни половину популације јужног дела Египта. Мешање крви је, ван сваке сумње, било неминовна последица дуготрајног контакта раса. Још од праисторијских времена црнци су продирали у земљу. Хиљаде њих дошли су као војници фараона из старих времена. Безброј њих су као робови - од тога су многи били део данка које су плаћале јужне провинције - а остало су представљали ратни заробљеници. Велики број оних који су доведени на присиљан рад остао је у Египту, иако их на то нису присиљавале египатске власти, јер су видели да им је боље него код куће. Египћани нису били баш потпуно несвесни дегенеративног утицаја црнаца унутар цивилизације. Поједини фарони покушавали су да спрече монгреализацију Египта ограничавањем прилива црнаца, па је то ишло дотле да је усељеницима претила смртна казна. Али, црнац је био послушан, услужан радник и војник, па су те карактеристике заварале многе мање просвећене фараоне. И тако су они наставили да долазе вековима; не силом оружја и у бојном поретку, већ као потчињени и поробљени народ.

Са последицама ове монгрелизације стижемо сада до краја низа. Успон Техарке, мулата, на престо некада поносног Египта, у 25. династији 688. г.п.н.е значио је у практичном смислу крај египатске цивилизације. Техаркина мајка била је жена из Нубије, а његов лик који је сачуван на скулптурама из тог доба, непогрешиво показује негроидне карактеристике. Када је мулат наследио трон некада моћног фараона, његова сестра постала је врховна свештеница египатске религије, која је претходних векова много изгубила на смислу, толико да је мулатова мајка из Нубије постала царица мајка, пред којом су се сви клањали. У времену, које је претходило успону мулата Техарке на престо, египатска цивилизација је стагнирала, док су династије после Техарке наметали странци који су на тај начин лако освојили Египат. **И тако се трагично завршава једна некада поносна и дивна цивилизација. Из дегенерације и пропадања Египта треба да научимо многе лекције – лекције које очигледно нису продрле у наше умове ни до дана данашњег. Ипак, лекције су јасне и једноставне. Једна од њих је да цивилизације могу да живе хиљадама година. Штавише, нема разлога да не живе вечно, само уколико крв њених оснивача остане чиста и незагађена.** Друго, без обзира какви грађански и религијски закони били уведени, већ само присуство црне расе у контакту са Белом расом довешће до монгрелизације која ће неминовно резултирати разарањем и пропадањем цивилизације. Такође видимо да црнац, који је послушан и пријемчив роб, представља искушење за агресивне, али кратковиде беле господаре који не могу да одоле а да га не користе као јефтину радну снагу. И то је управо карактеристика црнаца – да изгледа као кротак и послушан роб – која га је начинила смртоносним освајачем Беле расе где год је овај отров згодно, али кратковидо употребљен.

Морамо такође да научимо да никакво наметање грађанских закона, или друштвених табуа, верских пракси или било којих других које су до сада примењиване у историји човечанства, није било у стању да спречи кварење беле расе када је имала црну, некреативну расу у својој средини. Сасвим успешно бисмо могли да сумирамо целокупну поуку египатске цивилизације, казавши да нема другог начина на свету којим можемо да се спасемо од уништења које доноси црна расна куга, сем да је протерамо далеко од наших обала, што брже можемо. За бели народ у Америци лекција је изузетно јасна – штавише, вришти до небеса: морамо послати црнчуге изван наше средине, назад у Африку, што је пре могуће.

ПОГЛАВЉЕ БР. 3

Лекције из лабораторије у Индији

Док је египатска цивилизација отпочела са релативно чистом Белом расом која се споро монголизовала током периода од 3000 година, вољом самих белих Египћана, који су довлачили црне варваре, дотле је у Индији била сасвим друга прича. Појавивши се из планинског Авганистана и са обронака Хиндукуша, бели ратници су освојили изузетно пожељни део Индије, познат под именом Пенџаб. Поглед на мапу показује да је Пенџаб северна провинција богата водом, која обухвата готово целокупну територију данашње Индије. То се догодило пре отприлике 4000 година. Ова цивилизација белог човека свој врхунац доживела је у периоду између 2000. и 1400. година пре нове ере. Из базе у Пенџабу, ови плавокоси, високи, херојски бели ратници проширили су своја освајања, па су се снагом и надмоћном културом наметнули као владари расно мешаном становништву које је у огромном броју насељавало ту територију, као и данас. Домороци су припадали древној негроидној раси, уз примесе црних, жутих и других азијатских мешавина. Освајачи нису желели да протерају или истребе потчињене народе, већ су, напротив, донели културу и цивилизацију, коју су им наметнули. Сами су постали искључиво аристократе и владари и користили су робовски рад народа над којим су владали.

Важно је истаћи да, у целој својој историји освајања, бели човек није протеривао покорене народе које је могао корисно да потчини. Савремени бели освајачи Северне Америке јесу протерали црвенокошце, али су увезли црнце. Ови први не би радили, док су други могли да буду употребљени за рад. Древна књижевност белог човека у Индији садржина је у Риг Ведама и еповима. Веде покривају временски период од 600 година, између 2000 и 1400. године п.н.е., дакле, врхунац беле културе у Индији. Из ових списа добијамо врло добру слику белог друштва тога доба. Они нам откривају снажан, освајачки бели народ, добро организован, који поштује своје жене, који већ поседује древне законе, дичну пољопривреду, који је страствено религиозан и који намеће своју веру и културу околном обојеном становништву, о коме говори са презиром. О себи говори као о народу светле коже, а потчињене назива "обојенима", исмева их и намерно зове мајмунима. Слично томе, бели човек је 4000 година касније отишао у Африку, Азију, Океанију и обе Америке, и хвалио се својом белом кожом, жестоким менталитетом, док је тамне расе тих земаља доводио у везу са шимпанзама и горилама. Када се осврнемо унатраг, на период од пре 40 векова, и пажљиво погледамо те беле освајаче Северне Индије, из њихових записа видимо да су били беле пути, са

правилно обликованим носевима. Ова карактеристика их, уз белу кожу, чини засебним народом. Своје социјалне идеје су толико утиснули у освојену територију, да тамо и дан данас друштвени положај човека варира у односу на ширину његовог носа: тај назални индекс, како га зову, сигуран је показатељ количине беле крви у венама, која се разликује од аборџинске. Будући да су стално били малобројнији од црних и мешаних поданика, бели освајачи су брзо схватили да им је **главни проблем одржавање чистоте расе**. Веома је занимљиво уочити и проучити генијалне методе и средства која су користили покушавајући да очувају своју расну крвну лозу. Бели освајачи су због расе и културе постали аристократи. Монгрелизоване и црне масе сматрали су инфериорнима, па су се према њима тако и односили. Но, пред белцима се, свеједно, појавио проблем како да сачувају сопствену расу а да у исто време искористе инфериорне масе за рад. Решење тог проблема било је следеће – **касте, утврђене законом и религијом**.

Свештеници су били научници и филозофи, па су засновали систем друштвене контроле који је начињен тако да реши проблеме са доморицима. Овај изузетни план сврстава се у највише домете људске генијалности. Касте су, када су првобитно уведене, делиле становништво на четири групе: а) ратнике, б) свештенике, ц) пољопривреднике и трговце и, д) раднике. Прву групу сачињавали су они са чисто белом крвном лозом, док су задњу групу чинили углавном потчињени расно–мешани са којима су бели људи имали додира. Постојала је велика група потчињених, које белци нису почаствовали чак ни уврштавањем у касте. Они су колективно сматрани отпадом, па се готово нису ни сматрали људима. Иако је надмоћна Бела раса схватила проблем очувања расне чистоте, ипак није била у стању да спречи своје мушкарце да се спајају са обојеним женама. У већини случајева, немоћна да нађе кривца међу белцима, сручивала је свој страшни гнев на беспомоћне мешанце. Онима који су били неке полукасте, било је забрањивано да се настањују унутар градских зидина. Њих су одбацивали сви, и црни и бели, па су на послетку донешени аријевски закони који су дозвољавали војницима да их, под извесним условима, побију без милости. **Но, и поред свега, кастински систем, са свим својим строгим законима и религијским забранама против мешања раса, није био у стању да спречи незаконите заједнице. Он на крају није успео да спречи стапање раса, првенствено због чињенице да се законска средства нису могла непрестано спроводити у дело.** Упркос законским и верским забранама, повећавао се број мешанаца. **Касте су само продужиле трајање чистоте расе, али је нису сачувале.** Савремени Аријевац у Индији је само неки такав мешанац кога су древни Аријевци имали дозволу да убију. Треба добро да проучимо лекције које нам пружа овај трагични експеримент.

Бели народ у Сједињеним Државама, за разлику од својих сродника у Индији, није ни издалека тако добро обезбеђен за ситуацију каква се догодила у Индији. Бели људи Индије су се осигуравали законским забранама међурасних бракова, верским учењима и кастама, које су биле савршена идеја подупрта законима. Некада је и већина држава САД имала законе који су забрањивали бракове међу расама; али, њих је сасвим укинуо, од Јевреја контролисани, Врховни суд. И док је древна индијска религија забрањивала мешање са обојеним расама, данас имамо такозвану веру која се интерпретира на такав начин да се минимизира или укида боје коже. Када овоме додамо фанатични пропагандни бараж и тешку руку владе која гура интеграцију, схватамо да се налазимо усред гужве која ће, пре или касније, резултирати трагичним, катастрофалним последицама, на шта нам историја указује. **Открили смо да је у Индији, као и у Египту, мешање раса уништило Белу расу, а са њом и дивну културу и цивилизацију коју је она створила.** И док је египатска цивилизација трајала 3000 година, Хинду цивилизација је преживела тек нешто више од 600 година, упркос генијалним и храбрим покушајима белих освајача да спрече монгреализацију. И поред свега, шансе су им биле мале, будући да су били знатно малобројнији у мору обојених раса, тако да је мешање дало плода много брже него код Египћана, који су отпочели као релативно чиста бела раса.

Много вредних лекција можемо научити из историје беле цивилизације у Индији. Прича о цивилизацији је углавном прича о Белој раси и њеној култури. Историја нам каже да бели освајачи, који доминирају обојеним расама, неће моћи да избегну да временом и сами не буду освојени од својих поданика. То се најбоље види у Индији. Чак ни у Египту, где су Нубијци и црнци довођени као робље, није било могуће спасти да господаре не униште сопствени поданици. Лекције из Индије, Египта и Америке су сасвим јасне. Закони и религија не могу спречити мешање раса. Проблем није законске природе. Данас, као и у древна времена, ванбрачно мешање раса прети чистоти Беле расе. Увек је постојала жалосна слобода контакта Беле расе са обојенима, која је резултирала повећаним бројем расног мешања. Наравно, одговор није у законском раздвајању, ни у религијским забранама, нити у сегрегацији. На овом месту историја говори јасно и гласно. **Једино решење је протеривање и географско раздвајање.** Да, лекција је сасвим јасна чак и најнаивнијем проучавању историје, а она гласи: ако Америка хоће да се спасе од монгреализације и црног рака који се шири по нашој средини, једино решење је да се црнци врате у Африку, одакле су их довели јеврејски трговци робљем.

ПОГЛАВЉЕ БР. 4

Бела раса – творац кинеске, мексичке и астечке цивилизације

Током последњег столећа јавно мњење у Великој Британији, мудро храњено невидљивом јеврејском руком, стигло је до нивоа умоболности када се ради о односу према питањима и чињеницама које се тичу расе. Аболиционисти, филантропи и негрофили сматрају да су обојене расе тренутно у детињој фази процеса који је у развоју. Проблем обојених посматра се искључиво као проблем боје коже а не проблем менталитета. Аболиционисти уче да је црнац суштински налик белом детету. С тога се према њему треба тако понашати, а он ће, кажу, врло брзо сазрети. Онда ће и проблем обојених нестати, што ће бити резултат верских продуката и праксе у науци и уметности. С обзиром да је ово исто изопачено размишљање данас још увек доминантно, а заговорници мешања раса са поносом указују на друге цивилизације које су се, наводно развиле од неких обојених раса, укратко ћемо се на овом месту позабавити ишчезлим цивилизацијама Кине, Мексика и Перуа. Немамо простора да дубље залазимо у историју ових давних цивилизација, али ће бити довољно да само овлаш пређемо преко ње, па да се покаже да од свих виших култура траг води до Беле расе.

Рани кинески записи говоре о плавим племенима, а чак и данас постоје у Манџурији и Кореји високи људи, светле коже и плавих очију, који представљају остатак древне Беле расе. Присуство белог човека у централној и источној Азији данас је доказана чињеница коју потврђују етнологзи. Првобитна кинеска цивилизација толико подсећа на вавилонску, да су поједини научници чак дошли на идеју да су се Кинези масовно уселили из области која се граничила са Вавилоном. Ово наравно није тачно. Међутим, постоји обиље доказа да су се Вавилоњани доселили у Кину током историјског процеса који је налик инвазији Беле расе на Индију, само што јој временски претходи. Неке од ових сеоба сежу и у праисторијска времена. У сваком случају, као и у Индији, наилазимо на белог човека који осваја и постаје владајућа класа у Кини. И поново откривамо да су се бели освајачи мешали са инфериорним жутим Кинезима, произведши хибридную расу. Владари Кине, међутим, сачињавали су вишу класу, а из ње се развија кинеска висока култура. Откривамо да је бели елемент у Кини учинио за тај народ оно што је урадио и за друге обојене расе, а то је следеће: раширио је културу која је у првим фазама била напредна, док је у каснијим периодима стагнирала и опадала, како је бела крв све више преплављивана. Овоме у прилог иде чињеница да је кинеска цивилизација била креативнија у својим ранијим фазама. Шта више, Кинези су били напреднији народ пре 20 векова, него у периоду када су модерни Европљани

по први пут дошли у источну Азију. Овде је важно забележити да је бели елемент донео Кини њену рану цивилизацију и да је висока култура онда, као и данас, била последица утицаја Беле расе. Друго, важно је истаћи да бела крв није у Кини, као ни на другим местима, уздигла мешанце до нивоа напредне културе. У појединим областима Кинези изгледају исто тако неспособни за напредак као и црнци, а једина суштинска разлика је у томе што престанак менталног развоја у животу долази код Кинеза касније него код црнаца. Надаље, може се указати на то да кинеска култура стагнира још од раног периода историје и да се упркос импулсу и споља и изнутра не да уздрмати стање летаргије у коме сада као да вегетира цела нација. Наилазимо, дакле, на још једну ишчезлу цивилизацију, цивилизацију коју су зачели бели Акађани из Вавилона. Ови су људи, када су стигли у Кину, били увелико културан народ, са познавањем писма, астрономије и различитих производних вештина. У новом окружењу, наставили су са развојем све до извесне тачке, после које су, "захваљујући" мешању раса, стали и ту стоје и данас, у безнадежној мочвари стагнације. До данашњег дана ова инертна маса полуцивилизованог дивљаштва пружа стравичан отпор сваком утицају споља. Њихова астрономија једва да је унапредовала од фазе астрологије, док њихова медицина још увек представља мешавину практичних празноверица, апсурдних надри лекова и неколико зрнаца здравог разума. Сада ћемо напустити Кину и окренути се цивилизацијама Мексика и Перуа, које су Европљани затекли у стању лаганог опадања када су истраживали ове земље пре неких четири стотине година. Чак и данас постоје етнологзи, углавном амерички, које јеврејска пропаганда нештедимице промовише, који тврде, сасвим уверљиво, да су културе Мексика и Перуа аутохтоне. На овом месту, међутим, морамо се подсетити основне истине: иза сваке културе постоји раса. Културе Мексика и Перуа биле су налик на културу белог човека. Миграције су белог човека још у каменом добу одвеле преко северне Азије у Јапан, а преко јужне Азије у Полинезију. Сви ће се сложити да амерички Индијанци у целини, или барем великим делом, потичу из Азије. У Индијанцима несумњиво постоји монголска црта. Питање је да ли је Индијанац само Монголац, или је делимично и белац? Пошто се раније миграције народа губе у древности времена, ми можемо само да износимо претпоставке. Велика је вероватноћа да су агресивнији белци из Кине лакше пронашли пут до Америке, него мање способно Монголи. Стаза која се указивала белом човеку била је лака и примамљива; дуж пута који га је мамио били су настањени народи које је током дуге историје беле расе научио да побеђује и потчињава. И тако је у праисторијским временима бели човек походио обојене расе у Америци, као што је то чинио и по централној Африци и јужној Азији, и свугде се касније мешао са народима које је освојио. Докази нагињу у корист претпоставке да су културе Новог света настале под вођством човека који је следио пут Монгола. Ове цивилизације су стагнарале и почеле да опадају како се смањивао број белаца, све док се њихова крв није утопила у крви инфериорних.

ПОГЛАВЉЕ БР. 5

Црна куга у нашој средини

Када сам био дечак за црне људе сам обично користио термин "црнчуга". У то време то је био нормалан, природан израз. Како сам одрастао, школовао се на колеџу и био изложен либералном образовању и програмима масовних медија за загађење мозга, тај израз сам променио у нешто респектабилнији термин "црнац". Данас, ја сасвим наглашено, поново користим израз црнчуга. Због тога су ме многи људи кориали и критиковали говорећи како је то неинтелигентно, необразовано, простачки. Ништа није даље од истине. Чињеница је да сам прошао фазу "црнчуга", па онда фазу "црнац", да би се на крају опет вратио првобитном изразу "црнчуга", зато што сам помоћу животног искуства и помног проучавања проблема схватио да је термин црнчуга најкоректнији и најистинитији који може да се употреби. У Вебстеровом речнику сам пронашао да је реч "црнчуга" објашњена веома живописно: "вулгарни, увредљиви израз непријатељства и презира према црном човеку." Не могу да смислим ништа што би боље и тачније дефинисало наш став према црнчугама од овог што стоји у речнику. Ако се залажемо за расно јединство и чистоту, и за надмоћ белог човека, ми треба и морамо да заузмемо непријатељски став према црнчугама. Према њима морамо да исказујемо само презир.

Црни човек је, несумњиво, најопасније створење на земљиној кугли, када је у питању опстанак Беле расе. Он је опасност која је такмац и самом Јеврејину, мада из других разлога. Свакако да је **Јеврејин, без даљег, највећа, свеопшта опасност, јер манипулише Белом расом и уништава је**. Он, међутим, никада не би могао да у потпуности уништи и истреби Белу расу без помоћи црнчуга. Јеврејин, наравно, то не жели, јер би онда био лишен продуктивног робовског елемента који га снабдева свим суштинским важним стварима, како би могао да живи у свили и кадифи. **Главни задатак и циљ јеврејске завере увек је био и биће, а и данас је: свргавање Беле расе, тровање њене крви и мешање док не постане мулатска раса копилана, којом се лако може управљати. Јевреји добро знају да, докле год бела раса остаје чиста, увек постоји опасност да се успавани див пробуди, окрене против њих и уништи их.** Једна од најжешћих превара којима се Јевреји служе је парадирање мулата на телевизији, који вероватно имају 7/8 беле крви и о којима се говори као о "типичним црнцима". Ако ови јадни мешанци и поседују неку интелигенцију, која свакако потиче од претежно белих предака, то се одмах приписује томе што су црни. Бирајући некарактеристичне мешанце, који су у стању да како-тако обаве свој посао на телевизији. Јевреји таленат и способности које несумњиво потичу од беле крви,

приписују црном елементу и тако уздижу црну расу. Ово је најдрскија и најподлија превара, али, нажалост, њу већина белаца није прозрела. Када би приказали чистокрвну афричку црнчугу, он би, наравно, био исувише обојен да би могао да се прода америчкој публици. Јевреји, зато стално користе мулате, али не оне који су мешани пола-пола, већ оне који имају претежно беле претке. Већина "професионалних" црнаца, као што је то био покојни конгресмен Адам Клејтон Пауел, има у себи веома мало црначке крви – тек толико да им затамни кожу. Тако опремљени, они постају професионални црначки промотери, представљајући се као типични црнци. Једини разлог што им ово пролази је, наравно, то што иза себе имају пуну подршку јеврејских медија, који их приказују у повољном светлу, на хиљаде различитих начина.

Црни Американац је на најнижој степеници људске скале. Током забележене историје која траје 6000 година, Африканац није пронашао баш ништа. Није умео да направи чак ни точак, иако је имао прилике да га види код суседних раса, које су га увелико користиле. Никада није припитомио ни једну животињу. Једино средство за превоз робе које је икада користио била је људска глава. Никада се није одмакао од заједничке колибе од блата, која му је једини заклон. Никада није сам научио да чита и пише. Никада није створио писани језик. Практично једина трговина којом се икада бавио била је трговина слоновачом, перлама и робљем, што је у ствари продаја и размена сопствених саплеменика. Он је неспретан, лењ и глуп. **Просечан чистокрвни афрички црнац има коефицијент интелигенције (IQ) за око 40 поена мањи од коефицијента просечног белца, што је и научно доказано. Ово је чак знатно испод нивоа морона.** Просечни амерички црнац, који је асимиловао велику количину беле крви, и у ствари је мулат, има нешто виши IQ, који износи отприлике 80 поена, што је још увек добрих 20 поена испод просечног белца. То га ставља на граничну линију са мороном, при чему велики део црнаца и спада у категорију морона. Црнчуге су, међутим, боље и плодније у производњи нових црнчуга. Због свих горе наведених разлога, он се био добро прилагодио робовском раду под управом супериорне расе. Али, из истих разлога, он је веома опасно и корисно оруђе у рукама Јевреја и изузетна опасност која прети Белој раси. Када су Оци оснивачи писали Декларацију независности у њу су унели једну грешку, запањујућу грешку, која нас од тада прогања. У нападу племенитости, која би се пре могла назвати глупошћу, они су у Декларацију великодушно унели много хваљену фразу: "Сви људи су створени једнаки". Можемо бити сигурни да је јеврејска рука била умешана у ово изопачавање животних чињеница. Можемо такође бити сигурни да ни Оци оснивачи нису веровали у то. Сами су имали многобројне робове, а када су касније писали Устав, обојенима су дали гласачку "вредност" од три петине. Али, ипак, ни то нису дали самим црнчугама, већ свакој држави понаособ да би могла да израчуна своју правичну заступљеност у Конгресу. Јеврејин је од те издајничке фазе много направио, игноришући чињеницу да Оци оснивачи нису подарили право грађанства нити

право гласа црнчугама. Држали су их као робове и сматрали их покретном имовином. Данас нам исту ту тврдњу, да су "сви људи створени једнаки", сервирају стално изнова преко телевизије, радија, по новинама и у сваком другом средству јеврејских медија. Пошто нам из дана у дан закупавају у мозак овакав став, млади људи посебно, почели су да верују у њега. Циљ Јевреја је, наравно, да нас натерају да црнчуге прихватимо као себи равне и да почнемо да ступамо у бракове са њима. Они желе да измешају Белу расу и да је сробају негде до срамотног нивоа људождера из џунгле. Са правом је речено: "Можете да извучете црнце из џунгле, али не можете џунглу из црнца." **Ово је вечна истина природе.** Свака врста је створена да живи у одређеном окружењу. Риба извађена из воде више није на своме, као ни поларни медвед премештен у тропску џунглу. Дабар је стручњак за прављење брана, али он не може да лети као орао, нити да прави гнездо као орао. И обрнуто, орао никако не може да води живот једног дабра. Тако је са сваком врстом у природи. Свакоме своје и свакоме свој начин живота и своје окружење.

Црнац, извађен из џунгле и премештен у сред цивилизације белог човека исто је тако ван свог елемента као и риба извађена из воде. Штета која је учињена насилним довођењем црног човека из Африке и његовим усађивањем у белу Америку ни изблиза толико не погађа самог црнца колико ће у следећим годинама погодити белу цивилизацију. Погрешни чин откидања црног човека од обала Африке и његово убацивање у Нови свет, који је био будући дом белог човека, представља праву катастрофу за белу цивилизацију. Он је посејао семе будуће дезинтеграције велике и прелепе цивилизације која је процветала у Новом свету. А ко је, онда, био тај који се одао трговини робљем, готово направивши од ње свој монопол? Наравно, био је то Јеврејин. Није трпео да му се ико меша у омиљени посао – трговину људским месом ради стицања профита. **Јевреји су у огромном броју учествовали у трговини робљем, и то не столећима већ хиљадама година.** Шта више, трговина људима, или, још боље, под-људима, била је једна од њихових главних трговачких активности. Бавећи се њоме, Јеврејин је свој мајсторски план остваривао на два начина: прво, зарађивао је новац и тако јачао свој финансијски монопол, и друго, усађивао је црну џунглашку крв Африке у вене беле Америке, где ће нарасти док је коначно не уништи. Ако желимо да се спасемо црне пошасте овде у Америци, пре свега морамо да преусмеримо мишљење белог човека. Морамо да уништимо срамну лаж "да су сви људи створени једнаки". Не само да морамо да поново начинимо белог човека свесним његовог великог наслеђа и његове драгоцене крви, већ треба да начинимо идеју расне чистоте првим и најважнијим делом наше нове ере. Стога морамо да натерамо сваког белог човека, жену и дете да схвати величину провалије која постоји између велике беле цивилизације, велике Беле расе и црних домородаца из џунгле. Морамо да их наведемо да разумеју да постоји далеко већи јаз између великог интелекта наших белих генија и "интелекта" црнаца, као што постоји између црнаца и најинтелигентнијих мајмуна. **Нашу драгоцену крвну чистоту морамо сачувати по сваку цену.** Зато, када размишљамо о црном човеку, треба да знамо да је

афричка џунгла његово природно окружење. О њему морамо да мислимо као о створењу чији је природни ниво егзистенције ближи животињама него великој и високој цивилизацији Беле расе. **Морамо се супростављати јеврејској пропаганди која трује умове** и природне инстинкте белог народа. Најбоље што можемо да урадимо је да у црнци видимо оно што он јесте и да о њему мислимо у терминима непријатељства и презира. Никада не смемо да о њему говоримо изразима који садрже поштовање, већ о њему треба да говоримо са презиром и поругом, и да га називамо "црнчугом", што је он увек и био. Једино исправно понашање према црнчугама увек треба да буде непријатељско и презриво. Морамо да убрзамо долазак дана када ћемо бити спремни да истерамо овај расни отров из тела беле Америке (код нас цигани). Да бисмо ово постигли морамо да преусмеравамо размишљање белог човека све док не буде спреман да обави посао који је требало још давно да уради – а то је да очисти Америку од црног отрова који је у нама, макар и силом ако треба, и пошаље црнчуге назад у Африку одакле су некада отргнути. Као што сам више пута рекао, главни проблем белог човека није питање како ће да надвлада црног човека или перфидног Јеврејина. **Главни проблем је како ојачати размишљање белог човека и вратити га здравом духу.** Када једном то остваримо, остало ће бити дечја игра. Када белом човеку вратимо здрав дух, он ће почети да поступа по својим природним инстинктима, дакле, у складу са законима природе и битка ће бити добијена. Бели човек, враћен здравом духу и ослобођен из замки јеврејске пропаганде, јесте највећа сила на лицу земље. И више од тога, бели човек, уједињен и организован, десет пута је моћнији од остатка човечанства заједно. Циљ ове књиге је да створи такву ситуацију.

Када су Јевреји довукли црног човека са обала Африке и посадили га на Америчком тлу, већ су у свој главни план били уградили начине којима ће, уз помоћ црне афричке крви, уништити процветалу белу цивилизацију у Новом свету. Јевреји нису само извлачили профит из трговине робљем, него су, још пре 300 година знали како ће употребити овај афрички отров за уништење наше Беле расе. После грађанског рата Јеврејин је уложио велике напоре да измеша белу крв Јута. У томе није успео углавном захваљујући одлучној борби Кју Клуks Клана. До 1880. јужне државе су отерале црнце са власти и повратиле своје судове, законодавство и власт. Почетком 20. века Јеврејин је отпочео нови програм за мешање белог човека, под маском комунистичке партије. Овај пут циљ су биле целе Сједињене Државе, а копље је полетело са крајњег југа. Ево плана како га је изложио Јеврејин Израел Коен у књизи »Расни програм за двадесети век«: "Морамо да схватимо да је најјаче оружје наше партије расна напетост. Убацивањем у свест тамним расама да су вековима били угњетавани од белаца, можемо да их укалупимо у програм комунистичке партије. У Америци ћемо ићи на победу из потаје. Док будемо потпаљивали црну мржњу против белаца, дотле ћемо белцима усађивати комплекс кривице због њихове експлоатације црнаца. Помоћићемо црнцима да се истакну у свим сегментима живота, професијама, у свету спорта и у свету забаве. Са оваквим

престижом црнац ће бити у стању да се жени белкињом и отпочне процес који ће Америку предати нашем циљу." У основи програма је да се међу црнцима посеје мржња према белцима – нека врста "убиј белца" опсесије; а у исто време да се међу белцима шире "љубав и братство", да се белцима усади парализајући комплекс кривице до тачке када неће моћи ништа да ураде да би умирили црнчуге.

У рукама Јевреја су власт, новац и пропагандна оружја, и битка је отпочела. Јевреји жестоко јуришају како би измешали америчку расу још у овој генерацији. Све могуће је већ урађено како би се расе мешале и гурале под исту крв, али ни то им није довољно брзо. Јевреји знају да ће, ако желе да мешовити бракови буду најшире прихваћени, морати да почну са школском децом у најранијем узрасту. Желећи да то постигну већ су прегурали гнусни злочин присилног премештања ђака из једне школе у другу, са циљем расне интеграције. Иако је ово потпуно супротно Уставу, чак и злогласним законима и грађанским правима који су усвојени шездесетих година, јеврејске судије су свуда одбациле оптужбе да је то неуставно и незаконито. Сваком човеку здраве памети те оптужбе говоре о највећем, најгнуснијем и најодвратнијем злочину на који може и да помисли. Но, све једно, медији који контролишу Јевреји су забашурили целу ствар и прелили је шећером тако да је почела да изгледа чак разумно. Резултат је да су управни одбори белих школа и окружне власти срамно напустили обавезе које имају према својим бирачима и грађанима. Смерно су се поклонили пред нитковским јеврејским судијама. И не само да су се срамотно и бедно клањали, већ су и пузили. Последице ове гнусобе јасне су свакоме. Школе су постале инкубатор криминала, туча ножевима, пребијања, безакоња и анархије. Јеврејска штампа дрско прелази преко свега у стилу: "Да, има неких непријатности, али боже мој, погледајте шта добијамо. Ми морамо да омогућимо да устав делује. Ми морамо да створимо једнаке могућности за све." Какво ђубре!

Очигледна је чињеница да ни један од ових аргумената није валидан. Довођење малих црних дивљака у белачке четврти, и обратно, одвођење мале невине деце у џунгле црначких квартова препуних криминала није постигло ни један од ових такозваних, племенитих циљева. Чињеница је само да су **школе снизиле ниво образовања** како за црнце, тако и за белце. Оне више и не подсећају на националне институције, већ личе на кажњеничке колоније претрпане криминалом. Оне су кажњенички радни логор у којима, на жалост, наша бела деца постају жртве злочина јеврејских хијена. Чак ни прљаве црнчуге не желе да им деца аутобусом иду у неку удаљену школу, али неколицина, од Јевреја спонзорисаних, црначких гласноговорника говори како тако мора да буде да би црнци добили "једнаке могућности". У свим случајевима тужби, увек се појави неки јеврејски, чивутски адвокат који у име "фонда за одбрану закона" изнесе случај пред јеврејског судију. Онда тај јеврејски судија донесе невероватну, смешну пресуду и бела деца морају да иду у џунгле на црначким територијама, а мале црне животиње у беле

четврти. Подигао се велики талас противљења. Наш циљ мора да буде искористити то противљење, организовати га, а наше беле расне другове привући нашој новој вери. У граду Понтијаку, држава Мичиген, на пример, група белих родитеља, која себе назива националном акционом групом, организовала је бојкоте који су првог дана школе задржали чак 35% беле деце у кућама. Истог тренутка дејствовала је, од Јевреја контролисана, полиција како би заштитила беле издајнике који су угрожавали бојкот и како би им помогла да га сломи. Слоган те групе белих родитеља био је: "Нек' се судије возе аутобусима, а не деца." Мислим да би још бољи слоган био да потрпамо црнчуге у чамце и вратимо их у Африку, уместо што аутобусима превозимо јадну децу до удаљених школа.

Прилично је иронично што и најодлучнији отпор насилном уписивању деце у удаљене школе није дошао од белаца и белих родитеља, који највише имају да изгубе, већ од кинеске расне групе из Сан Франциска. Иако живе у земљи која није њихова и у којој су мала расна мањина, ови Кинези су имали довољно расне лојалности и расног поноса да збију редове. Званично, они су тврдили да ће на тај начин њихова деца изгубити део древног културног наслеђа те заједнице. Међутим, један амерички учитељ кинеског порекла признаје: "То је оно што вам кажу, али да говорите кинески схватили бисте да не желе да им деца иду у школу са црнцима." Чак и обојени Кинези, чије је културно наслеђе далеко мање од величанственог наслеђа Беле расе, имају довољно расне солидарности и лојалности да збију редове и знају да ће им се раса покварити и изопачити ако се буду мешали са црним инфериорним животињама. Док ово пишем најмање три хиљаде кинеске деце још увек бојкотује школе у Сан Франциску. Када читате о проблемима са насилним уписивањем деце у удаљене школе, јеврејским пропагандним гласинама, као што су »Тајм«, »Лајф« и друге, ствара се оваква слика: "Да, постоји проблем, али ми ћемо савладати све препреке и свима ће бити боље." Бескрајна је колекција оваквих и сличних тртљања. Лукави Јеврејин никада не одговара на питања: да ли даје било какве добре резултате? Ствар се увек представља на начин да свако, наравно, зна да је нама потребна интеграција и да се сви слажу да је то изузетно пожељан циљ. И док заговара ове монструозне лажи, **Јеврејин добро зна шта ради. Он зна да то пустоши и уништава наше јавне школе за које бели родитељи кроз порезе издвајају велике суме новца. Он зна да ће крајњи резултат ове операције бити кварење расе и код белаца и код црнаца у следећој генерацији и да ће то срзати, деградирати, покварити и уништити Белу расу.** Све време он лукаво заговара своју идеју која је (тобоже) на високом нивоу, која је као неки амерички сан, која као да је закон ове земље, коју су недавно Оци оснивачи имали на уму када су говорили о "демократији". Жестоко пропагирају идеју да ће све бити дивно само да се све расе у земљи помешају. Постоји права поплава овакве злочиначке пропаганде.

Хајде да сада испитамо неке од ових лажних и преварантских идеја које Јевреји износе и шире...

Погледајмо тврдњу да поменута идеја представља закон у земљи. Нигде у Уставу се не тврди или бар подразумева да школе морају да буду "интегрисане" (расно мешовите). Према 10. амандману на Устав у коме се изричито каже да су права која нису Уставом дата савезној власти, нити су ускраћена државама, остављена свакој појединој држави или народу, потпуно је јасно да су школе и образовање апсолутно изван јурисдикције савезне власти. Оне потпадају у потпуности под јурисдикцију појединачних држава и округа. Штавише, Оци оснивачи никада мешање раса нису сматралу уставом гарантованим правом. Чак је већина Отаца оснивача и лично поседовала робове. Међу њих спадају Џеферсон, Џорџ Вашингтон и други који можда нису писали Устав, али се с правом убрајају у Оце осниваче. Они никад нису сматрали да су црнци једнаки са белим творцима ове нације. Сматрали су их покретном имовином, којој нису дали ни грађанска ни права гласа. Дакле, то што јеврејски пропагандисти брбљају како је воља наших Очева оснивача да насилно мешамо расе и своју децу уписујемо у црначке школе и да их водамо унаоколо као грла стоке, безочна је лаж најниже врсте.

Размотримо сада јеврејске лажне аргументе о законима. Чак ни у најлошијим законима, које је усвојио од Јевреја контролисани Конгрес у последњој декади, не каже се да наша деца треба да се возе унаоколо аутобусима, као стока, како би се постигло мешање раса и интеграција. Штавише, чак и злогласни, лоши закони о грађанским правима из шездестих година прецизно кажу да се савезни фондови ни у ком случају не могу користити за премештање ђака у удаљене школе како би се постигла расна интеграција. Али се онда појаве огавне јеврејске судије и гнусно лажу. То се не налази у Уставу нити у законима. Још давне 1896. је Врховни суд пресудио да су одвојене али једнаке по Уставу, а у нашем англо-саксонском праву увек је постојао аксиом да се, када се донесе нека пресуда, убудуће увек суди на основу ње, у сличним случајевима (судски прецедент или преседан). Данашњи Врховни суд кога контролишу Јевреји, обешчистио је и погазио успостављено право па доноси одлуке које су потпуно кршење поменутог, кршење закона које је усвојио Конгрес и кршење самог Устава. У сваком случају, бела браћа и сестре, кажем Вам, чак и да је то закон који је по Уставу и да су га прихвати сви судови, постоји закон који све ово надилази – а то је **закон самоодржања**. Долази време када се мора призвати највиши закон природе, свим средствима, а тај закон је закон очувања сопствене врсте. Због тога један од најсветијих циљева коме се можемо посветити јесте да истерамо овај расни црни отров из нашег националног крвотока, да пошаљемо црнчуге назад у Африку што брже можемо, да очистимо и чувамо чистим наш расни интегритет.

Ми стално морамо да указујемо нашим белим расним друговима на **страшне чињенице историје**, као што су следеће: године 1920. бела раса је у свету била бројно надмашена у односу 2:1. Данас је тај однос 7:1, а јеврејске Уједињене Нације радосно превиђају да ће кроз следећих 20 година непријатељске обојене хорде бити према

белом човеку у бројном односу 49:1. Није потребно много маште да би се замислило каква ће бити судбина Беле расе, када обојени, подстрекивани и контролисани од Јевреја, стекну довољно физичке снаге да нас покољу. Историјске и природне чињенице су једноставне: Бела раса мора да доминира земљом или да бедно пропадне у рукама инфериорних обојених раса. Први корак у борби белог човека за спас мора да буде начињен баш овде у Америци – а тај први корак је протеривање црнаца из наше средине и њихово враћање у Африку. Наш циљ не сме да буде "помоћи" црнцима да "напредују". Ми немамо никаквог интереса да "поправљамо" црнце и асимилирамо их у наше друштво. То би била најглупља ствар коју бисмо могли да урадимо. **Једино што црнчуге производе када добију помоћ споља, је – још црнчуга.** Једини одговор су чамци – пошаљимо их напоље. То је једино право решење.

Када се помене право решење црначког проблема у Америци, а то је да их пошаљемо назад у Африку, људи обично папагајски понављају један од два крајње негативна одговора, које им је у мозак уградила јеврејска пропаганда: а) како то себи можемо да приуштимо? и б) да, било би згодно то учинити, али никада нећете придобити амерички народ да то уради. Обе реакције, и а) и б), су наравно изузетно негативне, баш као што их је Јеврејин скројио. Он своје идеје пласира по принципу здраве изреке, која је стара колико и сама ратна стратегија, а гласи – **ако успеш да натераш своје непријатеље да мисле да су поражени пре него што је битка почела, онда они као да јесу поражени.** Испитајмо ове реакције: а) Можемо ли то приуштити? Да, одговор је убедљиво да, можемо, шта више, не смемо себи приуштити да то не урадимо. Практично сви нормални белци у Сједињеним Државама се слажу да се црнчуге не уклапају у наше друштво. Већина је свесна животних чињеница – да црнци изазивају 85% свих злочина са насиљем – упркос чињеници да наводно чине свега 12% популације, да већина новца из социјалних фондова иде у руке црнчуга и да се та количина стално повећава, што сваке године односи све већи део наших зарада, да су насилно уписивање деце у удаљене школе и мешање изазвани црначким присуством у нашој средини. Већина нормалних белих Американаца је свесна ових чињеница и, са изузетком идиотских лицемера у нашем окружењу, просечни Американац је сасвим свестан да ће **оваква расна политика уништити нашу земљу, расу и нацију.** Но, свеједно, идеја да се 30 милиона црнаца транспортује преко океана и врати на континент са кога су њихови преци покупљени, изгледа им понешто климава. Наравно, због тога су им Јевреји уградили негативне идеје у мозгове. Када, међутим, размотримо питање на основу економије и расне логике, налазимо да је најбоља погодба коју можемо да извучемо, да их што пре пошаљемо у Африку. Погледајмо цифре. Ако претпоставимо да ћемо пребацили у Африку баш сваког од 30 милиона црнаца и, ако их отерамо у стилу, по цени од 1000 долара по глави, укупна сума била би тек 30 милијарди долара, што је тек делић укупног буџета Сједињених Држава за само једну годину. И то би био коначан трошак. Можемо ли то себи приуштити? Па, могли

бисмо, на пример, да узмемо сав новац који се баца на помоћ земљама које нас мрзе и презиру и да га потрошимо на превоз црнчуга до Африке. Могли бисмо да искористимо новац који сада расипамо на размножавање црнчуга у овој земљи, црнчуга који загађују нашу расу црном крвљу Африке и да га употребимо за враћање истих тих црнчуга у Африку. Када помислите на силне милијарде долара које се троше на идиотске социјалне програме који помажу размножавање црнаца, које се дају као помоћ иностранству или се троше на наоружавање које нас у ствари уопште не брани, и дођете до цифре од 200.000.000.000 долара годишње буџета, чији се огромни део расипа уз одобрење Јевреја, онда закључите да питање уопште није на месту. Оно треба да гласи: како себи можемо да приуштимо да овде држимо црнчуге? Како себи можемо да приуштимо да бацамо силне милијарде долара на социјалне програме за црнце, из године у годину, без идеја на видику? Са милијардама долара које се бацају на црну социјалну помоћ, црни криминал, црни "капитализам" и програме за црне четврти, могли бисмо целокупну црначку популацију да пошаљемо у Африку дванаест пута. Што се тиче другог дела, б) да Американци то никада неће урадити – е, ту почиње тежи део програма. Овде нам је потребан интезиван програм преваспитавања, не црнаца, него белаца. То је искључиво питање снаге воље. Понављам, потребно је исправити размишљање белог човека. Ако поседујемо вољу за животом, за преживљавањем, морамо да имамо и вољу да одбијемо загађивање и одбацимо ширење црне крви по нашем белом националном телу. Када погледамо на скорашњу историју, откривамо да Јевреји нису имали никаквог кајања зато што су протерали четири милиона Немаца са родне груде у Пруској и Источној Немачкој, које су ови настањивали неколико хиљада година и терали их на запад. Нити их је нешто гризла савест када су прогнали милион и по Арапа из њихове родне Палестине, запленили све арапске фарме и поседе и оставили Арапе да цркну од глади у врелој пустињи. Због чега би се ми Американци, који очигледно не осећамо кајање зато што смо убили милионе наше беле браће у Немачкој током светских ратова (само у једној ноћи бомбардовања Хамбурга 50.000 људи, жена и деце, у Дрездену запаљивим бомбама 300.000 беле браће) због чега би се одједном глупаво развежили када дође до решавања црначког проблема? Сигурно је да су црнци реална и присутна претња нашем опстанку што Немци нису, нити су икада били, шта више, око 30% свих белих Американаца у својим венама има немачку крв и једна од највећих изопачености у историји је то што смо уопште подигли оружје против храбрих Немаца, народа који је водио **нашу борбу против Јевреја, у корист нас и целог човечанства.**

Наводимо историју да бисмо показали како враћање црнаца у Африку није ни економски проблем, нити проблем морала, већ искључиво проблем расног понашања. Када једном исправимо наше размишљање, проблем враћања црнаца у Африку као да је решен. Када помислимо да ћемо упослити велику флоту авиона 747 (џамбо џетова), или, као у ратно време, бродове које ћемо изградити у најкраћем року, видимо да економски и физички то у

ствари нису проблеми. Можемо то да урадимо. Морамо то да урадимо. Не смемо себи приуштити да то не обавимо. Понављам, прави је проблем да исправимо своја размишљања. Ова књига и креативистичка религија се тиме баве. **Кључ је пропаганда, просветљење, организација и још пропаганде.** Запамтите, организована и уједињена Бела раса је десет пута моћнија него све расе заједно. Постизању тог узвишеног и племенитог циља ова књига је и намењена. Најважнија сврха наше нове религије је достизање овог величанственог циља.

ПОГЛАВЉЕ БР. 6

Мајстори обмане – кратка историја Јевреја

Природа је у својој бесконачној мудрости најјачи нагласак ставила на преживљавање врста. У својој богатој разноликости створила је бића свих сорти: рибе и перад, животиње и поврће, инсекте и бактерије. Поједина створења као црвендаћ и рајска птица дивна су за гледање. Друга, попут шкорпиона и гуштера, нису. Нека су месождери, а нека биљоједи. Поједине животиње, рецимо краве, преживају траву са ливада. Друге, као којоти, вукови и тигрови јесу грабљивци. Неке, попут буба-шваба, комараца и мушица су **паразити**. Свако створење има своје начине постојања и опстајања и своје начине продужавања сопствене врсте. Све у свему, жеља за животом и продужавањем сопствене врсте изузетно је јака. Да није тако, врсте би одавно изумрле.

У људској врсти постоји једна раса која стоји изнад свих осталих по интензитету и жестини своје жеље за преживљавањем, а то је јеврејска раса. Како је ова раса преживела и остала нетакнута током свих преврата у бура у историји, целих 5000 година, јесте чињеница којом се ваља позабавити. И док су поједине древне расе из забележене историје, попут Вавилонаца, Римљана, Феничана или Египћана нестале као расе у сливнику историје, дотле су Јевреји преживели. **И не само да су преживели, већ су постали господари свих осталих светских раса, иако по броју представљају само мали проценат светске популације.** Док је величанствена Бела раса била градитељ, истраживач и творац цивилизације, влада и нација, Јеврејин није био ништа од тога. Напротив, он је био сушта супротност племенитом белом човеку. Током целе своје историје, која сеже неких 5000 година уназад, током које је био уједињен као раса, **Јеврејин је био паразит** и грабљивац на леђима оних нација које су невољно биле његови домаћини. Јеврејин никада није био стваралац или градитељ, није био произвођач, попут припадника беле расе. Супротно томе, он је био разарач цивилизација, пљачкаш народа и убица, који је измислио и саму идеју геноцида, у најранијим фазама своје историје. Све што треба да учинимо је да прочитамо њихов Стари завет и да у њему, на готово свакој страници, прочитамо како су варали, убијали и пљачкали једно племе за другим. Један за другим су народи подвођени под нож и то без разлике људи, жене и деца. Да, **Јевреји су заиста крвожедна раса.** Преживели су дуг временски период, иако су били расути међу другим народима широм света. Они су били кута на телу човечанства од најранијих дана познате историје. Ни у данашње време та кута није излечена. Шта више, данас је смртоноснија него икада, а пошто смо **ми, Бела**

раса, главна мета и главне жртве означене за уништење, неопходно нам је да поближе упознамо и проучимо нашег уништитеља. То је фасцинантна историја испуњена стравом. Једна ружна прича. Али, морамо је проучити, морамо је разумети, уколико желимо да се избавимо из невоље и испунимо обавезу коју је Природа пред нас поставила: тачније, опстанак наше сопствене врсте, најплеменитије творевине на целој земаљској кутли: Беле расе. Историја човечанства препуна је ратова и конфликта, али у свим тим сукобима, који су укључивали различите нације и расе, само је једна раса изазвала најнасилнија непријатељства, без обзира где се налазила – та раса је јеврејска раса. Током целе историје и свих ратова, сукоба и покоља, пре или касније, две сукобљене стране прекинуле би непријатељства, па би изгладиле разлике или отишле негде другде да живе. Међутим, са Јеврејима није тако. Јеврејин се никада није сложио са нацијом – домаћином преко чијих леђа се хранио. Нити се мирно преселио у неку другу земљу. **Историја Јевреја показује две ствари: прво, да никада није било помирења између њих и њихових домаћина и друго, да ниједна нација није успела да их се трајно реши.** Надаље, што су дубље Јевреји продирали у свог домаћина и постајали све захтевнији и нетолерантнији, домаћин би се генерално окретао против њих и покушавао да их истера из свог националног тела. Међутим, **ни у једном случају нација-жртва није успела да их трајно протера.** Штавише, изненађујуће је да су се Јевреји, када су протеривани из неке државе, обично уз патње и понижења, већ за неколико година враћали у исту државу. И не само да су се враћали, већ су тада бивали још одлучнији да униште нацију–домаћина, кроз коју су се до тада паразитски хранили. **Јевреји су, још од времена које се губи у почецима историје били разарачи културе и уништавали су сваку цивилизацију.** Јеврејски проблем навалио се на леђа свих нација и ту стоји 5000 година. Када год би се Бела раса, са својом креативношћу и енергијом, селила у различите делове света и тамо стварала цивилизацију, за њом би непогрешиво долазио и Јеврејин, убацивао се у њене основе и, пре или касније, уништавао те творевине. Уз његову помоћ уништене су египатска цивилизација, грчка цивилизација, а он је био основни узрок уништења велике римске цивилизације.

Када је Европа лагано почела да прикупља нити цивилизације Рима, Јеврејин је већ био ту и, од времена Римљана, он је као некакав рак прилепљен на тело Европе. Међутим, главни центар моћи јеврејске светске завере данас се налази у Новом свету. Штавише, Њујорк је највећи центар јеврејске популације у свету, а он је центар финансијске моћи не само Сједињених Држава, већ и остатка света. Пошто су САД данас последње велико упориште Беле расе, Јеврејин има за циљ не само да уништи Сједињене Државе као земљу, већ и да разори Белу Америку, да је моGREализује и упумпа црну крв Африке у вене беле Америке. **Због чега је јеврејска раса преживела сва тумбања историје кроз 5000 година, а много снажније расе, као Римљани, рецимо, су пропале?** Је ли то зато што су Јевреји чврсти? Сматрамо да је Јеврејин чврст, али су друге расе, попут

Римљана, биле чак и чвршће, па нису опстале. Да ли је то због тога што је добар борац? Не, он је у ствари физички кукавица и у отвореној борби он је слаб и не баш храбар ратник. Је ли то због тога што је склон издаји и обмани? Могуће, пошто у овим карактеристикама несумњиво надмашује све остале народе. Али, ни то није једини разлог због ког је преживео. **Разлог тог опстанка лежи у његовој јединственој религији. На почетку своје историје Јевреји су схватили огромне могућности религије као оружја – оружја које ће ујединити њихову расу, али и оружја које ће раслојити и уништити њихове непријатеље. Хиљадама година извлачили су корист из тог сазнања.** На мајсториски начин манипулисали су религијом у своју корист и то тако да други народи нису чак ни сумњали – а најмање од свих Бела раса.

Ако се укратко осврнемо на ратове између Рима и Картагине и на кратотрајну опсаду и разарање Јерусалима, током успона и ширења Римске империје, мислим да ћемо наћи одговоре на питање о опстанку Јевреја. Како је моћ Рима нарастала и ширила се, било је неминовно да ће брзо доћи у сукоб са растућом моћи Картагине. Више од 100 година ове две велике ривалске силе водиле су битке да униште и затру једна другу. Коначно је Рим изашао као победник и када се Картагина предала његовој милости, он је разорио град, поубијао целокупно мушко становништво, а жене и децу продао у робље. Картагине више није било. Нестала је заувек. Упоредимо сада ово са оним што се догодило Јерусалиму 70. године наше ере. Током владавине цара Веспасијана, Јевреји у Јудеји подигли су побуну. Веспасијан је тамо послао генерала Титуса и после 139 дана опсаде Јерусалима град је освојен, разрушен до темеља, а неки Јевреји су побијени, док су се други разбежали. Изгледало је да ће по судбини, која је налик картагинској, ово бити крај Јевреја. Али није било тако. Јевреји су имали једну изузетну ствар која је ишла у њихову корист, а то је била та **јединствена религија која је читаву њихову расу држала на окупу.** Далеко од тога да су били уништени, Јевреји су уз помоћ својих обмана и своје вере која их је стапала, испланирали да се освете Римљанима. Са великим жаром, Јевреји су међу Римљанима почели да проповедају нову веру, која је имала тако самоубилачке идеје као што су: "окрени други образ, воли своје непријатеље, не опири се злу" и друге саморазарајуће постулате који су крунили снагу Римљана и остављали их наге и без одбране пред њиховим непријатељима. За неколико столећа, велика римска цивилизација потпуно се расточила и била је немоћна пред навалама дивљих вандала који су коначно сружили Рим 476. године н. е. И Рима више није било.

Међутим, у тој жестини и том жару да се очува јеврејска раса, отелотворена у фанатичној религији, Јеврејин се није зауставио на Риму. Напротив, када се нахранио телом палог Рима, кренуо је да разара и инфицира нове културе које су почеле да ничу у западној Европи. Те културе су од самог почетка биле хендикепиране, јер су **прихватиле исту ону религију којом је Јеврејин уништио Рим.** Истина је да је Јеврејин чврст и постојан.

Он је обмањивач и издајник. Такође је истрајан и упоран. **Све ове особине пристају му сасвим добро и омогућавају му да буде највећи грабљивац и паразит на телу човечанства.** Али, и поред свих ових особина, он не би преживео да није било Мојсијеве религије. Сама суштина те вере је да везује у свето братство које је непријатељски настројено према остатку човечанства. Он се бори, гура, гризе увек и заувек за добро своје расе и за опстанак своје расе и тако, у најсуровијој форми, **показује један од најјачих закона природе: опстанак сопствене врсте.** Јевреји су научили још једну значајну чињеницу на почетку своје историје: ништа тако снажно не уједињује групу (било коју групу) као имање заједничког непријатеља. Засновано на овој премиси, они су се побринули да увек буду у рату са другим расама. У ствари, сви други народи њихови су непријатељи у свим временима. Само је питање стратегије ко је главни непријатељ у одређено време. Оваква теорија произвела је чуда. Одржала је Јевреје уједињенима и под борбом. Њихова солидарност уништила је сваког непријатеља који би се појавио. Данас она уништава Белу расу.

Централна тема јеврејске религије је мржња, мржња према свим нејеврејима, то јест, према свим другим расама. Следеће изузетно снажна карактеристика јеврејске вере је расна лојалност, лојаност према сопственој врсти. За просечног белог нејеврејина, тужно је рећи, мало је важно с ким прави посао, да ли је у питању други бели човек или не. Нити му је важно да ли је сусед или особа коју среће његове врсте. Али за Јеврејина, да ли прави посао са другим Јеврејином, да ли среће другог Јеврејина или живи поред њега, то значи све. Имајмо на уму овај **фактор расне лојалности** када кренемо да тражимо бољу религију за Белу расу. То да је јудаистичка религија стамена стена око које се јеврејска раса врти већ 5000 година, уопште се не доводи под знак питања. Јевреји не верују у Бога, нити су толико глупи да своје деловање или веровање базирају на будућности. Голда Меир, премијер Израела, изјавила је у говору одржаном у Кнесету (израелском парламенту), и то на јидишу следеће: "Ја сам неверник, па ипак ми нико из ума и срца не може ишчупати уверење да би ми, без јеврејске религије, прошли као и друге нације које су једном постојале па нестале." **Од најранијег детињства јеврејски родитељи усађују свом потомству идеју расне лојалности, идеју да је опстанак јеврејске расе све, идеју да су сви други народи њихови непријатељи које треба експлоатисати или уништити.** Јеврејски Стари завет је претрпан причицама из јеврејске историје, од којих је мало истинитих. Али, кроз сву ту фантазију проткана је идеја о преживљавању расе која у њиховим умовима даје савете како да опстану. Стари завет и Талмуд пуни су упутстава и мудро стапају јеврејску расу у неуништиву наменску јединицу. У изрекама 29:18 износи се идеја дугорочног програма, "када нема визије народ нестаје". Упоредићемо ово са саветима које су Јевреји наменили Белој раси у Новом завету, на пример у Мат. 6, 34, где се каже: "зато не брини за сутра, јер ће сутра мислити о својим стварима." Овде видимо да је за Јевреје од суштинског значаја да имају визију за дужи рок,

за дугорочне планове. У реалности, **њихова религија је стална завера која је неопходна за њихов опстанак као паразитске расе.** Али са циљем да ослабе и омекшају своје жртве да би напали, освојили и поробили, загадили су мозгове Беле расе својим врстама лоших савета од којих је "не мисли на сутра" само један од мноштва. И то је тачно позиција Беле расе данас. Јевреји су хиљадама година уназад спречили дугорочне планове како би загосподарили светом и поробили га. Насупрот томе, Бела раса нема план нити програм свог опстанка. Она нема религију која би је покретала или уједињавала сву Белу браћу. Она само лута, саплиће се и пузи без икакве одбране против Јевреја, чија је историјска мисија већ више од хиљаду година да уништи или пороби Белу расу. И док је племенита Бела раса креативна, продуктивна, самодовољна, **Јевреји су, инстинктивно, још давно у својој историји одлучили да је најбољи начин опстанка да изаберу улогу паразита на телу других продуктивних нација.** Током хиљада година ова одлука је очврсла и постала толико усађена у јеврејски карактер, да он сада другачије не би ни могао да поступа, баш као што паразит не би могао да опстане без тела домаћина. Будући да је тако, Јеврејин је планирао и припремао се.

Он има далекосежну и свеобухватни програм контроле, доминације и експлоатације свог домаћина према коме гаји страшну, патолошку мржњу. Покретачка сила целокупне његове религије је мржња према домаћину. Он је одувек мрзео своју нацију домаћина снажном страшћу. Колико смо само пута чули израз који је уткан у књиге које контролишу Јевреји о "блудници из Вавилона". Чињеница је да су Вавилоњани били добар Бели народ, продуктиван, креативан народ кога су Јевреји на крају уништили у његовој средини. Током целе историје Јевреји су протурали злонамерну лажну пропаганду о дегенирисаности вавилонског народа. То је монструозна лаж. Када су Јевреји нагннули у римску цивилизацију и коначно је уништили новом самоубилачком религијом, коју су наметнули Римљанима, онда су почели да представљају Римљане као окрутне, дегенерисане, неморалне. Чак и до данашњих дана **јеврејски филмови, који долазе из Холивуда,** осликавају Римљане као развратан дегенерисан народ. Лажљиви јеврејски пропагандисти, као што је Били Грејам, стално оптужују Римљане да су били окрутни, развратни тирани. Још једна грозна јеврејска лаж.

Одабравши још одавно у историји да играју улогу паразита, они не могу ништа друго до да лутају цивилизованим светом у потрази за местом где ће се настанити, у сред већ успостављене заједнице, где би могли да опстану и напредују на уштрб других. Као паразитски народ, Јевреји могу да опстану једино живећи од онога што други произведу. Када дођу у заједницу, са собом не доносе ништа сем обмана и подмуклости. Јеврејин зна, када улази у нејеврејску заједницу, да ће пре или касније бити откривен и да ће бити насиља и одмазде. Ствар које се Јеврејин плаши више од ичега је разоткривање и, из тога проистекло, физичко насиље. Једна од фаза која се вековима

понавља била је "Оу gewalt!" Ова стара фраза на јидишу могла би се превести као "Ох, насиље!" Знајући да ће паразитско деловање на закидању, варању и пљачкању нејеврејске заједнице на крају завршити насиљем против њега, он се за то унапред припрема. Вратимо се цитату из Изрека који Јевреје саветује: "где нема визије, народ пропада." Дакле, како своје пипке све дубље зарива у тело заједнице коју намерава да пљачка, он се унапред припрема да поништи, неутрализује и минимализује противљење нејеврејске заједнице за које зна да ће се, пре или касније, развити у непријатељство према њему.

У овом погледу, Јеврејин је веома сличан осталим паразитским створовима из Природе. Када се крпељ успуже уз ногу неког створења, он то учини потајно и обично остаје потпуно непримећен. Крпељ тражи погодно место на телу домаћина где би могао да се упока и сиса крв ради сопствене исхране. Крпељ зна да би упокавање нормално било болно за домаћина, па би на тај начин привукло пажњу и резултирало његовим уклањањем и уништењем. Али, крпељ има лек за тај проблем. Пре упокавања у кожу, он пажљиво анестетизује то место, тако да домаћин не осети бол. Затим почиње пажљиво да жваће и сиса, све време анестетизујући место да се бол не би осетила. Глава му продире све дубље, и дубље и паразит почиње да се храни крвљу жртве, а да она не осети никакав бол, и да чак није ни свесна постојања паразита. Када жртва коначно открије уљеза, он је већ потпуно ушао у месо. Домаћин више није у стању да га уклони без изазивања бола и инфекције код себе и уништења и смрти крпеља. Чак и када жртва покуша да уклони паразита, не успева у томе. У овој фази неопходна је операција да би се уклонио заразан крпељ, који је на почетку могао да се уклони једноставно, са два прста, да је жртва била свесна његовог постојања. Паразитска операција Јеврејина на телу његовог несрећног домаћина веома је слична.

Будући да је непродуктивни паразит, Јеврејин нема ништа што би могао да понуди заједници домаћина или нацији у коју улази, и у коју без оклевања забија своје пипке све дубље и дубље. Сетите се наслова средства за обмане и лажи у великим количинама. Изабравши да буде професионални паразит, ова карактеристика се дубоко и инстинктивно усадила у саму његову природу, тако да он сада инстинктивно зна шта треба да ради би се заштитио и које су слабости његовог нејеврејског домаћина. Стога, он бира да се усредсреди на све нервне центре моћи свог продуктивног и креативног домаћина. После кратког времена, има контролу над главним функцијама, које одређују судбину и добробит народа и државе. **Јеврејин не одгаја стоку, не ради на пољима, не ради у фабрикама. Он се труди да стави под своју контролу новац у држави, медије у земљи, образовне институције и власт.** Ради пажљиво и вешто манипулише, а мозгове жртава доводи у стање конфузије и сметености. Као крпељ, он анестетизује мозак нејеврејске нације у чијој средини се настанио. Своје пипке зарива дубоко и спрема се да парира свим покушајима који би га одатле отерали.

Данас, широм света уопште, а у Америци посебно, налазимо да је Јеврејин одговоран за финансије у држави. Он има потпуну контролу над системом Федералних резерви о коме већина Американаца не зна баш ништа, али верује да је он део федералних власти. Многе књиге су написане о јеврејском власништву над системом Федералних резерви и ми немамо довољно простора да бисмо то детаљно понављали. Довољно је, међутим, рећи да Одбор Федералних резерви није владина функција, већ је то потпуно приватни систем банака које поседују, контролишу и њима манипулишу **међународни јеврејски банкари**. Он је потпуно изван домаћаја федералних власти. Не желимо да кажемо да би била драстична разлика да је другачије, јер и федералне власти такође контролишу Јевреји, али је значајно направити разлику. Манипулацијама, пуштањем владиних обвезница, Федералне резерве могу да одштапају милијарде долара ради сопственог богаћења, а да плате за те милијарде, које се трпају у кофере, само цену утрошеног папира и боје. Уобичајена цена једне папирне новчанице је 7/10 цента, било да је апоен од 10 долара или 100 долара. Само штампање обавља Биро за гравирање и штампање Сједињених Држава, али се новчанице затим пребацују међународним јеврејским банкарима, који су под маском система Федералних резерви. Једини трошак који банкари имају јесте цена папира и боје. Не само да јеврејски банкари добијају новац дословно дабе, већ је влада Сједињених Држава онда обавезна да изда обвезнице као осигурање за узети зајам. Народ Америке је тако оптерећен, не само плаћањем главнице владиних обвезница, већ и каматом на њу. Ти дугови се никада не исплаћују у целости, већ, као што историја у последњих 40 година показује, нарастају из године у годину. Тако су амерички порески обвезници стално **поробљени дуговима** и плаћају камате, из генерације у генерацију, међународним јеврејским банкарима који су велике количине зајмовног новца, ослобођеног камата добили управо од владиног Бироа за штампање.

Јевреји су били манипулатори са новцем и узурпатори националних богатстава по целом свету још од давнина. Њихова Библија говори о мењачима новца по њиховим храмовима. Сви они су, наравно, били Јевреји. Јеврејски монопол на новац постоји од када постоји сам новац. Превара са системом Федералних резерви никако није нова и она је еволуирала хиљаде година, још од старе праксе златара који су чували злато богатих појединаца. Злато је имало изузетну и фасцинантну привлачност посебно за Јевреје, још од најранијих времена. Од првих почетака новца, злато је коришћено као средство размене, а Јевреји су тежили занимањима као што је чувар злата других људи. Ускоро су открили да никада сви клијенти, који држе злато у њиховим сефовима, не повлаче своје драгоцености у исто време. Тада су дошли на секундарну идеју да дају на зајам извесне количине злата, које припада другима, и то уз камату, што значи да су давали туђе злато на зајам на одређени период времена, а да им се позајмљена количина после извесног времена враћала увећана за износ камате. Како се повећавао број клијената који су тражили зајам, они су открили да практично могу да дају на зајам и до двадесет

процената свог злата које су чували, а да им ипак остане довољно да покрију могућа повлачења улога. **Тада се ово развило у прави банкарски посао и постало моћно оружје у корист Јеврејина, који је гомилао богатство од продуктивних трговаца у чијој је средини деловао.** Из таквих почетака развиле су се основе банкарства. Данас су Јевреји овом лукавом аражману додали хиљаде других украса, па путем наплаћених камата, путем система Федералних резерви, путем међународних зајмова и манипулација имају искључиву контролу над новцем у свету. Не само да контролишу банкарске системе, већ то чине и са светским берзама. Ко год погледа састав чланова који поседују седишта на њујоршкој берзи или другим берзама широм државе, видеће да су то у највећој мери Јевреји и неколицина њихових пословних сарадника. **Контролишући робну берзу, на којој могу да манипулишу дижући или обарајући цене по сопственој вољи, они присвајају благодати напорног рада продуктивних и креативних Американаца и стављају их у своје кофере.** И не само то. Повлачећи кредите кад год то пожелe, они могу ову државу (као и сваку другу) или целу светску економију да гурну у депресију. Пошто се такве ствари планирају, а Јевреји унапред знају када ће то учинити, они могу опет да згрну огромно богатство и да бескрајно пљачкају наивне Гоје (израз Гој, Гојим значи стока – тако јевреји зову све нејевреје). Јевреји никада не би могли да одрже тако чврсту и ригорозну контролу над својим жртвама на дужи период, да у својим рукама не држе средства комуникација, средства информисања и средства пропаганде. **Врло мало људи схвата колико је моћно оружје пропаганда. Адолф Хитлер је исправно рекао да помоћу пропаганде Јевреји могу учинити да рај изгледа као пакао, а пакао као рај.** Ово је више него тачно, а Јевреји то чине вешто, готово уметнички. Пошто контролишу новац, они имају средства да задобију контролу над свим новинама, свим радио станицама, свим телевизијским мрежама и станицама, свим водећим националним часописима, па чак и над новинским агенцијама као што су Јунајтед прес интернешинал или Асошијатед прес, или било којом другом. Тако су у стању да контролишу сваки делић вести који се објави у целој земљи или чак у свету. Они врло лако могу да потисну или одбаце било коју причу која дође у њихову главну редакцију и сакрију је од света, што је чак и важније.

У њиховом арсеналу пропаганде такође је и врло значајна **филмска индустрија – коју опет потпуно контролишу Јевреји.** Штавише, Холивуд и целокупна филмска индустрија су у толикој мери у рукама Јевреја да је често зову "Кошер долина". Филмска индустрија се у последњих педесет година несумњиво развила у једно од најзначајнијих пропагандних средстава за загађивање мозга Беле расе које је свет икада видео. Тек последњих година са њом се изједначила или ју је чак претекла телевизијска индустрија коју такође контролишу Јевреји. Можете бити сигурни да филмска индустрија није стајала по страни приликом промовисања јеврејских интереса и њиховог програма уништења Беле расе. Током ратних година јеврејска филмска индустрија у Холивуду је била

заузета штанцовањем анти-немачких, анти-хитлеровских и анти-нацистичких филмова. Пошто смо добродушни и наивни, **многи од наше беле браће су прогутали отровни мамац и добровољно се пријавили и јеврејску клопку, која је нагонила белог брата да убија белог брата са циљем да се спасе врат лукавог Јеврејина.** У исто време, комунистичке земље хваљене су до неба. Лажљивом пропагандом начињено је пожељним да ми, Сједињене Државе, удружимо снаге са совјетском Русијом под контролом Јевреја, како бисмо водили самоубилачки, разорни рат против херојских бранилаца Беле расе, то јест немачког народа. Филмови не само да су коришћени као средство које нас је увлачило у самоубилачки рат, већ су употребљавани и као средство којим се одређивао морал, па чак и обичаји. У основи, они су служили да поткопавају и дегенеришу моралну климу наше омладине и наше земље у целини. Током двадесетих година филмови су постали развратни и дегенерисани до ступња на ком су почели да угрожавају сопствени опстанак. За чудо, током тридесетих, морални тон се нешто побољшао. Многе од најбољих прича које је дао Холивуд потичу из тридесетих, када су људи почели да се враћају у биоскопе у великом броју. Тада је Јеврејин мудро почео да убацује анти-Немачку и анти-нацистичку пропаганду у ревитализовану филмску индустрију и уносећи заразу и мржњу у умове белог народа Америке, која се огледала у спремности да се прихвати идеја рата против сопствене беле браће.

Током самог рата филмови су отишли у следећу брзину. Готово сваки производ филмске индустрије био је злонамерно направљен тако да подстакне ратне напоре за уништење Немачке. У исто време, кроз тему је провучена идеја о међународној интеграцији. Када је рат био завршен, промовисана идеја о коегзистенцији и сарадњи са совјетском Русијом, **заједно са идејом о једном свету, једној светској влади и Уједињеним нацијама.** Већ педесетих година, идеја о расној толеранцији према Јеврејима проширила се на прихватање црнаца као једнаких у нашем друштву, који су тобоже били угњетене жртве похлепе и окрутности белог човека. Самоубилачка идеја да црнци треба да буду витални и одговорни део нашег друштва, од тада се прогресивно промовише. Тешко је данас наићи на филм у коме се на овај или онај начин не потура идеја о мешању раса. Јеврејин данас кроз филмове, штампу и телевизију води жестоку и застрашујућу кампању за потпуну монгрелизацију америчког народа. Свако противљење било је растурено и уништено. **Педесетих и шездесетих година два нова елемента била су убачена у филмску пропагандну кампању. Један је коришћење дрога као проблем који стално нараста.** Направљено је да изгледа како људи сами промовишу дрогу, без икаквог унутрашњег или спољног утицаја. Учињено је тако да се младим људима чини да то свако ради, па што не би и они пробали? Следећи елемент је стални пораст отворене прљавштине и порнографије које се убацују у филмове и на тај начин подривају наш морал и загађују размишљања свих људи, а посебно долазеће младе генерације. Телевизијска индустрија, која је доживела велики успон одмах после краја Другог светског рата, сада

је ривал, а несумњиво и премашује филмску индустрију по покварености и загађивању умова у Америци. Тако се потпуно загађени мозгови америчких гледалаца постали опседнути гледањем телевизије, која је у многим породицама толико значајна да, када би им неко однео телевизор, били би потпуно беспомоћни и не би знали шта да чине са својим слободним временом. **Неке мајке затварају своју децу у собе у којима су укључени телевизори и тако користе ту идиотску јеврејску кутију као дадиљу за своје потомство. Уопште не схватају да ти млади, још неформирани умови, док седе испред ових јеврејских шарених лажа, упијају дегенирисане јеврејске идеје.** Не схватају да дозвољавају својим најмилијима да се заразе отровом који ће се тешко елиминисати из умова тих изданака до краја живота. И тако Јевреји потпуно контролошу све пропагандне мреже, телевизијске мреже, филмове, часописе и сваки други облик пропаганде. Америка и цео свет преплављени су јеврејским отровом. Поплављени су претходним идејама о међурасним браковима са црнцима, идејама да су Јевреји света заштићени и недодирљиви, идејама да су прљавштине и порнографија нормално стање ствари у свету забаве, идејама да су дроге неминовна ствар и да свако треба да се дрогира. Изнад свега, идеја о расној лојалности је представљена као најгнуснији злочин, којим би нека особа могла макар у мислима да се позабави. Из свих тих сати, дана, месеци и година загађивања умова, које Јевреји пропагирају, није произашла ни једна конструктивна идеја. Но, све што је деструктивно за белу расу, то се гура и промовише, све што је добро за црнце, обојене и Јевреје се уздиже и намеће. Листа збуњујућих деструктивних и самоубилачких идеја којим се запљускују Американци као каквим ђубретом је бесконачна. У једном другом поглављу које носи назив "Лажне идеје које сеју Јевреју" говорићемо о неколико туцета других идеја којима се контаминирају мозгови Американцима. То је, међутим, само неколико десетина од хиљада које непрестано вешто изнова и без краја попут кише падају по америчком народу. У својој пропагандној тактици, Јевреји воле да ствари називају управо супротним именима од правог значења. Тако они загађивање умова називају "прањем мозга". Одбацујем овај термин и у целој књизи уместо тога **говорим о загађењу мозга**, јер сматрам да он коректније објашњава оно што се заиста догађа. Прати нечији мозак значило би очистити га од свих прљавштина и загађења. Али, то није оно што Јевреји чине. Они заправо, узимају нормалне, здраве мозгове, значи мозгове нејевреја, инфицирају их гомилама прљавштина, порнографије и погрешних идеја. Дакле, верујем да термин "загађење мозга" много исправније означава оно што нам чине Јевреји него израз "испирање мозга". **У агресивној кампањи злонамерног загађивања умова почетна и главну мету представљају умови младих људи. Да би освојили мозгове наше омладине, Јевреји су морали да заузму поље образовања које је од виталног значаја. Они су окупирали наше образовне установе пре много, много деценија.**

Хенри Форд је написао своју изванредну књигу »**Међународни Јеврејин**« пре више од 50 година. Ево шта каже о јеврејству у школама и на колеџима (факултетима): "Колеџи су константно нападани јеврејским идејама". "Синови Англо-саксонаца су нападнути у самом свом наслеђу". "Синови градитеља, твораца, подвргнути су филозофији самоуништавања". "Млади људи, у првим усхићујућим месецима интелектуалне слободе, бивају заробљени обећавајућим доктринама чије изворе и последице не могу да сагледају". "Централна група црвених филозофа на сваком универзитету јесте јеврејска група која се обично скрива иза 'нејеврејске мањине' у лику неког заведеног професора. Неки од тих професора плаћају црвене организације изван универзитета. Постоје међуколедска социјалистичка друштва, која врве од Јевреја и јеврејских утицаја, а учени јеврејски професори из целе земље обраћају се братству под патронатом најбољих цивилних и универзитетских заштитника." Саветујући нас шта да учинимо по том питању, Хенри Форд каже: "Једноставно треба обзнанити извор и природу заразе која је преплављивала наше школе и универзитете. Нека студенти знају да морају да бирају између Англо-саксонаца и Јудиног племена... Једини апсолутни противотров је да се у студентима поново пробуди расни понос." Запамтите, Хенри Форд, велики Американац, је ове редове написао још 1921. године, дакле, пре више од 50 година. Од тада је јеврејска лавина у нашем образовном систему, почевши од деџих вртића, па преко основних и средњих школа, све до универзитета, претворила ове институције за учење у потпуно безумне азије у којима се млади, плодни, креативни умови беле деце загађују и изопачују у инструменте за само-деструкцију и уништење сопствене земље, нације и расе. Шта ћемо са обавезним законима, који терају родитеље да шаљу своју још неформiranу децу у школе све до 16. године, када данас школе почињу да личе на затворе, а деца на кажњенике који су у њима пет дана у недељи, током школских часова и када им се, хтели они то или не, млади мозгови инфицирају јеврејским отпадом и ђубретом које их води ка уништењу сопствене расе. Идеја Хенри Форда према којој је довољно означити извор, данас више није могућа нити практична. Морају се предузети много фундаменталније и драстичније мере. Белом човеку, као целини, потребан је нови поглед на живот и религију. Потребна му је потпуно нова филозофија и, у ствари, нова религија која ће му пружити циљ и смисао, идентитет и идеологију који су само његови. Чињеница је да Белој раси треба нова религија, поларизована око вредности његове расе, највеће вредности на лицу земље. Ова идеја и ова идеологија морају бити усађиване у умове нашег младог нараштаја од времена када почну да говоре. Једва да постоји фаза у било којој сфери активности која контролише ову нацију, а над којом Јевреји немају директну или индиректну контролу. Са два моћна сегмента у њиховим рукама, а то су контрола над пропагандом и контрола над новцем, влада Сједињених Држава представља заробљеног лутка који глуми демократију што представља цео народ. Али, уистину, она је моћан инструмент у рукама Јевреја који је користе да би експлоатисали, тиранисали и уништили Белу расу, чија је влада то само наизглед. Данас у државној служби тешко да постоји службеник, од било какавог значаја, који је слободан човек. Готово сваки од њих постављен је у

канцеларију, или је стекао своју позицију, путем јеврејских манипулација и њихових планова. Стигавши тамо где јесу, добром вољом Јевреја, они заузврат морају да удовољавају јеврејској завери. Иза човека као што је председник Никсон, налази се јеврејски шеф као што је Хенри Кисинџер, рођен у Немачкој, од оца јеврејског рабина. Никсон не само да има јеврејског саветника, већ има двојицу њих. Други је Јеврејин Артур Бурнс, рођен као Бернштајн у Аустрији и такође син рабина. У ствари, читава Никсонова политичка каријера првобитно је лансирана 1946. године од стране Јеврејина по имену Мореј Чотинер. Он је непрестано водио Никсонову каријеру и био сводник између јеврејске заједнице и Никсона. Председник Линдон Џонсон имао је извесног Ејба Фортаса и Волтера Ростофа, обојицу Јевреје. Председник Кенеди имао је Волтера Ростофа и Артура Шлезинџера млађег. Председник Рузвелт имао је свог првог шефа главног човека Кехиле, чврстог, озбиљног Јеврејина Бернарда Баруха, као и већи број нижих јеврејских саветника. И тако то иде... Иста врста јеврејске контроле, јеврејских личности у позадини, које саветују и контролишу, може се наћи на свим нивоима, све доле до градских власти. Многи Јевреји и сами су изабрани на положаје, али они ипак преферирају да имају неког белог нејеврејског лутка који ће им бити маска, а чије ће конце из позадине они повлачити, усмеравајући, манипулишући, издајући наређења. Ако неки часни, природни вођа Беле расе покуша да се избори за положај сопственим снагама, гигантска пропагандна машина, коју Јевреји имају на располагању, одмах се ставља у погон. Такав човек се онда блати, напада и нагрђује. Или се понекад користи обрнута тактика, па се он потпуно изолује, тако да бирачи једва и знају да он учествује у трци за положај. Уколико такав природни бели лидер ипак успе, упркос свих хендикепа, онда се пропагандни апарат пушта свом снагом у погон да би га клеветао, оговарао, сасекао и деградирао пред наивном публиком. Уводи се такође у игру и пуни ресурс њихове новчане моћи, па је на следећим изборима његов противник добро финансиран и уздигнут у медијима.

Јевреји обично воле да за своје лутке у излогу изаберу људе који имају фаталне слабости у карактеру и неку срамну епизоду у прошлости, која није позната у јавности. Због слабог карактера уопште и због осетљивости према уценама, таквим људима се лако манипулише. Уз нешто подмићивања и финансијске подршке, **они се лако навуку да постану издајници сопствене расе и да играју како Јевреји свирају**. Поменуо сам да су средства комуникација у рукама Јевреја. Поменуо сам контролу над новцем и међународним банкарством, контролу над образовањем и контролу над властима. Ту контролу врше Јевреји. Ово никако не покрива целу област. У ствари, тешко да постоји било каква активност од неког значаја у овој земљи, која није под директном или индиректном контролом "изабране" расе. У ово су укључене организације снага закона, судови, па чак и религије белог човека. О овом последњем опширније ћемо говорити у следећој глави. Желим да овде напоменем, свакако, чињеницу да је већина послова, посебно значајан велики бизнис, у рукама Јевреја. Пре 50 година, Хенри

Форд је написао следеће: "саставити листу пословних линија које контролишу Јевреји Сједињених Држава, значило би дирнути све највитаљније индустрије земље – оне које су заиста значајне и оне које су због обичаја направљене да изгледају виталне. Бизнис са биоскопима је искључиво јеврејски: глумци, продуценти, продаја карата, биоскопске сале су потпуно у рукама Јевреја. Ово треба посматрати у светлу чињенице да се данас у готово сваком производу може открити пропаганда, понекад је то бљештава пословна реклама, а по некад директна политичка конструкција."- "Филмска индустрија, индустрија шећера, дуванска индустрија, 50 и више процената индустрије прераде меса, више од 60% индустрије обуће, већина музичке продукције направљене у овој земљи, накит, жито, памук, нафта, ауторске агенције, дистрибуција новина, послови са алкохолним пићима, послови са законима, сви они су, а најбројали смо само неке који имају национални и међународни значај, под контролом Јевреја у Сједињеним Државама, било да су сами, било да су удружени са Јеврејима из иностранства." Ово је Хенри Форд приметио још пре 50 година. Тај велики продуктивни и креативни геније Беле расе, који је изградио једну од највећих светских империја својим рукама, кренувши од нуле, знао је понешто о томе ко контролише послове у Сједињеним Државама у његово време. Изградивши моћну Фордову империју, открио је да неке мистериозне силе покушавају да му је отму путем превара и трикова. Сумњао је да су ти манипулатори усмеравани од стране моћних јеврејских финансијера. Пошто је био интелигентан и темељит човек, господин Форд је решио да пронађе виновнике који стоје у позадини овог маневра. У своју канцеларију позвао је најинтелигентније агенте и истраживаче које је могао да пронађе. Задужио их је да направе потпуну студију о међународном Јеврејину и њихова открића је објавио у часопису »Деарборн Индепендент«, који је у то време био званичан орган Фордове аутомобилске компаније. Резултати тих истраживања, објављени 1921. године, представљали су праву бомбу, не само за нејевреје, већ и за саму јеврејску заверу, зато што су разоткрили њихову подмуклу тактику у тој светској завери. Прикупљене информације биле су вредан допринос у корист беле нејеврејске Америке и **препоручујемо сваком да то прочита уколико жели да сазна нешто о позадини међународне јеврејске завере.**

Пошто Јевреји имају тако смртоносан утицај на белу цивилизацију последњих неколико хиљада година, **обавезни смо да добро проучимо природу нашег душмана.** За наш опстанак неопходно је, такође, да пронађемо лек за ову кугу. Покушаћемо да то урадимо кроз ову књигу. Ко су ти страни, чудни људи који су били у стању да опстану дуже од иједне друге расе у забележеној историји? Ко је тај народ који је уништио тако велике цивилизације као што су били Рим, Вавилон и Египат? Шта је то тако необично код њих што им је омогућило да униште изузетно богату државу као што је Русија и претворе је у јеврејски радни логор? Како су успели да богатство целог света узму у своје руке и подвргну свет јеврејској диктатури? Како су успели да учине све то без нас, велике Беле расе Америке и да то питање размотре интелигентно, без страха и дрхтања? **Од највеће је**

важности да проучимо ово створење биолошки, психолошки, економски, а такође и са становишта расе и религије. Већина белих људи су страшно збуњени када је у питању јеврејска раса. Једна од најтужнијих грешака у коју већина нејевреја пада јесте да су Јевреји припадници Беле расе. То је најлажљивија обмана коју су промовисали сами Јевреји међу нашим народом, али су међу својима сасвим јасно раширили да они немају ништа заједничко са Белом расом. Јевреји су заувек семити који воде порекло из Азије, још из праисторијских времена. Јеврејски професор Леонард Ц. Фајн је своме народу кристално јасно објаснио расно питање: "Ми нисмо бели симболички, и ми нисмо бели дословно. Не смемо себи дозволити да будемо угурани у белу Америку, јер ми тамо не припадамо." Много времена потрошили су бели нејевреји расправљајући јесу ли Јевреји раса или су религија или пак нација. Чињеница је да су они све то троје, али је мало важно у којој пропорцији желите да истакнете важност једног од ова три чиниоца.

Још од древних времена, они су представљали расу која је била куга цивилизованог света. То су могли да чине због посебности своје религије. Она је првенствено направљена тако да продужава и чува расу тако што ће ова бити паразит на леђима продуктивних нација. Они су нација раширена по целом свету и формирана на начин да представља у свакој земљи нацију унутар нације, на коју су се закачили својим пипцима. Има их у готово свакој земљи на свету. Уколико постоји фактор који је чврсто окупио Јевреје и начинио од њих најжилавију и најпостојанију нацију на свету, онда је то њихова Мојсијевска религија из које проистиче расна лојалност која је усађена у сваког јеврејског припадника. Расно – религијско јединство је оно што их чини моћнима и на то би требало да обратимо пажњу када размишљамо о очувању беле расе. Прапочеци јеврејске расе губе се у давнини. Јеврејске бајке, како су испричане у причи о Адаму, Исаку и Јакову су, наравно, само гомила лажи које чине добру причу око које су могли да развију своју идеологију, али оне немају никакво упориште у историји или у чињеницама. Сами Јевреји нису се никада трудили да заиста истраже своје историјско порекло, тако да оно остаје заогрнуто мистеријом. Они су једноставно изашли са тврдњом да су изабрани народ Божји, веома посебан народ, а такође су тврдили да имају најдужу забележену историју од свих народа на земљи. И док је прва тврдња о Авраму, Исаку и Јакову основна догма њихове религије, око које је изграђена јеврејска раса, другу тврдњу о најдужем историјском трајању тешко је побити. Јевреји су се појављивали и нестајали, да би се поново појавили у историјама других народа, неких 5000 година. Будући да су грабљивци и паразити, они никада нису били у стању, или нису желели, да оформе сопствену нацију на основу сопственог права. То је прилично жалосна чињеница за тако чудну и жестоку расу, а поготово невероватна када човек има у виду да они тврде да су љубимци то јест да су "изабрани" од самог Бога.

Реч Јеврејин је релативно новија и води порекло од речи Јуда и јудејски. У древној историји Јевреји су били знани као Хебреји, што потиче од армејске речи "Ебри", која опет води порекло од хебрејске речи "Ибри" која значи "онај који је преко реке". Хебреј се у свим древним списима писао као "Хабиру" и како таква, веома често се јавља у Библији и у египатској литератури. У Библији, Хабиру се наизменично користи са речју "Сагаз" што значи ковач. Тако су Египћани о Јеврејима увек писали као о "ковачима са друге стране реке". **Пошто је Палестина била раскршће античког света, већина богатих трговачких путева укрштала се у овој области. То је онда, наравно, било природно обитавалиште банди кољача и разбојника.** Чињеница да су пустиње и планине биле део пејзажа, даље говори у прилог тези да је та област била станиште погодно за развој нације бандита, кољача, разбојника и паразита. Баш тако су се развили и такво је, колико историјске чињенице могу да покажу, порекло јеврејске расе.

Немачки Јеврејин Кастајн, који је своје име скратио од Каценштајн, сматра се изванредним познаваоцем јеврејске и библијске историје. У својој књизи »Историја Јевреја« Кастајн **многа велика имена из јеврејске историје означава као бандите.** Помиње Јефтаха, као једног од спасилаца јеврејског народа, и наводи да је био вођа разбојника из Гилеада. О великом јеврејском хероју Давиду каже: "У време Саулове смрти налазимо Давида као вођу банде пљачкаша који живи у Зиклагу... Чувши да је престо угрожен, Давид је сместа пожurio у Хеброн у Јудеји. Нико га није позвао, али је он затражио право на престо, тврдећи да га је Самјуел тајно именовао за цара." О великом мудром Соломону, Кастајн је имао да каже ово: "Шломо, Соломон Мирољубиви, инаутурисао је своју владавину починивши убиства која су му рашчистила пут до трона и отарасивши се свога брата, а све то је учинио без и трунке гриже савести." Чињеница да су Соломон, Давид и Јефтах били крвождени бандити типична је за све јеврејске лидере. Пошто су Јевреји били део историје, још од схватања цивилизације, то је стално била историја издајстава, крвопролића, убистава, разбојништава и злочина. Поред чињенице да се ова чудна раса одржала дуже него и једна друга раса на лицу земље, појављују се и две друге прилично чудне. Прва је да они, током свих тих хиљада година, никада нису покушали да образују сопствену државу, а данашња бандитска држава Израел не представља изузетак у овој тврдњи. Израел је намењен само да постане главни штаб јеврејске диктатуре над светом, а не да буде место окупљања свих Јевреја света. Друга чињеница је да овај чврсти и истрајни народ никада није развио сопствену цивилизацију или културу, упркос свим њиховим супротним тврдњама.

Једна од најзначајнијих јеврејских тврђава је вешта манипулација са пропагандом. Међутим, записи о Хебрејима и њихова историја показују да су све јеврејске тврдње о култури потпуно без основа. Хоризонтова књига о хришћанству, стандардна енциклопедија, каже: "Јевреји су почели као скуп малих племена која су касније стицала независност само у кратким периодима између падова и уздицања великих империја. Нису оставили никакве споменике који би сведочили о величини. Нема гробница хебрејских краљева са златним огрлицама и кочијама украшеним драгуљима. Археолози у Палестини нису ископали никакве статуте Давида и Соломона, већ само судове за воду, као оне из којих је Ребека појила камиле Аврамових слугу." Институт за Оријент у Чикагу поседује једну од најбољих колекција лепих уметности, посебно из египатске, сиријске и других култура са Блиског истока, дакле, из области за коју Јевреји тврде да из ње потичу. Човек би очекивао да пронађе како је јеврејски допринос цивилизацији тамо добро заступљен. После шетње огромним салама испуњеним великим уметничким делима, дивним статуама, изванредним накитом и другим предметима из гробница египатских и асирских освајача, долазимо до јеврејског дела изложбе. Ту налазимо стаклену кутију испуњену парчићима разбијених глинених судова, грубим, неукрашеним и неглеђосаним употребним предметима који као да су дошли из каменог доба. То је та велика јеврејска "култура" о којој тако дрско трубе Јевреји и то је баш све што имају да понуде. **Чињеница је да су Јевреји током историје били познати само као рушитељи.** Нису произвели никакву уметност, нису засновали никакве династије, нису изградили велике градове и једини од свих старих народа нису имали талента за било какве финије ствари из културе и цивилизованог живота. Па ипак, ми данас чујемо да се Јевреји гласно и нашироко хвале како су они једине лучоноше цивилизације.

Познати историчар Арнолд Тојнби дефинисао је Јевреје за сва времена, када их је, пре неколико година описао као "фосилни" народ. Под тим је мислио да су они народ који је пропустио да се развије још од каменог доба, што нам њихово примитивно посуђе и показује. Они никада нису били у стању да усаврше пољопривреду, гајење животиња, архитектуру или било коју од цивилизованих уметности. Чак и као бандитска нација нису били превише успешни, па су прекинули опасно живљење у Палестини, где су често били на ивици глади. Кастајн о Јеврејима каже још и следеће: "Неки су остали у границама Ханана, други су се населили дуж великог војног пута на истоку и у суседним пустињама и дивљинама, где су водили номадски живот, док је мањи део, теран глађу, коначно успео да стигне до Египта, где их је фараон узео под своју заштиту." Египћани, који су изградили једну од најранијих и највећих цивилизација свих времена, нису успели да препознају своју највећу врлину: природну, урођену вредност која проистичке из расног порекла и која је произвела цивилизацију у њиховој средини. Већ смо размотрили како је једна од њихових највећих грешака била та што су дозволили црнцима са доњег Нила да се населе у њиховој земљи и мешају се са њима, кварећи и бастардизијући њихову крвну лозу. Од свих раса у древном

Египту, само су се Јевреји држали по страни и нису се мешали. Фараони, који су дозвољавали Јеврејима да уђу у земљу из чисте самилости због њихове глади и бедног стања, убрзо су увидели злу деструктивну природу паразита кога су примили. **Јевреји су се брзо успели на високе положаје у земљи фараона и упоредо са тим, као што ће се то догађати у многим земљама, царство је почело да се распада.** Паразити, које су Египћани примили из самилости, у најкраћем року почели су да исказују своје изузетне карактеристике, а то су оне којима изнутра разарају цивилизацију. Брзо су се појавиле групе бандита који су почели да отимају и пљачкају дуж трговачких путева. Постали су још дрскији у удаљеним деловима царства. Изгледа да су знали када да ударе и који од градова су били слабо брањени. **Обим трговине црним робљем, са Јеврејима као трговцима и посредницима, био је повећан, а монгреализација беле египатске нације се убрзавала.** Империја је почела да труне изнутра. Њено вођство постало је апатично, раса је постајала све више и више прошарана црном крвљу, а морал народа је био подривен. Ево шта Ален Х. Гардинер преводи из једног древног папируса у Лајдену: "Египат је био у невољи, друштвени систем је постао неорганизован, насиље је преплавило земљу. Нападаци су пљачкали голоруки народ, богатима је све узето и они су спавали на отвореном, а сиромашни су заузели њихове поседе. Ово што је овде описано није само локални немир, већ је то свеопшта национална катастрофа. Фараон је био чудно пасиван." Овде имамо типичан опис јеврејског зла које шири дезинтеграцију и уништава велику нацију на коју је закачио своје пипке. Видимо исту ствар која се догађа приликом пада Вавилона. Проучавајући Француску револуцију и Руску револуцију, проналазимо слична и паралелна догађања.

До 2100. године старе ере египатска нација је била већ толико деморалисана и подељена да није била у стању да се одупре нападу споља. И, као и обично, Јевреји су утрли пут освајачима, утрли су пут Хиксима или овчарским краљевима, који су заузели Египат без борбе и успоставили гвоздену диктатуру над народом, која је трајала 611 година. Хикси су били познати као заштитници Јевреја. Током овог периода од шест векова, Јевреји су били владари у Египту, узимавши шта су хтели од покорених Египћана. Својом злобном ароганцијом према изданом народу пробудили су у њему непријатељство. Коначно су домаће вође подигле успешан устанак и заувек протерале Хиксе. Пошто су повратили контролу над земљом, сопственом судбином, Египћани су казнили Јевреје због издајства и претворили их у робове са доживотним тешким радом. Ово нас доводи до Мојсијевог доба, када су се Јевреји жалили на своју тужну судбину у Египту. Пре него што су издали земљу Хиксима, уживали су све слободе у Египту и било је најприродније да буду кажњени због своје издаје. Не желећи да прихвате ропство, упутили су захтев фараону да их пусти да се врате у Палестину где би могли да наставе са својим животом номадских бандита. Али, гневни египатски народ је захтевао да они буду кажњени и фараон је морао да се сложи. Јевреји су сада користили сва средства да би дошли до слободе. Изазвали су болести код Египћана, користећи отрове и загађујући

воду. Коначно им је дозвољено да напусте Египат. Током овог периода њихова религија је постала чвршћа, а бандитска раса је почела да развија још чуднији карактер. Један од водећих пословних људи Ц. Ц. Кавано упоредио је расејане Јевреје са психолошким ефектима рака. Рекао је: "Јевреји су најбоље могу разумети као болест цивилизације. Могу се упоредити са ширењем рака по целом људском систему. И баш као што су Јевреји расути широм цивилизованог света, пратећи трговачке путеве, тако се и ћелије рака шире по телу, путујући дуж артерија и вена до сваког дела система. И баш као што се Јевреји окупљају у критичним тачкама света и почињу да се множе и да даве и трују читаве заједнице и нације, тако се ћелије рака окупљају и множе да би уништиле у телу и коначно и само тело." Многи историчари античког света запазили су јеврејски феномен и коментарисали су га, али су многа дела из тог доба уништена. Када је Јулије Цезар стигао у Александрију, једна од првих ствари које су његови војници учинили била је да запале велику библиотеку коју су Египћани сакупили у том граду. Пошто је **Јулије Цезар био бранилац Јевреја и један од њихових агената**, онда је лако разумети такав гест. Да још увек поседујемо ту библиотеку, несумњиво би били у стању да бацимо више светла на утицај јеврејског ремећења древних цивилизација. Између неколико коментара о Јеврејима који су сачувани после уништења библиотеке, истичу се Филонов и Страбонов. Филон, веома значајан историчар, написао је да "су се јеврејске заједнице рашириле преко континента и острва." Страбонов коментар о Јеврејима, написан у време римског императора Августа, открива још више. Написао је: "Тај народ (Јевреји) је већ продро у сваки град и није лако наћи и једно место у насељеном свету које није примио овај народ и у коме се не осећа његова моћ."

Видимо, дакле, да су током развоја римске цивилизације Јевреји већ били тамо. До времена Јулија Цезара, Јевреји су већ постали моћни и контролисали су финансијске токове старог Рима. Јулије Цезар је био један од њихових агената, као што су то у модерна времена били Рузвелт и Черчил. До тог времена и сами Римљани су постали свесни злог и деструктивног утицаја који су Јевреји наметнули нацији, па су се јавиле и прве реакције против њих. Римљани су, као и толико других народа заражених овим паразитом, покушавали и покушавали да истерају Јевреје из Рима, али су се они увек враћали. Римом је, у време Јулија Цезара, владала нека врста републиканско-демократског друштвеног уређења, где је било много супростављених политичких странака и група, и то је била ситуација слична овој коју имамо у Америци данас. Са циљем да победе, политичари су морали да обезбеде подршку неке групе која би стала уз њих и утицала на друге групе да их потраже. У римско време, као и у данашњим демократијама, једина чврста, уједињена група која зна свој циљ у политици били су Јевреји. Они би гарантовали своју подршку сваком политичару који би за узврат постао њихов слуга. Јулије Цезар је открио ову једноставну животну чињеницу. Потражио је Јевреје и задобио њихову подршку. Са Јеврејима уз себе Цезар је ускоро постао диктатор Рима и неспутани владар света.

Алармирана његовим растућим слугеранством према Јеврејима, група сенатора коју је предводио Брут, Цезаров пријатељ из његових пре јеврејских времена, решила је да га убије. Сви смо ми учили о чувеном убиству Цезара, али је **мало нас чуло за кључну чињеницу у овом случају, а то је да је Јулије Цезар убијен зато што је био слуга Јеврејима**. Император Август, који је наследио Империју пошто су се Цезарови генерали потукли између себе, поново је успоставио посебне привилегије за Јевреје. Ово нам објашњава због чега је он изашао јачи из фракцијских борби које су поделиле Рим после Цезарове смрти. Упркос снажном јеврејском утицају појавио се један фактор који је помогао да римска империја ојача. Наиме, демократско-републикански облик владавине прерастао је у империју, са царем на челу државе. **Римљани су коначно из сопственог искуства схватили да је вишепартијски систем у коме се моћ дели на више делова једна од највећих обмана у историји света**. Чињенице су једноставно ту и свако их може видети. Јевреји су припремили хришћанство као свој специјални отров како би залудели умове Римљана тако да више не буду у стању да одржавају своју цивилизацију. То је била јеврејска освета за уништење Јерусалима и биолошка манифестација интезивне јеврејске мржње према домаћинској нацији коју су искоришћавали. Јеврејски историчар Кастајн, отворено признаје ову чудну особину Јевреја. Он каже: "За Јевреје Рим је представљао саму суштину свега што је одвратно и што би требало очистити са лица земље. Они су мрзели Рим и његову војску, надљудском мржњом". Видели смо и остале примере како Јевреји настављају да мрзе народе које су уништили. Столећима пошто Вавилонa није више било, Јевреји су стално изнова трубили о "блудници из Вавилонa". Али, од свих нација, Јевреји су највише мрзели Рим, вероватно због тога што су Римљани представљали један од најбољих примера шта једна дивна и моћна цивилизација креативне и продуктивне Беле расе може да постигне.

Толико је страшна мржња коју паразитски Јеврејин гаји према домаћину који га храни, да је за њега најважније да прикрије своја права осећања. Доследно томе, он се увек појављује носећи маслинову гранчицу. Његова прва реч је "Шалом", односно мир. Неопходно је да прикрије своја права осећања, јер онда може на миру да води своје скривене послове и одржава тајне састанке. Ми бели људи света, имамо шта да научимо из историје Рима, Римска историја је вероватно најбоља учитељица коју ће свет икада имати. Они су изградили дивну цивилизацију, а то је достигнуће које никада неће бити надмашено. Негативне лекције које можемо извући, чак су и снажније. Хајде да погледамо које су то лекције, прво са позитивне стране: 1.) Цивилизација Рима која је створена, била је резултат онога што су сами Римљани представљали, плавокоса, висока, плавоока Бела раса, обдарена од природе лепотом, креативношћу и интелигенцијом; 2.) Они су – током успона и развоја – били чиста и неизмењена раса. Њихов успон трајао је док год је раса остајала чиста. Зауставио се, почео да опада и пропао када су постали монгреализовани путем мешања раса које се уселио у њихов

национални крвоток; 3.) Били су мушки, одважни, храбри и изузетни ратници. За неколико векова освојили су већину њима познатог света; 4.) Били су систематични, добро организовани, склони закону, реду и организацији. Били су највећи законодавци које је свет видео. Већина закона цивилизованог Западног света заснована је на Римском праву; 5.) Развили су најизражајнији и најпрецизнији језик у историји човечанства. Данас, 2000 година касније, латински језик још нема парњака; 6.) Имали су урођени осећај за одговорност према својим домовима, према својој породици и својој земљи; 7.) Били су креативни људи који воле културу, па су издигли језик, књижевност, уметност и скулптуру до висина које од тада нико није досегао, а у извесним дometима, можда ни данас није надмашио; 8.) Били су чврсти и одлучни када су се носили са непријатељима, као што је на пример случај са потпуним разарањима Картагине и Јерусалима.

Са негативне стране можемо да научимо следеће: 1.) Римљани су пропустили да схвате да њихова империја, њихова цивилизација, њихова величина потичу од урођених особина њихове изузетне расне лозе; 2.) Уводили су црнце и друге инфериорне народе у царство, а нису предузели одлучне мере да спрече загађивање своје драгоцене крвне лозе; 3.) Римљани су имали бесмислену и бескорисну религију која је била копија и модификација грчке митологије и њихових богова. Суштина њихове религије састојала се од гомиле богова и полубогова који скакућу и глупирају се од једне необичне ситуације до друге. Она није учинила баш ништа да дâ Римљанима неки циљ или да их уједини. Ничим није допринела неком расном или националном циљу, нити их је научила да цене своју изванредну расу. Укратко, пропустила је да их заштити од уништавања; 4.) Били су потпуно неспособни да се носе са издајничким, лажљивим Јеврејима у свом окружењу. Због тога су дозволили кварење своје расне лозе, инфилтрацију Јевреја у финансије, образовање и власт и због тога што су на крају попустили пред самоубилачком "новом" хришћанском религијом, јадно су пропали; 5.) Да су имали снажан осећај расне лојалности, пре него осећај националне лојалности према Риму и уткали то у своју религију, не би били монгрелизовани нити би поклекли пред отровом, новом религијом коју је Јеврејин бацио у њихова размишљања, религијом која је залудела њихове мисли и донела им пропаст; 6.) Да су Римљани имали такву религију, наместо глупе, површне вере коју су копирали од Грка, римска цивилизација би, несумњиво, опстала до дана данашњег и постојала би још много хиљада година. У ствари, цивилизације не умиру сем уколико се њихова крвна лоза не загади, а наталитет не падне испод нивоа који су имали преци, који су и створили првобитну цивилизацију и културу; 7.) Да је римска цивилизација преживела какав би то благослов био за овај свет.

ПОГЛАВЉЕ БР. 7

Кехилах (Кахал)

Јеврејима је требало много времена и много планирања да би придобили толику моћ којом данас владају светом. У корену њихове моћи је њихова религија, веза која их држи скупа и даје им расну лојалност. Одатле су извукли све атрибуте помоћу којих су покорили свет. **Три главна атрибута су пропаганда, новац и организација.**

Јевреји су крајње организовани. Не само да имају властите организације, него имају и нејеврејске организиране, имају црнце организоване, имају Арапе организоване, имају хришћане организоване, и имају готово све организоване. Међу њиховим људима, једне од главних су B'nai B'rith, која је искључиво јеврејска, Anti-Defamation League, која је Јеврејска тајна полиција, и хиљаду других. За црнце имају NAACP, The Urban League, Southern Christian Education Conference, и десетине других, све контролисане од стране Јевреја и коришћене како би потпиривале мржњу према белцима унутар америчких црнаца. За белце, или Goyim (Гој), како нас зову, имају масонске ложе, затим Americans For Democratic Action, Communist Party, The Council On Foreign Relations, републиканску странку и демократску странку, све контролисане од стране Јевреја. Да би контролирали религију белаца, имају безброј организација за ту сврху. Жидови су организовали и контролишу World Council Of Churches и National Council Of Churches. Имају разна удружења која контролишу религије белаца.

Док Јевреји имају много моћних организација само за њихове људе, попут American Jewish Congress и других већ споменутих, кључна организација је **мање позната и мање схваћена организација под називом Кехилах** (у даљем тексту Кахал). Кахал се налази изнад свих осталих организација и контролисана је од стране већа 300 директора (зато је ова организација позната и под називом Комитет 300) који се **састају сваких неколико година како би одредили будућу политику својег програма светске доминације**. Те заповеди су затим прослеђене јеврејским вођама који контролишу све те организације, укључујући и владе земаља читавог свиета. Како би постао директор унутар Кахала, Јеврејин мора имати барем шездесет година и морао је током свог живота показати да је значајно допринео Јеврејској Раси. Кад постаје директор Кахала, он бива почашћен називом Јеврејски Патријарх. Допуштено му је и очекује се од њега да носи браду. Ради делотворније контроле поделили су свет на два подручја, Источну хемисферу и западну хемисферу. Средиште за Западну хемисферу налази се у New

York-у, а за Источну у Лондону. Над целим светом налази се "Јеврејски Краљ" – или Achad Ha'am. Над сваком хемисфером налази се "Жидовски принц" – познат као "Спонзор" (Sponsor). До своје недавне смрти, Бернард Барух био је Принц, шеф Кахала за Западну хемисферу. Барух, као што знамо, био је саветник неколико америчких председника од Вудроу-а Вилсон-а, Херберта Хувера, Франклина Д. Рузвелта, до Харија С. Трумана. **Кахал је врло ефикасна организација и организована је око броја седам.** Базирано је стриктно на принципу вођства, који сам описао на другом месту у овој књизи. Као што сам споменуо, врховни вођа сваке хемисфере зове се "Спонзор". Има седам утицајних Јевреја под собом као подређене. То је први ешалон вођства и сваки од њих седам познаје остале, и наравно, вођу. Први ешалон познат је као седми ступањ Кахала и сваки од њих има назив "Надцензор" (Arch-Censor). Сваки од ових седам вођа има под собом седам људи, што чини 49 људи у другом ешалону или шестом ступњу. Сваки од ових се зове "Министар" (Minister). Сваки од ових 49 има под собом седам људи, што чини 343 у трећем ешалону или петом ступњу. Сваки се зове "Гласник" (Herald). Сваки од ових 343 има под собом седам људи што чини 2.401 у четвртном ешалону или четвртном ступњу. Сваки се зове "Дворанин" (Courtier). Сваки од ових 2.401 има под собом седам људи, што чини 16.807 у петом ешалону или трећем ступњу. Сваки се зове "Писар" (Scrivener). Сваки од ових 19.807 има под собом седам људи, што чини 117.649 у шестом ешалону или другом ступњу. Сваки се зове "Надзорник" (Auditor). Сваки од ових 117.649 има под собом седам људи, што чини 824.543 у седмом ешалону или првом ступњу. Сваки се зове "Статист" (Mute).

Ако избројимо све чланове свих седам ешалона, наћи ћемо да има готово један милион чланова у свакој хемисфери, сви фанатично лојални и предани остварењу јеврејског програма субверзије како би створили јеврејску диктатуру којој је та раса стремилa и коју је планирала током неколико протеклих хиљаду година. Сви су се заклели да ће остварити **тајни програм наведен у Протоколима Сионских Мудраца**, иако Јевреји одлучно негирају постојање истога. Кахал је толико тајна мрежа да ван првог ешалона или седмог ступња остали чланови не знају једни за друге. Са тајном, преданом, фанатично лојалном организацијом, са оваквом структуром, лако је видети како лако наредбе могу бити проведене без проблема. Када вођа једне хемисфере да заповед својој седморици, надаље има само још шест корака у заповедном ланцу и сваки ће од милион чланова бити убрзо обавештен. Све што је потребно јесте да сваки човек направи седам телефонских позива седморици испод њега и да им наредбу, и цела мрежа од милион људи биће покренута. Тако Јевреји успевају покренути студентске nerede, демонстрације, или што год да је у плану, по целом свету. То је принцип вођства на делу. Међу осталим, чланови Кахала учени су да се инфилтрирају у управна тела наших школа и универзитета како би индоктринирали наше младе и потенцијалне вође са лажним филозофијама. Ако се чудите зашто имамо толико хипија и револуционара који излазе са универзитета, ту вам је одговор. Ту је и одговор на то како толика сила студентских организација

истовремено покрене студентске немире на нашим универзитетима широм земље. Они се такође инфилтрирају у друштвене клубове, патриотска удружења, радничке синдикате, пољопривредне организације, женска друштва, црквене организације,... Радио и ТВ мреже су све под контролом чланова Кахала који проводе јеврејски програм поробљавања света. Могли бисмо бескрајно набрајати организације које су под њиховом контролом, медицинска професија, новинске издавачке куће, саме новине, часописи попут Time, Life, Look,... сви су под њиховом контролом. Интересантно је напоменути од када још сеже та инфилтрација и контрола од стране Јевреја, и многи ће се предани католици зачудити када чују да је **Језуитски ред, којег је утемељио Лојола, шпањолски Јеврејин, имао улогу контролисања католичке хијерархије, и кроз то католичке цркве у целини. Морамо томе додати, да је католичка црква и хришћанска црква као таква већ била под јеврејском контролом давно пре тога.**

ПОГЛАВЉЕ БР. 8.

Неколико примера јеврејских зверстава

Током целе своје историје Јевреји су починили милионе зверстава, од којих већина никада неће бити забележена и која се намерно прикривају и губе за историју. Не само да су чинили милионе зверстава током историје, намерно и стално, већ зверства чине и данас у Русији, у Кини, на Куби, у Мађарској и у Немачкој, како Источној тако и Западној. У ствари, они данас чине зверства у свакој земљи на свету, укључујући ту и Сједињене Државе. Због тога, навести неколико скромних примера није праведно. Међутим, пошто многи људи нису упознати са природом ових зверстава, верујем да ће навођење неколико примера **барем делимично бацити светло на дивљаштво јеврејске природе, на свеобухватност њиховог сатанског програма** и на дијаболичку окрутност коју Јевреји испољавају према земљама домаћинима од којих су живели и на чији рачун су се гојили.

Сама јеврејска религија заснована је на мржњи, превари и уништењу свих других нација. У Старом завету, почевши од пете књиге Мојсијевој 20:10 наилазимо на политичку обману и уништење које откривају јеврејски писци: "Када дођеш под који град да га бијеш прво га понуди миром. Ако ти одговори миром и отвори ти врата, сав народ који се нађе у њему нека ти плаћа данак и буде ти покоран. Ако ли не учини мира с тобом него се стане бити с тобом, тада га убиј. И када га Господ Бог твој преда у руке твоје побиј све мушкиње у њему мачем. А жене и децу и стоку и што год буде у граду, сав плен у њему отми, једи плен од непријатеља својих, који ти да Господ Бог твој. Тако чини са свијем градовима, који су далеко од тебе и нису од градова овијех народа. А у градовима овијех народа, које ти Господ Бог твој даје у наследство, не остави у животу ниједне живе душе живе." Овде, дакле, имамо кључ јеврејске религије којој смо ми, бели људи, глупаво били партнери у исповедању. Лукаво, издајнички, обмањивачки, **Јевреји тврде да имају неотуђиво, од Бога дато право да уништавају, убијају и сатиру све друге народе и нације које одаберу за жртве.** На крају крајева, Господ је то наредио, бар тако кажу јеврејски творци списка, а стотине милиона белих нејевреја били су довољно глупи и довољно наивни да у то поверују. Глупост, наивност и сарадња нејевреја у целини, а белих нејевреја посебно, са ове тачке гледишта, били су кључни фактори јеврејске способности да поделе, освоје и униште огромно мноштво својих непријатеља, које далеко надмашује број самих Јевреја. Јеврејска ђаволска препреда, која је у стању да изопачи умове својих

жртава, толико да саме помажу своје уништење, најважнији је чинилац јеврејског програма освајања и уништења света. Стара изрека "кога богови желе да униште, прво га натерају да полуди" истински би требало да гласи, "кога ће Јевреји уништити, томе прво слуде мозак до тачке да њихова жртва почне да помаже окоп свог уништења." Погледајмо сада неколико примера јеврејских зверстава на делу. Сетимо се, такође, да је **јеврејски аксиом да убијају најбоље**. Због тога, они увек уништавају свако вођство које би народ могао да има или које би се можда развило у будућности.

Масовна убиства у Дрездену – Пре Другог светског рата град Дрезден је био један од најлепших на свету. Штавише, реч Дрезден је била синоним за културу, лепоту и уметност. Попут многих других градова у Немачкој, овај град је био посебно богат немачком културом и наслеђем свог народа. Замак, опера, хефкирке, Фрауен Кирхе, набројмо само неке од хиљада грађевина које су биле прелепе и изузетни примери немачке (и беле) културе. Нормалан број становника био је око 600.000 људи. Фебруара месеца 1945. године, избеглице из источних земаља су, бежећи пред Црвеном армијом и тражећи уточиште на Западу, преплавиле Дрезден, тако да је укупна популација тада бројала око 1.200.000 људи. То су били људи који су се борили против комуниста и били изразити антикомунисти (значи анти-жидови). Морамо се сетити да је тада рат практично завршен и да Дрезден никаквом игром маште није могао бити приказан као војни циљ. У просуђивању онога што следи, морамо имати на уму да је Дрезден представљао најлепши пример немачке уметности и културе, да он није био војни циљ и да је у то време био претрпан избеглицама које су бежале пред Црвеном армијом, варварима са истока. У ноћи 13. фебруара 1945. године у 22:13 часова, британски бомбардери почели су да бацају стотине хиљада запаљивих бомби на несрећне, беспомоћне избеглице и грађане Дрездена који су само покушавали да избегну покољ од Црвене армије. **Нападе су пажљиво испланирали хијенски, ђаволски Јевреји како би учинак разарања и убијања био максималан.** Одабрано је време када су грађани Дрездена били на улицама славећи хришћанске празнике. Хиљаде њих били су живи спаљени. Када је први напад био извршен, преживели су изашли из склоништа да покушају да спасу затрпане, а када је хиљаду ватрогасаца дошло из околних градова да помогне, подмукли Јеврејин је поново ударио. У 01:30 часова ујутру, 14. фебруара, само три сата после првог напада, други, још већи талас британских бомбардера испустио је нову, смртоносну кишу разорних бомби на беспомоћне беле људе, жене и децу испод њих. На дивни стари град Дрезден сконцентрисано је толико запаљивих бомби да је ватрена стихија ураганских пропорција прогутала цео град. **Топлота је била толико интезивна, да су се некада живи људи претворили у лешеве који су износили свега половину њихове некадашње висине. Хиљаде људи који су се крили у склоништима, били су истопљени у једну течну масу, мајка са дететом у рукама била је пронађена дословно истопљена и претворена у малу статуу од катрана на тротоару.** У бесним,

демонским покушајима да се затре дивни Дрезден, град уметности и културе, на њега је бачено више од 650.000 запаљивих бомби током напада. И као дато није било довољно, следећег дана, који је био Велика среда, док је Дрезден још био у жестоком пламену, огромна маса америчких Б-17 бомбардера почела је да удара по ономе што је још остало од овог изузетног града. **Велика трагедија и срамота у свему овоме била је што су пилоти, који су бацали бомбе, били бели нејевреји који су побивши белу браћу која су се борила за очување Беле расе.** Оно што ови бели пилоти, чији су умови били загађени јеврејском пропагандом, нису знали, а њихови јеврејски шефови јесу, била је чињеница да се у истој зони налазио и 26.260 савезничких заробљеника! Ово је само један пример јеврејског зла и подлости. Иако су се амерички и британски војници борили како би спасли ове јеврејске паразите од заслужене казне, те исте Јевреје није било брига што ће успет побити и беле заробљенике.

Међутим, ово није био крај јеврејске мржње и варварства. Коначни ударац јеврејске подлости био је задат пошто су бомбардери Б-17 одлетели. За њима је дошло 37 ловаца Б-51 који су **имали наређење да лете ниско и побију све што се креће!** То су и чинили, пуцајући и митраљирајући људе који су покушавали да путевима напусте Дрезден или оне који су покушавали да се спасу дуж обале реке Елбе. Ови Б-51 ловци летели су на малој висини дуж обале реке и побили све на шта су наишли. Да ли вам ово звучи познато? Сетите се зликовачке идеологије Јевреја у Деутерономији 20:15 - "Не смете поштедети ништа што дише!" **Запамтимо да је ово злочиначка јеврејска религија коју су практиковали хиљадама година, религија којом су обманули белог човека направивши га делом те исте вере са циљем да обожава, идеализује и штити Јевреје.** После рата, лагали су цео свет и рекли да је током напада убијено "само" 35.000 људи, али, како су године пролазиле, коначно су пронашли 135.000 мртвих. Али, и то је била велика лаж. Прави број побијених између 13. и 14. фебруара био је између 300 и 400 хиљада људи, жена идеце. Да би још више увреда унели у своје издајство, **Јевреји су после рата измислили гигантску обману, оптуживши Немце да су побили 6 милиона Јевреја,** а циљ свега тога био је да се на Немце сручи мржња и роди самилост према Јеврејима који су, пре свега, тај рат и отпочели. Са циљем да "докажу" ову колосалну превару, Јевреји су показивали фотографију за фотографијом гомиле спаљених лешева. Али, лешеви који су приказивани нису били уопште Јевреји, већ Немци који су спаљени у прелепом Дрездену. Ми, бела браћа и сестре, из овог страшног догађаја морамо да извучемо изузетно јаку поуку. А она гласи да **Јевреји све беле људе сматрају својим непријатељима** и да је само питање времена када ће почети да разарају градове по Америци, као што су то учинили са Дрезденом, осигуравши претходно да им то дозволимо. Друга лекција коју можемо да научимо је да је овакво издајничко дело била потребна довољна сарадња белих пилота британског и америчког ваздухопловства. **То нам изнова илуструје колико је моћна њихова пропаганда!**

Трећа лекција коју морамо научити је да нема компромиса, преговора ни коегзистенције са издајничким и дијаболичним Јеврејима. Њихова религија и њихова урођена паразитска природа нагоне их да уништавају све што је добро у овом свету. **Нема мира ни коегзистенције са овим дивљим злом. Или они, или ми.** Будући да сам припадник велике Беле расе, више бих желео да преживимо наравно ми, него тај зли паразит. Као што сам већ рекао, Јевреји су починили милионе зверстава током своје историје и та зверства се настављају, достигавши данас свој крешендо. Није ми циљ да их све рекапитулишем, јер би за то била потребна читава енциклопедија. Навешћу укратко само још неколико њих, да бих уштедео простор.

Црвени терор у Русији – Године 1917. избила је "руска" револуција која је збацила царску власт. То су учинили окорели јеврејски терористи које обучио Јеврејин Лав Троцки, на Ист сајду у Њујорку. Револуцију је у великом обиму финансирао Јакоб Шиф, јеврејски мултимилионер који је био на челу банкарске фирме са Волт стрита, Кун, Леб и компанија. Поред осталих Јевреја који су финансирали револуцију, он сам је дао прилог од 200 милиона долара за њен успех. Дана 30. августа 1918. Јеврејин Урицки, који је тада био на челу Чеке, јеврејске тајне полиције у Русији, био је убијен, а Лењин рањен. Бољшевици су ово искористили као изговор за **увођење црвеног терора** који је отпочео следећег дана и који се, на известан начин наставио следећих 50 година. Целокупно чланство Комунистичке партије, које је 1918. године бројало не више од 100.000 људи, претворило се у **јеврејски инструмент за убијање**. Његов циљ је био двострук: да посеје страх и ужас међу руске масе и да истреби средњу и вишу класу, то јест, најбоље у вођству. То вођство се претходно састојало искључиво од белих Руса. Људи и жене бивали су утамничени или погубљени, не због некаквог преступа, већ просто зато што су припадали класи за коју се Јевреји сматрали да може да дâ потенцијалне лидере. У ту категорију спадали су готово сви трговци, службеници и земљопоседници. **Јевреји су побили не само ове припаднике средње и више класе, већ и њихове породице.** Мало је времена трошено на испитивање доказа и разврставање људи који су одвођени у ноћним рацијама. Ухапшеници су обично довођени у стару полицијску станицу у близини Зимског дворца. Ту су, без претходног саслушања или после њега, извођени у двориште, постављани уза зид и стрељани. Ти стакато звуци смрти пригушивани су буком камионских мотора који су намерно пуштани у рад. Био је то црвени терор у акцији.

Ова врста терора одвијала се по свим градовима Русије. Ускоро су све фабрике, сви владини бирои, све школе и свака армијска јединица функционисали под будним оком јеврејских комесара. Људска крв је убрзо почела да се цеди испод врата комунистичких соба смрти, пошто је на десетине хиљада белих људи и жена било искасапљено као стока на кланици. Затим је 5 милиона оних који су поседовали земљу намерно изгладњавано до

смрти, што је био део претходно смишљеног плана. Могу да додам да је једно од мојих најранијих осећања везано за глад у Русији 1922. године, коју сам лично искусио. Јевреји су убрзано радили како би истребили нејеврејску водећу класу у целој нацији убијајући сваког белог власника фабрике, адвоката, владиног службеника, армијског официра и сваку другу особу која се истицала или могла да буде потенцијални лидер. Све цркве и катедрале су опљачкане, а сваки свештеник и учитељ проглашен је у својој заједници за криминалца. **Популација робовских радних логора убрзо је премашила цифру од 15 милиона. То је дугачка и застрашујућа прича, но, све у свему, неких 20 милиона људи беле руске водеће класе било је искасапљено и побијено у сагласју са упуштима из јеврејског Талмуда.** Данас је Русија зомбирана пролетерска ропска држава, под чизмом јеврејских диктатора. Становништво је послушно, гладно, вољно да ради, лако за контролисање, без вођства и потпуно неспособно за побуну. Јеврејски ритуал убијања стално се наставља и неких 20 милиона сажаљења вредних робова још увек су затворени у бестијалним логорима, мучени и гоњени од стране њихових јеврејских господара.

Бела Кун у Мађарској – Јеврејин Бела Кун, чије је право презиме било **Коен**, учествовао је у бољшевичкој револуцији у Русији. После примирја, његова група јеврејских револуционара се, користећи лажне пасоше, пребацила у Мађарску. Добро снабдевени новцем од Совјетске владе и потпомогнути од про-куминистичке домаће јеврејске популације, Бела Кун је брзо постао диктатор целе Мађарске. Његов програм био је да се одмах наоружа и силом пребаци сва индустрија и сви земљишни поседи, без изузетка, у руке пролетеријата. Национализовао је све банке, све концерне са преко 200 запослених, све земљишне поседе од преко хиљаду јутара, сваку зграду сем радничких станова. Национализован је и сав накит, сва лична имовина преко дозвољеног минимума, који се састојао од два одела, четири кошуље, два пара чизама и четири пара чарапа, била је заплењена. Резултат оваког социјалног програма био је, као и у Русији, **економски и друштвени хаос**. Земља, зграде и индустрија не могу се преко ноћи национализовати, а да се не изазове пропаст. Због тога је, као и Русији, овакав програм могао да се спроведе само успостављањем црвеног терора. Комунизација индустријских и пољопривредних ресурса земље произвела је глад по градовима, што је, у комбинацији са мржњом сељака према Јеврејима, довело до каснијег збацивања Беле Куна. Па ипак, **током три месеца владавине терора, 10.000 људи, свештеника, официра, трговаца, земљорадника и службеника искасапљено је у садистичкој хистерији која је била карактеристична за Белу Куна и његову банду јеврејских кољача.** Занимљиво је истаћи да су сељаци на фармама, који нису образовани али имају довољно инстинкта да схвате да су кривци Јевреји, били ти који су преузели одговарајуће мере, побунили се против њих и срушили их са власти.

Грађански рат у САД – Једно од наразорнијих зверстава које су Јевреји починили младој америчкој републици било је изазивање рата међу њеним државама, који је беснео између 1861. и 1865. Узрок тога братоубилачког рата уопште није био питање ропства нити жеља јужних држава да се отцепе. **Узрок је било нешто сасвим друго, нешто што наше историјске књиге никада, никада не спомињу.** У периоду између 1820. и 1860. године, захваљујући клими, земљишту, индустрији памука и другим факторима, снажна економска експанзија одиграла се у јужним државама. Значајна нова аристократија земљопоседника и милионера, предвођених власницима плантажа, појавила се, на здравој основи, у овом региону. Упоредо са овим изванредним растом, успоставља се и оригинална америчка традиција, као начин живота. У њој су били усађени сви најбољи аспекти класичних цивилизација Рима и Грчке и штавише, већина архитектуре била је рађена по класичним узорима. Многи градови, као што су Атина, Рим, Атлантида, Аугуста, Александрија, добили су имена по градовима из древне класичне историје. Развијала се фина нова култура, најбоља у Новом свету. Упоредо са тим, створена је велика група нових милионера. Чак и мали градови попут Намеза, Мисисипи имали су више милионера него други велики градови, сем Њујорка и још неколико других. Слично је било са Атлантитом, Ричмондом, Њу Орлеансом и, уопште, већином држава Југа. Оне су, у ствари, биле изузетно просперитетне. У позадини већине нових милионера био је посао са памуком. **Најзначајнија чињеница у вези са тим новим милионерима била је што су, већином, сви били белци, Англо-саксонци.** Требало је имати дозу авантуристичког духа, огромну количину енергије и напорно радити да би се отварали нови путеви у нетакнутим земљама и изградиле велике профитабилне плантаже памука. Бели човек је то са жаром учинио. Био је то белац у најбољем издању. У томе Јеврејин није учествовао, пошто пионирски подухвати и савладавање даљине нису у његовом арсеналу.

Уз огромне количине нових богатстава која су створили бели Англо-саксонци са Југа, дошла је и финансијска и политичка моћ које су **представљале озбиљну претњу јеврејској финансијској моћи** на источној обали. **И ту лежи прави узрок Грађанског рата.** Јеврејин је видео у белој англосаксонској аристократији са Југа озбиљну потенцијалну претњу његовом финансијском и политичком господарству, не само над Америком, већ, преко Енглеске и над целим светом. Јеврејин је одлучио да моћ мора, не само да се разбије, већ и да се Бела раса подели у две фракције, **да се измисли неки идиотски, лажни проблем који би их гурнуо у рат, где би се они међусобно поклали.** Јеврејин је то и учинио са жестином незабележеном у америчкој историји. Иако белци са Севера, као ни они са Југа нису уопште ни мислили о црнцима као таквима, вештом манипулацијом и пропагандом, као и полугама власти, **ипак је избио рат који су Јевреји планирали годинама уназад.** Био је то ужасан, грешан и окрутан рат. На страни Уније, погинулих у борби, умрлих од рана и других узрока било је укупно 359.528 људи. Било је, такође, и 281.881 рањених и обогањених. На страни Конфедерације било је укупно

259.000 мртвих, док број рањених није забележен. Све у свему, било је, дакле, око милион жртава у младој нацији која је 60. година имала популацију од свега неких 32.000.000 људи. То је ужасно висок број, али он је само половина приче. И док се цвет америчких младих мушкараца убијао и обogaљивао, дотле су Јевреји финансирали како Север, тако и Југ великим зајмовима (да рат траје што дуже, а погибел и уништавање да буду што већи). Кућа Ротшилд, онда, као и данас, аристократија светског јеврејског банкарства, имала је своје агенте који су били добро ушанчени у владама и Севера и Југа. У влади Севера имали су свог Јеврејина Аугуста Белмонта, који је раме уз раме са Самјуелом Б. Чејсом, секретаром за финансије, бринуо за интересе Ротшилда. На Југу, Ротшилд су имали Јуду П. Бенцамина, Јеврејина и рођака породице Ротшилд, који је био секретар финансија Конфедерације.

Абрахам Линколн је покушао да заобиђе јеврејске банкаре, па је издао 364.000.000 долара националне валуте ослобођене камате, зване "Гринбекс". Јеврејске банкарске куће су се веома узбудиле због тога. Знале су да ће, уколико се то устали као пракса, ово владино издавање новца без камате следити и друге земље и да ће оне остати без посла. То би довело до заустављања њихове огромне моћи, што оне, наравно, нису желеле, па су из тог разлога наредиле убиство Линколна, **кога је убио један Јеврејин чије је презиме било Бота, а не Бут**. Крај грађанског рата није ни изблиза био крај ове језиве вежбе самоуништења. Јевреји су били одлучни да униште Југ, једном и за свагда и томе су очајнички приступили. Чак и пре краја рата, али када се видело да је Југ поражен, укључили су се у безобзирни програм деструкције који уопште није имао оправдања са војне тачке гледишта. Шерман је ушао у јужну Конфедерацију и започео откос у ширини од 60 миља у простору од Атланте према мору, самом срцу богатства Конфедерације, палећи, пљачкајући и рушећи део имовине који је бели човек годинама градио. Одатле су се уништитељи упутили у Јужну Каролину, где су наставили свој крвави откос, терор и страшна разарања. Када је рат био завршен, разарање је настављено чак са повећаном жестином. Трговачке и финансијске структуре Југа потпуно су уништене. **Јевреји са севера дошли су и покупували имања и плантаже** које су вределе стотине хиљада пре рата, а сада су, захваљујући банкруту јужне економије могле да се купе за пар стотина долара. Баш као у Немачкој после Првог светског рата, када су Јевреји бацили ту земљу на колена банкрота, сада су Јевреји похрлили на Југ и за само неколико центи за долар покупували сва вредна имања, која су пре тога била власништво белих Англосаксонаца. Међутим, ни то није био крај њиховог дијаболичног програма деструкције. Са бајонетима Уније који су их подржавали, били су одлучни не само да начине новоослобођене црнце једнакима са белим јужњацима, већ и да их начине њиховим господарима. Мушкој белој популацији одузето је право гласа (жене га тада ионако нису имале) под изговором да су учествовали у побуни против америчке владе. **Под вођством Јевреја, црнци су били једини који су имали право да гласају, па су постали законодавци, сенатори, гувернери, судије, укратко, били су јеврејске лутке за политичку моћ на југу**. Беле жене

биле су малтретиране и нападане од стране новоослобођене дивље гомиле црних животиња, а бели мушкарци нису уживали апсолутно никакву заштиту власти. Јеврејин је, тада као и данас, покренуо масовну кампању како би промовисао мешање расе у бившим државама Конфедерације. Захваљујући херојским напорима белих људи, удружених у ново формирану организацију **Кју Клуks Клан**, коначно им је повраћена слобода и политичка моћ. Један од најсрамнијих и најбеднијих периода историјске Америке трајао је на Југу и за време такозваних дана обнове, када није толико пажње посвећено обнови колико пљачкању белог становништва и консолидовању моћи Јевреја у области којом су до тада доминирали креативни и напредни бели људи. Неким државама било је потребно 15 до 20 година да се поново ослободе чизме јеврејске тираније. Када су коначно отерали црнце са власти и повратили контролу над сопственим законодавством, Југ је још увек био разорена и осиромашена област. Чак и данас, после 100 година, Југ није успео да поврати финансијску или политичку позицију коју је имао пре грађанског рата. И данас је Југ, будући да је упориште белог отпора мешању, омрзнута мета јеврејске завере. Против Југа Јевреји усмеравају најзлобније филмове и програме као најистрајније нападе на белог човека.

Јеврејско коришћење ратова ради даљег учвршћивања његове моћи – Из претходног кратког описа грађанског рата видели смо како Јевреји користе ратове да би смрскили непријатеље и консолидовали своју финансијску и политичку моћ. То није ништа ново у дугачкој издајничкој историји Јевреја. То су чинили још од давнина, а нама преостаје да анализирамо колико је моћно оружје у јеврејским рукама изазивање ратова. Следи неколико циљева које они остварују изазивајући ратове: а) Нагоне белог човека да почини братоубиштво, **да брат убија брата, а тиме се десеткује и слаби Бела раса као целина**; б) У рововима у Кореји и Вијетнаму користили су обојене расе да убијају белце, али су резултати исти, што значи да је најбољи део беле популације убијен, осакаћен, обогашен; ц) Користећи рат, Јевреји уништавају потенцијална упоришта Беле расе, какво је, на пример, немачка нација у успону пре Првог и Другог светског рата. Данас снага Сједињених Држава као целине представља претњу за Јевреје и њихови целокупни напори усмерени су на уништење Сједињених Држава, највећег упоришта Беле расе; д) Осиромашењем обе стране (државе и фракције) које су у рату, и новцем који зајме обема странама, **Јевреји најчешће када се рат заврши имају обе стране ухваћене у финансијско ропство**, што је једна ситуација из које несрећне жртве не могу да се искобељају деценијама; е) Јевреји не само да су умешани у финансирање ратова и згртање огромних профита који одатле потичу, већ обично имају под контролом своје агенте у владама који им обезбеђују изузетно уносне ратне уговоре који обогаћују нове хорде Јевреја. Када се рат заврши, консолидација њихове финансијске моћи и њихов стисак над економијом нације жртве се повећавају; ф) Без изузетка, **ратови иницирају и распламсавају међусобну мржњу међу деловима белог народа, која онда опстаје генерацијама и у многим инстанцама. Грађански рат је**

добар пример. Јевреји се старају да се та мржња одржава у животу, често је користе да би изазвали и други рат истог типа у следећој генерацији; (овај принцип је успешно примењиван и на нашем простору Балкана); г) Ратови су увек праћени сломом моралних стандарда и веома су корисни за јеврејски програм уништавања морала и успостављених традиција белог човека; х) Наши амерички млади момци одлазе широм света као војска у обојене земље попут Јапана, Кореје и Вијетнама, одакле се многи враћају са обојеним женама. Ово је директно на линији јеврејског програма мешања Беле расе. Дакле, **све у свему, из сваког рата у који Јевреји гурну Белу расу, она излази ослабљена финансијски, морално, политички и генетски. Јеврејин увек ојача финансијски и политички, а свој програм разарања, мешања и поробљавања Беле расе драматично је унапредио.**

Друга јеврејска зверства – Желео бих да опишем још многа монструозна злодела која су учињена према белом човеку у последњих неколико хиљада година, али то би заузело много простора. Поменуо бих само **Тридесетогодишњи рат у Немачкој** (од 1618-1648) током кога је уништено пет шестина свих имања, а **једна трећина људи убијена**. Он је био подстакнут од стране Јевреја, преко идиотског питања вере. Такође бих поменуо и масакр на Вартоломејску ноћ, у Француској, када је било побијено 50.000 протестаната. Сетио бих се и операције "килха", када је бели издајник Ајзенхауер сарађивао са руским Јеврејима и Стаљином и изручио им два до три милиона националиста који су се борили на страни савезника. Они су силом разоружани и послати назад у Русију, где се **Стаљин осветио тако што их је побио или послао у сусрет смрти у Сибир**. Могао бих да наведем безбројне друге случајеве јеврејских зверстава која су учињена Белој раси, али заиста немамо простора. Рецимо само укратко да су зверства безгранична и да немају краја, да се и данас дешавају без престанка по дијаболичном јеврејском програму који има за циљ да уништи Белу расу. Постоји, међутим, још један злочин на који морам да скренем пажњу мојим расним друговима. Један од највећих злочина свих времена изводи се данас над белим људима. Па ипак, врло мало људи схвата шта се догађа. Мислим на **ђаволски јеврејски програм мешања Беле расе овде у Америци**. Тај подмукли програм изводи се непрестано и фуриозно, до последњег атома енергије и са свим расположивим оружјем. Но, и поред тога, већина белих људи у Америци је потпуно успавана и незаинтересована за то питање. Само мали број је свестан да је управо то прави јеврејски циљ, упркос свим њиховим брбљањима о грађанским правима. **Немојмо бити у заблуди, то је њихов прави циљ. Непроменљиви циљ светског јеврејства је да Америка постане мешано смеђа и да се, у ствари, величанствена Бела раса збрише са лица земље.** То је без сумње најштетнија, најперманентнија и најђаволскија катастрофа коју су Јевреји могли да наметну круни природе, племенитој Белој раси. Да се све зграде сруше у Немачкој, а наши аутопутеви и железнице разоре, претрпели бисмо огроман ударац, али бисмо могли

поново да их изградимо, као што су то Немци учинили. Да се наши градови униште, као што су црнци и Јевреји већ учинили са деловима градова у најстрожем центру по целој Америци, ми бисмо били у стању да подигнемо и подигли бисмо нове. Могли бисмо да будемо поражени у рату, могли бисмо да претрпимо било коју другу врсту катастрофе, али бисмо одгајали синове који би повратили нашу моћ. **Но, запамтимо, уколико се крв наше расе измеша са црном крвљу Африке, онда ће Бела раса да буде заувек уништена, а све наде у будућност ће нестати.** Боље да будемо мртви него да се наша величанствена, племенита Бела раса претвори у смеђе ђубре које ће поробити Јевреји. Заклети је циљ ове књиге и наше нове религије да пробуди бели народ Америке и света. Наш је циљ да их организујемо, да им дамо борбену веру и да повратимо апсолутну и безусловну контролу над нашом предодређеном судбином.

ПОГЛАВЉЕ БР. 9.

Пет јеврејских књига

Као што смо видели из прошлости Беле и јеврејске расе, Јевреји су током целе своје дуге и мутне историје били врхунски мајстори обмане. И док више нема Египћана, док су Вавилоњани ишчезли, (стари) Грци се потпуно измешали са другим народима, а Римљани нестали, дотле су, са друге стране, Јевреји и данас живи и снажно напредују. **Зашто је то тако?** Зашто је ова јадна раса, која чак никада није била у стању да заснује културу, цивилизацију или да направи сопствену државу, изашла на врх? Уколико анализирамо јеврејску историју, лако ћемо доћи до одговора. Постоји стотину разлога које бисмо могли навести, али у основи су следећи: 1.) Веома рано у својој историји **они су схватили како моћно оружје представља религија** – оружје које ће ујединити њихову расу, и оружје којим ће уништити своје непријатеље; 2.) Они су научили да **у јединству расе лежи снага**. Одувек су били фанатично одани својој раси; 3.) Открили су да не постоји ништа моћније за уједињење групе, нације или расе него што је мржња према заједничком непријатељу. Као последица тога, сви нејеврејски народи стално су били њихови непријатељи и увек ће то и остати; 4.) Јевреји су усавршили препредење технике збуњивања, завађања и освајања, које су кључне за победу над њиховим непријатељима; 5.) Они су се непрестано организовали – организовали су свој народ у хиљаде делотворних и свеобухватних група. Исто тако, организовали су и своје непријатеље, како би што лакше били уништени; 6.) Били су ђаволски мудри са пропагандом. **Одавно су спознали да је пропаганда моћно оружје којим се непријатељем може манипулисати.**

Овај последњи аспект желели бисмо да подробније проучимо. И док данас Јевреји имају комплетну контролу над пропагандом у медијима – радиом, телевизијом, филмовима, новинама, часописима итд., они су изузетно предано користили пропаганду чак и пре него што су савремена средства била изумљена. Манипулација речју била је специјалност Мајстора обмане. У Светом јеванђељу по Јовану 1:1, јеврејска Библија каже: "У почетку бијаше ријеч, и ријеч бјеше у Бога, и ријеч бјеше Бог." Чудна тврдња, заиста, али препуна значења – значења која су промакла већини нејевреја, а нарочито проповедницима. Право значење овог хокус-покуса, на језику Јевреја, је да **речи могу да стварају богове, и обратно, да могу постати моћне попут Бога у контролисању и управљању умовима и судбинама људи.**

Јевреји су реч и пропаганду обилно и неуморно употребљавали у своју корист, а на штету белог човека. Они су са намером написали пет књига које су имале катастрофалне последице на историју човечанства, а посебно Беле расе. **Тих пет књига су:** 1.) Стари Завет. Он је био моћан инструмент у уједињавању јеврејске расе; 2.) Нови Завет. Он је написан да збуни и заведе посебно Римљане, а и Белу расу уопште. Био је разорно ефикасан; 3.) Талмуд. Био је сакупљан неколико векова како би Јеврејима дао законске кодексе и формуле према којима могу успешно да униште Гоје, односно Белу расу; 4.) Протоколи Сионских Мудраца. Ово је била дестилована суштина принципа расутих широм Талмуда, који су сада концентрисани и осавремењени; 5.) Капитал и Комунистички Манифест Карла Маркса. **Ове књиге су основа и програм претварања нејеврејског света у један организован јеврејски радни логор за робове.** Овај програм већ је са успехом спроведен у Русији, на Куби, Кини и у десетини других земаља које су сада под јеврејском чизмом. У неколико следећих поглавља детаљније ћемо испитати сваку од ових јеврејских књига.

ПОГЛАВЉЕ БР. 10.

Стари завет

Већ неколико хиљада година јеврејске пропагандне мреже **стално нам сервирају како су Јевреји изабрани народ Божји**. Изнова и изнова нам се говори да је Бог расиста, да неравномерно дели своју милост, да прави разлике и да је начинио посебан уговор са Аврамом, Исаком, Јаковом и њиховим потомцима. Каже нам се да су њихово потомство и будуће генерације благословени, посебно благословени од Бога. Без обзира колико злочина починили, увек имају свето уточиште код Бога. Читајући Стари завет, не можемо да избегнемо закључак да Бог нимало не мари за остале народе света, сва друга бића која је створио. **Наводе нас да верујемо да, без обзира како брутално Израелићани убијају друга племена и народе, и како немилосрдно уништавају градове и имања других људи, Бог гледа на њихова дела са одобравањем.**

Не само да Јевреји и јеврејска религија својим пропагандним мрежама промовишу овакву линију *ad nauseam*, већ **и хришћанске цркве**, које су нејеврејске и очигледно изван милости Бога Аврама, Исака и Јакова, **својим следбеницима стално намећу исту ову бесмислицу**. Хришћанске цркве можемо да поделимо на две групе: либералне цркве и фундаменталистичке цркве. Либералне цркве су потпуно под доминацијом Јевреја и већину својих емоција и енергије троше **како би убедили беле људе да морају да се интегришу и мешају са црнцима**. Непрестано намећу тему интеграције. Према њима, ми, бели људи, све дугујемо црнцима, наше кћери, наша имања, наш новац и, да, и нашу нашу крв. Њих морамо да избелимо, а ми морамо да поцрнимо.

Фундаменталистичке цркве, иако се претварају да су на супротној страни од либералних и чак их нападају, свеједно, **снажно заступају став да су Јевреји изабрани народ Божји и да ми не смемо да критикујемо Јевреје и да на њих не смемо да дигнемо ни мали прст**. Васкрсавају неке цитате из Старог завета, кога су наравно писали Јевреји, и лепе се за њих. Ево примера: "Благосиљаћу оне који благосиљају тебе, и проклећу оне који тебе куну." На овај начин даје се потуни имунитет подлим Јеврејима који уништавају Белу расу. Тврдња да су Јевреји посебни у Божјим очима је, свакако, једна од највећих и најпрофитабилнијих лажи које су измислили. Зашто би било који Бог, који има и грам разума и макар трунку осећања за правду желео да прави посебне погодбе са таквом бандом кољача и ниткова, то нико не може да схвати. Зашто би мудри и праведни Бог желео да изабере расу чији су преци Аврам и Сара били сводник и курва, када је то невероватно чак и за наивне? И поред тога што је

сумњиво да ли сами Јевреји верују у овакво ђубре, они су, свеједно, извукли огромну корист из ове измишљотине. Милиони белих људи увучени су у ову превару и бране је чак и жешће од самих Јевреја. Јеврејину је она дала чудесну одору светости и имунитет од одмазде. Чуда су деловала само зато што су бели хришћани били довољно глупи да прогутају овакво ђубре. Толико о превари са "изабраним народом". То је једна од њихових највећих лажи из које су извукли фантастичне предности.

Постоје још три религијска постулата које Јевреји вековима вуцарају унаоколо. Они су подједнако лажни и требало би их одбацити за сва времена: 1.) Први постулат је да су они измислили идеју монотеизма. То није истина. Египћани су изнели ову идеју много пре него што су се Јевреји убацили у Египат и започели кварење расе и разарање својих домаћина. Не постоји ништа изузетно у идеји о једном Богу. Хришћани, који такође тврде да се клањају једном Богу, у ствари, обожавају три Бога, Свето тројство, у некој врсти "сад га видиш - сад га не видиш" збрке. С друге стране, многе друге религије, попут римске, имале су много богова. Нико до сада није успео да ми рационално објасни због чега је једно боље или горе од другог. У сваком случају, Јевреји су извукли велике користи из овог лажног питања, из идеје коју су, пре свега, украли и за коју, коначно, немају никакве заслуге; 2.) Други постулат је да од њих потиче идеја о бесмртности душе. И ову идеју су, такође, украли од Египћана. Као што сам поменуо у претходном поглављу, Египћани су дошли на ову идеју много пре него што су је Јевреји копирали. У протеклих 5000 година, од када су Египћани лансирали ову идеју, није пронађен ни један једини доказ да Јевреји имају удела у њеном стварању, па, дакле, ни за њу немају никакве заслуге; 3.) Трећи њихов постулат су много хваљених "Десет заповести". Прво и прво, ови "закони", када се упореде са сложеним системом римских закона, изгледају толико елементарни и примитивни да је неправедно уопште их упоређивати. Друго, ниједан други народ није флагрантније кршио заповести о убијању, крађи и лагању од самих Јевреја. Треће, чак ни ове примитивне идеје не потичу од Јевреја, већ су их они украли из ранијег Хамурабијевог Законика. Овај Законик био је један од првих познатих писаних закона и био је урезан у камен од стране вавилонског цара чије име носи још од XX века п.н.е. Баш из овог законика у камену Јевреји су украли митску идеју о Мојсијевих Десет заповести уклесаних у камен. Први део "Заповести" заиста мало значи Белој раси, јер наглашава посебне односе између Јевреја, њиховог Бога и њиховог Сабата. Тешко да можемо да тврдимо да Десет заповести имају велико значење за Белу расу, у сваком случају, јер смо већ на самом почетку прве Заповести искључени. Она каже: "Ја сам Господ Бог твој који те је извео из земље египатске и ослободио ропства." С обзиром да ми никада нисмо бежали из Египта (у ствари, бели Египћани су наша расна браћа), цела ова ствар се не односи на Белу расу, већ представља, како то Јевреји тврде, њихову посебну "нагодбу" са Богом.

Овлашан поглед на патријархе и такозване хероје Старог завета – Дужни смо сада да бацимо овлашан, али ипак критички поглед на патријархе и такозване хероје јеврејске расе и видимо каква су врста људи они били. Оценићемо их и просудити по стандардима који су, наводно, постављени у самој Библији. Према јеврејској причи, како је испричана у Старом завету, Јевреји тврде да су потомци племена чији су оснивачи били Аврам, Исак и Јаков пре неких 3700 година. Према овој причи, Јаков је имао дванаест синова, десет са првом женом и двојицу, Јосифа и Венијамина, са другом женом. Од ових синова највише се истицао Јуда, па слушамо о дивној лози Јуде и његових потомака. Шта више, реч Јуда је готово синоним са речју Јеврејин и, кад год се помене прича о изгубљеним племенима Израиља, која су, тобоже, негде нестала, већина Јевреја се хвали да су потомци Јуде. Реч "јудаизовати" је доста често коришћена у овој и другим књигама, са значењем претварања нечега у јеврејско. Неких 14 генерација после Аврама, појављује се најзначајнији и најславнији владар Јевреја, цар Давид. Од њега потиче јеврејски симбол, Давидова звезда, а сам Давид игра веома значајну улогу у јеврејској Библији, као и данашњој јеврејској вери.

У првом поглављу јеванђеља по Матеју, стих 17, каже се: "Свега, дакле, кољена од Авраама до Давида, кољена четрнаест, а од Давида до сеобе вавилонске кољена четранест и од деобе вавилонске до Христа, кољена четрнаест." У првих шеснаест стихова наводи се генеологија Исуса Христа, сина Давидовог, сина Аврамовог, а у шеснаестом стиху се каже: "А Јаков родио Јосифа, мужа Марије, од које се роди Исус звани Христос". Дакле, ево јасне и гласне тврдње да је Христ водио порекло преко свог оца Јосифа, од Аврама, Давида и осталих у лози. Чињеница да је ово у супротности са тврдњом да Исус није био син Јосифа, већ да је син Божји, јесте још једна контрадикција, још једна недоследност, коју Јевреји бацају хришћанима. Стога, немам потребе да рационализујем њихове лажи, а ви лепо упитајте вашег проповедника за његову верзију. Увек је занимљиво гледати га како покушава да се извуче из једне очигледне контрадикције. Нећу да расправљам о овој недоследности, већ само желим да наведем да је Јосиф, отац Исусов, један од важних људи у јеврејској хијерахији.

Желио бих да вам представим само неколицину изузетних "патријарха" и "хероја" јеврејске лозе, онако како су их у Библији представили сами јеврејски текстописци. Хајде да проверимо каквим смо се то нитковима клањали и дивили, и од каквих смо то "Божјих људи" правили примере за нашу децу. Наши мозгови постали су толико загађени упорном и дуготрајном пропагандом о томе како је диван "изабрани народ Божији", тако да многи бели проповедници, који иду унаоколо, морају добро да испреврћу Библију како би нашли доказа за своју највећу жељу, а у сваком случају, чудан закључак да смо ми, бели људи, "права" деца Израиља. Улазе у најшира објашњења, па измишљају како су Немци потомци Јуде; Американци потомци племена Манаше; Британци

племена Ефраим; Шпанци племена Симеон и тако даље, све низ јеврејску лозу. **Каква колосална бесмислица!** Само мало здравог разума рекло би нам да народ у Америци, који је мешавина многих европских раса (и других), никако не би могао да буде означен као "чист" потомак Манаше или било кога другог. Не само то, већ и када проучавамо карактер, рецимо Јуде, поставља се питање: ко би желео да буде Јудин потомак? Који би бели човек, при здравој памети, желео да буде потомак било кога из овог преварантског племена? Штавише, већина белих људи пре би желела да буде потомак коња него Јуде, када прочита све оне гнусне и бесрамне детаље из његовог живота, онако како су описани у самој "доброј књизи" (мисли се на Библију).

Прича о Јуди – Постање, поглавље 38 носи наслов "Јудин грех". Оно нам говори више о Јуди него било које друго поглавље из Библије. То је веома живописна прича. У ствари, прилично је порнографска и служила би на част и данашњим јеврејским порнографима, какав је рецимо Раиф Гинзберг. Прича почиње тако што Јуда одлази од своје браће код извесног Одоламејца по имену Ирас. Тамо среће ћерку извесног Хананејца, чије име је било Сава. "И узео је и леже с њом." Тек тако. Уопште се не каже да ли се оженио с њом. У сваком случају, имали су три сина. Прворођени се звао Ир. Прича онда, очигледно, прескаче извештај временски период и каже да "Јуда ожени првенца својега Ира девојком по имену Тамаром." Међутим, Ир је, очигледно, био грешан по мишљењу Господа, па га је Господ убио. Јуда је онда отишао код свог другог сина по имену Онан и рекао му: "Уђи к жени брата својега и ожени се њом на име братово да подигнеш сјеме брату својему." Авнану се није свидела превише та идеја, па у покушају да послуша свога оца "кад легао са женом брата својега просипаше на земљу, да не роди дјеце брату својему." Ово се, очигледно, такође није свидело Господу, па је због тога убио и Авнана, Јудиног другог сина. (Господ се очигледно није шалио – они га разочарају – он их побије, тако кажу). Јуда је онда отишао код Тамаре, његове снаје и рекао јој да остане као удовица у кући њеног оца, све док његов трећи син, Силом не одрасте. Тамара је учинила како јој је рекао и отишла да живи у очевој кући. Време је пролазило и Сава, Јудина жена је умрла. Онда је Јуда, са својим старим пријатељем Ирасом, Одоламејцем, отишао у Тамну да стриже овце. То је било место у коме је Тамара проводила своје удовиштво. Сетићемо се да је Господ убио обојицу њених Мужева, Ира и Анана који су били Јудини прворођени синови. Када је Тамара чула да Јуда долази у њено место, одбацила је удовичку одећу, прекрила се велом и умотала у њега, па је села на видно место поред пута. У међувремену, Јуда је очигледно заборавио да је Тамари обећао свог трећег сина, када порасте. У сваком случају, Тамара је чекала Јуду поред пута, лица прекривеног велом. Када ју је Јуда угледао, помислио је да је она нека обична блудница, зато што јој је лице било прекривено велом. Пошто је био типичан Јеврејин, који жели да искористи сваку прилику која му се укаже, упутио јој је предлог, не знајући ко је она. Тада га је Тамара упитала: "Шта ћеш ми дати да легнеш са мном?" Јуда је понудио јаре из стада. Тамара је ипак тражила неку врсту залога док не добије јаре, па је изричито

захтевала прстен, рубац и штап који је држао у руци. Јуда се сложио, "и он јој даде, те леже с њом и она затрудње од њега." Тамара је устала, отишла и поново навукла удовичку одору. Када је Јуда послао јаре по свом пријатељу Одоламејцу, да му донесе натраг залог, овај није могао жену да пронађе. Почео је да се распитује о блудници поред пута, али му је речено да на том месту нема никакве блуднице. Три месеца касније, Јуда је сазнао да је Тамара, његова снаја, играла улогу блуднице и да је затруднела од "прељубе". Ово је очигледно разјарило Јуду, па је рекао: "Изведите је да се спали." Овде видимо типично јеврејску правду. Јуда је био крив колико и његова снаја, али док је своја дела правдао, њу је требало спалити, зато што је учествовала у његовом посрнућу. Када је Тамара била изведена пред Јуду, признала је свом свекру да ју је он начинио трудном. Показала му је прстен, рубац и штап које јој је дао. На овом месту Јуда признаје да је она била праведнија, јер јој није дао сина Силома. Али, "више не леже с њом", после тога. Прича је и до овог момента довољно неморална, али се завршава у још већем неморалу, када се описује како је Тамара родила близанце. Штавише, толико је блутава да је нећемо цитирати до краја. Можете сами прочитати целу причу у Постању, 38. поглавље. Све је тамо, као део "Свете књиге" на коју, наводно, треба да гледамо са побожним поштовањем. Има још много, много других случајева порнографских прича које су расуте широм јеврејске "Свете књиге". Једна споредна, али значајна чињеница ове приче је да су близанци рођени у овој тужној афери добили имена Фарес и Зара. Ако погледате на "поносне, славне, чистокрвне" претке Давида, Соломона и Исуса Христа у Мат. 1, наћи ћете да **сви они потичу од сводника Јуде и његовог копилана Фареса**. Поставља се питање, међутим, због чега би ико желео да изабере неморалног сводника попут Јуде да буде предводник свом народу и велечасни и уважени патријарх своје лозе. Зашто би праведни Отац са небеса који мрзи грех, желео да изабере овакву врсту људи за патријархе свога "одабраног" народа? Јудине особине, како су описане у такозваној "Светој књизи", састоје се једино од неморала, обмана и издаје. Ниједан бели човек, који себе поштује, не би желео да за свога претка има таквог лукавог прељубника и блудника. Па ипак, Јевреји уздижу овог човека као великог хероја у историји њихове расе, па су чак успели да белим људима продају идеју да су његови потомци љубимци и изабрани народ Божији. Речено нам је да је овај шљам обезбедио себи посебан уговор са Богом. Тешко је разумети због чега милиони белих хришћана треба да буду толико наивни па да поверују у овакву баљезгарију.

Прича о Давиду – И док бесрамна и порнографска прича о Јуди није претерано позната просечним белим хришћанима који иду у цркву, већина њих је потпуно упозната са причом о цару Давиду. Јевреји Давида несумњиво сматрају највећим херојем од свих у целој њиховој другој и мучној историји. Штавише и сам знак Јевреја зове се Давидова звезда. Већина белих хришћана зна причу о младом Давиду који је убио голијата хицем из праћке и на тај начин донео важну победу Јеврејима у бици против Филистејаца, бар се тако тврди. **Живот**

одраслог Давида изгледа да је био стално преокупиран убиствима и вођењем ратова. Њему се у заслугу приписује, више него било ком другом лику у јеврејској митологији, јачање Јудеје, а самим тим и јеврејске нације. **Приче које се рецитују у Библији пуне су убистава, крви, смакнућа, а посебно расног геноцида над непријатељима Израиља.** Пошто изгледа Стари завет оправдава сва ова масовна клања, смакнућа и убијања противничких племена, Давид се не разликује много од осталих јеврејских извршитеља геноцида. Својим моралом или, још боље, неморалом изгледа да је и он утицао на формирање јеврејског менталитета. У другој књизи Самуиловој, поглавље број 11, имамо причу о Давидовом приватном животу која нам одсликава његов морал и карактер. Давид је устао из кревета увече, каже прича, и ходао по крову царског двора. Са крова је видео жену која се умива. Очигледно да је била изузетно лепа. Давид није губио време, па је сазнао да се зове Витсавеја и да је жена Урије Хетејина. Затим "Давид посла посланике да је доведу, и кад дође к њему, он леже с њом." Недуго затим, Витсавеја је јавила Давиду да је трудна. То је Давида мало забринуло, зато што је њен муж последњих месеци био одсутан, водећи ратове за Давида, па је морало нешто да се уради. Дошао је на идеју да одмах позове Урију, њеног мужа, тако да би могао да проведе неко време код куће са својом женом, да би он Давид, могао да избегне последице своје прељубе. Међутим, десила се мала незгода. Урија, будући веран и одан поданик свог "великог" цара, није отишао својој кући, већ је са целом својом свитом спавао пред вратима царске палате. Када је ово јављено Давиду, послао је Урију и одржао састанак са њим. Захтевао је од њега да оде кући, својој драгој, вољеној жени и проведе неко време са њом. Али, све то очигледно није имало ефекта. Онда је Давид извео типично јеврејски трик, па га је позвао на вечеру и напио га, надајући се да ће успети да утера Урију у кревет са рођеном женом. Али, све је било узалуд. Урија није желео да иде кући, остао је да спава са Давидовим слугама у царским одајама. **Тада је Давид прешао на драстичније мере. Написао је писмо Јоаву, који је био Уријин заповедник, па је био толико дрзак да пошаље то писмо по самом Урији. У писму је наредио Јоаву да стави Урију у прве редове најжешће битке, како би био сигуран да ће овај погинути.** Јоав је поступио по инструкцијама из писма. Дао му је самоубилачки задатак и Урија је, наравно, погинуо. И тако се завршава још једно лажливо, издајничко поглавље о блудном Јеврејину, кога до дана данашњег Јевреји сматрају највећим од свих својих саплеменика. Најтужнији део свега овога је што су милиони и милиони белих људи, који би требало да су паметнији, пали на причу да је Давид био велики и дивни "слуга Божији". Има још поучних поглавља о Давидовом животу, а једно од њих бави се његовом непосредним потомцима. Изгледа да је Давид имао мноштво жена и синова. Један син звао се Амнон, а други Авесалом. Амнон је имао сестру која се звала Тамара. Изгледа да је Амнон био очаран својом сестром и заљубљен у њу, која је, наводно, била девица. Одлучио је да има сексулане односе са њом па јој је то и предложио. **Када га је одбила и покушала да га одговори од тога, на превару ју је довео у кућу и силовао је.** Глас о овоме ускоро је стигао до њеног другог брата Авесалома, који је

према њој гајио нормалнија братска осећања. Авесалом је био толико разјарен да је сместа отишао до Амнона и убио га. И тако се завршава још једно поглавље у обичном животу изабраног народа, како стоји у "Светој књизи". Јевреј не само да су обожавали Давида током свих ових протеклих хиљада година, већ су недавно направили и велики филм са причом о Давиду и Витсавеји. Улоге, наравно, играју бели нејевреји. У причи Давид је осликан с великом нежношћу, а чињеница да се, изгледа, касније покајао приказана је са огромном симпатијом. Прича у "Светој књизи" се наставља. Било је још варања између Давида и његовог сина Авесалома. Пошто је убио свога брата, Авесалом је побегао из земље. Ипак, Давид је у свом срцу имао посебно место за Авесалома и волео га је више од других синова. Позвао га је да се врати у Јерусалим. Авесалом се намерачио на Давидов престо и после много година, када је Давид остарио, сковао је заверу да поведе рат против свога оца и збаци га са трона. После много маневрисања, успео је да окупи војску и натера Давида и народ из Јерусалима у бекство. Касније је Јоав, који је био Давидов генерал, поразио Авесалома. Бежећи, Авесалому се коса уплела у грање, остао је да виси испод једног хрasta. Када је Јоав чуо за ово, пожurio је на место где је Авесалом висио, још жив, и убио га са три стреле кроз срце, завршивши на тај начин причу о Авесалому. Запамтите, све је ово део приче о царској кући Давида, великог јеврејског владара, како је испричана у тзв. "Светој књизи". Питам Вас, драга бела браћо моја, Вас који имате поносно и племенито наслеђе, јесу ли овакви људи вредни ичега до потпуног презира?

Прича о Лоту – У 19. поглављу Постања имамо приличну бљутаву причу о томе како је уништена Содом, али је спасен Лот. У случају да се питате ко је Лот, е па наравно, Лот је нећак Аврама, великог патријарха свих патријараха јеврејске расе, оног са којим је Бог направио посебну погодбу да ће благословити потомке и умножити их као песак на обали. Он је са Аврамом направио врло посебан уговор, бар тако тврде Јевреји, али о томе ћемо више у другој причи. Овде је довољно рећи да је Лот био Аврамов нећак, који је са њим и његовом женом напустио Египат и отишао на југ. Очито да се Лот настанио у Содом, која је била један веома грешан град, како каже 19. поглавље. Евидентно је да се Бог баш посебно интересовао за овог Јеврејина Лота, па је послао два анђела у Содому, једне вечери док је Лот седео на градској капији. Они су се прерушени налазили у његовој кући. Испекао је бесквасни хлеб и угостио их. Очигледно, наставља се ова живописна прича (а ја се држим 19. поглавља), да су два странца, која су дошла у Лотову кућу, побудила интересовање свих изопачених хомосексуалаца, који су живели у граду, до те мере да "грађани Содомљани слеглоше се око куће, старо и младо, сав народ са свијех крајева, и викаху Лота и говораху му: где су људи што дођоше синоћ к теби? Изведи их к нама да их познамо." Изгледа прилично чудно да је Лот, нећак великог "изабраника" Божијег, а који је и сам побудио посебан интерес Божији и добио његов благослов, могао да живи у граду толико претрпаном хомосексуалцима, да се читав град сјатио око његове куће, чим је чуо да су му у посети два странца и пожелео да их се докопа. Како било да било, тек изгледа да

је Лот одлучио да их сачува, па је уместо њих понудио своје две ћерке: "њих ћу вам извести, па чините с њима што вам је воља." Можете ли замислити изопаченију и идиотскију ситуацију? Можете ли да се сетите неког тако неодговорног, гнусног оца, који би бацио своје ћерке дивљој банди перверзњака и то добровољно? У сваком случају, има ту доста хокус – покуса. Гомила бива сметена, ослепљена, па одустаје од својих развратних намера, а "анђели" су спашени од насиља руље хомосексуалаца. "Анђели" га онда обавештавају да ће Господ уништити Содому и Гомору и да му је боље да напусти ово грешно место и поведе са собом жену, ћерке и родбину. Но, очигледно, зетове није успео да убеди, па су они остали у граду. Тек што је ова мала група напустила град, Бог је сручио кишу огња и сумпора на Содому и Гомору. Речено им је да се не осврћу када буду одлазили. Лотова жена је направила фаталну грешку, учинивши управо то, и претворила се у стуб од соли. Прилично чудна и неуобичајена казна за неког ко се окренуо да погледа катастрофу која се догађа иза њега, што је нешто што би би готово свако инстинктивно учинио. Међутим, ова бизарна прича се наставља. Лот и његове две кћери отишли су у планине и настанили се у пећини. Ова уврнута прича нам и овде наставља показивање опаких и гротескних скретања јеврејског ума која, као и обично, воде у порнографију. Изгледа да његове две ћерке, мислећи да на лицу земље за њих није остао ниједан једини расположиви мушкарац, одлуче да изведу мали трик са својим оцем тако да не остане без потомства када умре. Старија је предложила млађој да напију оца, а да онда она легне са њим. Овај чин инцеста је очигледно био потпуно успешан, па је старија сестра славodobитно рекла млађој да и она исто учини, следеће вечери. Тако је и било, обе су остале трудне. Лот је очигледно био невин у целој ствари, према причи (ако верујете у њу), јер је био исувише пијан да би знао шта је радио са ћеркама. Врло невероватна сторија, али тако нам је приповеда јеврејска "света библија". Запамтите, ја ово нисам измислио, све се то налази у 19. поглављу Постања. Овде имамо још један блистав пример какав је то одвратни "народ Божији". Господ је очигледно са великом наклоношћу гледао на Лота, као на најбољег у граду Содоми, а будући да је овај нећак великог патријарха Аврама, мора да му је одобрио да се напије и почини инцест са своје две кћери. Ако није, зашто је онда одабрао овакву врсту за своје "изабране"?

Прича о Авраму – Хајде да сада погледамо причу о самом Авраму, том великом, великом патријарху са којим је Бог био тако страшно очаран да је с њим направио све могуће посебне уговоре и погодбе, преко и изнад свих других људи, да му је дао многе земље, које су већ настањивала друга племена, да му је дао све врсте обећања која су изузетно далекосежна. Очевидно га је Господ сматрао изузетно посебним, изузетно "добрим" човеком. Погледајмо сада колико је "добар" био Аврам и шта је то он учинио, што му је дало специјални статус у Божијим очима. Поново наилазимо на необичну и уврнуту причу, која сасвим сигурно не подржава идеју Господа да одабере блудника као што је Аврам да би му гарантовао сва та неизрецива права и начинио га патријархом

"изабране расе". Ако све ове ствари изгледају необично бизарне и чудне, да не кажем смешне, треба да запамтимо да прича иде онако како су је Јевреји испричали и да, у ствари, само одсликава најдубља кривудања колективног, изопаченог јеврејског ума. У Постању, 12. поглавље, Бог је (из непознатих разлога) био принуђен да упути посебан позив Абраму (почео је са именом Абрам). Господ је тада дао нека прилично екстравагантна, великодушна и далекосежна обећања Абраму. Зашто је одабрао баш овог момка тешко је разумети, али у сваком случају, ево шта нам јеврејска библија каже у 12. поглављу: "Благословићу оне који тебе узблагосиљају, и проклећу оне који тебе успроклињу; и у теби ће бити благословена сва племена на земљи." А у претходном стиху: "И учинићу од тебе велик народ, и благословићу те, и име твоје прославићу, и ти ћеш бити благослов." Када погледамо на нека прилично сумњива и неморална дела која је тај лик, Абрам, починио, налазимо да је јако тешко да поверујемо да је Бог, од свих људи, требало да одабере баш овог љигавог покварењака. **Морамо, међутим, да запамтимо да је ово прича коју нам казује јеврејска Библија, коју су написали Јевреји и у корист Јевреја.** Ово је очигледно добра прича за њих. На основу ове погодбе, они су формирали моћно друштво под именом Б'наи Б'рит, што значи "синови завета". Ако поверујемо у ову причу, онда Јевреји јесу посебно благосиљани и изабрани од стране Господа, а ми смо изван и то посматрамо. Према Јеврејима, они су благословени, а ми остали смо само обични Гоји (у преводу људска стока) коју треба пљачкати, гулити и искоришћавати. И док ово може да буде добра прича за Јевреје, за Белу расу је више него идиотски да падне на то ђубре и буде угушена и подјармљена тако понизним размишљањем. Како било, када погледамо у причу да видимо какав је то момак био Абрам, видимо да је Абрам узео Сараи (то су им била имена пре него што их је Бог променио) за жену, и да су се они Лот и још неколицина из тог племена иселили у Ханан. Интересантна је узгредна напомена да је Сара (или Сараи) била Аврамова (или Абрамова) полу сестра, пошто им је исти отац. Но, у Трећој књизи Мојсијевој, која се зове Левитска 20:17, Господ излаже Мојсију: "Ко би узео сестру своју, кћер оца својега или кћер матере своје видио би голотињу њезину и она би видјела голотињу његову; срамота је; зато да се истријебе испод синова народа својега." То је закон који је дао Господ, али у исто време, бира баш такав пар да буду зачетници његовог "изабраног народа". Права јеврејска прича! Али, да ми наставимо. Очигледно да жетва није била превише добра у Ханану и суочили су се са глађу. Абрам и његова жена онда су отишли у Египат, где су жетве очито боље изгледале. Он је имао спреман адут у рукаву. Прича каже да му је жена била прилично згодна, па је он решио да одмах уновчи ту чињеницу. Планирао је да подметне своју жену (и сестру) као блудницу египатском фараону, ради профита. Наравно, да би то од њега начинило сводника, а она би постала курва. Због тога је својој жени рекао да ће се, кад дођу у Египат, претварати да нису муж и жена, већ да му је она сестра. Када су стигли у Египат, Египћани су се сложили да она изгледа прилично добро. Фараонов кнезови су је видели и препоручили је самом фараону. Била је сместа одведена код њега и очигледно му се свидела. У постању 12:16 се каже: "И он чињаше добро Абраму ње ради; те

имаше оваца и говеда и магараца и слуга и слушкиња и магарица и камила." Видимо, дакле, да је Аврам своје бедно дело препуштања своје сопствене жене фараону прилично лепо уновчио и да је извукао од њега богатство и имовину. Обичним језиком, ово би се назвало сводништвом или подвођењем. Сада се догађа чудна ствар. Наш добри и праведни Бог, који има дражесни уговор са Аврамом, уместо да њега казни што игра неморалну и преварантску игру са фараоном, напотив, баца на фараона и његову кућу велика зла. Очигледно да је то, из његове правдољубивости, требало да буде лекција фараону да се не игра са Аврамовом женом, иако му је њу Аврам преварантски потурио, као своју сестру. Изгледа да је владар открио да му је то жена, па га је укорио што га је обмануо. Отерао их је обоје, а Аврам је са собом понео и свој, на превару стечен, плен. На почетку 13. поглавља Постања се каже: "Тако отиде Аврам из Мисира горе на југ, он и жена му, и све што имаше, такођер и Лот са њим. А бијаше Аврам врло богат стоком, сребром и златом." Прилично добра жетва за подводача који је тамо отишао искључиво због глади. Овде имамо типичан јеврејски трик. Абрам се клања и изнајмљује своју жену фараону, а онда он и његов јеврејски Бог криве фараона да је нитков. Као и обично, Јевреји бивају протерани, али са собом односе сав плен који су добили од фараона. Фараон је, према јеврејској причи, проклет а наш лукави мали херој Абрам је благосиљан. Даље се каже да "И Лот који иђаше с Абрамом имаше оваца и говеда и шатора." Сетите се да су у Египат отишли због глади, празних руку, а да одатле одлазе, после својих нечасних дела, лукавстава и обмана, са златом и сребром, јатима и стадима, успешно обавивши своју подводачку операцију.

Абрам није одмах напустио Египат, већ је прво саградио жртвеник и ту призивао име Господње. Када је то обавио, онда се као што то обично бива међу лоповима, посвађао и разишао са Лотом. Пошто су успели да се извуку са својим, на превару стеченим, благом свако је са својим делом отишао на другу страну. Прича се наставља. Господ је, имајући посебан дражесни уговор са Абрамом, решио да њега и његову жену преименује. Абрам је постао Аврам, а Сараи је постала Сара. Међутим, испречила се мала препрека на путу да Аврам постане отац нације чијих ће глава бити колико и звезда на небу. Наиме, изгледа да је његова жена Сара била јалова. Када је Аврам дошао у осамдесете године Сара му је предложила да оде к њеној робињи Агар, што је он и учинио, те је она затруднела. На овом месту изгледа да је Сара променила мишљење и отерала Агару од куће. Онда опет имамо хокус-покус. Анђео Господњи се јавља Агари и убеђује је да се врати. Она се враћа и Авраму рађа сина по имену Исмаил. Он је тада имао осамдесет и шест година. Заиста би требало да окончамо причу, али се она наставља. Још једном подсећам читаоца да ја ништа не измишљам. Све то стоји у Постању, поглавља од 20-25. Пошто у 19. глави Постања прођемо кроз суморну причу о Лоту и његовим кћерима, поново се у 20. поглављу враћамо Авраму који се сада зове Аврам. Морам да додам да је у 18. поглављу Постања Бог обновио свој обавезујући уговор са Аврамом и, из недокучивих разлога, дао још изузетних обећања о земљама, царствима и народима у њима, иако се, према људским

стандардима, Аврам до сада већ разоткрио као нитков, подводач и варалица, да и не помињемо блуд са робињом. Да ми наставимо са 20. поглављем. Из претходног смо разумели да је одређено да ће Аврам живети у земљи Хананској, са свим благом које је извукао на превару од фараона, међутим, овде видимо да он "отиде оданде на југ", где год то било и "живљах као дошљак у Герару". У претходна два поглавља Бог је прорекао Авраму и Сари да ће добити сина Исака, а сазнајемо да они сада имају 99 односно, 90 година. Но, свеједно, Аврам и његова партнерка у превари, Сара, приступају владару Герара. И изводе исти "сестрински" трик као са египатским фараоном. И, како јеврејски текстописци кажу, "цар Герарски, Авимелех, посла те узе Сару." Зашто би цар био очаран јеврејском бабускаром, старом 90 година и очигледно трудном, прилично је нејасно, али тако пише у 20. поглављу. Можете ли да замислите ишта будалестије од овога?

Сада ћете помислити да би наш праведни јеврејски Бог, како га описују исти ти текстописци, могао да се разљути на Аврама и Сару, што поново користе проверени прљави трик. Али не. Уместо тога, каже се, да је Бог ноћу дошао у Авимелехов сан и рекао му: "Гле, погинућеш са жене коју си узео, јер има мужа." Запажете дупле стандарде. Кад Давид, на пример, свесно узме туђу жену и среди да јој муж погине, не упућују му се овакве страшне претње. А у случају Аврама и Саре, који су прави ниткови у овој преварантској игри и имају улоге подводача и курве, нису они нагрђени, него цар Авимелех. Бог не само да је казнио цара Авимелеха зато што је, не знајући, узео Сару за жену, коју му је на крају крајева, Аврам понудио као своју сестру, већ је казнио и све друге људе у дому Авимелеховом, чак и његове слуге и ко зна кога још. И не само то, већ је све људе у царевини начинио јаловима. У Библији се каже: "јер Господ бијеше сасвијем затворио сваку материцу у дому Авимелеху, ради Саре жене Аврамове." Подсећам читаоце да ништа не измишљам у овој идиотској причи. Све се то налази у 20. поглављу Постања. У сваком случају, да наставимо ову бизарну причу. Авимелех, који се смртно уплашио Аврамовог Бога, не само да му је вратио жену Сару, већ "Тада Авимелех узео оваца и говеда и слуга и слушкиња те даде Авраму." Ово није био крај цареве великодушности према Авраму, који је извео дрски, прљави, бесрамни трик и обмануо га. Даље се каже: "И рече Авимелех Авраму: ево, земља ти је моја отворена, живи слободно гдје ти је воља." Дакле, очито му је дао и земљу да би овај зајмурио. А Сари је саопштио да је њеном брату Авраму дао 1000 сребрњака, онако приде. Одакле сад ова прича о брату? Када је Авимелех прозвао Аврама зато што је био лажљив и лукав, овај му је одговорио да се бојао да ће бити убијен "ради жене своје", па је зато морао да се послужи лукавством. То је заиста бесмислен аргумент јер, пре свега, није тамо ни морао да оде. Онда је наставио и објаснио да Сара, у ствари, јесте његова сестра: "А управо јест ми сестра, кћи оца мојега, али није кћи моје матере." Дакле, очигледно да Аврам и Сара учествују у инцесту, подвођењу и проституцији, али је Бог свеједно, одушевљен њиховом "честитошћу".

Следи још много тога, али дозволите ми да овде додам да се у постању 25:6, спомиње да је, после Сарине смрти, Аврам имао неколико конкубина које су му родиле синове. Тих синова се, међутим, отарасио давши им по неки поклон и пославши их од себе. Сво благо које је покрао сачувао је за свог миљеника, сина Исака. Овде, дакле, видимо невероватно изопачени морални лик Јевреја. Аврам се упушта у инцест и жени се својом полусестром, а његов нећак Лот се опија и блуднички са своје две ћерке. Овакву врсту људи Јевреји сматрају великим патријарсима своје расе и Бог њих "одабира" и воли. Зато што су толико "фини", он их обасипа најзначајнијим врстама изузетних обећања. Све што могу да кажем је да ме ово подсећа на примедбу генерала Гранта који је рекао да ће **онај који је довољно глуп да верује, поверовати у било шта.**

Нећемо трошити више простора на причу о овом морално изопаченом блуднику и подводачу. Има још много тога, али сам сигуран да је и ово довољно да бих се стидео ако би ми такав разуздани нитков био праотац породичне лозе. Па, ипак, нас оваквим ђубретом хране. То је основа велике и "благословене" јеврејске расе са којом је Бог начинио посебан уговор и посебну погодбу: "Благословићу оне који тебе узблагосиљају и проклећу оне који тебе успроклињу." Не могу да разумем икога ко обожава и сматра светим овако ђубре и у потпуности одбацујем изопачено дивљање колективног јеврејског ума, које ни у ком случају није достојно поштовања племените беле расе.

Прича о Исаку – На реду је једна друга бајка о томе како је Исак добио своју жену Ребеку и да је Аврам коначно умро у 175. години. У 26. глави Постања имамо чудно понављање трика што га је Аврам извео потурајући своју жену цару Авимелеху из Гера, само што је сада Исак у улози превараната. Међутим, временски след никако се не уклапа у слику, сем уколико нисте спремни да поверујете у било шта. Ако се сетимо да је Исак рођен у време када је Аврам имао око 100 година и ако знамо да је Аврам умро у 175. изгледа веома чудно да је Исак могао тада да оде код истог оног Авимелеха из Гера, који би одавно морао бити мртав. И он је, као и његов лажљиви отац рекао цару да му је жена, Ребека, у ствари сестра. И она је, такође, била лепа, а и Исак је дао исту изјаву, то јест да би био убијен да није слагао да му је она сестра. Поново долазимо до истог питања: зашто ју је, пре свега, тамо и одвео? Али, нека буде. Једном је, после њиховог другог боравка у царству, Авимелех погледао кроз прозор и видео Исака како се "шали" са Ребеком, за коју је веровао да је његова, царева, жена. У сваком случају, игра се понавља. Цар је веома узнемирен зато што је обманут, те би човек помислио да, ако је онда Исак био у опасности да изгуби главу, као што је тврдио (баш је био частан) да сада цар има исто тако добар разлог да га убије, пошто је био нечастан. Зачудо, уместо тога видимо Исака како засејава своју земљу и како у истој години добија 100 оваца. Господ га је поново благословио, па се каже: "И обогати се човјек, и напредоваше све већма, те поста силан и

имаше оваца и говеда и много слуга." На почетку 26. поглавља Постања стоји да је Исак тамо отишао зато што је у земљи опет владала глад. Изгледа прилично чудно да је могао да дође до истог цара Авимелеха из Герара, бежећи од глади, и изведе исти трик са женом, која му је тобоже сестра да, исто као и његов отац, заврши поседујући много земље, велика стада и гомилу слуга. Цар Авимелак је и њега пустио да оде са целокупним богатим пленом. Овде, наравно, морамо да додамо да је цар Авимелех, после свих тих година, вероватно посенио од старости пошто је владао најмање 80 до 90 година. Какав отац, такав син. Овде имамо прве две генерације "одабраних" (од Бога) како учествују у курвању и подвођењу, само да би прикупили плен. Аврам и Сара судећи према причи, одиграли су улогу подводача и курве и то не једном, већ два пута, у важним раздобљима њихових живота. Исак и Ребека су, такође, ишли путем подвођења и курвања како би себи обезбедили средства за живот. Подводачи и курве – то је вулгарна основа на којој је изграђена јеврејска раса. А ми треба да поверујемо да је овакав олош надахнуо Бога да их узме за своје мезимце, као "посебан народ". Како год гледали, ово је апсурдна прича. Али, то је начин на који су је јеврејски писци написали, а **милони људи верују у те бесмислице и трабуњају о њима с поштовањем и страхом.**

Прича о Јакову – Изгледа да се Исак преселио на неко непознато место а да је Ребека добила близанце по имену Исав и Јаков. То се очито догодило пре епизоде са царом Авимелехом. У сваком случају, Бог је обновио своју погодбу са Исаком и рекао његовој жени, док је још носила близанце у утроби, да ће млађи служити прворођенога. Када је Исак остарио, када су му се очи потпуно замутиле и када се спремао да умре, желео је да дâ свој благослов Исаву, прворођеном сину. Чувши за ово, Ребека се састала са Јаковом, својим љубимцем и убедила га да на превару преотме благослов од Исава. Сви смо већ чули причу како је Ребека узела јареће крзно и ставила га Јакову на руке и врат (пошто је Исав био длакав тип) и како је онда Јаков отишао до свог слепог оца и слагао га. Исак је, сумњајући, по гласу, да то није Исав него Јаков, опипао длаке на рукама и врату и онда дао Јакову благослов који му није припадао. Овде, дакле, видимо нови пример лажљивог Јеврејина, који вара свог слепог оца на смрти, а рођеном брату отима право које му као прворођеном припада. Убрзо после тога, Јаков се оженио са две ћерке човека по имену Лаван, који је такође био Аврамов рођак. Наравно, било је ту доста хокус-покуса, док се ови бракови нису реализовали, али је лукави Јаков а да није прошло много, опељеши свог таста за стоку и камиле и магарице. И како се то врло често догађа с јеврејским преварама, видимо Јакова како бежи пред Лавановим гневом, а овај га жестоко гони. Према овој дугачкој, растегнутој причи коју су нам Јевреји сервирали, од 12 Јаковљевих синова, које је имао са своје две жене, Лијом и Рахиљом, настало је читаво племе Јуда. Ако је то истина, онда само могу да кажем да имају заиста жалосне, преварантске претке на којима тобоже почива читаво њихово наслеђе. Изгледа веома чудно, веома необично и веома невероватно, заиста, да би натприродно биће из

непознатих простора начинило толико изузетне и далекосежне уговоре и погодбе са овом шареном групом варалица, ниткова, блудника, подводача, проститутки и лопова, како је описана у различитим поглављима Постања. Ни за тренутак не верујем у све те бесмислице. **Много су веродостојније египатске историје које нам говоре да су Јевреји били гомила кољача и лопова још у оно давно време.** Ово се, верујем, много боље слаже са историјским чињеницама. Изгледа ми много вероватније да су ти овејани преваранти сами написали компликовану историју и митологију, око које су ујединили своју лоповску банду. Позвање на благослов, који је њихов Бог дао наводно Авраму, Исаку и Јакову и тврдња да имају посебну погодбу, без обзира колико лажљиво, лоповски и убилачки се понашали, да је Бог увек са њима, помогло је не само да се тешње зближи ова банда лопова, него и да се збуне и смету њихови непријатељи. То је утрло пут експлоатацији и отимању добара од народа на које су се касније обрушавали. Најбољи пример њиховог обмањивања, искоришћавања, а на крају и уништавања народа, налази се у библијској причи о Јестири о којој ћемо опширније говорити нешто касније.

Прича о цару Соломону – Окрећемо се сада Првој књизи о царевима, у којој је испричана прича о цару Соломону, за кога смо сви бар хиљаду пута чули да је био високохваљени, као најплеменитији и најмудрији од свих царева. У ствари, Јевреји су се хвалисали како је Соломон био mudar, говорећи стално о Соломоновој мудрости и то у толикој мери да су нас практично натерали да поверујемо да је он измислио и саму мудрост. Прочитавши причу о овој похотној јеврејској пропагици, који је имао седам стотина жена и три стотоне конкубина на располагању, долазимо до закључка да се његова слава заснива на једном прилично неважном случају. Наиме, када су, на почетку његове владавине, пред њега изашле две проститутке (можда и његове) спорећи се чије је дете, он је наредио да се дете мачем пресече на два дела и да се свакој од њих да половина. Онда се, као што сви знамо, прва жена одрекла детета, да би га спасла, а Соломон је пресудио да дете њој припадне. Мало тога, међутим, могу да пронађем у целој овој причи, што би указивало на неку његову велику мудрост. У ствари, читава прича о њему у Библији, напротив, показује да је био похотан, насилан и развратан човек, грамзив на злато и богатство и да је себи приграбио много курви, жена и конкубина најразличитијих вера, сваку до које је могао да дође. Другим речима, **био је типичан Јеврејин.** На почетку Прве књиге о царевима каже се да је Давид остарио и да су га притисле године. Стално му је било хладно, али "не могаše се загрејати". Зато његове слуге реше да му потраже најлепшу младу девицу која се може наћи, "па она нека стоји пред царем, и двори га, и на крилу нека му спава, да се загријева господар наш". Тражили су по целом Израиљу и пронашли лепу девојку по имену Ависаг, Суначку, те су је довели пред цара. Она се својски трудила да испуни своју дужност. То очигледно није имало много ефеката на старог лолу, јер је слабио из дана у дан. Тада је његов син Адонија затражио престо и "набави себи кола и коњика и педесет људи који трчаху пред њим." Већина високих свештеника и других важних

људи подржавала је Адонију, тако да је изгледало да му све иде на руку. Он је био легитимни наследник престола. Сетићемо се, међутим, из приче о Давиду и Витсавеји да је стари прељубник Давид имао љубавну аферу са Уријином женом, која је остала трудна, па је он послао Урију, свог највернијег поданика у битку из које се не враћа. Плод ове прљаве, незаконите везе био је Соломон. Изгледа да Јевреји имају склоност да праве ванбрачну децу, а да касније ту децу уздижу и хвале на сва уста као предводнике своје расе. Тако је било и са Соломоном.

Пошто је Адонија постао цар, пророк Натан је дошао код Витсавеје и наговорио је да посети старог Давида. Витсавеја је ушла у цареве одаје где га је дворила Ависага, Суначка, "и савивши се Витсавеја поклони се цару." Подсетила је старог лолу да јој је обећао да ће њен син, Соломон, владати после њега, а да сада на престолу седи Адонија. Давид, овај пут искрен према својој конкубини, при том још био напола слуђен од слабости и позног животног доба страшно се узбудио и уверио Витсавеју да ће њен син Соломон завладати после њега. После много јеврејских лукавстава и прећутних договора, заиста се догодило да је Соломон, а не Адонија, наследио трон Израела. Када је то постала чињеница, Адонија се уплашио за живот и животе својих следбеника и то с добрим разлогом, па је замолио за милост. Цар Соломон је уверавао свог полубрата да му ни длака са главе неће фалити уколико буде поштен. Довели су Адонију пред Соломона и он се поклонио свом цару који му је рекао: "Иди кући својој". У том тренутку све је изгледало праведно. Недуго после тога умро је цар Давид. Пре него што се придружио осталим јеврејским мртвим великанима, позвао је Соломона и рекао: "И држи што ти је Господ Бог твој заповједио да држиш, ходећи путовима његовијем и држећи уредбе његове и заповијејсти његове и свједочанства његова, како је написано у законнику Мојсијеву." Убрзо после Давидове смрти, пошто је Соломон сео на његов престо, Адонија, син Агитин, отишао је код Витсавеје, Соломонове мајке. После много околишења, признао је да би желео да Витсавеја ургира код цара да он, Адонија, може да се ожени Ависагом, Суначком, која је, да се подсетимо, била млада девојка која је требало да загреје старог цара Давида. Витсавеја је заиста отишла до свог сина и затражила услугу за Адонију. Соломон се због овога разбеснео, јер је, очигледно, желео да ту девојку, која греје кревете, задржи за себе. Призивајући име Бога, рекао је: "И зато, тако да је жив Господ... данас ће погинути Адонија". Одмах је позвао свог целата и наредио му да погуби Адонију, његовог полубрата. Ово је било једно од првих дела ново крунисаног цара Соломона, тог великог, мудрог и вољеног владара на кога су Јевреји тако поносни. Очито да погубљење сопственог полубрата, због безначајног разлога, уопште није представљало проблем за Соломона. После тога је побио и неколицину високих свештеника и официра са двора свог оца, који су својевремено подржали његовог полубрата Адонију. Следећа "мудра" ствар коју је Соломон урадио била је да за жену узме ћерку фараона, владара Египта. Чујемо заиста много ђубрета о томе како су Израелићани чували чистоту своје расе, али стално читамо како су узимали жене из Египта или кћери било ког другог племена. То се

понавља кроз цео Стари завет. У сваком случају, ово је био само скромни почетак велике параде жена свих врста и свих народности, које је Соломон довлачио на свој двор, да би створио харем од неких 700 жена и 300 конкубина. Он је свакако био запослен момак. Долазимо до трећег поглавља где се каже, веома побожно "А Соломон љубљаше Господа ходећи по уредбама оца својега Давида". Очигледно да издајничко убиство полубрата није баш много погодило Господа, јер се убрзо појавио пред Соломоном у сну и рекао му: "Ишти што хоћеш да ти дам." Господ му је дао бланко чек. Соломон је тражио мудрост. "И би мило Господу што Соломон то заиска". Сместа је направио милосни уговор са Соломоном, зато што је био толико задовољан овим човеком. Господ му је рекао: "Ево ти дајем срце мудро и разумно да такога какав си ти ни прије ни после тебе није било, нити ће послје тебе настати такИ какав си ти."

Хајде да сада наставимо читање и видимо колико је Господ био mudar дајући свој велики дар понизном слуги цару Соломону и колико је одан овај понизни слуга био у управљању толиком великом мудрошћу коју му је Господ подарио. С обзиром да је свих ових хиљада година био хваљен као најмудрији човек који је икада постојао, то морамо да погледамо поближе. Прескочићемо многе станице и поглавља о томе како је Соломон изградио велики јеврејски храм, који је био опасан зидовима прекривеним златом и чија је зграда била обложена чистим златом. У ствари, читава ствар је била само пуки јеврејски сан о богатству, кога је надмашио једино опис новог Јерусалима у Откровењу. Извесно је да је ово грађење храма веома задовољило Господа, јер се по други пут јавио Соломону и рекао му: "Услишио сам молитву твоју, којом си ми се молио; посветио сам тај дом који си сазидао да ту намјестим име своје довијека; и очи ће моја и срце моје бити ондје вазда." Господ је очито био потпуно уз њега. Превидео је све Соломонове курве и конкубине. Да видимо шта је учинио следеће...

Током своје владавине, која је трајала више од 40 година, Соломон је згртао богатство у драгом камењу, сребру и злату, где год би на њега наишао. Његов двор био је најекстравагантнији и најбогатији који је Израил икада видео, па је чак и краљица од Сабе дошла да се увери да ли је он заиста онакав каквим га описују. Очигледно да је била убеђена, тако да је и она оставила гомилу скупочених дарова желећи да још попуни његову ризницу. Није Соломон сакупљао само гомиле блага и злата, већ је почео да прикупља и огроман харем жена, ради своје забаве. У 11. поглављу се каже: "Али цар Соломон љубљаше многе жене туђинке, осим кћери фараонове, Моавке, Амонке, Едомке, Сидонке и Хетејке; те имаше жена царица седам стотина и три стотине иноча; и жене његове занесоше срце његово." Очито да Бог није држао да је грех што Соломон има толике жене и конкубине у харему, већ је био веома незадовољан што је овај узимао жене из свих тих различитих племена које су очигледно биле странкиње. То је било у супротности са законом који је Господ предао Израелићанима, а који каже да се одржава чистота њихове

расе. И не само да је узимао те стране жене, већ је почео, сазнајемо, да обожава њихове богове. У 11. поглављу, стих 33. пише: "И поклонише се Астароти, богињи Сидонској, и Хемосу богу Моавском и Мелоху богу синова Амонијевих." За тако мудрог цара, који је тобоже имао монопол на сву мудрост света и који је имао предност искуства четрдесетогодишње владавине, ово што је учинио заиста је представљало приличну глупост. Штавише, када прочитамо све те странице његових шетњи и лакрдија, тешко да можемо да откријемо где је то испољио тако велику мудрост, ако ју је уопште игде и показао. Како било да било, Бог мора да је био страшно обманут од стране овог "великог цара", коме је наводно дао толико много мудрости, да је решио да га због тога казни. То је учинио на прилично чудан начин. Пожелео је да уништи његово царство, али не док је Соломон жив, већ када један од његових синова преузме престо, после очеве смрти. То би требало да буде добра лекција за овог најмудријег од свих људи који су икада живели. Нека он има свој пребогати двор; нека има сво злато и сребро, помпу и луксуз; нека има 700 жена и 300 конкубина; нека се клања страним боговима и заборави све заклетве; али, разрачунаћемо се са њим. Казнићемо његовог сина када му дође време да постане цар. Како Вам се ово допада? Ја заиста нисам измислио ову причу. Све је записано у тзв. "Светој књизи". Прва књига о царевима. И то са свим суманутим детаљима. И тако се завршава прича о још једном "великом" патријарху јеврејске историје, самом цару Соломону, како су нам је испричали Јевреји у Старом завету.

ПОГЛАВЉЕ БР. 11.

Књига о Јестири

У верзији краља Џемса, Библије коју имам, постоји укупно 39 "књига" у Старом завету. Од свих њих највише нам открива »Књига о Јестири«, која огољује суштину јеврејског програма и деловање јеврејског ума. То је омиљена јеврејска књига. Нигде у целој овој књизи не појављује се чак ни име Бога. Прича почиње са персијским царом Асвиром (Ксерксом) који приређује велику гозбу за своје кнезове и слуге из свих 127 провинција свог царства. Да би се показало богатство славног царства догађај је растегнут на период од 180 дана. Био је то сјајан и раскошан догађај. Изгледа да је седмог дана цар, понешто натопљен вином, наредио седморици својих дворана да пред њега доведу царицу, чије је име било Астина, како би могао да покаже њену лепоту народу и кнезовима. Међутим, родио се проблем јер је царица одбила да се појави по царевој команди. То је веома разгневило цара.

После саветовања, које је одржао са седморицом главних кнезова, било је одлучено да се царица Астина казни и лиши свог положаја, а да се на њено место доведе друга. Ово је учињено као лекција свим женама у царству, да их овај пример не би охрабрио да не слушају и не потчињавају се својим мужевима. Требало је да се широм целог царства учини потрага за младим лепим девицама, које би биле доведене у палату у Сусану, како би цар најбољу од њих могао да одабере за своју царицу. Али, у палати у Сусану вребао је извесни Јеврејин по имену Ардохеј. Са собом је довео девојку по имену Јестира, која му је била рођака. Према јеврејским ауторима списка, била је "лијепа стаса и красна лица", и Мардохеј ју је усвојио пошто су јој умрли отац и мајка. Желећи да се домогне могућности да манипулише царским двором, Мардохеј је убацио Јестиру међу кандидаткиње. При том јој је рекао да крије свој јеврејски идентитет, док је сам остао у позадини. После дугог периода од 12 месеци, током којег су потенцијалне невесте пролазиле кроз многе формалности и протоколе, гле чуда, "цару омиљена Јестира мимо све друге жене", те "јој метну царски венац на главу и учини је царицом на мјесто Астинино." Онда је цар Асвир приредио још једну велику гозбу са Јестиром, као царицом, и Мардохејом који је седео на царској капији и чекао своје време. Стално је саветовао и учио Јестиру говорећи јој да никако не открива своје јеврејско порекло. Мардохеј је од царских дворјана начуо причу или две о тобожњој завери да се убије цар. Испричао је то затим Јестири и тражио од ње да о томе обавести цара, осигуравши да ће она њему, Мардохеју, приписати све заслуге за откривање ових "виталних информација" и "спасавања" царевог живота. Цар је поверовао у то и обесио двојицу људи. Овде имамо типичан јеврејски трик који нам се демонстрира. Мардохеј је оптужио двојицу невиних људи за кукавички акт, пријавивши

их и тако их уништио, а затим је осигурао да ће добити све заслуге као херој у овој подлој завери. Прича затим иде на Амана, царевог првог кнеза. Све цареve слуге и сви дворани клањали су се Аману и исказивали му поштовање, јер им је сам цар наредио да уважавају његовог првог кнеза. То јест, клањали су се сви осим Мардохеја, који је, напротив, исказивао непријатељство према Аману. Та информација брзо је дошла до Амана, као и вест да је Мардохеј Јеврејин. То је веома разљутило Амана, који, уместо да стави руке на Мардохеја, "гледаше да истријеби све Јудејце што бијаху по свему царству Асвиову." Аман је онда отишао пред цара и рекао му: "Има народ расијан и расут по народима по свијем земљама царства твојега, којег су закони друкчији од закона свијех народа, и не извршује закона царевијех, па није пробитачно цару да их остави." Аман је затим предложио да цар изда писани декрет да се тај народ уништи и да се да 10.000 таланата сребра онима који ће то извршити.

Цар је издао тај декрет написмено и он је отишао у сваку провинцију царства са печатом царевог прстена. Наредба је гласила да се у једном дану униште, поубијају и истребе сви Јевреји и њихова имовина конфискује. Када је Мардохеј ово чуо "раздрије хаљине своје и обуче се у костријет и посу се пепелом и пође по граду вичући горко". Одлучио је да игра на своју најјачу карту, рођаку Јестиру, коју је лукаво поставио на изузетно поверљиво и деликатно место, одмах до центра моћи, уз престо, то јест уз самог цара. Да бисмо скратили причу, поштедећемо вас детаља о манипулацијама које је изводила Јестира под вођством Мардохеја. Углавном, цар је постао толико збуњен, покоран и сервилан да су Мердохеј и Јестира могли да управљају њиме лако, као што данас Јеврејин Хенри Кисинџер управља Ричардом Никсоном. Резултат свега, цар Асвир потпуно је повукао своје наређење, окренуо се против Амана и на крају га обесио. Отишао је и даље. Према јеврејским ауторима списа, цар је онда поставио Мардохеја на место које је заузимао Аман, именујући га за првог кнеза, па му је чак дао и свој прстен којим се стављао печат на царска наређења. Јестира је добила Аманову кућу. По причи, они су толико слудели цара Асвила да, не само што им је дао свој печат и прстен, већ је и затражио од Мардохеја да пише Јеврејима у свим провинцијама, дајући му одрешене руке да у његово име напише што год хоће и да то запечати царевим прстеном. Сада, када је имао потпуни контролу, Мардохеј је сазвао цареve писаре и издиктирао им наређење за Јевреје "што су у коме год граду, да се скупе и бране живот свој, да потру и побију и истребе сваку војску којег му драго народа и земље које би ударили на њих и дјецу њихову и жене њихове, а имање њихово да разграбе." Мардохеј је онда дао да гласници на брзим коњима, камилама и мулама одјашу у све провинције земље и рашире цареве наређење свим Јеврејима у сваком месту у земљи. Библија каже: "Скупише се Јудејци у својим градовима по свијем земљама цара Асвира да дигну руке на оне који им тражаху зло; и нико не могаше стојати пред њима; јер страх од њих спопаде све народе." Како се често ово догађало током следећих столећа, када је један народ за другим бивао поробљен од стране Јевреја! Први предуслов је да страх од Јевреја завлада у народу.

Текст даље каже: "И тако побише Јудејци све непријатеље своје мачем и отрше и истријебише и учинише што хтјеше од ненавидика својих." Несумњиво је да су цареви официри, следећи наређење власти, односно цара, пружили Јеврејима велику помоћ у њиховом прљавом, убилачком послу. Морамо се сетити да су **Јевреји, када су дошли на власт у Русији, у једном од најкрвавијих покоља у историји, поубијали 20 милиона најбољих белих Руса и тако заувек уништили било какву могућност вођства у отпору, који би руски народ могао да пружи.** Морамо се такође сетити да су бели пилоти спалили и поубијали 300.000 белих људи у Дрездену, о чему смо говорили на другом месту у овој књизи. Библија каже да су Јевреји побили 75.000 својих непријатеља. Јестира је још тражила од цара да Аманових десет синова буде обешено. Цар је наредио да се тако учини и они су били обешени. Пошто је све било завршено, Јевреји су славили и прогласили тај дан празником, и до дана данашњег славе Пурим истог дана по јеврејском календару, који некада пада фебруара а некада марта.

Јевреји баш воле књигу о Јестири. Зашто? Зато што је Јестира била типична Јеврејка. Обманула је и издала свога мужа, цара, који ју је уздигао на висине и прогласио царицом. Издала је и народ Персије преко кога је преваром дошла на престо. Издала је свог мужа, свог цара и своју земљу. Али је била **фанатично одана својој раси – што је највећа врлина у очима Јевреја – и то је праведно. Јевреји је воле, јер је била суштина јеврејства.** Као и код готово свега у Библији, постоје велике разлике у мишљењу код проучавалаца Библије, када се ради о Књизи о Јестири. Понеки од њих сматрају је историјски аутентичном. Већина се, међутим, са тим не слаже, налазећи слабости у опису живота у Персији и указујући да не постоје историјски докази о јеврејској царици Персије. Ти историчари тврде да је књига о Јестири само измишљотина, која говори о свом времену, написана вероватно да би објаснила празник Пурим који се већ славио. Склон сам да се приклоним мишљењу друге групе. Верујем да је прича о Јестири производ јеврејског ума, уз чију помоћ је тај народ збијао редове и добијао осећај мисије, а изнад свега представљао Јеврејина увек као победника над својим непријатељима. Даље, у овој књизи је јасно изнесен главни план како се уништавају нације, за све будуће генерације Јевреја. Програм је сасвим јасан: **прикачити јеврејске курве царевима и вођама различитих царстава Беле расе; ласкањем приближити јеврејске саветнике да постану поверљиви људи оних који су на власти; а онда се уз помоћ јеврејске мреже завереника раширити по целој земљи, тако да се може спречити свако супростављање, побити сва опозиција и уништити сваки наговештај икаквог вођства које би им се у будућности могло супростављати.** То су Јевреји учинили у једној земљи за другом неколико последњих хиљада година, а своје земље домаћине су доводили до пропасти. Један од најмрачнијих примера у новије време је историја Русије.

И тако, видимо још једну књигу Старог завета која је посвећена уједињавању јеврејског народа, која изоштрава њихове паразитске инстинкте и поставља план за уништавање читавих народа на које су Јевреји причврстили своје пипке.

ПОГЛАВЉЕ БР. 12.

Недоследност јеврејског Бога

Кроз целу Библију, а посебно у Новом завету, стално се од нас тражи да постанемо савршенији, боголики. Непрекидно нам се говори да смо гомила неваљалаца, безвредних грешника. Каже нам се да су наше мане и слабости бројне као звезде на небу. Насупрот томе, стално смо подсећани како је савршен јеврејски Бог приказан у Библији. Каже нам се да је Бог љубазан, пун љубави, узвишен, збир свих мудрости; он зна све што се догодило и све што ће се догодити и ни длака са главе нам не може фалити ако Бог то не жели. Речено нам је да је он милостив и да прашта. У Беседи на гори казано нам је да морамо да будемо понизни, да морамо да будемо кротки, да наши умови морају да постану једноставни као код мале деце, а изнад свега да будемо наивни до крајности. Каже се да треба другима да праштамо њихове грехе. Речено нам је да праштамо и да су нам сви браћа. Али, изнад свега, нам се стално и изнова понавља да нам је главна сврха у животу да величамо славу Божју, или, другим речима, да хвалимо Бога непрестано, ватрено и бескрајно. И оно мало информација које имамо о нашим будућим активностима на небу говоре да ће то, у ствари, бити само бескрајно величање Господа. Ако поверујемо јеврејским текстописцима, онда је једини циљ због кога нас је Бог створио да непрестано, аутоматски, хвалимо Господа и тако у вечност. А нама је, с друге стране, речено да су гордост и таштина смртни греси.

Пошто смо утврдили ових неколико основних правила, хајде да проверимо колико је апсурдна јеврејска концепција њиховог Бога у поређењу са квалитетима за које се каже да им морамо тежити, како бисмо постали савршенији и налик Богу. Чинећи ово, не смемо да заборавимо да не испитујемо правог Бога, о коме налазимо доказа у домену природе и у домену чињеница, већ једино концепцију Бога каква је постављена у пакету јеврејских писаца Библије. Хајде да пре свега истакнемо врлину која се зове доброта. Речено нам је да, наравно, морамо да будемо добри, пажљиви и пуни љубави. Ако су то и божанске особине, колико је добар, пажљив и пун љубави овај јеврејски Бог? Када поставимо ово питање, целокупна јеврејска концепција стварања и филозофија живота се руше и постају апсурдно клецаве. На првом месту, пре него што је чак и створио човека и човечанство (према јеврејским текстописцима) Бог је створио небо и земљу. Очигледно је, дакле, да је у исто време створио и пакао, јер је он пандан небесима. У исто време мора да је створио и ђавола. Хришћанске апологете неуверљиво објашњавају да је он, у ствари, створио доброг анђела, који је "пао". Све ово су, наравно, глупа и смешна објашњења. Јер, да је Бог, који све види, све ствара, и све може да уништи, грешком створио некога кога је сматрао

добрим анђелом, да би се тек касније испоставило да је то зли ђаво, звучи толико смешно, да не знам како ико у то може да поверује. То је заиста умоболно објашњење и човек би морао да буде идиот да прогута ову комичну измишљотину. Према јеврејским текстовима, имамо, дакле, Бога који је и пре стварања људског рода већ направио огромну, ужарену одају за мучење, у коју ће да затвара нас, бедна људска бића, у свим временима и за сва времена. По свим стандардима, према сваком начину мишљења, по било ком систему вредности, ово је најмонструознија, најгнуснија и најокрутнија операција планирања тортуре коју је неко могао да смисли, био он Бог или човек. Када ово дуготрајно мучење, које нема чак ни ону дозу милости да муке ублажава смрћу, која све прекида, упоредимо са другим страшним злочинима који су се догађали током историје, онда они постају бледи и безначајни. Када упоредимо мучење и скалпирање заробљеника које су вршили Индијанци; када упоредимо зверства јеврејских комуниста који су побили 20 милиона белих Руса, када упоредимо убијање 50 милиона Кинеза које су починили кинески комунисти, када упоредимо све грозне злочине које су људи извршили и то укупно, у целој историји, са оним што чини наш најдивнији "добри" Бог, према опису јеврејских текстописаца Библије, видимо да је то милион пута горе. Не, он није љубазни и добри Бог. Када погледамо шта Библија каже о ономе што је спремљено за нас јадна људска бића, а што је Бог створио, онда видимо да је он најзлобнији, најопакији и најкрвавији садиста који се може замислити.

Каже нам се, затим, да је наш Бог праведан. Каже нам се да је праведност Божија особина. Каже нам се да смо сви једнаки у очима Господа. Хајде да проверимо колико је то праведан наш јеврејски Бог. У Старом завету, јеврејски текстописци нам непрекидно понављају како су Јевреји "изабрани народ" Божји. У више поглавља нас подсећају да су Аврам, Исак и Јаков склопили посебан уговор и наклоности са својим јеврејским Богом. Тај уговор није био ограничен само на обећања дата Авраму, Исаку и Јакову, већ се непрестано примењивао и на људе какви су били Давид и Соломон, и друге убице и блуднике. Док читамо поглавље о изласку, Левитима, Борјевима, Исусу Навину, Исаји, царевима, књиге дневника и друга поглавља Старог завета, наилазимо на крвава убиства, клања, покоље, геноцид, освету и одмазду које су Јевреји приређивали својим непријатељима. И увек Јевреји побеђују а непријатељи бивају побијени. **Без обзира колике су звери Јевреји, колико су племена напали, отели им земљу и побили њихове људе, жене и децу, Господ је увек са њима, Господ их благосиља и стално гледа са љубазном наклоношћу на њихова убиства и издаје.** Израелићани могу да прекрше сваки закон постављен у Десет заповести или где другде, али Бог их благосиља. Могу да убијају, лажу, краду, варају, обмањују, врше невиђене издаје, али Господ је увек за њих. Коначно, он им стално говори да су његов изабрани народ и да их он подржава. Уколико би, уз велики напор маште, макар и једна наивна будала могла да се натера да поверује да је припремање и промовисање оваквих убистава и издаје правда, коју дели мудри и праведни Бог, онда свака

тврдња да имамо макар и грам разума може да се баци кроз прозор. Како све ово може да се усклади са тврдњом да смо сви једнаки у очима Божијим? А тврдња да је он добар и праведан нешто је најглупље и најсмешније што су написали јеврејски текстописци или било ко други. Све што човек треба да учини да би потврдио претходно, јесте да прочита Стари завет, а посебно поглавља која сам навео. Докази су толико очигледни и многобројни, да не желим да трошим папир цитирајући страницу по страницу или поглавље по поглавље. Бела раса не треба да гаји заблуде о јеврејском Богу, који је тобоже и "наш Бог", тј. Бог белог човека. Овако, како су га описали Јевреји, он је искључиво јеврејски Бог. Он је заувек и вечно на њиховој страни, помажући им да кољу, убијају и муче своје непријатеље. А ко су непријатељи Јевреја? Њихова најстрашнија мржња уперена је према белом човеку. Они Белу расу мрзе неразумном, патолошком мржњом.

У Изласку, 29:45, каже се (а то говори Бог): "И наставаћу међу синовима синовима Израиљевим, и бићу им Бог." У Изласку, 34: 11, Бог каже: "Држи што ти данас заповједам; ево ја ћу изгнати пред тебе Амореје и Хананеле и Хетеле и Фаризеје и Јевеје и Јеву." И даље, у 13 стиху: "Него олтаре њихове оборите, и ликове њихове изломите, и гајеве њихове исјеците." Другим речима, убијајте, рушите и уништавајте. Истребите све друге расе да бисте направили места за Јевреје. Сам Бог ће утрти пут овим пиратима, пљачкашима и убицама. Одакле смо икада добили идеју да је он на нашој страни? Одакле нам идеја да смо сви једнаки у очима Божијим? У Петој књизи Мојсијевој, 7:6, Бог поново говори: "Јер си ти народ свет Господу богу својему, тебе је изабрао Господ Бог твој да му будеш народ особит мимо све народе на земљи." Ако ово није потпуно јасно, не знам шта јесте. Он стално понавља да је сав на страни тог убилачког племена – Јевреја. Он ће их водити, он ће се борити за њих, он ће им помагати да убијају, пљачкају, дивљају, харају и уништавају. А ко је на другој страни, кога погађају сва та недела? Па наравно, нас нејевреје. Једноставно, ми смо Божији (и јеврејски) непријатељи и он је наш непријатељ. Тако каже Библија. Тако су је написали јеврејски текстописци. О томе не треба да гајимо илузије. То није Бог белог човека, нити је ово, макар и делом, религија белог човека, нити је Библија "света књига" белог човека. Напротив, ову књигу написали су наши смртни непријатељи да би нас уништили. До сада смо се уверили да Бог, према јеврејској концепцији, није нити добар, нити пун љубави, а није ни праведан.

Хајде да сада испитамо идеју по којој је он премудар и по којој, да цитирам: "ни длака са главе, ни врабац са крова, не може да фали, јер је он ту и тако жели, и то зна. А ако се догоди другачије, онда је тако зато што је он то желео." Прво, да тако премудри и свезнајући Бог изабере за своје љубимце тако издајничку и подлу расу какви су Јевреји, није ни праведно ни мудро. То не само да је потпуно глупо, већ представља издају према остатку човечанства, огромном броју људи које је сам створио, бар како Библија каже. Према сопственим записима у Старом завету,

Јевреји су лажљиви, издајници и готово целокупна њихова историја врви од убистава, ратова, покоља и пљачки. Бог, који би се ујединио са оваквом врстом злочинаца, сигурно не заслужује нашу љубав или поштовање, нити се за таквог Бога може тврдити да је праведан, фер, mudar и вредан поштовања. Морам поново да подсетим читаоца да не говоримо о правом Богу када доносимо овакве закључке, већ само испитујемо ирационална брбљања писаца јеврејске Библије, који су написали Стари завет. Када будемо испитивали ту гомилу ђубрета, уверићемо се да је то роба прилично жалосног стања. Ако и даље следимо идеју, коју су сервирали јеврејски текстописци, да је Бог премудар, наћи ћемо да је прилично чудно што је изабрао такве сараднике, као што су Аврам, Исак и Јаков, за које из ранијих поглавља знамо да су лажљиви, неверни, неморални и достојни презира. Тешко нам је да поверујемо да би у своје "изабране" уврстио и такве раскалашне блуднике попут Јуде, који је починио разврат са својом снајом мислећи да је она тек нека курва што стоји поред пута. Тешко нам је да поверујемо да би такав Бог био посебно очаран онаквим покварењаком као што је Давид, који је издао једног од својих највернијих ратника, Урију, пославши га у сигурну смрт, само да би му преотео жену. Како би један мудри и праведни Бог могао да буде склон таквом ниткову, да га благосиља и да му чини гомилу услуга, превазилази нашу способност схватања мудрости и правде.

Читамо причу о Авраму и Сари, које је јеврејски Бог посебно одабрао да буду оснивачи његове "одабране расе". Налазимо да је Аврам био сводник најгоре врсте који је своју жену (која му је уједно била и сестра) давао у проституцију ради стицања користи. То Аврама чини сводником, а Сару курвом, у правом смислу те речи. Потпуно је несхватљиво да би мудри и праведни Бог могао овај грешни и недостојни пар одредити за утемељиваче посебно омиљене расе. Податак да су првог сина изродили када су имали по 99 година, односно 90 година био би смешан, да није идиотски. То што су били брат и сестра и што су, дакле, починили инцест и злочин против природе, ову причу чини још гором и мучнијом. Због чега би се бели човек клањао оваквом ђубрету?

Идемо сада даље, до цара Соломона. Откривамо да је овај срамотни сводник и блудник прикупио себи 700 жена и 300 конкубина, од којих су многе биле страних раса. Читајући брбљања јеврејских писаца библије, видимо да је мудри и праведни Бог склопио са овим човеком још једну посебну погодбу, погодбу пуну наклоности, благосиљајући њега и његове потомке. Настављајући читање, откривамо да је Соломона мудрошћу обдарио лично Бог. Сазнајемо да Соломон не само да је допустио себи да зграби сваку жену до које је могао доћи, већ је напустио и своју веру и клањање своме Богу, па се окренуо клањању туђим боговима, боговима његових курви и конкубина које је око себе окупио. Ово нам, у сваком случају, говори да избор миљеника јеврејског Бога није само последица лошег укуса, већ и да је он потпуно глуп. Па ипак, ми треба да верујемо да су овакви насилници, блудници,

ниткови и покварењаци искључиви избор праведног и мудрог Бога. Поново морам да истакнем да ово не важи за било коју истинску појаву у природи, већ једино за трућања и брбљања јеврејских писаца библијских текстова, чији нам је прави идентитет непознат. Испитујући даље мудрост овог јеврејског Бога, видимо да се он тетуром дуж целог Старог завета, спотичући се на сваком кораку. Прво је створио Адама и Еву, који су наводно, требали вечно да живе у Еденским вртovima. Једва је прошао и један дан, а планови овог свезнајућег и премудрог Бога већ према доживели неприлике. Према јеврејским текстописцима, Адам и Ева нису били добри па су били истерани из врта у Едену. То није све. Њихови потомци, који су се множили, (са ким се спарио Каин?) били су толико лоша гомила да је добри Господ, који их је све и створио, нашао за сходно да их побије, тако што ће их подавити, све осим једне породице. Човек би на овом месту с правом могао да се упита: ако је Бог свезнајући и толико мудар, ако зна све унапред и уназад, како се догодило да није предвидео каква ће му испати креација. Или, ако је све испало баш онако како је Бог желео, зар онда није логично да је Бог створио човека на такав начин да он испадне лош? И, зар онда није испланирао да их све подави? Није ли, надаље, испланирао да већину тих људи пошаље у ужарену одају за мучење, коју је створио пре него што је створио човека?

Пратећи причу о човечанству, како су је испричали јеврејски писци Старог завета, налазимо да ово није крај трагичне тортуре коју је несрећном човечанству наметнуо његов Творац. У наставку нам причају, како се Бог спустио на једну јеврејску жену, за коју је, иако је била удата, тврдио да је девица, начинио је трудном, те је она родила сина. Све ово је учињено само зато да би тај син могао да одрасте, буде прикован за крст и умре за све "грешнике". Ово је, свакако, сасвим бесмислена прича, када целу епизоду погледамо у односу на величину самог универзума, безвремени постојање универзума, које се протеже на милијарде година и на вечност, **дугу историју и развој самог човечанства, које обухвата период од више стотина хиљада, ако не и милиона година.** Али, чак иако поверујемо на реч јеврејским текстописцима, ова лудорија се ипак показује као катастрофалан промашај. Толико је очигледно да је јеврејски Бог опет омануо. Две хиљаде година ове епизоде, која се тобоже догодила, налазимо да већина света не верује у ту бајку, да имамо више ратова, злочина и убистава него икада пре и да је само хришћанство тешко оболело. Видимо да Јевреји и комунисти освајају свет, иако ни први ни други (а то је у ствари једно) не верују у хришћанство. Откривамо, дакле, да је тај наводни Бог стално бирао најгоре од овога злочиначког народа као своје "изабране" и да је правио погодбе о наклоности са оваквом врстом људи, на штету осталог човечанства. Свакако да ово није мудро нити праведно. Видимо да је упадао из једне идиотске и трагичне катастрофе у другу, водећи људску расу коју је тобоже створио. Откривамо и даље, на свој ужас, да је испланирао да огромну већину своје творевине пошаље у вечни пакао, ужарену одају за мучење, у којој би те јадне, несрећне жртве биле заувек подвргнуте ватри и тортури. Видимо да Јевреји, иако су написали

Нови завет и утрпали идеју хришћанства белој раси, сами не верују ни у једну једину реч свега тога. Годинама сам, још много пре него што сам прозрео јеврејско-хришћанску подвалу, био збуњен једноставним феноменом захваљивања Богу, од кога наводно потичу све благодати. Био сам не само збуњен, већ и иритиран. Ако човек напорно ради цео свој живот, користи релативно добро своје просуђивање, клони се неприлика и изгради себи удобно гнездо, због чега онда мора да буде захвалан Богу, који му је Бог "дао" све што има. Никаква заслуга се не приписује продуктивном, одговорном појединцу. Али, ако са друге стране, није био довољно срећан да избегне ватру, поплаву, глад, болест, заразе, рат, смрт и разарање, због чега је онда Бог ослобођен сваке одговорности? Ово је начин на који нам целу ствар представљају организоване цркве. Починивши "злочин" што је био успешан и просперитетан, продуктивни грађанин бива опседнут од Исусовог народа да даје, даје и још даје! И без обзира колико великодушно таква суђена жртва давала, никада није доста. Бива оптужена да је похлепна тврдица и од ње се тражи да још да. Према хришћанском учењу, Бог не сноси никакву одговорност за сва зла и трагедије које су погађале човечанство кроз векове. Проповедници би болу додали још и увреду, тврдећи да несрећне душе, погођене неком невољом, то и заслужују. Наговорили би да су на неки начин, "праведно кажњене због својих грехова". Како је све ово чудно! Идиотски!

Чини ми се да, **ако Богу треба у заслуге приписати све добре ствари у животу, онда он мора да буде одговоран и за сва зла и несреће које погађају човечанство.** Ако је заслужан за кишу која је потребна пољима, онда мора да сноси кривицу и за катастрофалну поплаву. Ако треба да му захваљујемо за здравље, онда морамо да га кривимо због болести и смрти. Ако је одговоран за плодну жетву, одговоран је и за сушу и глад. Ако треба да му се захвљујемо због мира и обиља, онда га морамо оптуживати што нас угрожава ратовима, револуцијама, убиствима, болестима и глађу. Понављам, ово је само још једна од многих недоследности која се сервира наивнима. То уништава самопуздање и јача идеју "слепог веровања". Дакле, све у свему, видимо да се прича коју су јеврејски текстописци изнели у Старом и Новом завету јадно слама **када се изложи светлости разума** и када се испита. Налазимо да је концепција јеврејског Бога, онако како су је изложили лажљиви јеврејски текстописци, потпуно недоследна, контрадикторна и толико апсурдна и претенциозна да би човек морао да каже збогом здравом разуму да би прихватио оваква јеврејска лупетања. Видимо да Бог, по јеврејској концепцији, уопште није добар и пун љубави, већ је, напротив, злобно окрутан. Схватимо да уопште није праведан већ да, напротив, гаји зликовачку наклоност према убилачкој и превртљивој раси – Јеврејима. Не можемо да закључимо ни да је превише мудар због мноштва спотицања које је доживљавало несрећно човечанство које је он предводио. Значајно је што је свако такво спотицање резултирало већим патњама и бедом која би се сручила на нас, људску расу. Не можемо да кажемо ни да је он Бог који прашта. У Старом завету стално читамо како Господ

Бог прети да ће "освета бити његова". Када му се неко "не мили" (као на пример син Јудина сина), онда га он прекоље, налик гангстеру који се тако решава својих непријатеља. А нама се каже да ћемо, ако тако поступимо, починити најтежи од свих злочина. Каква идиотска гомила двоструких стандарда! Каже нам се да треба да будемо што више налик Богу, али ако следимо неки од "Боголиких" примера, онда бивамо осуђени као најгори криминалци. Без обзира на коју страну да се окренемо, ми смо криви. Без обзира каква злодела да почини, Бог је савршен. Како икада можемо да успемо са оваквим правилима? Не само да су већина његових дела злочини, већ је он и зликовачки окрутан. На крају, схватамо да он не само што не опрашта, већ да је великој већини "љубљеног" човечанства, које је створио, наменио патњу и вечној агонији паклене ватре. Нема помиловања, нема бекства и нема краја. Видимо даље, да је грех када смо поносни и каже нам се да треба да будемо понизни. Дотле је, међутим, сам јеврејски Бог најразметљивија и најубраженија појава коју би ико могао да замисли. Штавише, ти јеврејски текстописци нам кажу да је главна сврха нашег постојања да вечно хвалимо свога Творца, попут неких аутомата. Свиђало се то нама или не, ми морамо да певамо вечне хвалоспеве свом јеврејском Богу, зато што је мудар, добар и праведан. Пошто, као што смо видели, он ништа од тога није, **са нама се манипулише као са крдом стоке или са роботима**, само да бисмо величали једног немогућег и окрутног тиранина.

У целој овој јеврејској причи постоји једна пукотина која озбиљно нарушава веродостојност, а коју ни један свештеник никада није могао да ми објасни. Наиме, ако је ђаво тако зао лик, због чега га је Бог уопште створио? Због чега је дозволио да се овај превејани преварант обруши на наивне Адама у Еву? Или, пошто га је створио и направио највећи промашај свих времена, због чега није брзо поправио своју грешку? Зашто једноставно није убио ђавола, као што је то учинио са два Јудина сина? Због чега у бескрај продужава игру мачке и миша у којој смо ми, беспомоћна људска бића само пиуни? Пошто већина људи одлази у пакао, очигледно је да Бог тешко губи. Има ли све ово неког смисла? Нема. И још једна ствар. Ако је вечна судбина милиона јадних душа на коцки, због чега је Бог тако нејасан, толико стидљив, тако страшно збуњен по овом питању? Имамо седамнаест верзија Библије, имамо књигу Мормона, имамо Конфучијева учења, имамо Мухамедов Коран. У ствари, имамо хиљаду и једну различиту причу, од којих свака говори шта је то "права религија". Ако су питања вере хиљаду пута важнија од самог живота, човек би помислио да Бог треба да се појави пред четири милијарде људи који данас живе и разјасни сва питања пре него што неког пошаље у вечни огањ. Да заиста постоји, то је најмање што би дуговао човечанству. Ако је у данима Израелићана могао да сиђе на земљу и учествује у таквим будалаштинама као што је рвање са Јаковом целу ноћ, онда је исправно помислити да би могао да се прикаже пред четири милијарде становника земље данас. У сваком случају, оваква је прича коју нам сервирају безумни јеврејски текстописци библије, чији је идентитет непознат. То је њихова прича, а не моја. То нисам ја написао, већ они.

Њихове приче о Богу су нереалне и маштовите, баш као што су и приче о Зевсу, Јупитеру, Марсу и хиљаде других, које је створило кривудање људске фантазије. Када следбенике Исуса сатерате уза зид навођењем њихових недоследних и контрадикторних тврдњи, учиниће последњи, очајнички покушај. Упутиће вам овакво питање: "Али, ви сигурно верујете у врховно биће? Мора да верујете у Творца? Неко је ипак све ово морао да направи. Ако није Бог, ко онда јесте?" Одговор на ово старо трик питање је толико очигледан да би га видео и десетогодишњак. Ако је "неко" морао прво све да направи, онда је исто тако логично претпоставити да је "неко" морао да створи и Бога. Ко је, дакле, створио Бога? Али, они ту напуштају такав начин размишљања и кажу "Бог је увек постојао". Добро, ако баш желе да иду тим путем. Онда је такође логично претпоставити да је и универзум могао да постоји одувек. Штавише, логичније ми изгледа да је одувек постојао, него да је ни из чега искочио пре 6000 година, како би јеврејски писци библије волели да им ми верујемо. Наравно, постоји обиље доказа да је универзум постојао милијардама година, ако не и вечно. Али, како је све почело, ако је уопште и било почетка? На ту мистерију универзума нико нема одговор, а најмање лукави јеврејски писци.

Чињеница је да постоје милиони мистерија у природном окружењу које људски ум није решио, а почетак универзума, ако је уопште било почетка, једна је од њих. Усудио бих се да у овом домену дам две прилично сигурне претпоставке: а) људски ум неће никада разрешити мноштво мистерија природе; и б) Бела раса ће у будућности решити више мистерија природних закона него што је до сада решено у целокупној историји. Заправо, акумулација нашег знања се убрзава тако фантастичном стопом, да је тешко и пратити је. И док је током мрачног Средњег века наше знање једва и напредовало, сада се дуплира у све краћем року. За дуплирање знања данас је довољно мање од десет година. Једно је међутим, сигурно. Бајка која се прича у Постању није никакво објашњење. Она ствара само гомилу збуњености а ништа не објашњава. Ниодкакве пресудне важности није питање "како је све почело?" Не треба да се оптерећујемо њиме. То је бескорисна спекулација попут оне из средњег века, када су се клерици препирали колико анђела може да стане на врх игле. Ми имамо акутније и хитније проблеме које треба да решавамо. **Најважнији је проблем очувања наше врсте – која је круна величине природе – и зове се Бела раса.** То је оно што нам природа говори да радимо, то је оно што морамо да учинимо и то је оно што ћемо учинити. Ми из креативистичке цркве категорички одбацујемо ову јеврејску концепцију, тај немогући и контрадикторни конгломерат. Понављам, све истине до којих смо дошли током векова добили смо посматрајући законе природе и сам феномен природе. Свака концепција или заблуда до које можемо доћи, а која је у супротности са природом и истинама, које смо добили посматрајући је, треба да буде одбачена као ирационално блебетање болесног ума. У ову категорију мирно можемо да ставимо концепцију јеврејског Бога, онакву какву су поставили јеврејски писци библије непознатог идентитета.

ПОГЛАВЉЕ БР. 13

Нови завет

Стари завет био је замишљен да уједини јеврејску расу и да им пружи веру која ће им збити редове. Његов циљ био је да пружи уједињену солидарност, каква никада, ни пре ни после, није постигнута, као и да им пружи циљ, правац и програм за освајање и пљачкање остатка света. Врло рано у својој историји Јевреји су схватили једну запањујућу чињеницу о људској природи. Открили су колико зачуђујуће моћно оружје представља религија, како у нападу тако и у одбани, грађењу и у разграђивању. Вештом употребом и манипулацијама религијама, не само да су опстали, него су и напредовали, изградили солидарност расе коју нико други није постигао, уништили све непријатеље (а сви други народи су њихови непријатељи), иако су ти непријатељи можда и сто пута моћнији од њих самих. Све ово постигли су фантастично вештим коришћењем религије. Крајње је време да ми, Бела раса, такође, зграбимо ово моћно оружје у своје руке, ради сопственог добра.

И док је јудаизам био створен да уједини Јевреје у чврсту заједницу, хришћанство такође јеврејска креација, са друге стране, било је замишљено да учини управо супротно јеврејским непријатељима – да их подели, збуни и уништи. Нови завет су, такође, написали Јевреји – он се врти око личности Исуса Христа, за кога су већ у првом поглављу Новог завета (Јеванђеље по Матеју, 1) каже да је директни потомак Аврама, Исака, Јакова, преко Давида и преко Јосифа и Марије и где се велики нагласак ставља на то да је он чистокрвни Јеврејин. У Јеванђељу по Луки, 2:21, каже се да је Христ био обрезани Јеврејин. **Хришћанство није направљено за Јевреје, већ је замишљено да уништи Белу расу,** силу тога времена – Римљане и Белу расу уопште. Није било замишљено да уједињава и учвршћује, што је Стари завет урадио са Јеврејима, већ је направљено да дели, збуњује и уништава Белу расу. Због тога стављамо Нови завет као другу по реду књигу од велике важности, највеће важности, коју су написали Јевреји по њиховом програму у циљу уништења Беле расе. Није само Христ био обрезани Јеврејин, већ су то били и Матеја, Марко, Јован, Петар и сви остали такозвани апостоли, са могућим изузетком Луке. Но, и Лука је стално ишао са Павлом, који је био Јеврејин и који је наводно написао практично пола Новог завета, тако да је потпуно био под његовим утицајем. Дакле, независно са које стране му приђемо, **Нови завет су написали Јевреји и он је њихово дело.** Поклоницима хришћанства се стално и изнова хиљаду година понавља да су Нови завет и његов говорник Исус Христ, донели свету "благе вести". Слушамо како су донели "мир на земљи, добру вољу свим људима". То гласноговорници хришћанства,

знани као проповедници, пастори, свештеници, попови, итд., непрестано изнова понављају, говоре и слогане, тако да поклоници постају просто хипнотисани њоме и узимају је здраво за готово. Проблем многих људи који исповедају хришћанство јесте тај што се никада нису потрудили да заиста прочитају Нови завет, за кога тврде да су му посвећени. Они који су га прочитали површно или делимично, нису успели да споје све коцкице и виде о чему се ради. Док предано копају и лутају по лавиринту немогућих контрадикција и бесмислених општости, ни не сањају да је сврха ове књиге да збуни, подели и деморалише Белу расу. Међутим, не би требало да буде тешко разумети Јеванђеље по Луки, 12:51 до 12:53, где Христ дословце каже: "Мислите ли да сам дошао да мир дам на земљи? Не, кажем вам, него разједињење. Јер од сада ће петоро у једној кући бити разједињени: троје против двоје, и двоје против троје. Одијелиће се отац од сина и син од оца, мати од кћери и кћи од матере; биће свекрва против снахе и снаха против свекрве своје." Да ли ово звучи као мир на земљи и добра воља свим људима? Ако питате вашег проповедника да вам то објасни, он ће вам сат времена говорити двосмислено, а када одете од њега бићете толико сметени да ћете помислити да он вероватно има одговор, мада га ви не разумете. Чињеница је да он нема никакав одговор. Чињеница је да овај одломак изражава намеру и циљ Новог завета јасније од било ког другог навода. Морамо да запамтимо да је Нови завет основа хришћанства, а да се **хришћанство расцветало само међу народима Беле расе**. Њега су, наравно, Јевреји одбацили, одбацују га и две хиљаде година касније. (и то упркос чињеници да су Христ и његови ученици били у потпуности јеврејска група, како нам саопштава Нови завет). Али, како то Нови завет успева да подели и расцепи породицу, појединце, нацију, па и саму Белу расу?

То је најјасније изречено у Бесједи на гори, коју свако може да прочита у 5. 6. и 7. поглављу Јеванђеља по Матеју. **Већина самоубилачких савета и учења** који су дати белим људима налазе се у овим кратким поглављима, али не сва. Још много разорних савета и философије, која је срушила Римску империју, налазе се местимично по осталим поглављима Јеванђеља по Матеју, Марку и Јовану. Велики део такозваног "новог учења" непрестано се понавља кроз цео Нови завет, али посебно у Јеванђељима. Црква ова четири јеванђеља сматра угаоним каменовима хришћанске вере. Али, пре него што уђемо у самоубилачка учења уткана у Бесједи на гори, желим да једном заувек побијем лажљиву тврдњу да је хришћанство донело "добре вести" или "благе вести". Напротив, то је учење и филозофија мрака и пропасти. Несумњиво најтежа оптужба која се може подићи против хришћанства је та што је оно у умове милиона, можда милијарди људи, још у најранијем, нежном детињству, унело најопакији и најстрашнији концепт који је покварен људски ум могао да смисли. Говорим о самој идеји Пакла. Овакав гнусни концепт могао је да покуља само из највећих дубина изопаченог, колективног, јеврејског ума. Можете ли да замислите покваренију, изопаченију идеју, пунију мржње, од слања људи у заточеништво, где им се потпаљује ватра и они горе заувек и за свагда, кроз целу вечност, па им се чак недозвољава ни милост смрти? Свакако да не

бих желео да се мојим унуцима загаде мозгови једном овако гнусном и језивом идејом. Никада у људској историји није смишљен одвратнији и зверскији концепт од идеје пакла, која се налази у такозваним "новим учењима" Христа, који је тобоже доносио мир и љубав свету који га је чекао. Када би неки садиста стално изводио ову врсту мучења на животињама, тј. када би их полако мучио, палећи их у кавезу, одржавајући их при том у животу што је дуже могуће, шта бисте мислили? Гнев, који би се подигао, довео би до тога да таква особа заврши обешена на најближој бандери. Па ипак, колико пута је гори пакао – и да сам Господ наметне такво мучење за целу вечност, и то бићима која је сам замислио и створио. Како је то страшно! Како изопачено! И то је благи, "добри" Бог кога треба да обожавамо? Само је ишчашени, уврнути јеврејски ум могао да смисли овакву демонску монструозност. И да помисли да ће бели нејевреји бити довољно глупи да падну на такву изопаченост и њој уче своју децу. Знамо како су окрутни дивљаци, када током ратних похода муче своје заробљенике. Знамо за индијанску изопаченост да скалпирају своје заробљенике, пошто су их претходно мучили дан или два. То је зликовачки и нецивилизовано, али је ипак хиљаду пута блаже и милосрдније од слања људи у пакао, у ужарене заточеничке одаје за мучење, милиона и милијарди људских душа које су тобоже означене за вечну тортуру. А ко је припремио сваки комад врелог, усијаног угљевља за "ватру која се никада не гаси; где топлота никада не престаје а пламен вечно пламти?" Па, наравно, наш "добри", узвишени, благи Бог, пун љубави, ето ко.

И због чега би наш добри, благи Бог сручио овакву освету на нас? Његовим разлозима готово да нема краја: можда нисте појели праву јабуку, то је било забрањено воће а нисте баш били сигурни око тога. Или можда поштено размишљате и дођете до закључка да то баш није у складу са оним како се од вас очекује да мислите и верујете, па ћете стога бити послани у вечну ватру пакла. Или је можда неко био жедан, а ви му нисте донели чашу воде у право време, те сте зато осуђени на вечно проклетство; или сте одани следбеник Мухамеда, па нисте чули много о Христу, дакле, верујете у Мухамеда и то ће вас изложити освети Господњој; или сте понекад, у тренуцима разочарања, ружили Светог Духа; то је "смртни" грех који се никада не опрашта и сигурно ће вас довести међу вечно усијано угљевље. У сваком случају, има хиљаде разлога због којих ћете бити заувек мучени у врелој ватри која се никада не гаси и нема готово никаквог начина да то избегнете. Тако каже тзв. "добра књига" (Библија). Какве су, дакле, "благе вести" и "добре вести" које је хришћанство донело свету? То уопште нису "добре вести". Оне су весници пропасти. Наводно "добре вести" су да постоји вечни пакао у који ћете готово сигурно бити смештени, али чак и ако га избегнете, несумњиво је да ће, по закону великих бројева и процената, већина ваших рођака, браће и сестара, ваше деце, ваших родитеља – већина њих скоро сигурно завршити у паклу. То су "благе вести" које је хришћанство донело свету. Не могу да смислим ишта што би било мрачније и депресивније од овакве поруке. Наравно, поука "добрих вести" је, наводно, да је сада, када сте сазнали да постоји пакао и да готово

сигурно идете у њега, Христ дошао да замоли свог Оца, који је прилично осветољубив и захтева жртву у крви, да свог сина закује за крст и пусти му крв, а све то да би "окајао" ваше "грехе". Наравно, док вам нису саопштили да сте неваљац, ниски прљави грешник, који стално чини грехе, ви то нисте знали, па је то још "добрих вести" за вас. Дакле, целокупна бедна аргументација о "добрим вестима" које су вам предочене, могла би да се сведе отприлике на следеће: донете су вам "добре вести" да постоји страшно место звано пакао, које чека на вас после смрти; да сте прљави, бедни "грешник", рођен у греху и да ћете готово сигурно отићи на то грозно место, припремљено за вас, где врелина не престаје а "пламен вечно пламти", да морате потпуно да се промените и да будете другачији од онога каквим вас је природа створила и да су сви здрави инстинкти које је природа у вас усадила ради вашег самоочувања, лоши и погрешни; да морате да будете поново рођени и верујете у Господа, шта год то значило, тако да вас он и његова "милост", шта год то значило, спасу од вечног проклетства. То су, у најкраћем, "добре вести" које је хришћанство донело свету, у којима је страх најважнији чинилац – страх од тог грозног, новог монструма – Пакла – којим сте сасвим испуњени. Најважнија карактеристика овог бедног учења је **страшна психологија страха** – тако да они који верују у ово ђубре готово полуде од страха и спремни су да се покоре и учине готово све што од њих захтевају црквени "пастири".

Наравно, ако се, са друге стране, потпуно потчините вољи цркве, онда постоји и награда, небулозно место звано рај, али његов опис ни издалека није тако прецизан и драматичан као опис пакла. У сваком случају, са ова два психолошка оружја – са штапом и шаргарепом – са рајем и паклом – хришћанство је успело да освоји Римско царство, растури га и пошаље највећу цивилизацију класичне историје у амбис мрачног Средњег века. **Историја нам показује да су ова психолошка оружја делотворна** и да се Рим распао на парампарчад. Од два психолошка оружја, страх – монструозни страх од пакла – био је далеко најмоћнији. Пошто је чврсто успоставио ова два концепта, раја и пакла (а посебно пакла), "ново учење" је почело да наглашава веру – веровање у оно што не видите. Једноставно речено, ово значи – верујете у оно што вам кажемо, иако за то не можемо да вам пружимо ни најмањи доказ. Без обзира колико бесмислено учење било, само ако успете да натерате људе да у њега поверују, оно вреди као да је истинито, упркос недостатку доказа. Целокупна јеврејска мрежа је осветнички пропагирала ово учење међу Римљанима. На несрећу, Римљани су били довољно глупи да купе ову врећу ђубрета, праћена учењима која су их заиста скидала на комаде – при чему су посебно лоши, самоубилачки савети уткани у "Бесједу на гори". Иако су концепти небеса и пакла већ помињани у Старом завету, били су од минорног значаја и свакако нису били тако драматично приказани и стављени у центар као у Новом завету. Јевреји су били првенствено заинтересовани да савладају своје непријатеље, почине геноцид над свим племенима и градовима до којих могу да дођу и да марширају напред, уз благослов њиховог Господа, Јехове. Све то имало је за циљ да уједини и обликује

јеврејску расу. Са Бесједом нагори, у Новом завету, међутим, потпуно је друга прича. **Ту налазимо да Христ шири потпуно нове савете, а ти савети су такви, да ћете, уколико их следите, потпуно уништити себе, своју породицу и своју нацију.** А то је, драги моји бели пријатељи, управо оно због чега је ово учење и направљено – не да уништи Јевреје, који су имуни на њега, али га преносе Белој раси, већ да уништи њихове непријатеље – римску цивилизацију тога времена посебно, а Белу расу уопште. Када поменете Бесједу на гори просечном човеку, он нема ни најмагловитију идеју о чему се ту ради, већ мисли да је то збирка дивних идеалистичких фраза, које можда није лако испунити, али зар не би било дивно када би свако заиста тако поступао? А одговор је, не, не би било дивно ако би свако тако поступао. То би нас уништило и уништило би нашу цивилизацију и нашу расу. Концепти садржани у Бесједи на гори нису идеалистички – **они су очигледно глупи и у потпуној контрадикцији са свим законима природе.** У контрадикцији са свим добрим, здравим, чистим инстинктима које је природа уткала у вас, ради вашег самоодржања и уопште, у потпуној контрадикцији са свим разумним, добрим законима које је цивилизација изградила током хиљада година. Сада ћемо испитати већину важних идеја које су укључене у Бесједи на гори и видети колико су "дивне", "лепе" и "идеалистичке". Чинећи тако, морамо стално да имамо на уму шта би се догодило уколико би, на пример, једна група, то јест Бела раса, прихватила ова правила игре, а друга група, то јест Јевреји не, већ би се држала вечних закона природе, ради сопственог опстанка. Ако гледамо из овог угла, резултати су катастрофални по Белу расу.

У Јеванђељу по Матеју (Мат. 5:3) Христ каже: "Блажени сиромашни духом, јер њихово је царство небеско", а у 5. стиху каже: "Блажени кротки, јер ће наследити земљу". Када су једном идеје раја и пакла потпуно натопиле умове као да су реалне, онда, наравно, свако жели да буде "блажен". Стога, ако желите да будете "блажени", желите да будете и "сиромашни духом" и "кротки". И док би таква особа обично била сеоска луда или клоун, сада се она уздиже на степен онога ко ће наследити земљу и ко ће отићи у царство небеско и не само то, већ ће, изнад свега, бити "блажен". Сви знамо шта значе речи "сиромашни духом" – оне означавају особу која је глупа, тупава и незналице. Реч "кротки" (што је множина од кротак) није толико позната обичним људима, па ћемо да погледамо у Вебстеров речник и видимо како је он објашњава. Вебстер даје три варијанте: 1) Онај који испољава стрпљење или дуго пати; подноси повреду без кукања; благ; 2) Недостаје му духа или храбрости; покоран, укроћен; 3) Није насилан или јак; нежан, скроман, слаб. Онда речник даје и синоним – реч "понижан". Ево, дакле, описа особе која је најпожељнија у очима Божијим. Пошто нисмо сви рођени такви, тј. глупи, незналице, тупи, покорни и кротки, треба да дамо све од себе да постанемо сеоске луде и будале, јер, наравно, сви желимо да будемо блажени, зар не? Стално морамо да имамо на уму да ово само Јеврејин говори, шта би желео да бели човек буде. Није ли лакше покорити и опљачкати, злостављати и поробити уплашену и понизну особу, него чврсту, одважну, интелигентну,

храбру и агресивну личност која зна своја права и има довољно куражи да брани свој живот, породицу, имовину и земљу? Овакав концепт добровољне понизности је у потпуној супротности са законима природе и представља њихово изопачење. Свуда у природи преживљавају снажни, одважни, брзи и паметни, док слаби и спори остају поред пута. У Мат. 5:12, Христ каже: "јер велика је плата ваша на небесима", а у Мат. 6:19, "Не сабирајте себи блага на земљи, где мољац и рђа квари, и где лопови поткопавају и краду. Него сабирајте себи блага на небу, где ни мољац ни рђа не квари, и где лопови не поткопавају и не краду." **Последице оваквих савета су, наравно, катастрофалне за Белу расу**, ако се сетимо да се Јевреји не обазире на овакве идиотске савете и да се они примењују само на беле нејевреје. Вама је речено да је потпуно бесмислено бити снажљив и штедљив и бити градитељ, што су инстинктивне карактеристике белог човека. Од вас се тражи да заборавите обезбеђивање ваше породице, планирање будућности, развијање послова, стварање предузећа или било ког другог конструктивног напора коме бисте се природно посветили. Ако сте у прошлости већ направили "грешку" и стекли неку имовину, брзо то исправите и решите је се. Ово, наравно, изузетно погодује Јеврејину, који ће бити на првом месту, чекајући да је зграби чим је ви будете пустили. И док Јеврејин осигурава да ће добити што му припада, сада и овде, он жели да осигура да ћете и ви добити ваше сада и овде, али тако што ћете пазити шта ће бити после смрти и кротко се повиновати његовој пљачки на овој земљи, једином месту на коме се зна да је човек икада постојао, духовно или било како другачије.

У овом случају, а то се понавља кроз целу библију, примећујемо да се користе non sequiter аргументи. "Non sequiter" на латинском значи "не следи". Овде је, дакле, кључни аргумент да, наводно, нема вајде од покушаја да се напредује у овом свету, или покушаја да се нешто уштеди, или покушаја да се скупи неко благо, зато што овде имате две непремостиве препреке – рђу и лопове, а на небу нема ни рђе ни лопова?!? Дакле, заборавите на изградњу, штедњу, производњу, планирање будућности. Ово је, свакако, глупи, non sequiter аргумент. Ако су најгоре ствари, о којима на овом свету треба да бринемо, рђа и лопови, онда ће то бити мирна пловидба. Лично, нисам баш сигуран да сам много изгубио од рђе, а веома мало сам, за сада, изгубио од лопова. Што се тога, дакле, тиче, уопште нисам убеђен да су те две препреке непремостиве. Исто тако нисам убеђен да не треба да градим, планирам или нешто стичем. Пошто смо увели термин non sequiter, од сада ћемо га користити где год у библији нађемо основу за његову примену. Пример за non sequiter би отприлике био овакав: пада киша, значи мора да је уторак. Наравно, свако од нас зна да не следи да је је уторак из тога што пада киша, јер она понекад пада и средом, четвртком, петком, суботом, недељом и понедељком, а поред тога, било је много уторака када киша уопште није падала. То је, укратко, non sequiter и он се навелико користи по целој библији. У Мат. 5:25, Христ нам дели овакве савете: "Мири се са супарником својим брзо, док си на путу са њим, да те супарник не преда судији, а судија да те

не преда слуги и у тамницу да те не вргну." А у 40. стиху истог поглавља нас саветује: "И који хоће да се суди с тобом и кошуљу твоју да узме, подај му и хаљину". Ова два савета у ствари говоре исто, и ако би човек послушао те глупости, ускоро би га прегазио свако ко наиђе, а посебно дрчни плачкаш Јеврејин. У суштини, они кажу да није битно јеси ли у праву или ниси, само немој да се бориш да би заштитио своју имовину – него пусти да те прегази ко код наиђе и нека ти однесе све што имаш. Ово је, наравно, дивно за оног другог – посебно ако је Јеврејин, али је прилично разорно за тебе. За тили час бићете лишени свега што сте стекли и за шта сте радили, укључујући ваш дом, ваш новац, ваш посао и сваку својину коју сте можда могли стећи. И ово је, наравно, у складу са концептом по коме треба да будете сеоска луда, "сиромашни духом" и "кротки". Разуман и адекватан одговор на све ово била би стара изрека: "Будала и новац брзо се растају." Запажамо да се и овде јавља идиотски *non sequiter* аргумент. Наиме, зашто би се ти бранио на суду, када би судија могао да те баци у затвор (да ли је баш тако), па је природно да се не браниш. У истом поглављу, 5:29 и 30, Бесједе на гори даје нам се овакав бисер од савета: "Ако те око твоје десно саблажњава, ископај га... ако ли те десна рука твоја саблажњава, одсијечи је..." Ово очигледно значи да, ако су те твоје очи или руке нагнале на грех, треба да их уништиш или да унаказиш те делове свог тела. Ово је поново *non sequiter* аргумент подигнут до нивоа крајњег идиотизма. Прво, ни око ни рука не играју никакву улогу у доношењу одлука. Ако бисмо следили овај глупи савет, ова земља би била преплављена једнооким и једноруким беспомоћним будалама које би својевољно унаказиле делове свога тела по савету из Бесједе на гори. Као индикацију колико мало људи заиста следи ову врсту потпуно немогућих савета, рећи ћу да никад нисам видео или чуо за некога ко је себи извадио око или одсекао руку само да би се осигурао да га око или рука не наведу да понове неки тобожњи грех.

Да би био потпуно сигуран да нећете пропустити суштину, а она је **да будете глинени голуб за грамзивог Јеврејина**, у Мат. 5:39, Христ каже: "Не противите се злу... и ако те ко удари по десном образу твојем, окрени му и други". Укратко, пошто природа најјачи нагласак ставља на опстанак, где само најспремнији преживљавају, овај савет је толико очигледно самоубилачки, да тешко можемо да превидимо његову злу намеру. Ако добро разумемо језик на коме је ово написано, ово може да значи само следеће: ако било који лопов, гангстер или криминалац наиђе на вас и пожели да вас опљачка, превари, испребија или убије, треба да будете добра хришћанска будала и то му допустите. Не узвраћајте, не опирите се, штавише охрабрујте га и окрените му други образ, у случају да је пропустио да примети да имате два образа која треба сплескати. Када бисмо следили овакву врсту самоубилачких савета, ликвидирали бисмо све наше органе за спровођење закона, као што су полиција, шерифи, саобраћајне патроле, ФБИ, и не само да бисмо пустили криминалце да дивљају, већ би их и охрабривали "окрећући други образ". Завршили бисмо и са нашом армијом, морнарицом и ваздушним снагама, у ствари, са целом војном

структуром и пустили да нас било који агресивни непријатељ напросто прегазу. Какав идиотски самоубилачки савет! Он је у потпуној супротности са свим искуствима која смо извели из историје и у потпуној супротности са свим законима природе у животињском царству. Свака животиња, свака птица којој прети опасност, инстинктивно ће се бранити. Чак и оне најплашљивије, као што је зец, када су сатеране у ћошак, бране се. И најплашљивија птица, женка која има младе у гнезду, учиниће све да их заштити, па ће чак покушати да отера опасност, ако се појави, симулирајући да јој је сломљено крило.

Шема самоуништавања се наставља. У Мат. 5:42 каже нам се: "Који иште тебе, подај му; и који хоће од тебе да позајми, не одреци му." Ово је, наравно, диван савет ако желите да створите нацију друштвених паразита. Нажалост, нација састављена само од друштвених паразита не може да преживи, пошто паразити морају да имају значајну групу продуктивних радника на којима би могли да паразитирају. У данашњем свету, у коме све више и више људи пружа руку очекујући да ће им други помоћи, свако ко би послушао овај глупи савет, брзо би био лишен свих својих добара, па би се и он нашао међу сиромашнима. Свакако да данашња армија друштвених паразита није нека новина. У свим периодима историје постојали су готовани, пијавице и друштвени паразити, чак и у римско доба, а очигледна лекција из историје је, да што више дајете друштвеним паразитима, то ће више, иначе честитих људи, који би зарађивали за живот, брзо постајати пијавице. Дакле, читав утицај овакве врсте филозофије своди се на уништавање продуктивних, радних, креативних грађана и одгајање генерације паразита. Дати свакоме оно што тражи од вас, јесте најбеднији, најглупљи и најразорнији савет који би неко могао да вам да, а њега, наравно, нико не би могао дуго да спроводи. То би било немогуће зато што би таква особа брзо остала без ичега што би могла да да. И као што изрека "Будала и новац се брзо растају" каже, човек би морао да буде будала да би дао све што има ако му неко то затражи. Али, управо то је на линији великог "новог учења" које је донео Исусу Христ, а овај глупи савет је део много хваљене Бесједе на гори. Програм за наше самоуништавање наставља се у Матеју 5:43, где нам се даје још и овај великодушни савет: "Чули сте да је казано љуби ближњега својега и мрзи непријатеља својега. А ја вам кажем: љубите непријатеље своје, благосиљајте оне који вас куну и молите се за оне који вас вређају и гоне." И сад, драги пријатељи, зар нисте били превише услужни помажући вашим непријатељима у напорима да учините харикири? Ако би се неки разбојници, наоружани до зуба ножевима и пиштољима, спремали да провале у вашу кућу и нападу вашу породицу и вас, због чега би требало да их волите, да их благосиљате и чините им добро? Док бисте их ви волели, они би вас пљачкали и нападали вашу породицу и вас. Али ви не марите за то, зар не? Или марите?

Већина Кошер конзервативаца јавно изјављује како "верује" у Бесједу на гори, а да такође верује и у Устав Сједињених Држава. Пре него што размотримо ове две потпуно супротне и непомирљиве позиције, хајде да погледамо шта Вебстеров речник каже о појму "непријатељ". Вебстер каже: "непријатељ" је онај који жели да повреди, збаци или нашкоди особи или ствари којој је супротстављен; нешто штетно, штетно или смртоносно." Има још, али мислим да смо довољно описали оног што нам кажу да треба да волимо и чинимо му добро. А сада да видимо шта Устав Сједињених Држава каже о односу према непријатељу. У њему сасвим јасно пише: "пужати помоћ непријатељу представља издају. То се сматра најтежим злочином. Током историје, за издају се примењивала најтежа казна – смрт – све донедавно, када су издајнички Јевреји у нашој средини потпуно растурили законе који су нас штитили. Још недавно, педесетих година, јеврејски атомски шпијуни, Јулијус и Етел Розенберг, били су осуђени на смртну казну. Свакако да "вољење" непријатеља и чињење добра према њему треба да се, према Уставу, сматра издајом. Због тога је смешно и контрадикторно кад неко тврди да верује у Устав Сједињених Држава, а у исто време и у хришћанска учења. Од ова два, Устав је, упркос свим својим слабостима, хиљаду пута разумнији од "вољења својих непријатеља." Штавише, током историје беле цивилизације, на издајнике се гледало са више презира и срама него на убице или било које друге криминалце. И то са правом. Када неко учествује у борби на живот и смрт, па га изда особа из сопствених редова, последице мора да буду катастрофалне и далекосежне. Ми из креативистичке цркве стављамо нови нагласак на кажњавање издајника и издаје. Такође се слажемо са успостављеним историјским концептом да се издаја земље кажњава смрћу, при чему сматрамо да је **расна лојалност још више врлина од лојалности земљи. Сматрамо расног издајника горим злочинцем од било кога другог. Држимо да је издаја Беле расе најодвратнији злочин који неки припадник расе може да учини, па ћемо увести казну која одговара злочину. Нека се данашњи издајници, који некажњено издају сопствену Белу расу, припазе.**

Оваква врста самоубилачке реакције супротна је свим законима природе, а такође је у потпуној супротности са свим законима здравог разума и протеклим искуством. Не знам ни за кога који исповеда хришћанство а има и најмању намеру да практикује тако глупе савете. Они се, наравно, опет оправдавају бесмисленим, *non sequiter* аргументима, а резонување тешко да може да буде слабије. Христ каже да треба да чините такве глупости "да будете синови Оца својега који је на небесима; јер Он својим сунцем обасјава и зле и добре; и даје дажд праведнима и неправеднима." И сада, после овако кључног аргумента, зар нисте потпуно савладани његовом логиком? У случају да нисте, поновићемо вам. Ево како иде: киша пада на криминалце као и на добре људе. Због овог убедљивог разлога ви треба, на сваки начин, да допустите криминалцима да вас нападају, пљачкају или учините шта год им је воља зато што, да поновимо, ако вам је промакло, киша пада на њих као и на добре људе. А

ако вам претходни аргумент није баш јасан, за њим следи још један кључни, који га појачава, у 46. стиху, где велики "учитељ праведности" каже: "Јер ако љубите оне који вас љубе, какву плату имате? Не чине ли тако и цариници?" Ево још једног *non sequiter* аргумента, да ни у ком случају не будете као цариници, ко год да су, који очигледно користе здрав разум. Ако цариници, ко год да су, једу три obroка дневно, ви ни у ком случају не треба да чините исто, чак и ако је то потпуно разумно, зато што не желите да будете као цариници. Ако цариници носе одела, живе у кућама, иду на посао, жене се, одгајају децу, да нисте урадили ништа од тога, јер ви не желите да будете као цариници, ко год да су. Другим речима, ако цариник има довољно мозга да уђе у кућу и склони се од кише, ви нећете да уђете и склоните се од кише, јер не желите да будете као цариник.

У случају да овог тренутка још нисте убеђени да треба да се растанете од својине, коју сте напорним радом стекли и свих земаљских добара, које сте прикупили током живота па их не поклањате и не дајете, како се на вас апелује, каже вам се да постоји још један начин на који можете да се лишите своје имовине. У Мар. 19:21. Исус Саветује: "Иди продај све што имаш и подај сиромасима, и имаћеш благо на небу." Морамо да признамо да су савети доследни – стално вам говоре исто – **реш се свега што имаш**. Ако нећеш једноставно да све испоклањаш, уради то на заобилазан начин – продај своје ствари, а онда подели новац. Наравно, завршићеш исто као и пре – без ичега – али то је у реду, јер ћеш на тај начин "имати благо на небу". Овде долазимо до још једног чудног, *non sequiter* размишљања. Ако је тако страшан злочин поседовати имовину и благо на овом свету, заправо једином на коме се зна да је човек и када постојао, због чега је онда тако дивна и праведна ствар имати благо на другом свету? Ако није погрешно гомилати благо на оном свету, онда мора да је добро гомилати благо и у овом свету. Наравно, **суштина трика је да се ви ослободите блага на овом свету, па да га узме Јеврејин, кога ни најмање не занима ко ће га имати у другом свету, који вероватно не постоји**. Све што њега интересује јесте да положи своје грабљиве руке на благо, што је лакше могуће, сада и овде.

Идемо даље са Јеванђељем по Матеју, 6. поглавље Бесједе на гори и гомила лоших савета весело се настављају, идући постојано руку под руку. Прва четири стиха говоре о давању милостиње кришом: "Да би милостиња твоја била у тајности; и Отац твој који види тајно, узвратиће теби јавно". Другим речима, дајеш милостињу да би ти се више исплатило и да би добио бољу награду, на овај или онај начин, али – то мораш да радиш у тајности. Ово је, наравно, потпуно супротно ономе што раде Јевреји. Сваки пут када се макар и претварају да чине неко милосрдно дело, они обезбеде да се то разгласи на све стране и да цела земља буде с тим упозната. Али ви, будући да сте нејеврејин, ви треба да дајете и дајете и дајете, а да никада, никада за то не добијете никакву похвалу. Ово покреће питање давања милостиње или чињења милосрђа уопште, што је, само по себи, врло сумњива пракса. Целокупна

концепција милосрђа у данашњем свету је постала презира достојно изнуђивање. Толико је различитих начина превара и обмана изникло око добровољних, милосрдних прилога да данашњи добри, поштени грађанин великог срца, који није толико бистар да се распита где одлази његов новац, бива опљачкан, преварен и насамарен од стране банде професионалаца. Пре него што човек свој тешко зарађени новац да било коме, требало би да провери и буде двоструко сигуран за шта ће се тај новац употребити. Морао би да буде апсолутно уверен да се неће користити за оне који су му непријатељи, да се неће користити као помоћ људима који су му потпуно страни и који су претња егзистенцији његове породице и њега самога. Од нас се стално тражи да шаљемо новац за помоћ деци Кореје, новац за куповину пакета хране, који би се слали народу Индије, новац за помоћ Индијанцима у Њу Мексику и ко зна где све још. Отимају нам се милијарде, кроз такозвану помоћ иностранству, и оне се користе за пропагирање наших комунистичких непријатеља, за промовисање обојених раса и, у ствари, за пропагирање и ширење црнаца, обојених и свих других на лицу земље који представљају претњу самом нашем опстанку и који би нас, чим им се укаже прилика, уништили.

Сада ћемо да се позабавимо са неколико стихова који говоре о молитвама у тајности. Разлози баш нису јасни, осим можда што: "Отац твој који види тајно, узвратиће теби јавно." Опет треба да тражимо награде које ће превазићи наша улагања, што је прилично лицемерно и у отвореној супротности са опоменом: "не сабирајте себи блага на земљи гдје мољац и рђа квари и гдје лопови поткопавају и краду". Поново смо растрзани на два пута – стално нам се говори да не смемо да радимо за неку добит, или награду, или профит, или добра, или за било коју добру ствар из живота овде на земљи, да би нам се онда рекло да ће нас, ако се молимо скривени или кришом делимо милостињу, наш небески Отац наградити, или да ћемо, другим речима, извући неке користи, претпоставља се овде и сада. Што се тиче награђивања на другом свету, можда стигнемо до њега, а можда и не, ако уопште и постоји други свет. Ако постоји, шансе су један према хиљаду, чак и према правилима која су постављена у "доброј књизи", да ћемо уопште стићи до неба, пре ћемо завршити у вечној ватри пакла. Дакле, имајући у виду могућности: а) да такво место, пре свега, уопште не постоји, и б) да су шансе да ћете тамо стићи 1:1000, следи да је прилично лоша инвестиција заобићи све земаљске награде и одрећи их се ради "сабирања блага на небу". Заиста је смешно усредсредити се на "сабирање блага на небу" ако су шансе изузетно мале да ћете тамо уопште и стићи. Стварно изгледа чудно и противречно да је добра политика имати сва та блага која чекају на вас у другом чивоту, без икакве сигурности да ћете тамо стићи, а да је страшно радити за поштену награду за вас и вашу породицу у овом животу. **Ако је толико злочин сабирати благо, или, другим речима, гомилати богатство у овом свету, зашто је врлина сабрати благо на другом свету? Ако је гомилање богатства злочин по себи, онда то мора да буде злочин и на оном свету.**

У Матеји. 6, стих 25. Христ иде да уништи свако осећање одговорности које је солидан и частан грађанин могао да стекне добрим васпитањем у породици. Он говори: "Зато вам кажем: не брините се душом својом, шта ћете јести, или шта ћете пити; ни тијелом својим, у шта ћете се одјенути?" А у 26, стиху каже: "Погледајте на птице небеске, како не сију, нити жању, ни сабирају у житнице; па Отац ваш небески храни их. Нисте ли ви много претежнији од њих?" Ако добро и пажљиво погледамо овај **самоубилачки савет**, неће нам бити тешко да разумемо зашто се срушила римска цивилизација и зашто је нестала када је пригрлила хришћанство. Ово је најподлији савет коме је намера да подрије одговорност коју отац осећа према својој породици, или одговорност коју грађанин има према својој земљи, или одговорност коју има војник бранећи своје царство. У ствари, он би вас чак спречио да бринете и о сопственом храњену и своме телу. Парабола о угледању на птице које нити сеју нити жању, потпуно је супротна животним чињеницама. У првом поглављу ове књиге бавили смо се животним циклусом велике птице, орла, који је један од најбољих ловаца у природи. Видели смо да орао улаже пуно напора да би покрио целу своју територију, која износи негде око сто квадратних миља, не би ли обезбедио залихе дивљачи и хране које ће да однесе својој породици. Ова птица практички проведе највећи део времена, док је у будном стању, ловећи храну или градећи гнездо и одгајајући младе. А тако је са готово сваком птицом коју можете да запазите у природи. Излети из гнезда, обилази грмље и јурца унаоколо током већег дела дана, скупљајући храну за себе и своје птиће у гнезду. Веверице ће прикупљати лешнике за зиму, пчеле скупљати мед за следећу генерацију и да хране целу колонију. Даброви граде бране и куће са циљем да њихова група има заклон и буде у стању да прикупи храну за сопствени опстанак. Свака биљка и сваки цвет који расту уз конкуренцију других биљака или корова или неких облика живота, боре се да се усеку у њихово корење и обезбеде себи храну и воду, тако да би могле да произведу семе и донесу следећу генерацију. Сваки облик живота који је исувише тром у борби за преживљавање и у конкуренцији са остацима, биће немилосрдно одбачен од стране природе.

Људска бића имају најразвијенији интелект, најодговорнија су и најспособнија да планирају и изграђују друштво. Саветовати их да не треба да мисле на сутра, ни да размишљају о свом животу, о томе шта ће да једу, шта ће да обуку, или шта ће да обезбеде за своју децу, јесте настрано, у најмању руку. У сваком случају, ово је најнеодговорнија врста савета који бисте могли неком да дате. Идемо даље, до 31. стиха, где Христ каже: "Не брините се, дакле, говорећи: шта ћемо јести, или шта ћемо пити, или чиме ћемо се одјенути? Јер све ово незнабошци ишту". Овде Христ лукаво себи дозвољава још један *non sequiter* аргумент, који је бесмислен и налик на онај да ако цариници нешто чине, ми морамо радити другачије. Ако незнабошци раде такве ствари, то мора да је погрешно. Ако незнабошци живе у кућама, то не ваља. Ако незнабошци зарађују за живот, то мора да је погрешно. Ако незнабошци једу три obroка дневно, то не ваља. Ако незнабошци облаче панталоне тако што прво

навуку једну ногувицу па другу, ви то морате радити другачије - ускочите у панталоне са обе ноге истовремено. Шеста глава завршава са 34. стихом који каже: "Не брините се, дакле, за сутра, јер сутра бринуће се за се". Другим речима, не мислите, не радите, не планирајте, немојте ништа да чините, све ће се решити само од себе. Ако можете да смислите бољи савет за уништење друштва, државе, породице и наше расе, ја свакако не знам шта би то могло да буде. Упоредите овакве савете са саветима које Јевреји задржавају за себе у Старом завету, где се опомиње: "Тамо где нема визије, народи се расипају". (Приче Соломонове 29:18). Настављамо сада са трећим поглављем Бесједе на гори, односно са Јеванђељем по Матеју, 7. поглавље, где се већ од првог стиха деле савети који би, ако би се следили, од човека направили кандидата за менталне институције. Први стих гласи: "Не судите, да вам се не суди". Све нас добронамерна природа обдарила је интелигенцијом која нас одваја од осталих створења на овом свету. Једна од најбољих особина коју човек може да развије током година, користећи интелигенцију је добро, здраво расуђивање. Просечна, интелигентна, нормална особа користи расуђивање стотинама пута сваког дана, а можда и хиљаду пута. Ако би требало да напусти расуђивање, човек би, у ствари, морао да напусти добар, здрав разум са којим је рођен и да, у суштини, негира и уништи све што је научио од дана када је рођен. **Напустити расуђивање значи напустити разум и постати беспомоћни имбецил.**

У другом стиху, поново смо изложени правом бисеру од non sequiter аргумента, којим се објашњава зашто не би требали да расуђујемо: "Јер каквим судом судите, онаквим ће вам се судити". А одговор је: па шта? Нас ће, наравно, просуђивати други независно од тога шта чинимо и што више глумимо идиоте уздржавајући се од расуђивања, све ће нас оштрије просуђивати други који то примете и сасвим сигурно ће донети свој суд. Свако зна, да ако желимо уопште да живимо и да испуњавамо своју одговорност према животу, не само да морамо да расуђујемо, већ морамо то стално да чинимо на најбољи могући начин. А у седмом стиху Христ каже: "Иштите, и даће вам се." Ово, наравно, није истина. Ако је све што човек треба да уради, само да тражи, па ће све и добити, ко ће онда да ради и да ствара све те ствари које ће други да траже? Да ли је ова велика држава, Америка, изграђена само тражењем? Да ли су освајање запада, изградња ранчева, фарми путева и железнице постигнуте тек тражењем или преданим, напорним радом и жртвовањем? Оваква теорија и филозофија су у потпуној супротности са добрим историјским искуством и само би беспомоћни идиот могао да га прихвати као изговор за напуштање поштеног зарађивања за живот. Свакако да је ово потпуно у складу са самоубилачком филозофијом богаташа коју, од Јевреја контролисана, влада спроводи данас у Америци. Она непрестано говори смутљивцима, друштвеним паразитима, лењима, црнцима, свима који неће да раде, да све што треба да учине јесте да се пријаве за социјалну помоћ, претварајући се да су у оскудици, да не могу да раде, у ствари, само да кажу било шта. Нагомилајте масе илегалних усељеника, а влада ће доћи у помоћ са новцем и социјалом, храном и одећом,

склоништем и свиме што је потребно. Влада не производи ни једну од ових ствари. Она само пљачка и отима на силу од креативних, одговорних, продуктивних грађана који заиста производе и заиста раде. То чини кроз силу закона и претњи репресијама. Влада кажњава продуктивне грађане, а награђује смутљивце и друштвене паразите. Ово је сасвим у складу са Исусовим учењима: "Иштите, и даће вам се", "не брините се за сутра, јер сутра бринуће се за се", и свим другим разорним саветима који су навелико разглашени у Беседи на гори. До сада сам углавном давао цитате из Бесједе на гори и неколико сродних делова и **увек смо наилазили на исту шему, искључиво лоших, самоубилачких савета.** Беседа на гори се налази у Јеванђељу по Матеју, у поглављима 5., 5. и 7. Међутим, исти лоши савети се поново јављају и у Јеванђељима по Марку, Луки и Јовану, а затим се даље шире по преосталом делу Новог завета. Верујем да је до сада сасвим јасно да је читава намера, како у време Римљана, тако и данас, да се белом човеку дају толико лоши савети који ће га, ако их макар и делимично следи, уништити и на комаде искидати структуру његовог друштва. Могао бих да још гомилам доказе, али сам убеђен да је суштина изнесена, а да би настављање било само мрцварење.

Сада, када смо испитали читаву ствар под светлом здравог разума, тешко је разумети зашто би ико придавао вредност таквој збирци отпада и зашто би ико насео на такву врећу ђубрета. Све ово нам ипак показује колико успешно могу да делују добро замишљени пропагандни планови и загађивање мозга, ако се примењују вешто и постојано. Чињеница је да су Јевреји своју обману применили вешто и постојано на Римљанима. До четвртог века нове ере, Римљани су већ били преплављени и уништени њоме. **Бела раса је после тога била гурнута у хиљадугодишње мрачно доба.** Сада, када смо правилно анализирали какав је отров хришћанство, лако можемо разумети и зашто се то догодило. Да резимирамо, хришћанство је учење створено да збуну, подели и уништи Белу расу, не само кидањем структуре самог друштва, већ и довођењем појединаца у раскорак са самим собом, путем уништавања његовог инстинкта којим га је обдарила природа ради самоочувања.

Хајде да разјаснимо ову последњу оптужбу: како то оно уништава појединца? Већ смо истакли да хришћанска учења, ако се у њих верује и ако се примењују, отупљују и умртвљују све добре инстинкте, које нам је природа подарила ради нашег самоочувања, па постајемо фрустрирани и растрзани. Речено нам је да су све ствари које природно чинимо лоше и да морамо да следимо ова нова, вештачка, учења **која су у потпуној супротности са законима природе.** Ту лежи кључ. Или ћете да верујете и следите идиотска, самоуништавајућа, самоубилачка упутства – или ћете бити осуђени на вечну ватру пакла. Рађамо се лоши по природи, речено нам је. Сви ти фини инстинкти које нам је природа дала су лоши – тако гласи аргумент – због тога долази Христ да нас спасе од свих наших опаких природних жеља и од одласка у пакао. То се зове "спасење". Пре него што је Нови завет написан и

пре него што се хришћанство појавило на сцени да нашкоди, Римљанима посебно, а Белој раси уопште, добри људи у Риму нису били свесни да су њихове душе у опасности да буду осуђене на "пакао". Они никада нису чули за "пакао". Нису били посебно забринуте гомилом проблема које би могли да имају на "оном свету", који је за њих, на крају, био, мање или више, само магловита бајка. Римљани су били честити, марљиви људи који су поштовали законе. Имали су довољно разних проблема са којима су морали да се носе, тада и тамо, и они су прилично добро излазили са њима на крај. Изградили су мрежу путева широм Италије и у добром делу Европе. На врхунцу своје славе и сјаја Рима, хришћанство је погодило римске грађане попут куте и Рим је почео да се распада. Како се хришћанство ширило, опсесија "спасавања сопствене душе" постала је главна преокупација нових конвертита. Уместо да воде рачуна о својим обавезама тада и тамо, у једном реалном свету који је био познат, њихови умови су постали растројени а они искључиво преокупирани својом судбином на "другом свету", **месту на коме нико никада није био, са кога се нико никада није вратио и о чијем постојању нико нема ни најмањи наговештај**. Упркос чињеници да није било ниједног јединог доказа о било каквом "другом свету" он је постао свеобухватна оспесија Римљана, на штету њихових обавеза и дужности према сопственим породицама, земљи и раси. Идеја да им је потребно "спасење" о коме до тада нико није бринуо, нити га је био свестан, веома је слична тактици чикашких гангстера, који долазе до власника малих радњи и нуде им своју "заштиту". Све док се гангстери нису појавили нудећи "заштиту", која мора да се прихвати, јер ће у противном излози страдати од летећих објеката, власници радњи нису ни знали да им је било каква "заштита" потребна. Гангстери су тако продали своју "заштиту" под претњом, која је била тек мало прикривена. Продаја "спасења" је веома слична. Ако не купите "спасење", претња је да ћете отићи у пакао и вечно горети. Као што сам већ рекао, сама реч "пакао" означава нејнеправеднију, најопакију, најстрашнију и најосветољубивију идеју која је могла да настане само у највећим понорима изопаченог, колективног јеврејског ума. Са друге стране, насупрот паклу, слика раја замишљена је као суштина блаженства и вечите среће. Користећи метод батине и шаргарепе, до крајњих граница које људски ум може да схвати – тим **психолошким оружјем**, дакле – они су обманули, изиграли и натерали бели народ Рима да се сам уништи.

ПОГЛАВЉЕ БР. 14

Откровење – јеврејска ноћна мора

Годинама сам слушао све те бајковите приче о Откровењу, последњој књизи јеврејске библије. У овој "чудесној" књизи, како сам чуо, цела наша будућност је преокренута, откривена и изнесена да је сви виде. Годинама нам је утицајни радио репортер, по имену Армстронг, из ноћи у ноћ, преко радио аталаса говорио о свим великим стварима које су предсказиване у Откровењу. У међувремену је добијао неких 40 милиона долара годишње да би емитовао своју смућену поруку свим наивнима који су задржавали дах да би чули шта будућност има за нас у својој радњи. Чуо сам и много глупости о томе како је библија несумњиво божански надахнута, зато што се толико тога прореченог у њој већ остварило. Само од Бога надахнута књига могла би да учини такве ствари, речено ми је...

Недавно сам одлучио да поново прочитам Откровење и сам се уверим шта је ту у питању. Био сам истински запањен пред гомилом збрканог ђубрета са којим сам се срео. Да је холивудски режисер наложио неком од својих сценариста да пусти машти на вољу, без ограничења и да направи најлуђи могући сценарио који би успео да смисли, сигуран сам да не би направио ништа чудније од онога што су јеврејски писци сачинили пре 18 векова. То је налик на гротескни филм страве и ужаса, али без заплета, без смисла и разума. По чистом ужасу, убиствима, болу и мучењима, превазилази све што је Холивуд икада ставио на платно у својој изопаченој јеврејској историји. Тешко је поверовати да овако гнусни спис може да, од милион људи, буде прихваћен као свети, божански и недодирљив. Да будем искрен, то је најбизарније, најлуђе и најпсиходеличније дело које сам видео дуго, дуго времена уназад. Најбољи опис који могу да смислим за овај продукт болесног јеврејског ума је: права ноћна мора. Нема сврхе покушавати да препричате причу која се налази у Откровењу. Тамо нема приче. То је само неповезани ред потпуног ужаса. Но, ликови који су приказани веома су живи и сликовити. Приказати их другачије него у техниколору била би велика неправда. Ја нећу ни покушати да препричавам Откровење. Бесмислено је. Нема никакве повезане приче. Уместо тога ћемо погледати ликове који су приказани у овој "дивној" игри нечије неуравнотежене маште. Откровење је очигледно требало да буде дизање завесе које ће светом Јовану, "служу Христовом" показати шта чека нас, обичне смртнике. А оно што нас чека, заиста је ужасна, трагична и изузетно болна збрка. Јован је, будући да је био одан слуга, са оловком у руци брзо хватао белешке о целом Откровењу које се приказало пред њим, или је бар нама тако речено.

Ево сада листе бизарних ликова које смо успели да побројимо на ових 18 страна подељених у 22 поглавља. Почећемо са Јовановом причом: "И обазрех се онамо да видим глас који говораше са мнош, и обазрјевши се видјех седам свјећњака златних, и усред седам свијећњака некога налик на сина човечијега, обучена у дугачку хаљину, и опасана по прсима појасом златним. А глава његова и коса бијаше бела, као снијег, и очи његове као пламен огњени; и ноге његове као сјајни бакар кад се зажари у пећи; и глас његов као хука великих вода". Следећа група ликова коју имамо јесу четири звери које имају очи и напред и позади. "И прво биће бјеше слично лаву, и друго биће слично телету, и треће биће имаше лице као човјек, и четврто биће бијеше слично орлу у лету. И свако од четири жива бића имађаше по шест крила, наоколо и изнутра пуна очију, и дан и ноћ не мирују..." Следећа је оваква сцена: имамо велику књигу запечаћену са седам печата у десној руци онога који је седео на престолу. Силни анђео је громким гласом објавио: "Ко је достојан да отвори књигу и разломи печате њене?" Изгледа да није било никог ко је довољно велики и достојан да прочита књигу, нити чак да погледа у њу, па је Јован због тога много плакао. Међутим, гле, гле. Изненада се појавио неко ко је био довољно велики да учини ово силно, узвишено и моћно дело. Погодите ко је то био?

Сећате се Јуде, још тамо из Постања 38, старог ратног хушача и покварењака који је згрешио са својом снајом, мислећи да је она нека обична курва поред пута? Е, па, на небу, овај обрезани Јеврејин је био унапређен (по јеврејским текстописцима) у највећег међу двадесет и четири старешине који седе на престолу. У ствари, он је сада један од првих и најважнијих, он је "лав који је из племена Јудина, изданак Давидов" и "отвориће књигу и разломити седам печата њених". Када је одломио први печат, појавио се бели коњ. Када је други печат одломљен, појавио се црвени коњ. После трећег печата појавио се црни коњ, а после четвртог сиви. У сваком случају, на сивом коњу је седело нешто, што име му беше Смрт. "И за њим иђаше пакао". У 9. глави Откровења има много мучења и тортуре, а на сцени се појављују, да би обавили посао, неки чудни скакавци који треба да муче људе, али их не убијају. Мучење треба да буде као када шкорпија уједа човека, али га не убије. "А изглед скакаваца бијаше сличан коњима спремним за бој, и на главама њиховим бијаху као неки вијенци слични злату, и лица њихова као лица људска. И имаху косе као косе женске, и зуби њихови бијаху као зуби у лавова; и имаху оклопе као оклопе гвоздене, и шум крила њихових бијаше као бука многих коњских кола када јуре у бој. И имаху репове сличне шкорпијама, и жаоке и у реповима својим моћ да шкоде људима пет мјесеци". **Колико сте оваквих скакаваца видели у животу? Чудно, врло чудно.** Имамо затим војску на коњима која се састојала од две стотине милиона. То би, дакле, била армија од 200.000.000 коњаника. Нисам знао да је икада постојало толико коња. Како их је Јован пребројао за тако кратко време, остаје мистерија. Како било да било, каже се: "И тако видјех у

виђењу коње и оне што седјаху на њима, који имају оклопе, огњене, плавичасте и сумпорасте; и главе коња бијаху као главе лавова, и из уста њихових излажаше огањ и дим и сумпор." Не само да нисам знао да постоји толико коња, него да постоје и такви коњи! Када дођемо до 12. главе, видимо да је она баш чудна. У првом стиху се појављује "Жена обучена у сунце, и мјесец под ногама њезиним, и на глави њезиној вијенац од дванаест звијезда; и она бјеше трудна, и викаше од болова мучећи се да роди". Као претња овој необичној жени која треба да се породу, појављује се велика црвена аждаја "која имаше седам глава и десет рогова; и на главама њезиним седам круна. И реп њезин вуче трећину звијезда небеских и баци их на земљу". Можете ли да замислите холивудског сценаристу који би смислио нешто чудније? Но, аждаја је била ту, са свим својим главама, роговима и крунама и чекала да прождере дете чим се роди. Прича тече даље. Дете је некако побегло, а аждаја је била гневна на жену, па је одлучила да поведе рат са остатком њеног семена. Никада нећемо сазнати да ли је зграбила ту жену или није.

Изгледа да нема краја овој чудној паради звери које пролазе кроз сценарио који се брзо мења. У 13. глави имамо звер која се појављује из мора, има десет рогова и седам глава, а поврх рогова десет круна. Изгледала је "слична рису и ноге јој као у медвједа и уста њезина као уста лава; и даде јој аждаја силу своју и пријесто свој и власт велику". У истој глави имамо још једну звер која излази из земље, има два рога као јагње, "и говораше као аждаја". У 17. глави појављује се жена обучена у пурпур, један од седам анђела каже Јовану: "Ходи да ти покажем осуду блуднице која сједи на водама многим..." - "И жена бијеше обучена у порфиру и скерлет и накићена златом и драгим камењем и бисером, и имаше чашу златну у руци својој..." Дакле, ова жена је пила крв светаца и мученика, па се и она срела са зверком, која има седам глава и десет рогова, на крају ће ова звер "омрзнути блудницу и опустошиће је и оголити, а месо ће њено јести и сажећи ће је огњем". Да вас сад питам: шта бисте мислили о холивудском сценаристи када би се појавио са оваквом причом? Има још ликова, али су они мање гротескни и мање наказни, као што су на пример лисице, змије и змајеви. Има и великих војски на белим коњима, седам анђела са чашама пуним болештина, "пуним гњева Божијега", а постоји и бизарни опис великог града, светог Јерусалима. И ово треба погледати. Пошто су нам у четири јеванђеља саопштили како је грешно гомилати земаљска блага и како богаташи никада неће стићи на небо, да треба "распродати све своје и поделити сиромасима", овде добијамо веома добар опис јеврејске верзије вечног блаженства и онога што за њих небеса заиста јесу као и концепције новог Јерусалима, који је очигледно њихова идеја раја. У 21. глави Откровења, налази се опис града. То је град и по. Дужина му је дванаест хиљада стадија, а иста толика му је и ширина. А и висина му је, кажу, иста, дакле, дванаест хиљада стадија. У енциклопедији сам пронашао да је стадиј једнака дужини од 1/8 миље. Значи, овај нови Јерусалим био би квадрат са страницама од по 1500 миља, а толика би му била и висина, ако уопште то можете и да замислите. Зид је висок 144 лакта. Један лакат је 18 инча, што дакле висину зида

утврђује на 216 стопа. Међутим, управо нам је речено да је град 1500 миља висок. Не тражите од мене да вам објасним ову недоследност. То су писали Јевреји а не ја. Како год било, зид је од јасписа а град од злата "сличног стаклу чистоме". Имамо затим детаљни опис темеља зида, од којих се сваки састојао од драгих каменова. Први темељ био је од јасписа, други од сафира, трећи од халкидона, четврти од смарагда, и тако даље. Дванаест врата – дванаест бисера. И градски трг је од чистог злата "као провидно стакло". Као што несумњиво знате, Јевреји увек полуде када виде злато и добију неукротиву жељу да положи своје руке на ово злато и драго камење. Дакле, када пишу о Светом граду, новом Јерусалиму, он мора да буде миљенче, пун злата по улицама, са смарагдима, дијамантима и драгим камењем у темељима, а бисерима на вратима. Ово је заиста једна тако раскалашна екстраваганција, да би натерала сваког холивудског сценаристу да позелени од љубоморе. Али, сећате ли се Бесједе на гори? Каже вам се да продате све што имате и "подате сиромашнима."

Још једна изузетна карактеристика Откровења је **стално подсећање на освету и ужас**; бол и патње, агонију, изгледа да је баш свако поглавље претрпано осветом Божијом, која се непрекидно обрушава на нас, јадна и много напаћена бића на земљи. Сви смо свесни колико се људи побије сваког часа на екранима јеврејске телевизије, али агонија и патње људи који су побијени у Откровењу је ипак нешто друго. Ко год има садистичких склоности, уживаће читајући Откровење. Имамо толико оваквих "благих вести" и "добрих вести" широм целог Откровења, да је тешко одлучити се одакле да се почне. Нећемо их све приказати, већ ћемо дати само неколико примера садизма који се обрушава на нас, јадна створења, и наноси нам бескрајну патњу. У 8. глави имамо, на пример, седам анђела који ломе седам печата и трубе у седам труба. Када је први анђео затрубио "наста град и огањ, помијешани са крвљу и то би бачено на земљу; и трећина земље изгоре, и трећина дрвећа изгоре". Затим је затрубио други анђео и "као велика гора огњем запаљена би бачена у море; и трећина мора поста крв". Наравно, трећина живих створења у мору је изгинуло, а трећина бродова је пропала. И тако, у истом смислу, иду 3., 4., 5., 6., и 7. анђео и сваки затруби у своју трубу и изазове неку велику катастрофу нама, јадним становницима земље. Онда, у следећој глави имамо оне грозне скакавце које смо већ описали, који нам чине ово: "И даде им се не да их убијају, него да их муче пет мјесеци; и мучење њихово бијаше као мучење од шкорпије кад уједе човека. И у те дане тражиће људи смрт. И неће је наћи; и пожељеће да умру, и смрт ће од њих бјежати". Овде опет имамо јеврејску опсесију да муче своје непријатеље и да им ускраћују милост умирања, како би могли што дуже да их муче. После овога имамо катастрофе и мучења, која смењују једно друго, а сав тај ужас пада по такозваним "грешницима", све док не помислите да више нема преосталих људи који би могли бити мучени и убијани. Али, грешите, у сваком поглављу пада нова жетва мучених, унакажених, убијених и злостављаних. Долазимо коначно до глава 15 и 16, где имамо седам анђела са седам чаша "гњева Божијег". Ево шта се догађа када из свих чаша излију гнев на земљу. Када је

први анђео излио чашу на земљу "настадоше ране зле и љуте на људима који имају жиг звери". Када је други анђео излио своју чашу на море, "оно постаде крв као код убијенога, и све живо угину у мору". Пошто су земља и море били збринути, трећи анђео морао је да пронађе нову мету за своју смртоносну чашу. Гнев је изручио на реке и изворе воде, "и постаде крв". Каква крвава, идиотска свињарија! Где би сада четврти анђео могао да излије своју чашу? Па, излио ју је насумице и, "дано му би да жеже људе огњем. И сагореваху људи од велике жеге и хулише на име Бога". Питате ли се зашто су га псовали уместо да га воле? Пети анђео излио је своју чашу на престо звери. "И царство њезино поста мрачно; и гризли су језике своје од бола". Ово су очигледно несрећна људска бића кад гризу сопствене језике од бола. Шести анђео излио је своју чашу на велику реку Еуфрат, те је она пресушила, а три нечиста духа су изашла из уста лажног пророка, из уста аждаје и из уста звери. Ови духови су изгледа смишљали неку прљавштину, поред тога што су се очигледно спремали да се окупе и боре против великог и свемогућег Бога на месту званом Армагедон. Седми анђео је излио своју чашу у ваздух. Ово је очигледно изазвало много грмљавине и севања муња и велике земљотресе. А велики град (мисли се на Вавилон) се тако поделио на три дела. И сваки део као царство ишчезне, "и горе се не пронађоше". То није све. На људе је пао грађ са неба, тешак отприлике по талант." И хулише људи на Бога због зла од грађа, јер је велико зло његово." Но, после свега што је било учињено, седми анђео је снажним гласом из храма небеског објавио: "Од пријестола говорећи: сврши се."

Богу хвала на малим милостима...

Ово, ни у ком случају, није крај бизарних и бесмислених мучења и тортура које су примењене на беспомоћне становнике земље. Имамо и реченице попут ове: "И ко се не нађе записан у књизи живота бачен би у језеро огњено". Помиње се затим и група грешника. Каже се шта ће им се догодити: "И смрт и пакао бачени бише у језеро огњено. И ово је друга смрт." Убити их поново! А има још: "И од ова три зла погибе трећина људи, од огња и од дима и од сумпора што излажаше из уста њиховијех". Има, дакле, овде још много језивих крвавих, гротескних детаља, али мислим да смо их изнели довољно. Нисам нашао ништа узвишено у целој овој жалосној, дивљој, умоболној збрци. Свакако да **ово није штиво које бих читао својим унуцима и прљао им умове – све ове лудачке настраности које је изродио ум покварених Јевреја**. Нити налазим да је ишта тачно предсказано или речено за будућност која је већ требало да дође. Цела ствар је уврнута и несхватљива гомила зверстава која нам не даје било какво рационално предвиђање догађаја који ће доћи. Као кад неко гледа у шољу од кафе. Може да каже што год хоће. Могу да цитирају ову или ону реченицу, да кажу да она значи ово или оно, да је седмоглава аждаја овај догађај или она држава, или било шта друго. У сваком случају, то је потпуно бесмислено и исто толико релевантно као и талог у шољи од кафе. Дакле, када се појаве проповедници и кажу да имају решење за значење

ових ствари, они вас заправо лажу. Немају више информација о томе него ви или ја. Шта све то значи, зна само Христ, а он нам није оставио никакву књигу шифара којом бисмо могли да дешифрирамо ову бесмислену и бизарну колекцију катастрофа. На једном месту се каже да ће коначно везати ђавола и бацити га у јаму без дна, а да ће Христ владати хиљаду година са одабраном групом. Онда ће, међутим, ђаво опет да буде ослобођен, и ко зна шта се после дешавати. Од ове идеје о хиљадугодишњем царству направљена је велика ствар. Радио станице, организације које шаљу писмене поруке и зову се "Други долазак", све врсте горљивих проповедника, сви они декламују о другом доласку Исуса Христа. Христ каже: "Доћи ћу брзо". Апостоли су схватили да ће доћи за њихових живота. После 2000 година "верујући" још чекају. После 80 генерација, природа и даље иде као и милионима година пре тога и као што ће ићи још милионе година. После 80 генерација **наивчине још увек држе врећу и забринути парализовани чекају**. Све ово има неутралишући и погубни утицај на превареног и заведеног белог човека који је на тај начин хипнотисан, укочен да не делује и да чека други долазак Христа. Уосталом, ако верујете у сво ово ђубре, и ако је све и онако предвиђено, и ако ће да буде све горе и горе, и ако ђаво има потпуну контролу, онда бели човек и не треба ништа да учини, већ му остаје да прекрсти руке, пусти све да иде и да мирно чека други долазак Христа. **Крајње је време да разоткријемо ово загађивање мозга Беле расе и вратимо се реалности**. Последње што нам треба је идеја о неизбежној катастрофи, безнађу и пропасти. Уместо тога, **потребно нам је да бистро размишљамо, да изнова схватимо вредности наше расе, да збијемо редове и да испољимо заједничку жељу за борбом и опстанком**.

ПОГЛАВЉЕ БР. 15

Одлазак у рај: немогући задатак или сви одлазе у пакао

Већина хришћана живи у убеђењу да је, само уколико се верује, одлазак у рај прилично извештан. Већина проповедника и многе цркве ће вам рећи како је просто доћи до "спасења" и то све за царе! Једино што треба да урадите је – само да верујете – бар тако нам кажу. Међутим, ако прочитате збркане детаље, који су разбацани по библији, брзо схватате да није све баш тако једноставно. У ствари, што више читате библију покушавајући да сазнате како ћете доћи до "спасења", то постаје све теже, све збрканије, све мутније и све компликованије. Штавише, ту има толико нејасних и контрадикторних цитирања Иисусових речи у којима се каже да због тога и тога не можете стићи у рај, да, уместо да све буде једноставно, откривате да постоји много противречних услова, да вам сви они кажу да не можете доћи до спасења и да не можете стићи у рај.

Временом, када испитате и пронађете све препреке које вам стоје на путу, схватите да тамо једноставно не можете да стигнете – што практично значи да су сви одређени за пакао и вечну ватру. Очигледно, постоје само два места. Ако не можете да стигнете у рај, идете у пакао. То су те, наводно, "благе вести" и "добре вести" које је донело хришћанство. Хајде да сада испитамо те различите препреке које нам стоје на путу. У Мат.7:21, Христ каже: "Неће сваки који ми говори: Господе, Господе, ући у царство небеско; но који твори вољу Оца мојега који је на небесима. Многи ће ми рећи у онај дан: Господе, Господе, нисмо ли у име твоје пророковали, и твојим именом демоне изгнали, и твојим именом удеса многа творили? И тада ћу им јавно казати: Никада вас нисам знао; идите од мене ви који чините безакоње." Другим речима, **упркос вашег труда, упркос добрих дела, упркос ваше верности, Христ каже: можете ићи у пакао.**

У Мат. 8. 10 он каже: "Заиста вам кажем: ни у рају ни у Израилу толике вјере не нађох. А кажем вам да ће многи од истока и запада доћи и сјешће за трпезу с Аврамом, и Исаком, и Јаковом у Царству небескоме. А синови царства биће изгнани у таму најкрајњу; и ондје ће бити плач и шкргут зуба..." Прилично збркано, али ако "синови царства" иду у пакао, можете бити сигурни да ни остали не иду у рај. Тек смо почели, а већ видимо да се искључења гомилају и да сви потпадају под следеће: већини људи је ускраћен одлазак у царство небеско, па су, наравно, стога одређени, планирани и упућени да иду у пакао. Нема средњег пута. Али, хајдемо даље. У Мат. 10:37 Христ каже: "Који љуби оца или матер већма него мене, није мене достојан; и који љуби сина или кћер већма него мене, није

мене достојан. И који не узме крст свој и не пође за мном, није мене достојан". Можемо сасвим сигурно да тврдимо да они који потпадају под ову категорију извесно неће отићи у царство небеско, па додајте ове нове милионе на листу. И они уду у пакао. Колико је људи које познајете категорички тврдило да више воли Христа од оца, мајке или сина или ћерке? Колико људи познајете који су узели свој крст и следили Христа, посебно зато што је до крстова тешко доћи и што је потпуно нејасно шта то морате да учините да бисте га следили? У Мат. 12:31, Христ каже: "Зато вам кажем: Сваки гријех и хула опростиће се људима, а хула на Духа Светога неће се опростити људима. И ако ко ријеч против Сина човечијега каже, опростиће му се, а који рече против Духа Светога неће му се опростити ни у овоме вијеку ни у будућем". Дакле, ако хулите против Духа Светога, ма шта то било, готови сте, немате никакву шансу да добијете опроштај, да се искупите и ни најмању шансу за милост. Одатле идете право у пакао, без обзира на све и без права жалбе.

У Мат. 12:36, он каже: "А ја вам кажем, да ће за сваку празну ријеч коју рекну људи дати одговор у дан Суда. Јер ћеш због својих ријечи бити оправдан и због својих ријечи бити осуђен". Ако су оваква правила игре, свако ће бити у сталној опасности, јер, ко зна, било која реч коју кажете може бити она због које ћете бити осуђени. Није ли то утешна мисао? То је само још једна од "добрих вести" коју вам је донело хришћанство. Настављамо са Мат. 13:41. "Послаће Син човечији анђеле своје, и сабраће из царства његова све саблазни и оне који чине безакоње. И бациће их у пећ огњену; ондје ће бити плам и шкргут зуба". Ово је, наравно, прилично нејасно, али несумњиво је да још једна пошиљка препуна јадних душа путује ка вечном огњу. Баш је једноставно доћи до раја, зар не? Ми смо већ навели довољно категорија да би обухватили готово свако људско биће. Али, да наставимо. У Мат. 15:4, Христ каже: "Јер Бог заповједи говорећи: Поштуј оца и матер; и који ружи оца и матер смрћу да умре". Забележите још један грех који ће прекршиоца осудити на вечни пламен. У Мат. 15:22,23 и 24, иде следећа прича: "И гле, жена Хананејка изиђе из оних крајева и повика му говорећи: Помилуј ме, Господе, сине Давидов, кћер моју много мучи ђаво! А он јој не одговори ни ријечи. И приступивши ученици његови мољаху га говорећи: Отпусти је, јер виче за нама. А он одговарајући рече: Ја сам послан изгубљеним овцама дома Израилјева".

Овде, дакле, очигледно имамо нови ток ствари. Видимо да Христ тврди да је послат да донесе спасење само дому Израилевом. То одмах отписује све нас, Нејевреје. Имамо и даље усложњавање ситуације, јер ниједан Јеврејин не верује у Христа, чиме су и они лишени спасења. Па ко је онда остао? Све ово изгледа веома збуњујуће, а несумњиво је да је тако и требало да буде, што се потврђује у Јеванђељима по Јовану, 4:22, у коме Исус говори жени из Самарије и каже јој: "Ви се клањате ономе што не знате; а ми се клањамо ономе што знамо; јер је спасење од Јудејаца". Очигледно је да је ово упутио Нејеврејима: спасење је јеврејска ствар, а Нејевреји су толико збуњени да

не знају чему се клањају. Са овим се свесрдно злажем. Али, да ми наставимо. Исус каже својим ученицима: "Ако хоће ко за мношвом ићи, нека се одрекне себе, и узме крст свој и за мношвом иде. Јер ко хоће живот свој да сачува, изгубиће га; а ко изгуби живот свој, мене ради, наћи ће га" (Мат. 16:24). Ово је једно од оних збуњујућих двосмислених места, где не знате да ли долазите или одлазите. У сваком случају, ви који будете покушали да сачувате свој живот, изгубићете га и очигледно нећете стићи у рај.

Продужавамо са истим јеванђељем, 18:3, у коме Христ наставља да опомиње и искључује: "Заиста вам кажем, ако се не обратите и не будете као деца, нећете ући у Царство небеско. Који се, дакле, понизи као дијете ово, онај је највећи у Царству небеском". Па онда 18:6. "А који саблазни једнога од ових малих који вјерују у мене, боље би му било да се објеси камен воденички о врат његов, и да потоне у дубину морску". Из овога можемо да извучемо да треба да будемо понизни, да поново постанемо простодушни као мала деца, и да заборавимо сва искуства и све ставове које смо стекли током година зрелости, јер се у противном нећемо квалификовати за улазак у царство небеско. И још, ко буде увредио било кога од тих малих, биће му боље да стави воденички камен око врата и удави се. Евидентно, ни такви не могу да очекују да ће ући у царство небеско и осуђени су на пропаст. И они, такође, иду у пакао. Откривамо да је све теже и теже ући у царство небеско. Листа оних који тамо неће стићи постаје све већа, а у истом Јеванђељу, 18:34, Христ каже: "И разгњеви се господар његов, и предаде га мучитељима, док не врати све што му је дуговао. Тако ће и Отац мој небески учинити вама, ако не опростите сваки брату својему од срца својих сагрешење њихова". Додајте огромно мноштво оних који нису опростили својој браћи грехове. И они ће бити отписани и "изручени" мучитељима, и наравно, такође иду у пакао.

Списак расте, а препреке се гомилају. У Мат. 19:20 стоји: "Рече му младић: све ово сачувах од младости своје; шта ми још недостаје?" Исус му је одговорио: "Ако хоћеш савршен да будеш, иди продај све што имаш и подај сиромасима, и имаћеш благо на небу, па ходај за мношвом". Заиста вам кажем да је тешко богатоме ући у Царство небеско. И опет вам кажем: Лакше је камили кроз иглене уши него ли богатоме ући у Царство Божије". Имамо значи додатак искључењима, која сада расту у скоковима, а то су **људи који поседују богатства**. У 19:25 надаље се каже: "А када то чуше ученици, чуђаху се веома говорећи: Ко се, дакле, може спасти?" Баш добро питање. Исус им је љубазно дао ово двосмислено уверавање: "Људима је ово немогуће, а Богу је све могуће". То је типично. Ако не можете да објасните ствари на разуман и логичан начин, само кажете: "Па, ми делујемо на пољу магије, ту све пролази и не мора да има никаквог смисла." Осуде и проклетства се настављају, са нама ће се грубо нашалити и затећи нас у неприлици када се најмање будемо надали. То нам се баца у лице, тако да увек будемо нервозни и на ивици, никад не знајући кад ће експлозија да се догоди. "Доћи ће господар тога слуге у дан када се не нада, и у час

када не мисли, и расјећи ће га на пола, и даће му удио са лицемјерима; онда ће бити плач и шкргут зуба" (Мат. 24:50-51). Освета и проклињање се постојано настављају. "Тада ће рећи и онима што му стоје с лијеве стране: Идите од мене, проклети, у огањ вјечни који је припремљен ђаволу и анђелима његовим". - "Јер огладњех, и не дадосте ми да једем; ожедњех, и не напојисте ме; Странац бијах, и не примисте ме; наг бијах, и не одјенусте ме; болестан и у тамници бијах, и не посјетисте ме. Тада ће му одговорити они говорећи: Господе, када те видјесмо гладна или жедна, или странца или нага, или болесна или у тамници, и не послужисмо ти? Тада ће им одгворити говорећи: Заиста вам кажем: кад не учинисте једном од ових најмањих, ни мени не учинисте. И ови ће отићи у муку вјечну, а праведнији у живот вјечни" (Мат. 25:41-46). Да ли још увек верујете да је то једноставно и да је довољно "само веровати"? Далеко од тога. Постаје све компликованије а шансе да ће било ко избећи све препреке и замке постављене на путу до "небеског царства" више нису ни 100:1, него 1000:1. А средњег пута нема. Сви који не иду у рај, иду у ватру пакла и вечно проклетство. Но, има још много, много тога. У Марковом, Лукином и Јовановом јеванђељу има пуно понављања, са различитим улепшавањима и варијацијама које од туда потичу. Нећемо још пуно обрађивати ову тему. У Јеванђељу по Марку, 11:26, Христ каже: "Ако ли пак ви не опраштате, ни Отац ваш који је на небесима неће опростити вама сагрјешења ваша". У јеванђељу по Луки, 6:24-25, он поново прогања те грозне богаташе и каже: "Али тешко вама богатима, јер сте већ примили утјеху своју. Тешко вама који сте сити сада, јер ћете огладњети. Тешко вама који се смијете сада, јер ћете заридати и заплакати." Морална потка овде треба да буде: ако ствари у свом животу држите под контролом, треба да бринете у сваком случају, и стално да бринете, бринете, бринете. Пред собом треба да видите само пропаст и таму. Ово су, знате, ипак "добре вести". Ваша награда чека вас у животу после смрти, а шанса да добијете за награду вечни огањ је готово сигурна. Прескачемо остатак Марка и Луке, а да не бисмо у потпуности занемарили Јована, цитирамо Јов. 3:3, где Христ каже: "Заиста, заиста ти кажем: ако се ко не роди одозго, не може видјети Царства Божијега". А у Јов. 3:5 "Заиста, заиста ти кажем: ако се ко не роди водом и Духом, не може учи у царство Божије".

Дакле, ево их опет, паклени огањ и проклетство. Јадиковке, јецаји и шкргут зуба. Вечно проклетство. Тешко вама. Боље да вам је воденични камен окачен око врата и да сте се бацили у огњену пећ. Бићете бачени у вечну таму. Јеванђеља су у целини пуна осуда и проклињања. То су те "добре вести" које је Христ донео свету. Спасење, којим вам проповедник маше пред очима, је, чак и према њиховим правилима, толико бесмислено и толико недостижно, да нико, баш нико, неће моћи да се уброји међу оне који иду у "царство небеско". Говорећи о рају, хајде да погледамо какво би то место требало да буде. Док је пакао описан најсликовитијим и најстрашнијим изразима, описи раја тек су овлашни и, у најмању руку, да кажемо мутни. У Мат. 13:31, Христ каже: "Царство небеско је као зрно горушичино које узме човјек и посије на њиви својој. Оно је, истина, најмање од свију сјемена,

али кад узрасте, веће је од свега поврћа, и буде дрво да птице небеске долазе и настанују се на гранама његовим". У 13:33: "Царство небеско је као квасац који узме жена и метне у три купање брашна док не ускисне". Да ли вам ово даје икакву слику места за које бисте сломили врат да стигнете у њега? У следећем одељку налазимо на још неколико трунчица и мрвица које не описују превише тога, али то је најбоље што смо могли да нађемо. У Мат. 13:44, Христ каже: "Још је Царство небеско као благо сакривено у пољу, које нашавши, човјек сакри и од радости своје отиде и све што има продаде и купи поље оно. Још је царство небеско као човјек трговац који тражи добра бисера. Па кад нађе једно многоцјено зрно бисера, отиде и продаде све што имаше и купи га. Још је Царство небеско као мрежа која се баца у море и сабере рибе од сваке врсте. Кад се напуни, извуку је на обалу и, посједавши изабери добре у судове, а лоше избаце напоље. Тако ће бити и на свршетку вијека: изићи ће анђели и одлучиће зле од праведних." Да ли вам ово даје некакву слику царства небеског, или сте још увек збуњени природом "ваше награде у другом животу?" који, узгред буди речено, нико никада није ни видео, нити је неко доказао да он постоји. Колико ја могу да видим, ово нам не ствара слику баш ни о чему, већ је то само гомила двосмислености и, најискреније, ја уопште нисам тип који би желео да оде у тако небулозно и лоше описано место. Али, за сваки случај, да не бисте пронашли поенту, да је алтернатива прилично грозна, педесети стих следи четрдесет девети који смо управо цитирали, а у њему Христ каже: "И бациће их у пећ огњену; ондје ће бити плач и шкргут зуба."

Можете ли стићи до раја? Ни у ком случају то није вероватно, а посебно не ако вам Христ помаже. **Пошто је изложио своје учење и изрекао све могуће самоубилачке савете ради уништења оних који прихвате његову веру, Христ је затим, наводно, организовао кампању за ширење ових учења по целом свету.** Смишљено је око себе окупио 12 ученика, све самих аматера, који се помињу у 10. поглављу јеванђеља по Матеју. Ових 12 сметених саучесника, који евидентно нису били превише паметни и који изгледа нису могли да разумеју оно што је он говорио, Исус је одустао, заповедивши им: "На пут незнабожаца (нејевреја) не идите, и у град самаријански не улазите. Него идите најприје изгубљеним овцама дома Израилјева!" (Мат. 10:5). Овде имамо веома контрадикторан одељак. Исус наређује својим ученицима да не шире нова учења међу Самарићанима, односно нејеврејима, већ да их дају искључиво Јеврејима. То је веома чудно због тога што су баш Јевреји одбацили нова учења, а нејевреји их прихватили. Мислимо да је несумњиво било испланирано онако како се и догодило, али овако пише у Јеванђељу по Матеју 10: 5-6, дакле, да ученици не шире веру међу нејеврејима или Самарићанима, већ само међу Јеврејима. У Мат. 10:21, он отворено предвиђа какве разорне последице ће имати његова учења, и каже: "А предаће брат брата на смрт и отац сина; и устаће дјеца на родитеље и побиће их. И сви ће вас мрзити због имена мога."

Када погледамо на све погубне ратове који су се водили у име хришћанства, какав је рецимо Тридесетогодишњи рат у Немачкој (1618-1648), схватамо шта је хтео да каже својим предвиђањем. Током тог рата, брат се заиста дигао на брата, и предао га смрти, па је, штавише, трећина Немаца нестала у том крвавом братоубилачком верском рату, а 5/6 свих кућа у земљи било уништено. Ово ни у ком случају није био једини рат који се водио у име хришћанства. Широм Европе брат се борио против брата, протестанти против католика, **бели људи су се међусобно осветнички требали, а све у име Христа. Данас се ово још увек догађа у Ирској. Хришћанство је у ствари вежба самоуништења.** У свом том послу око "веровања" занимљиво је једно питање: Зашто би неко био присиљаван да верује у било шта? Ако нисте слободном вољом уверени у неку ситуацију, због предочених доказа или њиховог недостатка, због чега би неко на вама примењивао тортуру, освету и одмазду? Зар то није метод који користе тирани и разбојници? Нису ли исти метод користили комунисти? **Или прихвати комунизам или ћемо те убити – то је био закон јеврејског комунизма у Русији, Кини и другде.** Свако веровање које дође под претњом или принудом, у сваком случају је нечасно. То је "веровање" на које човек може бити привремено натеран, под утицајем панике или страха, али оно није ни рационално убеђење, нити може бити искрена вера.

Па ипак се, широм целе библије, овај разбојнички метод претње, принуде и страха користи како би се људи натерали да верују: или верујте у Христа и сав тај хokus – покус, или идете у пакао каже он, или још боље, кажу јеврејски писци. Какав умоболни подухват! У Мат. 10:34 он још каже: "Не мислите да сам дошао да донесем мир на земљу; нисам дошао да донесем мир него мач. Јер сам дошао да раставим човјека од оца његовог и кћер од матере њезине и снаху од свекрве њезине. И непријатељи човјеку постаће домаћи његови". У Мат. 12:25, Исус износи срж јеврејске технике за уништавање нејевреја, када каже: "Свако царство које се раздијели само у себи, опустјеће; и сваки град или дом који се раздијели сам у себи неће се одржати." Видимо да је у ранијим учењима већ рекао да је дошао да дели, и деобу је направио. **Што су се ова опака учења више ширила по Риму и целом Римском царству, то су се снажније развијали дезинтеграциони процеси и бујао фермент разарања.** Када су се ова учења проширила међу римским грађанима, који су их у својој добродушној наивности прихватили, они су постали збуњени, сметени и подељени. Дигли су руке од чврстог расуђивања које су вековима изграђивали, и напустили здрав разум. **Изгубили су сваки осећај одговорности према породици. Њихов патриотизам био је потпуно подривен, а знамо да је све остало историја. Римска империја, отелотворење беле цивилизације, пропала је и претворила се у рушевине.**

ПОГЛАВЉЕ БР. 16

Христово постојање није поткрепљено историјским доказима

У претходном материјалу је сасвим добро и ван сваке сумње доказано да је хришћанство самоубилачка филозофија или учење. Уколико га његови следбеници озбиљно схвате, оно ће их уништити, а уколико га цела раса или нација прихвати и покуша да пажљиво следи учења "Беседе са горе", онда ће се читава нација уништити. Велика римска нација, најбоља цивилизација коју је Бела раса дала у класичном раздобљу, у првим вековима нове ере прихватила је хришћанство сасвим озбиљно и уништила себе да се никада више не уздигне. Одакле потиче хришћанство? Ако читамо јеврејску библију, Стари завет и Нови завет, нећемо добити тачне одговоре. **Чињеница је да хришћанство јесте и да је било јеврејска творевина, смишљена, створена и промовисана од стране хијерархије јеврејске расе, несумњиво од самих мудраца из Санхедрина.** То је, у ствари, једно покварено учење које има за циљ да растроји и поремети умове белих нејевреја и да их натера да напусте истинске одговорности због којих их је природа створила. Оно је неприродно и потпуно изопачено понашање према окружењу којим нас је природа снабдела. **Поред тога што је утицај хришћанства потпуно уништио Римско царство за нешто мање од две стотине година, оно и данас има разоран утицај који као сенка виси над пословима и размишљањима Беле расе широм света.** Због тога је важно да истражимо његово порекло, упркос чињеници да је много доказа намерно уништено и да су многе препреке постављене на путу ка објективности, узимајући у обзир чак и доказе који још увек постоје.

Свако ко преиспита своја размишљања и погледа доказе, откриће да је порекло хришћанства сасвим различито од онога у шта би данашњи црквени оци желели да нас натерају да верујемо. Но, хајде да узмемо здраво за готово шта нам данас говоре црквени оци и "света" библија. Прва страница Новог завета, Јеванђеље по Матеју, открива сасвим јасно да је Исус био Јеврејин и прати генеологију која води још од Аврама преко Давида и Јосифа до Христа. На другом месту даје се генеологија Марије и јасно нам се ставља до знања да је и она, такође, Јеврејка. Овде се, одмах, открива прва заслепљујућа контрадикторност. Наиме, **ако је Исус био син Божији, како је могао да буде син Јосифов?** Било како било, погледајмо сада Исусове ученике. Открићемо да је Матеј, који је тобоже написао прву књигу Новог завета, био знан и као Леви, син Алтејев, и да је попут многих других Јевреја, био сакупљач пореза у Каптернауу. Открићемо и да је апостол Марко, који је написао друго јеванђеље, зван још и

Јован Марко, син Маријин, у чијој су се кући у Јерусалиму окупљали први хришћани, био рођак Варварин. Открићемо, пре свега, да је и Марко био Јеврејин. Долазимо онда до светог Луке, који је највероватније био једини нејеврејин у групи од њих дванаест. Историчари сматрају да је био Нејеврејин, лекар. Он је, међутим, био потпуно под утицајем Павла, који је био прозелитски Јеврејин. Већи део живота провео је као ученик путујући по свету у друштву Павла, Јеврејина. Долазимо затим до апостола Јована и сазнајемо да је и он био Јеврејин, као и његова браћа Петар и Јаков. На крају ту је и **апостол Павле, који је променио своје право име Саул (Савле). Рођен је у Тарзису од јеврејских родитеља и био је стриктно одгајан у јеврејској фарисејској традицији тога доба. Павлу се приписује ауторство 14 од 27 књига Новог завета. Дакле, он сам је написао више од пола Новог завета. И тако се то наставља...**

Од 12 ученика које је Христ наводно имао, сви су били Јевреји, са могућим изузетком Луке, а као што смо већ рекли, он је био под потпуним утицајем Павла. Мало је више од пролазне занимљивости чињеница да су, према самом Новом завету, писци, проповедници и апостоли »Новог учења«, као и сам тобожњи оснивач, сви Јевреји, са веома мало изузетака. Више је од пролазне занимљивости и то што **сами Јевреји никада нису прихватили ово потпуно самоубилачко учење**, али су били веома активни у наметању те вере Белој раси уопште, а посебно великој римској нацији. Не сумњамо да су ови јеврејски ликови били фанатично активни у промовисању овог новог, самоубилачког, хришћанског учења, нити сумњамо да су им, не стотине, већ хиљаде јеврејских помагача били "скривена рука" која је помагала ширење овог учења међу Римљанима и другим нејеврејима Римског царства. **Постоји, међутим, озбиљна сумња у постојање таквог лика какав је био Исус Христос. Има много више убедљивих доказа да он никада није ни живео, већ да је био плод јеврејских измишљотина.** Почетак хришћанске ере затиче Рим готово на врхунцу цивилизације...

Та цивилизација није имала такмаца у познатом свету и успела је да наметне дуготрајан мир. Да будемо прецизнији, Пакс Романа (Римски мир) трајао је отприлике 200 година, почевши од владавине Цезара Августа. У Риму је образовање било развијено, било је много великих писаца, научника, историчара, скулптора и сликара, да и не помињемо изузетне филозофе и предаваче. Изузетно је необично што, упркос великој гунгули и фанфарама које су тобоже објављивале Христово рођење, као и његово распеће (према библији) **не можемо да нађемо ниједног историчара или писца из тог времена који је макар и поменуо те догађаје у својим радовима.** Не рачунајући измишљене библијске списе, ниједан римски историчар, ниједан римски писац, ни један римски драматичар није за собом оставио ни најмањи наговештај да је био свестан чињенице да је наводно највећи од највећих постојао у њиховој средини, што тврде највећа од нових јеванђеља. И док је Цезар за собом

оставио огромне писане радове, који још увек постоје, тако да их могу проучавати средњошколци, сам Христ, који је тобоже имао највећу поруку за потомство коју је свет икада чуо, није оставио ни комадић папира на коме је написана макар и једна једина реч. Ово признаје чак и библија, указујући да је само једанпут нешто писао по песку. Ми данас можемо да проучавамо Цицеронове велике говоре и списе. За собом је оставио преко 800 писама која се изучавају. Можемо да учимо из читавих томова које је написао Марко Аурелије, можемо да читамо дела Аристотела, Платона и многих других који су били савременици почетка хришћанске ере, или јој чак претходе. Али је **чудно да не постоји ниједна једина написана реч која би се могла приписати самом Исусу Христу**. Даље, Грци и Римљани тога доба већ су имали високо развијену уметност скулптуре. Можемо наћи попрсја Цицерона, Цезара, Марка Аурелија и безброј других значајних и мање значајних Грка и Римљана, али изгледа да никоме није било важно да изваја скулптуру са ликом Исуса Христа. Разлог је несумњиво тај што није било никога ко би био модел. Било је мноштво талентованих вајара и сликара у то време, па ипак, што је веома чудно, нико од њих није имао времена или интересовања да уради портрет овог, тобоже, највећег од свих учитеља, који је чак проглашен и Сином Божјим што је сишао на земљу. Никада није урађена ниједна слика онога који је, како нам се каже, окупио велике масе око себе и изазвао велику забринутост и страх чак и код самог цара Јудеје, Ирода. **Све је то врло, врло чудно**, јер је, како библија тврди, рођење Исусово било праћено великим фанфарама и објавама. Анђели су обзнанили његово рођење. Једна изузетно сјајна звезда указала је на место његовог рођења. У Мат. 2:3 каже се: "Када то чу цар Ирод, уплаши се, и сав Јерусалим са њим". Из овога тешко да можемо да закључимо да нико није био свестан чињенице да је рођен цар Јевреја, Месија, јер нам је у претходном стиху саопштено да су мудраци дошли код Ирода и рекли му: "Где је цар јудејски који се роди? Јер видјесмо његову звијезду на Истоку и дођосмо да му се поклонимо". Очигледно, дакле, да је догађај обасјала сјајна звезда са неба. У сваком случају, цар Ирод је, каже у Мат. 3, био толико забринут да је послао мудраце у Витлејем како би нашли то дете и довели му га да би га он, наравно, погубио.

Прича се одвија даље, тако да сазнајемо да је Јосиф чуо за ово те је купио жену, дете и магарца и са њима ноћу тихо побегао за Египат. Када је Ирод схватио да је изигран, "разгневи се веома и посла те погуби сву дјецу по Витлејему и по свој околини његовој од двије године и ниже". Цар је заиста учинио драстично дело побивши сву децу млађу од две године. Поново морамо да кажемо да је немогуће да је Исусово рођење прошло у тишини, необјављено и неразглашено, судећи према библијској причи. Међутим, **крајње је необично да овај Иродов чин, као драстично злочиначко дело, није забележен у историјским списима ни једног од бројних писаца тога доба**. Све што имамо су тврдње писаца Новог завета. Штавише, ко год да је написао Нови завет, изнео је мноштво тврдњи које се не слажу са чињеницама, од којих нам једна боде очи, а тиче се цара Ирода...

Наиме, историја нам каже да је 1. године н.е., када је Христ наводно рођен, Ирод већ четири године био мртав. Тешко да је могао (пошто је већ био мртав) да буде узнемирен и разгневиен нечијим рођењем у првој години нове ере. Надаље, **постоје јаки докази да Матеја, Марко, Лука и Јован никада нису писали поглавља која им се приписују.** Историјски докази откривају да су списи настали много касније, и да их је 30 до 50 година касније написала особа или особе до данас непознате. Сем тога, када упоредимо прве четири књиге јеванђеља, које би требало да причају, мање више исту причу, налазимо да су оне контрадикторне једна другој у толико много детаља, да их човек приликом читања одмах уочава. Немам ни времена ни простора, а ни склоности да се бавим свим тим детаљима. Исувише су бројни.

Не сматрам да је много важно питање да ли је заиста постојао јеврејски лик по имену Исус Христ, који је довео до **стварања нове религије наметнуте Белој раси ради њеног уништења.** Поента је, у сваком случају, да су Јевреји колективно створили и раширили ово ново учење међу Белом расом и да је оно уништило римску цивилизацију. Постоје, међутим, убедљиви докази да су ове идеје настале пре хришћанске ере и да их није изнео Христ, него једна јеврејска секта са обала Мртвог мора, под именом Есени. Они су развили идеје, садржане у Беседи на гори, које су приписане Христу. Не само да су развили исте идеје које се појављују у јеванђељима по Матеју, Марку, Луки и Јовану, већ су и изрази, фразеологија и реченице биле исте, иако су претходили времену наводне Беседе на гори од 50 до 150 година. Есени су били јеврејска религијска група која је постојала у периоду од 1. века п.н.е. до 1. века н.е. Важне изворе о њиховим списима наилазимо код историчара Јосифа Флавија и Филона Александријског. Помињу их и разни други римски и грчки писци тога доба, у чијим делима се прилично детаљно износе њихова религијска учења. Међутим, у последњих двадесет година хиљаде свитака са Мртвог мора, од којих су многе написали сами Есени, дају нам прилику да добро упознамо њихова религијска учења, али пре свега откривају чињеницу да су она претходила Беседи са горе, и то реч по реч, тако да тзв. "нова" учења, која су се тобоже појавила са неба 1. године нове ере и произведена од 30. до 33. године, нису ни оригинална нити нова. Дакле, сазнајемо да су Есени били познати по својој комунистичкој заједници, својој изузетној побожности, моралној строгости и практиковању целибата. Сва земаљска добра која су поседовали била су заједничка, а на приватну својину су гледали као на зло које их може удаљити од побожности. Бавили су се пољопривредом и ручним радовима, сматрајући их мање грешнима од других. Крштавали су се, и ова пракса претходи хришћанској ери бар неких сто година. Дакле, хришћанским апостолима тешко да се може приписати заслуга увођења ритуала крштења, као што се тврди. Обичан читалац би се могао упитати због чега нам није говорено више о Есенима ако су они пре свих исповедали хришћанство? Постоје два добра, разорна одговора. Будући да су хришћански оци били сасвим свесни есенских учења и списа, предузели су све потребне мере да те списе униште и потпуно повуку

из оптицаја. Разлог што нису желели да се зна за њихово присуство је тај што би то подрило догму да је Христ био зачетник новог учења. Било би немогуће тврдити да је ово ново откривење послао сам Бог, кроз узвике хосана и певање анђела. Јевреји, са друге стране, нису желели да открију постојање Есена зато што су хтели да сакрију везу Јевреја са новим религијским учењем које је требало да наметну Нејеврејима. Отишли су толико далеко да је то учење било наизглед непријатељско према њима.

Пре него што наставим са веома занимљивим списима са Мртвог мора, који много тога откривају, морам да се задржим на једној ствари. Наиме, стално се говори да су првобитни списи, на основу којих је настао Нови завет, били преведени са "оригиналног грчког". Пошто Нови завет стално понавља да је Павле говорио свом стаду на хебрејском, да је Исус говорио на хебрејском, да су апостоли били Јевреји, зашто су онда списи били на грчком? Историјске чињенице доводе до следећег: јеврејска хијерархија, а несумњиво и цела светска завера, била је добро усаглашена и имала је многе чланове и сараднике. Списи уопште нису настали у Христово време, већ је покрету направљена велика промоција трудом целе јеврејске нације. Иако су Јевреји организовали ширење идеја, оне су се у писаном облику појавиле знатно после периода између 30. и 33. године н.е., када се Христ наводно појавио са замамном религијом и тзв. новим откривењима. С времена на време су ревидирани, не само приликом првобитног формулисања и састављања, већ су **вековима мењани како би изнова били што ефектнија и убедљивија пропаганда**. Наставићемо сада са Есенима да откријемо ко су они били и зашто су се баш на њихова учења бацили Јевреји и преточили их у чист отровни напиток којим су онда хранили Нејевреје.

Списи са Мртвог мора су веома бројни и откривају више него што данашња јеврејска штампа жели да нам каже. Они говоре о животу и учењу Есена. Једна од најважнијих ствари које из списка сазнајемо јесте да су Есени нестали са лица земље после отприлике две стотине година постојања. То се догодило негде око 100. године н.е. Непотребно је рећи да су они били само мала секта међу јеврејским племенима и као такви нису били део јеврејске завере. Иако су били изван главних токова јеврејских активности, ови су свеједно запазили да таква учења могу да разоре и униште народ. Јевреји су, тражећи начин да униште римску државу, која је 70. година п.н.е. разорила Јерусалим до темеља, **одлично увидели каква су то учења и одлучили су да их убаце међу Римљане**. Есенизам је заиста био револуционарно нова форма друштвеног поретка, једно идеално задружно опште добро у минијатури. Уместо Месије, есенски идеал био је "учитељ праведности". Они су успоставили нову задружну братску заједницу и били су прво религијско друштво које је увело и примењивало обреде крштења и причешћа. Можда је још важније што су били прва група која је осудила и укинула вековну институцију људског ропства. Даље, "учитељ праведности", кога су Есени разгласили, можда није био први пацифиста у историји, али је

сигурно био први чија би учења, ако би била опште прихваћена и примењена, уз свеобухватне практичне мере, укинула рат. **То је, наравно, за Јевреје била дивна религија да је подметну Римљанима, пошто би их она претворила у покорне пацифисте којима би убрзо могли да доминирају. И тако су и учинили.**

Есени су живели у области Кумран, у близини Мртвог мора, и према Филону, тадашњем јеврејском философу, "есенско братство" није дозвољавало производњу било каквог оружја, нити је дозвољавало да у њеној заједници бораве људи који су правили стреле, копља, мачеве или било какве ратне машине, нити људи војничког позива, макар и у мировној мисији, јер се она лако могла изродити у несрећу. О Есенима нам поред Филона много тога говоре и Јосиф Флавије и Плиније, историчари и савременици есенског покрета. Као што смо већ поменули, много тога је произашло из проучавања списка са Мртвог мора. Најважнија је следећа чињеница: веровања, учења и обреди приписани Исусу Христу, иако нису потпуно идентични у свим елементима са есенском школом, били су ближи погледима Есена, него погледима бискупа екуменског концила који је у Никеји одредио основе вере нове религије хришћанства. Долазимо дакле, до очигледног закључка: хришћанска веровања и доктрине, које је наводно поставио Христ у Бесједи на гори, уопште не потичу из његовог времена, већ су настала најмање 100 година раније у јеврејској секти Есена, која је боравила у близини Мртвог мора; **санхедрински мудраци схватили су да су оваква учења самоубилачка и смртоносна; затим су преузели ову доктрину, прерадили је и дотерали до делатне вероисповести; на крају су је Јевреји, енергично и уз велику пропаганду (у којој су прави мајстори), промовисали и ширили међу Римљанима.** Списи, којима је ово веровање забележено и које се зове Нови завет, постепено су преправљани током следећих неколико векова. Саставили су их људи, нама данас непознати, али несумњиво јеврејског порекла. Да би тим списима дали мистични и са неба послан божански карактер, измислили су личност Исуса Христа, и тврдили да је он био син Божији. Положивши темеље за ову нову цркву, консолидовали су наставу моћ на Сабору у Никеји, где је нова црква учвршћена, а вера формализована и службено посвећена. Тако је, укратко, лансирана нова црква и нова религија Исуса Христа створена ни из чега. **Ниједан једини траг о личности Исусовој не може да се пронађе у аутентичној историји. Па ипак, ова обмана са Исусом Христом, сином Божијим – ова идеја, са свим својим самоубилачким доктринама, успела је врло брзо да велико Римско царство и велику белу цивилизацију претвори у рушевине.** Никада више Бела раса није успела да се ослободи јеврејске контроле. Никада више бели човек није успео да поврати управљање својим мишљењем, својом вером, својим финансијама, својом влашћу. До дана данашњег, бела раса није повратила контролу над сопственом судбином.

ПОГЛАВЉЕ БР. 17

Поглед изблиза на јудео-хришћанску подвалу

Испитали смо **Стари завет** и дошли до закључка да је он у основи, збирка прљавих прича о прљавим, ратнохушкачким Јеврејима, као што су Аврам, Јуда, Давид, Соломон и многи други. Пажљиво смо проучили и **Нови завет** и дошли до закључка да је и њега писала булумента Јевреја. И док је Стари завет коришћен као окупљајуће веровање ради уједињења јеврејске расе, откривамо да је Нови завет чинио управо супротно за Белу расу. Он је био осмишљен да збуни, смете, подели и дезинтегрише Белу расу, затрпавши је са толико трабуњања и лоших савета да је на крају остала огољена и без одбране пред разбојничким Јеврејима. У овом поглављу желим да подробније испитам јудео–хришћанску подвалу и укажем на њу како у Старом тако у Новом завету, пошто ове две књиге заједно сачињавају библију белог човека. Библија је основа његове религије, зване хришћанство и представља праву катастрофу за белог човека последњих 2000 година његове историје.

Последња ствар која је Белој раси неопходна ради опстанка јесте збирка лоших савета. Међутим, управо то хришћанска религија даје белом човеку – мноштво потпуно лоших и самоубилачких савета – савета који ће, уколико се следе, сасвим сигурно уништити оне који их пригрле. Хришћанство презире чињенице, презире доказе и резонување. Оно презире мислеће људе. Жели само верујуће овце. Оно види наивне будале. Каже се да је Христ рекао: "Док не постанете као деца, нећете ући у царство небеско". Оно жели да свакога сведе на једноставни статус детета, где ће га лако обманути и натерати да поверује у било шта. **Оно жели да Белу расу, која је креативна, продуктивна, херојска и енергична, сведе на ниво кротких, покорних будала којима се лако манипулише, које се лако контролишу и још лакше поробљавају.** Хришћанство је перфидна ментална клопка. Оно отима умове, чак и интелигентних људи. Када једном под своју контролу стави већину, прибегава и сили, уколико је потребно, како би сломило и уништило оне који још увек инсистирају на размишљању сопственом главом. Када је 1632. године, велики научник Галилеј изнео логичне доказе који су показивали да се Земља окреће око Сунца и да је и само Сунце делић огромног међузвезданог система, хришћанска црква се сместа подигла како би зауставила овај напредак у научном мишљењу. Следеће године, Галилеју је било наређено да дође у Рим, где га је испитивала Инквизиција. Био је понижен и натеран да, клечећи пред великом скупштином, оповргне своја открића. Ово је само један од хиљада случајева у којима је хришћанска религија употребила силу и терор како би умртвила и парализовала умове мислећих људи. Хришћанство почива на лажима. Оно је изградило

читаву мрежу лажи, које се настављају једна на другу. Једна лаж смењује другу, у бескрајном ланцу, све док обичан човек не постане толико збуњен и сметен масивношћу свега тога да, психички застрашен, прихвати цео вагон лажи као Божију непроменљиву истину. Ево једне од првих и најочигледнијих лажи – коју може да прозре чак и дете – а то је да је свака реч у библији незаменљива реч божија, записана баш онако како је Бог рекао и да ни словце није било промењено. Чак и најпростодушнијим људима очигледно је да се библија стално и увек изнова мењала. Тако, на пример, имамо Вулгату, издање библије за католике, верзију краља Џемса за хришћане фундаменталисте, редиговану стандардну верзију за модерније хришћане, а баш пре неколико дана у књижари сам купио Нову енглеску библију која све друге гура у запећак и библијске текстове доноси као много читљивију прозу. У енциклопедији сам пронашао да је библија била преведена са грчког на латински, са латинског на енглески, немачки и гомилу других језика. Из које год верзије да су потекли ови преводи, они су потпуно зависили од идеја и интерпретација преводилаца.

Штавише, енциклопедија нам каже да је библија у последњих 1000 година свог постојања претрпела више од 100.000 промена, али брже-боље апологетски додаје да су свега пет посто тих промена биле "значајне". Мени се чини да је значајна било каква промена "незаменљивих речи Божијих", а да 100.000 измена на свет доноси неку сасвим нову зверку, најблаже речено. Чак и да прихватимо цифру од 5%, то још увек значи да је 5000 битних промена учињено на 1000 страница библије. То, дакле, износи 95 такозваних "небитних" и пет значајних промена по страници. **Није потребно много мозга да би се закључило како је библија била трајно и значајно мењана, а да је тврдња како је она тобоже неизмењена реч Божија само једна велика лаж у целом ланцу лажи који иза ње следи.** И сама библија пуна је контрадикција и недоследности, при чему се чак и поједини њени делови супротстављају један другоме. Другим речима, библија се супротставља самој себи и од себе прави лажова. И не само то, цела прича је толико нелогична и немогућа, да ми је још као омладинцу пробудила у глави гомилу збуњујућих питања. Једно од првих било је: Зашто велики број људи, који је предобри и пун љубави Бог уз толико пажње и љубави створио, на крају одлазе у пакао? То је још увек добро питање, основно и фундаментално и ниједан проповедник, колико год се трудио и маколико напора уложио, није успео да на њега одговори. Када испитамо структуру целе приче, онако како је постављена у Старом завету, доћи ћемо до следећег, уколико смо довољно наивни да поверујемо јеврејским ауторима који су овај спис начинили: У почетку све беше пусто и Бог је очигледно плутао по тој празнини, немајући шта да ради, немајући о чему да мисли и немајући шта да види (није било осветлости). Пошто је тако био у стању привидне смрти милијардама и милијардама година, изненада, пре неких 6000 година, дошао је на идеју да створи небо и земљу. Не каже се да је створио и пакао, али очигледно да је то морао да учини у исто време, са идејом да некога у будућности тамо и стави. Пошто је то место у

које је већина људи предодређена да стигне, мора да је направио један изузетно велики пакао. Како било да било, шестог дана створио је човека по сопственом лику, благословио га и ставио у Еденски врт. Стичемо утисак да је првобитна Божја намера била да човек заувек остане да живи у Еденском врту. Међутим, догодила се чудна ствар. Адам и Ева нису провели у овом врту ни цео један дан, а већ су били намамљени у замку да поједу забрањено воће. Зашто је на првом месту, дрво било тамо, зашто је, затим, злочин јести његове плодове, зашто је Господ поставио тамо змију, која ће их охрабрити и убедити да поједу то воће и коначно, зашто добри господ Бог није Адаму и Еви дао довољно разума да могу да се одупру змији, никада ми нико није објаснио. У сваком случају, због овог "ужасног" злочина једења плода са тог одређеног дрвета, очигледно да је Бог сместа изменио план за целу људску расу, терају нас јеврејски писци да поверујемо. Био је љут на Адама и Еву због велике грешке и више није био Бог пун љубави и праштања, већ их је у бесу истерао из Едемског врта и проклео их да "зарађују хлеб у зноју лица свога". Због овог малог и безначајног инцидента, кажу нам, цела људска раса сада је оптерећена "првобитним грехом" Адама и Еве. Прича попут ове мора да изазове гомилу логичних питања...

Пошто, како нам је речено, Бог све зна, све види, познаје будућност као и прошлост, и како нам ни влас косе не опадне са главе, нити врабац полети са крова без његовог знања, како је могло да се догоди да није знао да ће Адам и Ева учинити баш оно што су учинили и да ће их Он сам протерати из Едемског врта? Мора бити да је све то знао и да је тако испланирао, чак и пре него што их је створио. Уколико је све то унапред знао, а ипак створио цео универзум, укључујући ту човечанство, онда Он не може избећи одговорност да је све баш на тај начин и замислио. На крају крајева, човечанство је креација Бога самога, који зна све, види све, зна шта ће бити у будућности. Уколико је испало да је човек такав кукавни грешник, онда морамо да претпоставимо да га је Бог таквим створио и да му је била намера да такав и буде. Умноживши се, наставља ова прича, човечанство је постало толико грешно да је Бог одлучио да читаво подави, са изузетком једне породице, а та породица беше Нојева. "Благи Бог, пун љубави", за кога нам рекоше да нас све воли, дао се на посао да подави све остале људе, као да су гомила бедних пацова. Ово се, према верзији библије коју ја имам (која на све ставља датуме), догодило 2348. пре Христа, у потоку који је трајао 40 дана и 40 ноћи. Према јеврејским ауторима, који су написали ову апсурдну причу, Ноје је, од Бога унапред упозорен, саградио једну барку и у њу укрцао по један пар од сваке врсте живих бића, "све звијери земаљске и све птице небеске и све што иде по земљи и све рибе морске". Када узмемо у обзир да на земљи постоји најмање 10 милиона врсти само инсеката, да не говоримо о броју рептила, птица, животиња и свега осталог, ова прича постаје мање уверљива од "Алисе у земљи чуда". Не постоји апсолутно никакав доказ да је цела земља била прекривена водом 1348. године пре Христа, али то уопште не узбуђује јеврејске писце овог списка, нити проповеднике који луњају унаоколо ширећи овакве тврдње. Египатска историја из тога времена не помиње

никакве поплаве. Како је све ово у супротности са доказима што нам их пружа природа која се простире око нас! Када погледамо на Велики кањон, на пример, који је милионима година дубио своје канале, када погледамо на глечере који су ту хиљадама година, када погледамо развој различитих врста као што су коњи, мастодонти или тигра са сабљастим зубима или скорији историјски пример самога човека, који сеже далеко иза 2348. године пре Христа, морамо заиста да напустимо разум и постанемо наивни као деца како бисмо поверовали у овакве бесмислице. Прича, међутим, иде даље. Ускоро се на сцени појављују Аврам, Исак и Јаков, патријарси јеврејске расе. Према причама које су сами испричали, ови људи били су гомила морално распуштених особа, што можемо прочитати у претходним поглављима. Али, према јеврејским писцима, Бог је показао изузетну наклоност према овој групи, дајући великодушна, далекосежна и веома издашна обећања њима и њиховом потомству. Направио је посебан љубавни арамман са њима. Јевреји отуда тврде да имају специјалну погодбу са Богом, да су изабрани народ и да имају отворен пут ка самом Богу. Једна од главних јеврејских организација је Б'наи Б'рит, што у преводу значи "синови погодбе" (или синови завета). Овде се поново поставља питање зашто би Господ, који би требало да буде толико праведан и мудар, направио посебан уговор са групом тако перфидних кољача, ниткова, ратних хишкача, подводача и проституки као што су, на пример, Аврам и Сара?

То је дивна прича за Јевреје, али прилично глупа прича за нас Нејевреје да бисмо је укључили у нашу религију. За сада смо утврдили да је Бог направио велику грешку са Адамом и Евом и да их је протерао из Едемског врта. Њихово потомство се очигледно показало лошим, па је покушавао да ову другу грешку исправи тако што их је све, осим једне породице, подавио. Евидентно да је и то био слаб избор, јер се и Нојев пород показао тако лошим да је Господ решио да поново мора да се учини нешто драстично, а да то не буде други потоп. Пошто је човечанство било толико лоше, зло и грешно, одлучио је да учини нешто заиста значајно. У другом делу библије (а то је Нови завет) каже се да се Дух Свети спустио на Девицу Марију и да је она остала трудна. Носила је "Јединог Божијег сина" који је требало да спасе човечанство од страшне судбине, а то је, евидентно, одлазак у пакао. Ово је, наравно, смешна и фантастична прича. Веровати да је овај моћни Творац, који је могао да створи земљу, сунце, млечни пут и галаксије удаљене милијардама светлосних година, универзум толико велики да је земља у њему само проста честица, а човек на њој само атом, да је, дакле, једно такво натприродно биће спало на идеју да има однос са земаљским створењем, које је при томе Јеврејка, па још и удата... И све то да би могла да му одгаји сина само зато да би га разапели на крст. Ово је толико невероватно, натегнуто и идиотски да се човек понекад запита о менталном здрављу људске расе као целине. У сваком случају, прича је онаква каквом су је поставили јеврејски писци, нама непознати, а стотине милиона људи су довољно наивни да је прогутају.

И сама идеја, по којој је "он умро ради наших греха", није сасвим разумна. То је као када би гомила црнчуга починила неколико убистава, крађа и злочина, порушила и спалила град Детроит до темеља, а ви онда узели једног исправног белог грађанина, понижавали га, плували на њега, разапели на крст, а онда га проболи копљем са бока, како би му крв истекла и све то како би се "окајали греси" црнчуга који су те злочине починили. Каква је то правда? Како би то окајало њихове грехе? Како би то била лекција за црнчуге, на било који начин? Цела ова прича о томе да је "Он умро ради наших греха" смешна је и идиотска, отприлике као и пример који сам вам навео. У сваком случају, када се осврнемо уназад, сада, неких 2000 година касније, никако не можемо да кажемо да је овај чудни, понижавајући Божији акт, почињен са намером да се "спасе човечанство", имао дејства. И можемо да упишемо још једну рецку у колони неуспелих и пропалих дела Божијих.

Изгледа да је наш творац, кроз целу библијску причу, посртао од једне тешке грешке до друге, а чини се да ниједан програм није испуњавао онако како је требало. Када упоредимо ово са реалним светом и истинским Законом Природе, наше очи и уши покажу нам колико је све то у супротности са здравим разумом. Потпуно је незамисливо да би иједан закон природе икада могао да се обори, да не делује или да буде у супротности са неким другим природним законом. Не знамо ни за један пример суспендовања закона гравитације, светлосних закона, закона електрицитета или магнетизма, нити знамо да је било који од ових закона био у супротности са неким другим или да није деловао. Природни закони се, у ствари, одвијају непромењено, без престанка и без изузетка, од памтивека и несумњиво ће тако и наставити кроз целу вечност. У сваком случају, употребимо ли само грам здравог разума или интелигенције којом нас је природа тако великодушно обдарила, не можемо а да не дођемо до закључка да Христово појављивање на земљи и његово разапињање на крст нису учинили икакво велико чудо за човечанство. Упадљива је контрадикција, која се овде појављује, да су **Јевреји** (који су написали Стари завет) **потурили ову причу само Белој раси**, а да јеврејска раса, која је тобоже од Бога изабрана, никада није веровала у ову бајку за кокошке и волове, нити је икада веровала у Христа. Запитајте неког проповедника да вам објасни ову контрадикцију, па ћете добити сат времена испразне, бесмислене приче. Пред нама се појављује још једна контрадикција која боде очи. Зашто, наиме, Исус, који је син Божији и који је умро на крсту ради "спасења човечанства" није успео да убеди Јевреје, који су, узгред буду речено, "одабрани народ Божији"? У целој тој ствари нема никаквог смисла. И још даље, у првом поглављу Јеванђеља по Матеју, јасно се види да је Исус био директни потомак Аврама, Исака и Јакова, преко оних ратних подстрекача, Давида и Соломона, па право преко свог оца Јосифа. Каже се (Јеванђеље по Луки 2:21) да је Христ био обрезани Јеврејин: "И кад се наврши осам дана да обрежу дијете, надјенуше му име Исус". У Новом завету, дакле, каже се да је Христ био Јеврејин и друго да је био син Јосифа који је био директни потомак у дугом низу који води од Аврама, Исака и Јакова. У исто време каже нам

се, међутим, да је био и син Божији. А уз све то, у ову причу не верује "изабрани народ Божији". Прилично контрадикторна и понешто смешна прича, најблаже речено. Бели човек је, дакле, оседлан религијом која се у првом свом делу највише бави Јеврејима и Божјим залуђивањем око ове перфидне, паразитске расе. У другом делу, пак, Бог оплођава удату јеврејску жену која добија дете, наводно сина Божијег, али у исто време он је и син Јосифа, дрводеље и, по мушкој линији, вуче лозу од Аврама, Исака и Јакова. Имамо затим ситуацију где сами Јевреји не верују у други део ове приче, односно, Нови завет, али концентрисаним напором који је трајао око 300 година, успевају да убеди белу римску цивилизацију да то треба да буде њихова нова религија. И бели човек је насео. Колико глуп може човек бити? Проповедници и мисионари направиће велику буку око тога како нам је Христ дао "вечни живот". Зато морамо бити вечно и заувек захвални због овог великодушног дара. То је, опет, у супротности са оним што видимо у Природи. Не знамо ни за једну врсту или индивидуу којој је био дат "вечни живот", било када и било где, не постоји ниједан делић доказа који би подупро овакву бесмислицу. Већина биљака живи свега једну сезону, произведе семе и увене, да би следећа геенрација никла већ почетком наредног пролећа. Већина сисара, као што су јелени, зечеви, којоти итд., живе свега једну, две или највише шест година у просеку, а затим умру. **Током живота они произведу довољно потомства да би њихова врста наставила да постоји. Нема никаквих доказа да је са човеком другачије.**

Уосталом, ко каже да бисмо ми желели вечни живот, чак и када бисмо могли да бирамо, поготово уколико би нас чекао страшни, мучитељски пакао, а ми не бисмо могли да одредимо време трајања нашег мучења. А чак и да постоји такво место као што је рај, и ко каже да бисмо нешто посебно волели да заувек свирамо харфу и хвалимо Господа? Чини ми се да би таква милост била смртно досадна већ после релативно кратког времена. А пошто нам Библија каже да ће већина нас, у сваком случају, отићи у пакао (негде око 99%), шта је то онда тако дивно код вечног живота? Одговор је наравно, ништа. **Све је то једна велика јеврејска превара.** Нема ниједног јединог доказа који би ту причу подржао. Она је супротна свим догађајима којима смо били сведоци у Природи. И ово можемо слободно приписати једној од јеврејских мрежи лажи. Када дође време да се умови жртава застрашују и тероришу злокобним, страшним карактеристикама пакла, детаљи су брутални и жестоки. Велики Бог, "пун љубави", који нас је све створио, очигледно је од почетка планирао да 99% свих нас пошаље у собе за мучење, где бисмо заувек били мучени пламеновима огњева, а одакле нема бекства. Када се, међутим, дође до краја, детаља уопште нема, а опис је прилично магловит, ако се изузме опис да је прекривен златом, драгим камењем и сличним стварима. Очигледно да ће наша главна преокупација бити хваљење Господа. Не могу да замислим ништа досадније и безбожније од огромног стада заробљених лица која се дању и ноћу моле свом Господару. Како је то тирански! Библија нам непрестано понавља да треба да будемо кротки, без таштине, и да је сваки понос који

бисмо могли осетити грешан. Али, колико немерљиво је ташт наш наводни Творац? Ево њега како ствара огромно стадо, заробљену публику која ће провести неколико наредних милиона година не радећи практично ништа сем мрмљања хвале у част Господа. Уколико је ово божански атрибут, онда се он потпуно супротставља свим другим вредностима које се проповедају у библији. Са друге стране, тамо се приказују анђели који свирају у некакву харфу, ваљда. Да будем искрен, свирање харфе ми се никад није ни допадало. Да је то толико очаравајуће, вероватно бих пробао раније. Не видим баш много људи који су очарани свирањем харфе. Дакле, шта још може да се ради у Рају? Да ли тамо једемо? Да ли носимо одећу? Да ли спавамо? Да ли смо саздани од материје? Или смо гомила духова која плута по етру? Имамо ли крила? Једини одговор је да о овим стварима ништа не знамо. Све је веома мутно, замагљено и нејасно. И где се само налази тај дивни рај? На чија смо врата, наводно, принуђени да куцамо? Је ли он 1000 миља далеко? Или је близу Сунца? Да ли је у овој галаксији? Има ли га заиста? И поново су одговори бледи и нејасни. Наводи се да је Исус рекао: "Небо и земља ће проћи, али моја реч неће проћи никада". Треба ли да разумемо да је рај само привремен? Неки кажу да постоји други рај. Но, је ли и он само привремен, или није? Све је врло мистериозно, мутно и нестално. До нас је, преко стотину руку, дошла другоразредна јерес која је била ревидирана, преписивана и крпљена сто хиљада пута и ми сада треба да је прихватимо као некакву Јеванђељску истину. Чини ми се да би Бог морао јасније истаћи разлику између чињења добра и чињења зла, пошто то у овом случају значи разлику између вечног живота и вечне паклене ватре. Уколико бих унајмио човека и дао му алтернативу да ће, уколико учини исправну ствар, бити награђен са милион долара, а ако учини погрешну ствар убијен, најмање што бих могао да учиним било би да му кристално јасно представим шта сме да учини, а шта не. Слично томе, ако уопште има неке вредности у ономе што библија каже (а нема), онда **Бог сасвим сигурно не би смео да нас збуњује хиљадама различитих религија, исламом, јудаизмом, мормонизмом, конфучијанизмом, хришћанством и гомилом мањих вера.** И сасвим извесно не би смео да хришћанску веру подели на много различитих грана као што су католичка, унитарнијанска, методистичка и која све не, а које се међусобно оптужују и дискредитију. Чак и да желите да чините исправну ствар, ко је на правом путу? Мухамеданци? Јевреји, који не верују у хришћанство? Како уопште можете разабрати, из ове конфузије, шта је право, а шта не? **Цела ова гомила ђубрета јадно пропада. Враћамо се разуму. Удахнемо мало чистог, свежег ваздуха и враћамо се законима природе који су стварни, који су у хармонији, који су вечни. Сва истина и све знање потичу од нашег посматрања природних закона.** Питање, које ће ови, "поново рођени" хришћани покушати да нам натуре је следеће: "Како објашњавате универзум који је свуда око вас? Неко је морао све то да створи". Да су мало софистициранији философи, то питање требало би да гласи овако: "Мора да постоји неки праузрок – а тај праузрок је Бог." Ово је неуверљиво нагађање и најнесигурнија претпоставка. Штавише, немамо никаквих доказа да ова претпоставка има икакву основу у чињеницама. Не знамо ништа друго

сем да је универзум одувек био овде и да ће и у будућности бити овде. И док се призори природе вечно мењају, ипак су увек исти, а сами закони природе нису се никада мењали. Они су вечни. Ми чак ни термин "време" не познајемо, осим када је у вези са кретањем планета или неког другог објекта. Може се расправљати веома успешно о томе да ли је универзум увек постојао, као и о томе да ли је Бог одувек био овде. Као одговор на аргумент да је неко морао све ово да створи, може се исто тако рећи да је неко морао да створи и Бога, на првом месту. Разумно је претпоставити да универзум, који се стално мења, није могао изненада постати ни из чега, баш као што ни Творац није могао постати из ништавила. Има много истине у тврдњама да је неко морао прво да створи Бога, као и тврдњи да је неко морао прво да створи универзум.

Остаје нам, дакле, само оно што је очигледно. Одговор је, једноставно, да ми не знамо како је све то почело, ако је икада и било почетка. Универзум је, бар колико ми знамо, одувек био овде. Што се тиче мистерија око Бога, или богова, ми немамо никаквих доказа и не знамо ништа. Једино можемо наводити хиљаде митова, прича и бајки о боговима, богињама, духовима и анђелима, ђаволима и вилама, утварама и гремлинима, али то нису никакви докази, већ плод бујне људске маште. **Подлећи хришћанској филозофији значи одати се кукавичком одласку из реалности, побећи у свет фантазија, Алисе у земљи чуда, уништити размишљање и здрав разум. Понављамо, хришћанство презире чињенице, доказе и размишљање. Хришћанство презире логику.** Постати хришћанин, значи подлећи јеврејским манипулацијама које изопачавају ум. "Поново рођени" хришћанин је изопачен. Његови инстинкти су изобличени, његов ум растројен, а целокупни поглед на свет, секс и одржање сопствене врсте изопачен је од оног чиме га је обдарила природа. Он постаје уништитељ сопствене расе. Иако је питање уласка у хришћанство ствар нивоа образовања, а веома мало људи Беле расе га схватају озбиљно, ипак сви пасивно пристају на његову доминацију у обликовању нас самих и нашег друштва. То је веома значајан уступак који има катастрофалне последице на културу, власт и свеукупни изглед Беле расе последњих 2000 година. И ту лежи дилема белог човека. У политици, у пословима, у рату, и у свим другим акцијама које предузима, он користи инстинкте и здрав разум којим га је природа тако богато обдарила. Он поступа по законима самоодржања, законима природе и по онима који су проистекли из његовог сопственог искуства. А затим недељом одлази у цркву где се његовим мозгом манипулише како би се одрекао здравог разума. Одлази у орбиту једног нереалног, небулозног света. Мозак као да му направи неки прескок и он испада из колотечине стварности. Излази збуњен, свест му је напола померена а мозак у тамници, да би се већ у понедељак сукобио са проблемима света. Остаје разапет у средини, између два неспојива света – света ралности и непостојећег света који су прописали јеврејски писци незнатних имена. Ум му је парализован страхом од пакла, ватрених јама и соба за мучење које је добри, милостиви, пун љубави, узвишени (јеврејски) Бог наменио за 99% својих "вољених"

жртава. На овом месту можемо поставити и следеће питање: када је Бог "у својој премудрости" створио пакао и ђавола? Да ли је то било првог дана, када је створио небо и земљу? Да ли је и Христ, један од Светог тројства, "који је одувек био" и који је несумњиво постојао у време када је пакао створен, да ли је и он учествовао у осмишљавању и стварању пакла? Да ли је Бог, пошто зна све, види све, како упрошлости тако и у будућности, планирао да пошаље сва та људска бића, која је сам створио, у пакао, како би могао да их мучи када то пожели?

Када се боље позабавимо ђаволом, онда треба да увидимо да је све то био само један инцидент и да га је Бог створио као анђела, али да је он касније "пао". И као резултат овог неразјашњеног, малог инцидента, сада имамо озбиљног противника, на другој страни од Бога, који се такмичи у игри мачке и миша, како би више нас, несрећних пиона, сатерао са своје стране оградe, него што то Бог може да учини. По причи која нам је испричана, Бог очајнички покушава да нас спасе како бисмо отишли у рај, али је ђаво мудрији, покваренији и успешнији у завођењу људи, који одлазе у пакао. Очигледно је да Бог губи, а да "инцидент" побеђује. Каква је то бесмислена и смешна ситуација! Терају нас да поверујемо да је Бог непогрешив, свезнајући и да нам длака са главе не може фалити кад он преузме ствари у своје руке, а ипак, изгледа да је омануо у главним стварима и то на нашу, људску штету. Прво су Адам и Ева погрешили већ првог дана и упали у замку коју им је Бог, очигледно, поставио. Друго, морао је да подави милионе потомака, који су се касније појавили, све сем једне породице. После су се сви покварили. Ова смешна прича иде још даље и каже нам да је Бог подарио сина удатој Јеврејки која се звала Марија и да је тог свог сина касније разапео на крст, на коме је овај искрварио зато да би спасао нас, бедне грешнике, од одласка у пакао. **Међутим, после 2000 година, све је, очигледно, опет прошло наопако, пошто данас у хришћанство верује мање људи него икада, а Јевреји и комунисти преузимају свет.** Но, у сваком случају, каже се да постоји овај свезнајући, непогрешиви Бог, који је пуком грешком створио ђавола уместо анђела. Тај ђаво је сада његов жестоки такмац и према библијској причи однеће победу у овој игри, нагомилавши више људских бића у "свој" пакао (који је иначе створио Бог) него што би првобитни Творац могао да спасе за свој рај. Можете ли се сетити ичега смешнијег? Баш као што је један познати генерал изјавио неком приликом, **"човек који поверује у овакву воловску причу, вероваће у било шта"**. Како било да било, библија је написана и стотине милиона припадника Беле расе потчињавају јој се, као да у позадини стоји још неки мотив сем ове глупе приче. И заиста, он постоји. Одговор постаје очигледан када прогледамо: а) ко је написао како Стари тако и Нови завет и, б) ко је од тога имао користи? Сматрамо да су оба написана од стране групе лукавих Јевреја, јер тада цела опака завера почиње да добија смисао. Већ смо говорили о издајничкој и завереничкој природи јеврејске расе током хиљада година. Говорили смо о њиховој историји и о томе како су се, због рушења Јерусалима, обрушили на Римљане, али не снагом оружја већ издајом, преваром и лажима. Утуривши, некада

поносној и моћној империји, самоубилачку хришћанску религију, они су уништили Рим. Сви знамо да је после пада Рима **уследио хиљадугодишњи период мрачног Средњег века, током кога се Бела раса ваљала у незнању, беди и празноверицама.** Знамо и то да је у моменту када се Бела раса делимично ослободила овог изопаченог ума (током Ренесансе) **Јеврејин опет био ту у средишту збивања да контролише финансије, власт и веру белог човека.** Познато је да су Римљани, који су створили највећу цивилизацију античких а могуће и свих времена, били апсолутно доминантни, без конкуренције, у ондашњем свету. Јасно је да је то била једна од најлепших манифестација енергије и стваралачких карактеристика Беле расе. Свесни смо и тога да се ова, једном поносна и велика раса, приклонила перфидном и издајничком хришћанском учењу и да више никада после тога није била иста, као и да Бела раса више никада није била господар своје судбине. **Паразитски Јеврејин од тада управља светом!** Одговор је, дакле, очигледан: хришћанство је било, а и данас је, моћно оружје у рукама лажљиве, завереничке јеврејске расе, којим се побеђује, разара и уништава велика Бела раса. Оно се данас, више него икада раније користи за прљање и убрзано срзавање белог човека **како би што потпуније и што трајније био поробљен, као послушна и понизна, а ипак продуктивна, теглећа марва за паразитског Јеврејина.** Укратко: **Јеврејин је измислио хришћанство, наметнуо га Белој раси у намери да је претвори у савршене Гоје, што је његов израз за послушну људску стоку.** Да, то је мој заључак и моја пресуда. То је једини закључак који има неког смисла. Последњи је час за белог човека да има своју религију, ону која је образложена од стране белог човека и која је начињена ради опстанка, ширења и напретка Беле расе. Крајњи циљ ове књиге је да положи темеље за такву веру.

ПОГЛАВЉЕ БР. 18

Талмуд

Права есенција јеврејске вере није Стари завет, као такав, нити Петокњижје, односно Пет књига Мојсијевих, зато што су оне везане за Стари завет. Још једном, он је само делимична обмана и димна завеса за њихов прави програм. Када јеврејски дечаци и девојчице напуне тринаест година, не добијају Стари завет у коме би потражили савет, јер су до тог времена већ завршили помно проучавање и прошли cure индоктринације талмудом. **Он је њихова библија.** Јевреји тврде да је Мојсије, када је од Бога примио писани закон на каменим таблицама, на планини Синај, у исто време добио и његово усмено објашњење, тј. "усмени закон". Они кажу да је то разлог због кога се Мојсије толико дуго задржао на планини, јер је писани закон могао да прими за један дан. Без обзира што све ово поново представља гомилу фантазија и јеврејских измишљотина, ипак је значајно видети њихово објашњење сопствене религије.

У наставку се каже да је Мојсије пренео овај усмени закон Јошуи; Јошуа га је касније пренео седамдесеторици мудраца; ови мудраци пренели су га пророцима, а пророци Великој синагоги. Јевреји тврде да је он касније преношен извесним рабинима, све док више није било могуће задржати га у таквом облику, па је тада записан. Ово је, поново, мистичко објашњење порекла њихове свете вере. Наравно, оно није засновано на било каквим чињеницама. Као и остало у њихове измишљеној историји и ово представља чист мит. Веома је сумњиво да ли су личности попут Мојсија и Јошуе уопште постојале. Ипак, враћајући се историјским изворима, сазнајемо да су, пре наступања хришћанства, у Палестини постојале школе у којима се проучавала "света" јеврејска књижевност. Коментари доктора права били су бележени на таблицама и листићима, као помоћ меморији, и збирка тих записа оформила је почетак талмуда.

Одавде па надаље иде дуга историја компилација и раста талмуда до данашњег изгледа. Не желим да трошим простор и да се удубљујем у компликоване махинације које су се вршиле да би се дошло до данашњег огромног броја томова. **Довољно је рећи да је Мишна основа и најважнији део целог талмуда. Ову књигу прихватају сви Јевреји и она је призната као њихов аутентични законик.** Протоком времена растао је број интерпретација овог законика, а расправе и одлуке стручњака за право су записиване. Ови записи, који представљају још један део талмуда, зову се Гемара. **Ова два дела, дакле Мишна, која служи као текст**

законика и Гемара, која представља анализу и тумачењу тих законика, сачињавају јеврејски талмуд. До 500. године наше ере талмуд је, мање више, сакупљен у данашњи облик. Чак и у то време постојала су два главна талмуда која су Јевреји користили. Један је био Палестински талмуд, а други Вавилонски талмуд, од којих је овај потоњи био исцрпнији. Талмуд није сакупила једна особа, већ је он дело многих проминентних јеврејских лидера који су на њему радили много, много година. Вавилонски талмуд данас прихвата већина Јевреја, мада не сви. Када говоримо о талмуду о овом поглављу, мислимо у основи на Вавилонски талмуд.

Тако Мишна, Гемара, Тосефат и Мајмонидесов Хамишнајот, сакупљени заједно, чине обимно дело звано талмуд. Талмуд се састоји од укупно 63 књиге са 525 поглавља. Ово огромно књижевно дело на својим страницама садржи пуно гадости и ђубрета који су уткани у основна јеврејска учења. **Талмуд даје правац за уништавање нејеврејских народа. Он поставља историјски циљ: јеврејску контролу над светом и његовим богатствима и поробљавање свих народа.** У основи, он садржи јеврејске законе о њиховим међусобним односима, а такође и законе за односе Јевреја према Нејеврејима. Талмуд такође садржи и детаљне савете о употреби воћа, семења, биљака, дрвећа, итд. Још детаљније говори о јеврејским празницима, односно, када треба да почну, када да се заврше и како да се славе. Садржи и позамашну количину закона који се баве питањима брака, одбацивања жена, њиховим дужностима, односима, болестима и многим другим делатностима на овом пољу. Област коју он покрива готово је неограничена. Залази у казне и компезације за учињену штету. Нашироко говори о жртвовању, светим ритуалима и верским празницима. Такође се детаљно бави прочишћењима, до најситнијих детаља. Талмуд се, затим, врло темељито бави законима. Говори о законима који се тичу куповине и продаје, земљопоседништва и трговине. Залази у судове и њихове процедуре, као и у казне за највеће злочине. Бави се, исто тако, и разним врстама заклетви и њиховим кршењима. Садржи у себи збирку традиционалних закона и одлука сакупљених на основу сведочења њихових истакнутих научника и јеврејских учитеља.

И тако се књига шири и шири. Једва да постоји тема која није обухваћена, бар што се тиче живота Јевреја. Већина тога је тривијална, а највећи део је смртно досадан. **Па ипак, кроз цео талмуд провлачи се основна философија и вера самог Јеврејина, која га чини тако опасним паразитом за свако друштво у које продре.** Није ми циљ да потрошим превише времена на обиље детаља усађених у бројне књиге талмуда. Довољно је рећи да су Јевреји одувек ово дело сматрали светим. **Увек су га држали, а држе га и данас, важнијим од такозваног Светог писма.** Сам талмуд то веома јасно показује. У једном његовом делу се каже: "Они који се посвете читању библије исказују извесну врлину, али не велику; они који проучавају Мишну показују врлину због које ће бити награђени; они, међутим, који на себе узму да проучавају Гемару, исказују највећу врлину."

У другом једном одељку талмуда каже се: "Свето писмо је као вода, Мишна је као вино а Гемара као ароматично вино." Оно што следи је добро познато и високо хваљено мишљење у рабинским списима: "Сине мој, обрати пажњу на речи списа више но на речи закона." Другим речима, младом Јеврејину, који се припрема да преузме своју улогу у јеврејској светској завери, стално се понавља да мора да обрати пажњу на учења талмуда више него на писани закон Старог завета. Иако су у обе ове књиге изложене основне њихове вере, превладава талмуд и он је важнији.

Широм целог талмуда употребљава се реч "Гоји", која служи да означи Нејевреје, а посебно беле Нејевреје и Римљане. То је погрдни назив и значи стока, односно животиња, а у множини гласи "Гојим". **Од најранијег детињства, Јевреји се уче да је Нејеврејин, сваки Нејеврејин, животиња и да га треба третирати као стоку.** Кроз цело учење талмуда проткана је идеја о непријатељству и мржњи према Гојима. Иако талмуд није био у потпуности сакупљен до 500 г. наше ере, већи део је написан пре хришћанске ере, када је Рим био на врхунцу. Политика паразитских Јевреја је, од давнина, била изливање најжешће мржње против владајуће и доминантне структуре беле моћи. Због тога не изненађује што је већина мржње, садржана у талмуду, уперена директно против Рима. Када је Вавилон био на врхунцу, њихова најотровнија мржња била је уперена према Вавилону. Пошто су уништили Вавилон, мржња се окренула против Рима. Као и увек, Јевреји су извршили инвазију и расули се широм богатог и продуктивног белог друштва. Затим су почели да вриште о прогонима. Назвали су Римљане тиранима. Тврдили су да Римљани држе у заробљеништву децу Израиља. Фанатично су опомињали сународнике да ће се само уништењем Рима Јевреји ослободити, како су говорили, четвртог ропства. Стога су захтевали да сваки Јеврејин буде обавезан да учини све што може како би се уништило то нечастиво царство Едомита (Римљана), које влада светом. **Пошто, међутим, није увек и свуда могуће извести истребљење Гоја, талмуд заповеда да се нападају на сваки могући начин и да се тако, слабљењем њихове моћи, помогне коначно уништење. Где год је то могуће, Јеврејин треба да убија Гоје и то без милости, каже талмуд.** Њихова мржња према Риму нема границе. Кажу да царство чији је главни град Рим Јевреји треба највише да мрзе. Називају га царством Есава, Едомита, царством гордости, злим царством, нечастивим Римом. Турско царство зову царством Исмаелићана и њега не желе да униште. Римско царство, међутим, мора бити уништено, јер када пропадне покварени Рим, доћи ће спасење и слобода изабраном народу Божијем, каже талмуд. **И као што сви знамо, они су били ти који су и уништили Рим. Оружје, које је коришћено, је самоубилачко хришћанско учење које су Јевреји наметнули белој римској цивилизацији.**

Талмуд даље каже: "Одмах пошто Рим буде уништен, ми ћемо се искупити." Преведено са јеврејског жаргона то значи да ће они, чим Рим буде уништен, постати врховни господари. Историја показује да после јеврејског разарања Рима, бели човек више никада није успео да поврати контролу над својом судбином. Уништење Рима, наравно, није био ни у ком случају, крај јеврејског програма. Јеврејин, будући да припада изабраном народу и да је обрезао, поседује толико дигнитета да му чак ни анђели нису равни, каже талмуд. Штавише, сматра се да је готово једнак Богу. "Онај ко удари Израелићанина", каже рабин Ханина, "као да је ошамарио у лице самог узвишеног Бога". Јеврејин се увек сматра добрим, упркос неограниченим греховима које може да почини; ти греси не могу да га испрљају, као што ни прашина не може да испрља језгро ораха, већ само пада по његовој љусци. На Јеврејина се увек гледа као на човека; цео свет је његов и све ствари треба да му служе, а посебно "животиње које имају људски облик".

У законским стварима "Гој или слуга нису у стању да буду сведоци". Даље, Јеврејин може да лаже и криво се закуне како би се осудио Гој. О овоме талмуд каже следеће: "Наше је учење овако: када Јеврејин и Гој дођу на суд, ослободи Јеврејина, ако можеш, према законима Израиља. Ако Гој победи, кажи му да наши закони тако захтевају. Ако, међутим, Јеврејин може да буде ослобођен према нејеврејским законима, ослободи га и кажи да је то по нашим законима. Ако ово не може да се учини, настави бездушно против Гоја, као што рабин Ишмаел саветује". У сваком случају, рат против Гоја не престаје. Цитирају "Изреке" 24:6, "По мудрому савету ратоваћете против њих", а талмуд онда поставља питање – каквом врстом рата? "Врстом рата каквом се сваки син човечији мора борити против својих непријатеља, оном што је Јаков користио против Исава – **обманом и преваром, кад год је то могуће**. Против њих се мора борити без престанка, док се не успостави прави поредак. (За Јевреје успостављање правог поретка значи њихову тиранију над осталим светом). Тако са задовољством кажем да ћемо се ослободити и владати над њима". Толико о цитатима из талмуда. Већ самом својом дужином он, од очију Гоја, крије најзлобнији и најосетљивији материјал. Тек је дугачким и интезивним проучавањем јеврејских учења откривен смртоносни програм у целини. Није ми намера да макар и делимично дам преглед огромног броја томова велике дужине. Довољно је рећи да је то **детаљни програм за уједињавање Јевреја под законским прописима и дугорочан програм за уништење Беле расе**. Коначни циљ је потпуно уништење Нејевреја и владавина над јеврејским светом у коме им је Бела раса најомрзнутији непријатељ. Још ћу говорити о садржају талмуда детаљније, у поглављу о Протоколима сионских мудраца. Пошто Протоколи јасније и прецизније износе суштину талмуда, њима ће бити посвећено више простора.

У резимеу, независно од овога што сам изнео о талмуду, треба рећи да Протоколи и Комунистички манифест сасвим добро покривају цео простор јеврејског програма за поробљавање света. **Протоколи и Комунистички манифест нису ништа друго до прочишћена учења талмуда.** Талмуд је дошао први и он је, по себи, врховни јеврејски план који засењује све остале јеврејске књиге.

ПОГЛАВЉЕ БР. 19

Протоколи сионских мудраца

Претходно сам већ рекао да су Јевреји написали пет кључних књига које су имале огроман значај у њиховом програму за уништење Беле расе. Прве две биле су Стари завет и Нови завет. Трећа је био талмуд. Четврта су Протоколи сионских мудраца. **Протоколи су несумњиво најсмртоноснији, најзлокобнији и најдијаболничнији програм за подјармљивање и уништавање човечанства који је икада сачињен од стране колективних болесних умова Јевреја.** Протоколи представљају тајни програм унутрашњег круга моћних јеврејских управљача, који владају светом. **Сматра се да је тај круг моћних управљача, састављен од приближно 300 људи, искључиво Јевреја, који се међусобно познају, али су непознати остатку света.** Они су, такође, непознати и јеврејским следбеницима, чију подршку захтевају и чију подршку уживају. Ти мудраци, врховни нервни центар јеврејске диктатуре, вековима уназад су узурпирали у своје руке светску моћ. Они су исто тако и владајуће тело Кехиле и јеврејске расе. Програм који је постављен у Протоколима је веома сажет и опире се скраћивању, зато што сам представља скраћени приказ тајних програма које су Јевреји исплели у обимним томовима талмуда. Њихов програм је дестиловани отров садржан у Марковом Капиталу и у Комунистичком манифесту. Он је и продужетак философије дате у Старом и Новом завету јеврејске библије. Међутим, док је Стари завет намењен Јеврејима уопште, а Нови завет специјално састављен да збуни и упропасти Нејевреје, дотле су Протоколи тајна компилација. Ни у ком случају нису требале да их виде очи Нејевреја. Чак ни јеврејско чланство, у најширем обиму, није требало да зна тачне детаље онога што је руководство имало на уму.

Чињеница да су Протоколи сада доступни Нејеврејима – а посебно Белој раси – јесте један од најважнијих догађаја у историји. Њих је први објавио професор Сергеј Нилус, свештеник Руске православне цркве. Он је објавио прво издање на руском језику, 1905. У уводу је написао да му је рукопис дао један пријатељ који је јемчио да је то тачан превод оригиналног документа, што га је извесна жена украла од веома утицајног масона високог ранга, на крају састанка "иницираних" у Француској, "том гнезду јеврејско-масонске завере". Професор Нилус додао је да Протоколи нису стенограм са састанка, већ извештај у коме један део очигледно недостаје, а који је сачинила нека моћна особа унутар јеврејске завере. Сергеј Нилус објавио је протоколе у форми књиге, у Русији 1905. г. Примерак ове књиге налази се у Британском музеју и носу датум 10. август 1906., када је тамо доспео. Објављивање ове књиге представљало је веома озбиљан ударац јеврејској завери, а **Адолф Хитлер**

је рекао да се, када ова књига постане заједничко добро нације, јеврејски планови могу сматрати пропалим. То нам показује колико је важан овај документ. Јевреји су то схватили, па су сви примерци, за које се знало да постоје у Русији, уништени за време владе Керенског, одмах после револуције, док је у совјетској Русији свакога ко је поседовао ову књигу чекала смртна казна. **Веома је препоручљиво да сваки бели мушкарац и свака бела жена проуче овај жестоки, смртоносни документ и увере се у његову истинитост, тако да боље разумеју јеврејску заверу.** Наравно, Јевреји стално вриште како су Протоколи фалсификат. Али, не кажу фалсификат чега, пошто фалсификат подразумева да постоји оригинални текст који је кривотворен. У сваком случају, јеврејски програм подривања и освајања света следио је овај план толико верно да историјски догађаји говоре сами за себе. Они су најбољи доказ да су Протоколи оригинални.

Господин Хенри Форд, у интервјуу објављеном у »New York World-u«, 17. фебруара 1921., убедљиво је поставио ствари око случаја Сергеја Нилуса: "Једино што желим да кажем о Протоколима јесте да се они поклапају са оним што се догађа. Они су 16 година стари и до сада су се поклапали са светском ситуацијом. Поклапају се и данас." Више од 50 година је прошло од како је г. Хенри Форд дао ову изјаву. Данас можемо својим очима да видимо какав је свет постао у међувремену. Ми смо у стању да још боље сагледамо потврду програма садржаног у Протоколима. **Практично цео свет је сада под јеврејском контролом, а толико тога од смртоносног програма се остварило пред нашим очима да човек мора бити или јеврејски агент или комплетни идиот па да порекне аутентичност Протокола сионских мудраца.** У међувремену, Јевреји су стално порицали оригиналност Протокола. Штавише, оформили су и Сенатски комитет који их је испитао и објавио да су фалсификат. Наравно, ово је учињено под вођством јеврејских сенатора, као што су Цевитс и други, и уз добру подршку пројеврејских лакеја. У сваком случају, тврдња Јевреја да су Протоколи фалсификат и чињеница да су Јевреји највећи светски лажови и мајстори обмане, најбољи су доказ њихове оригиналности. Чудно је што Јевреји никада нису покушали да оспоре чињенице везане за претње садржане у Протоколима, као ни повезаност догађаја предвиђених у Протоколима и онога што се догађа, јер је то исувише очигледно да би се могло негирати. Јевреји то врло добро знају и због тога никада не расправљају о материјалу садржаном у самим Протоколима и о очигледном одигравању завере која се дешава пред нашим очима. Како било да било, дијаболични планови изнети у Протоколима, нису ништа ново у јеврејској историји. Они разоткривају организовани план акције који се развијао столећима и кога су дотеривали сами мудраци, све до дана данашњег. Према записима таквог јеврејског ционизма, цар Соломон и други јеврејски учени људи, још 929. године старе ере смислили су теоретски план за мирно освајање целог света од стране ционизма. Током историје, овај план је детаљно разрађиван од стране људи који су накнадно увођени у програм. **Ти учени људи одлучили су да, свим средствима која им стоје на**

располагању, освоје свет за Цион. Љигавошћу симболичке змије, чија глава означава оне који су иницирани у планове јеврејске администрације, док тело представља саму јеврејску нацију, како су се и они пробијали у срца нација са којима се сусретали, подривајући и разарајући сву нејеврејску моћ у тим државама. Проречено је да змија још није завршила свој посао, стриктно се држећи плана, јер ће круг који мора да пређе бити затворен кад глава стигне у Цион. Пошто заврши своју туру по Европи, она ће опасати цео свет. То ће се постићи коришћењем свих средстава, економским освајањем нација, пропагандом, варањем, обмањивањем, лукавством, ратом, финансијама, силом и било којим начином који буде био неопходан. Ко год проучи талмуд, откриће да је, у гомили брбљања и дугим замршеним расправама, уткан програм који је представљен у Протоколима. Да би показали како ђаволска завера, садржана у протоколима, није нова (она је у ствари стара колико и само племе) указујемо на програм из XV века који је штампан у француском часопису, финансираном од Ротшилда, 1889. Четири стотине година пре тога, 13. јануара 1489. Шемор, рабин града Арла у Прованси, Француска, писао је великом Санхедрину, који је тада имао седиште у Константинопољу, тражећи савет, јер је народ у Арлу претио синагогама. "Шта да чинимо ми, Јевреји?" Ево одговора: "Драга вољена браћо у Мојсију, Примили смо ваше писмо у коме нам пишете о невољама и несрећама кроз које пролазите. Погођени смо болом што то чујемо, као и ви сами". Савет Великог Сатрапа и рабина је следећи: "Пошто кажете да француски краљ захтева да постанете хришћани: учините тако, јер не можете другачије, али нека Мојсијев закон буде сачуван у вашим срцима. Пошто кажете да постоји заповест да се лишите ваших добара (по закону који је постојао, Јевреји су, по преласку у хришћанство, морали да се одрекну својих поседа); начините од ваших синова трговце који ће, мало по мало, да лише хришћане њихових добара. Пошто кажете да је било насртаја на важе животе: начините ваше синове докторима и апотекарима, тако да они могу да узимају хришћанске животе. Пошто кажете да уништавају ваше синагоге: начините ваше синове канонцима и свештеницима, тако да могу да униште њихове цркве. Пошто се жалите да има још много мука кроз које пролазите: средите да ваши синови постану адвокати и правници и гледајте да се увек умешају у државне послове, са циљем да, ставивши хришћане под свој јарам, можете доминирати светом и да им се осветите. Немојте одступити од овог упутства које смо вам дали, јер ћете кроз искуство схватити да ћете, маколико понижени били, доћи до истинске моћи." – Потписао В.С.С.В.Ф.Ф., владар Јевреја, 21 кашула (новембра) 1489.

Године 1844., нешто пре јеврејских револуција из 1848., које су захватиле већину Европе, Бенцамин Дизраели, чије је право име било Израел и који је био одбачени, односно, крштени Јеврејин, објавио је роман »Кенигзби«, у коме је открио следеће: "Светом владају сасвим друге особе од оних које замишљају они који нису иза сцене." Он је чак отишао и даље и показао да су све те особе Јевреји.

Мапа пута симболичке змије изгледа овако: њена прва станица у Европи била је, 429. г. пре Христа у Грчкој, где је у доба Перикла змија почела да се уплиће у власт те несрећне земље. Друга станица била је у Риму, приближно у време Јулија Цезара. За многе читаоце можда ће бити изненађење да је **Јулије Цезар**, који је задобио више славе и публицитета од иједног другог Римљанина, **био значајни агент Јевреја**. Због тога је био убијен од стране мале групе патриота који су ризиковали своје животе у покушају да спрече уништење римске републике. Јевреји су јецали и плакали око тела Јулија Цезара, као што увек чине када неки од њихових агената буде убијен. Трећа станица била је у Мадриду, у време Карлоса V, 1522. Четврта у Паризу око 1790., у време Луја XVI и Француске револуције. Пети покрет симболичке змије предвиђен је у Лондону, од 1814. па надаље, после пада Наполеона. У следећем, шестом покрету, симболичка змија долази у Берлин 1871., после француско-пруског рата. Седма станица је Санкт Петербург, над којим је нацртана глава змије под датумом 1881. **Све ове државе, кроз које је змија путовала, биле су протрешене до темеља као и њихова устројства.**

Постоје укупно 24 Протокола и сваки од њих је препун смртоносне дозе отрова. Термин "Гоји" користи се на свакој страници, а он је јеврејски израз за Нејевреје. То је увредљив израз са значењем људска стока. Другим речима, они виде Нејевреје (укључујући ту Белу расу) као стоку којом треба манипулисати, терати у крдо и коначно заклати или поробити на корист Јевреја. Као што смо раније рекли, верује се да један део Протокола недостаје. Убеђен сам да фали део који се бави изузетно моћном улогом коју је имала јудео-хришћанска обмана у потчињавању "Гоја". Пошто је професор Нилус био и свештеник, можда је и сам склонио или уништио тај део сматрајући га штетним по своју цркву. У сваком случају, Протоколи које ми имамо су некомплетни. Па ипак, њихових 70 страница садрже толико тога основног из јеврејског програма да је **императив проучити их. Они су витални за наше разумевање јеврејског размишљања и тактике.**

Због тога ћу уследећем поглављу дати преглед 24 Протокола у скраћеном облику.

ПОГЛАВЉЕ БР. 20

Текст Протокола

Ово што следи је скраћена верзија 24 Протокола. У сумирању је много тога морало да се изостави. Идеје које су изражене искључиво су идеје самих Јевреја, а не моје. Морамо да имамо на уму да су ови Протоколи написани пре најмање 70 година, али да су формулисаи столећима раније.

Протокол бр. 1 – Овај Протокол је сажета расправа о абецеди политичке моћи. Он се бави свим наивним фантазијама о демократији, самоодређењу и многим другим илузијама које смо хвалили свих ових година, а приказује их као пуку превару. У њему се тврди да је политичка слобода само једна идеја, а никада стварна чињеница. Идеја слободе може се искористити као мамац за привлачење маса у неку партију због једног јединог разлога, а то је рушење друге партије која је на власти. **Извлачи се закључак да, по законима природе, право лежи у сили и моћи.** Указује се на то да слепа моћ народа не може да постоји ниједан једини дан лишена вођства. Задатак да се приграби ова моћ бива лакши ако се противник зарази идејом слободе или такозваног либерализма, па је зарад те идеје вољан да се одрекне дела моћи. У сваком случају, читава идеја о самоуправи је превара и обмана, а коришћена је као илузија којом се придобијају масе које, препуштене саме себи, неминовно завршавају у расулу. **Анархија је нешто што Јевреји непрекидно промовишу. Пошто имају потпуну финансијску контролу над државом, подстичу кржаве кавге, које потом претварају у озбиљне борбе међу класама, услед којих држава сагорева а њен значај се своди на гомилу пепела.** Када је држава исцрпљена оваквим трзавицама, онда је њена унутрашња слога доводи под власт спољнег непријатеља, или је води у грађански рат. У оба случаја она се може сматрати неповратно изгубљеном и у власти Јевреја. Они затим рационализују како нема ничег неморалног у коришћењу превара, лукавстава, издаје или било којих других средстава са циљем да се држава подведе под њихову власт. Затим кажу да ће и држава, када се бори против спољнег непријатеља, употребити иста средства, дакле, превару, лукавство или издају, или било шта друго, како би добила рат и савладала непријатељску државу. Каква је, стога, разлика водити унутрашњи рат против државе, ако је сила која стоји насупрот непријатељ? Онда иду даље и износе да је деспотизам једини могући облик власти, да је гомила слепац, слепа сила без вођства. Чак и да се из масе уздигне вођа, он нема програм, нема идеју о основама политичког вођства. Није могуће постићи успех у вођењу маса уз помоћ разумних савета и аргумената, јер би и њима могле да се ставе примедбе, маколико биле контрадикторне или бесмислене. Такве бесмислене

примедбе можда би се људима више свиделе од разума. Моћ расуђивања код људи је, ипак, само површина. Масе су вођене искључиво ниским страстима, безначајним веровањима, обичајима, традицијама и сентименталним теоретисањима. **Као резултат тога, они падају као жртве партијских подела које онемогућавају било какву врсту договора, чак и на основу савршено разумних аргумената.** Политика нема ничега заједничког са моралом. Сваки владар који је руковођен моралом, јесте невешт политичар, па је одатле веома рањив и нестабилан на трону. **Ко год жели да влада, мора да прибегава лукавству и лицемерју. Циљ оправдава средство. Због тога, кажу Јевреји, њихове тежње нису усмерене ка ономе што је добро и морално, већ ка ономе што је неопходно и корисно.** Они, стога, сматрају да ниједан народ није способан да собом влада, уколико мисли да може да влада. Због тога од малих ногу васпитавају своје људе да буду у стању да независно владају и разумеју механизам владања масама и народима. "То (да гомила влада собом) се не да замислити, јер план раздробљен на толико делова, колико је глава у гомили губи своју целину, па према томе постаје непојмљив и неизводљив". **Доследно томе, указују да је једини начин владања примена аутократског принципа.** Неминован је закључак да је задовољавајући облик власти за сваку земљу онај у коме је власт сконцентрисана у рукама једне одговорне особе. Без апсолутног деспотизма не може постојати цивилизација, јер њу не спроводе масе већ њихов вођа, ма ко он био. Гомила је варварин који испољава своје варварство у свакој прилици. Због тога они сматрају да су, без сумње, предодређени да владају, не само једном нацијом већ свим нацијама и да, према томе, не смеју да презају од подмићивања, превара и издајства, када то треба да послужи постизању њихових циљева. Њихова парола је сила и лицемерје. Желе да иду путем мирног освајања, пре него да државе покоравају силом, а да страхоте рата замене неприметнијим и целисходнијим казнама (смртним) које ће изрицати свакоме ко им стане на пут. У ствари, **снажан нагласак стављају на потребу да се подржава терор који доводи до слепо послушности.** Правична али неумољива строгост највећи је фактор државне силе. "Ми ћемо тријумфовати и потчинити све владе својој надвлади, не толико помоћу средстава, колико доктрином строгости." Признају да су они, Јевреји, још у стара времена били први који су међу народима света узвикнули **"слобода, једнакост, братство"**. То су речи које су тако много пута до сада понављање од несавесних папагаја, који су се са свих страна лепили на ове мамце и са којима су однели благостање света, истинску слободу личности, раније тако добро заштићену од притиска гомиле. **Истичу да Гоји нису приметили противуречност значења тих речи и нису увидели да у природи нема једнакости и не може бити слободе; да је сама природа установила неједнакост умова, карактера и способности, као и потчињеност њеним законима.** Јевреји указују да су бели људи, које они називају Гојима, своју владавину заснивали на династијама. У њима је отац предавао сину знање о току политичких послова, тако да га нико, сем чланова династије, није знао и није могао да изда онима над којима се влада. Како је време пролазило и

јеврејске идеје демократије продирале све дубље и дубље у размишљање и владавину белих народа, стварни положај владајућих династија постајао је нестабилан, а њихове политичке вештине су нестајале. То је била велика помоћ успеху јеврејске ствари у освајању ових држава. Дакле, узвикујући речи "слобода, једнакост, братство", Јевреји су у своје редове, преко слепих агената, уврстили читаве легионе који су одушевљено носили њихове заставе. Све време, те су речи били црвићи који су нагризли благостање Гоја, уништавајући свугде мир, спокојство, солидарност, рушећи све основе њихових држава. Јевреји указују да је њихов тријумф био олакшан и чињеницом што су, у општењу са људима који су им били потребни, увек утицали на најосетљивије стране човековог ума... на похлепност, на глупост, на незајажљивост материјалних потреба човека. А свака од тих побројаних човекових слабости, узета за себе, способна је да убије иницијативу, стављајући вољу људи на расположење купцу њихове делатности. **Користећи моћ свога злата и својих финансијских снага, служећи се преварама, лукавствима и издајом, успели су да смене народне представнике и да на њихово место поставе своје лакеје и агенте.**

Протокол бр. 2 – Јевреји овде откривају изузетни значај подстицања и вођења економских и оружаних ратова међу гојским државама. О ратовима се често говори као о "јеврејским жртвама". Преко ратова Јевреји жању и постављају основе своје превласти. Када се ратови заврше, обе стране су исцрпљене и предате на милост међународним јеврејским финансијама. Кажу: "Наша међународна права ће смрвити национална права." Током ратних махнитости и страсти, мноштво великих поседа, који су припадали Гојима, бива уништено, а на обе стране настају велика пустошења. **Када се рат заврши, обе гојске државе које су у њему учествовале, доспевају у финансијске неприлике и велике дугове.** Тако видимо да Јевреји из ратова извлаче троструку жетву: прво, праве велике профите на муницији и другим средствима неопходним за вођење рата; друго, на тај начин су у стању да ослабе расну чврстину Беле расе, шаљући у битку цвет мушкости белих нација на обе стране; и треће, када се рат заврши, а обе стране буду разорене, **Јевреји онда још дубље хватају у замку нејеврејске нације, окивајући их дуговима и скупљајући камату на камату.** Тако се беле нације (и Бела раса) још више уплићу у ропство, а јеврејска омча се све више стеже. Јевреји се затим хвале како они бирају гојске администраторе за јавне канцеларије, људе који ће бити истурени и на чију лојалност и слугерањство могу да рачунају. Наравно, то ће бити људи који су вољни да издају Белу расу, а који знају врло мало о уметности владања. У залеђини ових лакеја биће њихови јеврејски саветници, који су, како сами кажу, људи учени и генијални, специјалисти васпитавани још од раног детињства за управљање пословима целог света. Последњи део говори **о моћној улози који игра штампа у рукама Јевреја.** "Кроз њу смо се дочепали утицаја, остајући ипак у сенци и заклону; захваљујући њој, ми смо прикупили у своје руке злато, без обзира на то што смо га морали узимати из читавих потока крви и суза".

Све ово сумирају, говорећи да тријумф јеврејског система не може бити потпун ако се практична примена не буде заснивала на повезивању лекција из прошлости са садашњошћу. Дакле, **видимо како се сви конци моћи прикупљају у рукама Јевреја захваљујући њиховим подмуклим средствима**. А она су: коришћење ратова; гурање разорених нација у дугове; контрола над пионима у првим редовима власти; вешто коришћење штампе како би се показало да су њихови захтеви тобоже неопходни да би се дао глас жалбама из народа и изразило и створило незадовољство. И коначно, али не и најмање, важно: **моћ злата**.

Протокол бр. 3 – Са неподношљивом ароганцијом и врхунским самопуздањем Јевреји нам кажу: "Наш циљ је већ на неколико корака пред нама. Остаје још један мали простор и цео наш пут при крају је да састави свој круг симболичне змије, којом ми представљамо наш народ. Када се тај круг састави, све европске државе биће њиме затворене и стегнуте као снажном песницом." Откривају, затим, на који начин ће да закључају нас, Гоје, у ту моћну пресу. Док ми мислимо да имамо установе које су довољно снажне да одржавају државни брод на правом курсу, Јевреји су наше краљеве, владаре и представнике окружили својим саветницима, који их "саветују" да у низу чине глупе и неодговорне потезе. Стварајући гомилу збуњујућих предмета за расправу, они проширују јаз између владара и народа. Пошто је штампа у њиховим рукама они, с једне стране, охрабрују злоупотребу моћи од стране владара, а са друге стране агитују и потпаљују гомилу: "Злоупотребе власти дефинитивно ће припремити све установе за пад, и све ће полетети стрмоглавце под ударима избезумљене гомиле". У међувремену, сталним погоршавањем стања и успостављањем финансијске и економске кризе, сви људи бивају оковани мрежом беде, чвршће него што су икада били оковани, као робови или кметови. "Наша је снага у хроничном гладовању и слабљењу радника, јер га то потчињава нашој вољи". Због тога они даље шире мржњу и завист које ће покренути масе да се окрену против оних који представљају препреку јеврејском преузимању власти. "Када куцне час да се наш господар целог света крунише – тада ће те исте руке збрисати све оно што би овоме могло бити на сметњи". Када гомила почне да дивља и уништава, Јевреје неће дирати, јер су се они обезбедили тако што им је моменат напада познат, па ће предузети мере да заштите своје. Искрено **признају да су извели француску револуцију** и да су им тајне њеног припремања биле добро познате, "јер је она у потпуности дело руку наших". Исмевају реч "слобода" говорећи да она не значи апсолутно ништа, већ да је корисно оруђе у њиховим рукама, кад треба запалити масе и извести читаве заједнице да се боре против било које силе и против сваке власти. Гомиле ће, под јеврејском контролом, онда поубијати последње остатке нејеврејског вођства и ослободити криминалце, тако да ће, у крајњем исходу, те гомиле и не знајући, помоћи Јеврејима да се на власт попне "Цар – деспот сионске крви, којег ми припремамо свету."

Протокол бр. 4 – Овде Јевреји откривају да су они организовали Нејевреје у масонске редове, који су једно од њихових најмоћнијих оружја за контролу над светом и за довођење нејеврејских држава до уништења и потпуног пада у њихове руке. "Нејеврејска масонерија слепо служи као заклон за нас и наше циљеве, али план дејства наше силе, па чак и место њеног боравка остаће за цео народ непознат." Да би извели до краја заверу, Јевреји морају да униште све основе на којима је изграђено гојско друштво. Они ће **Гоје држати стално заузетим зарађивањем за живот, тако да им неће остати времена да размишљају и примете шта се догађа.** И док Гоји раде и зарађују за живот, баве се индустријом и трговином, Јевреји ће се бавити шпекулацијама. То ће резултирати стањем да ће, све што се од земље произведе или у индустрији направи, клизнути кроз гојске руке, упасти у шпекулације, а одатле право у џепове Јевреја. **Уништивши све моралне принципе међу Нејеврејима,** односно белим људима, окренувши њихове умове потпуно ка индустрији и трговини и зарађивању за живот, довешће их до стања где ће: "њих руководити само рачун, тј. злато, према коме ће они гајити прави култ, ради оних материјалних наслада које оно може дати. Тада ће, када куцне час, ниже класе Гоја, не из жеље да служе добру, чак ни због богатства, већ из чисте мржње према привилегованима, поћи за нама против наших окрутних конкурената за власт – интелектуалаца Гоја", са циљем да их униште. Поново ће глупост Гоја бити искоришћена да се поубијају њихови.

Протокол бр. 5 – (само поднаслов) Стварање појачане централизације управе. Методи досезања власти путем масонерије. Узроци немогућности споразума међу државама. Предизабраништво Јевреја. Злато је покретач државних механизма. Монополи у трговини и индустрији. Значај критике. Показне установе. Премореност од говорништва. Како да се у руке зграби јавно мњење. Значај личне иницијативе. Надвлада.

Протокол бр. 6 – Овде се говори о оснивању огромних јеврејских финансијских монопола који представљају резервоаре колосалних богатстава. Ти монополи биће толико моћни да ће од њих зависити судбина сваког Нејеврејина до те мере да нејеврејска богатства неће моћи да постоје изван контроле и управе ових монопола. Данас је ово већ утемељена чињеница. Без обзира на који бизнис погледате, била то нафта, шећер, филмови, телевизијске мреже, челик, железнице, производња аутомобила и стотине других, сви су они у рукама Јевреја. Док гомилају сва богатства земље у своје огромне монополе, тврде да свим средствима треба развијати значај своје надвлада, представљајући је као заштитника и добротинитеља за све који им се добровољно покорје. Следећи део бави се начинима на које се Гоји лишавају њихове земље. Искрено признају да се то мора учинити, без обзира на цену. Још један начин за одузимање од белих људи њиховог тешко стеченог новца и имовине јесте да Јевреји укључе у шпекулацију и своје монополе, тј. имовину. На тај начин исисаће из индустрије, рада и земље капитал и

пребацити у своје руке сав светски новац. "Тада ће Гоји клекнути пред нама да би само добили право на опстанак." Да би до краја уништили Гоје, путем пропаганде охрабриваће потребу за раскошима, незајажљивим раскошима које ће прогутати сваку уштеђевину која је могла да преостане. "Подићићемо радничке наднице, које свеједно неће донети никакве користи радницима, јер ћемо истовремено изазвати поскупљивање најглавнијих животних намирница, тобож услед опадања земљорадње и сточарства. Поврх свега и даље ћемо охрабривати и навикавати раднике на анархију и пијанство. **У исто време, предузеће све потребне мере да са лица земље истребе све интелигентне и образоване гојске снаге.** Уништавање Беле расе маскираће, наводно искреним, жељама да служе радничкој класи и великим принципима политичке економије.

Протокол бр. 7 – Како би подупрли и појачали све опаке програме економског гушења Гоја, Јевреји планирају интензивније наоружавање, повећање броја полицијских снага и сејање врења, раздора и непријатељства широм света. Када то обаве, све што ће преостати у свим земљама на свету биће масе пролетеријата, неколико милионера који ће бити одани јеврејској ствари, полиција и војска. Имајући своје агенте у свим владама, у свакој земљи на свету, економским споразумима, зајмовима, врењем и непријатељствима која су сами стварали, интригама ће толико замрсити све конце влада по свету, да ниједна од њих неће бити у стању да делује без јеврејског управљања. Ако се нека земља усуди да им се супростави, Јевреји ће онда организовати њене суседе у савез који ће се окренути против те земље и уништити је свеопштим ратом. **Колико је реална и застрашујућа ова моћ, видело се у Другом светском рату. Када се Немачка, снагом и храброшћу, отресла Јевреја, онда су они одмах, путем опаке пропаганде, интрига, финансијских средстава и других полуга моћи, организовали околне земље да поведу зверски, разорни рат против Немачке.** Кажу: "На акцију у корист нашег широко смишљеног плана, који се већ приближава жељеном крају, ми морамо принуђивати гојске владе тобоже јавним мњењем, које смо тајно удесили помоћу такозване "велике силе" – штампе, која је, са малим изузецима на које не вреди обраћати пажњу, сва у нашим рукама." Ако се Европа отргне њиховој контроли, онда су Јевреји одлучни да покажу своју снагу и одговориће америчким или кинеским или јапанским топовима и смрвити Европу, ако буде потребно.

Протокол бр. 8 – Овде се говори о манипулацијама са судовима. План им је да униште судство белог човека, да га деградирају и дегенеришу до нивоа законске џунгле. Затим, да би обогалили и мучили поштене људе, Јевреји планирају да претрпају судске установе људима њихове расе. Ако данас погледамо око себе, тешко да ћемо моћи да игноришемо чињеницу да је наш законски систем преплављен Јеврејима. Већина судија су Јевреји. Има их веома много и међу тужиоцима. Желећи да испуне своје лукаве и изопачене одлуке, али и да их оправдају пред

јавношћу, направили су праву науку којом су своје идиотске одлуке прикрили звучним узвишеним моралним принципима, па их претворили у законе. Они ће своје адвокате, који су потребни за извођење свих превара и мутних радњи, обучавати у посебним школама, по посебним, суперобразовним курсевима. Таквом специјалном обуком "они ће бити упознати са целокупним наличјем људске природе, са свим њеним осетљивим струнама, на којима ће морати умети да свирају." Јевреји се у великом броју баве проучавањем економије, не да би разјаснили нека питања, већ да би их боље замутили. Око њихове јеврејске владе биће окупљена читава плејада банкара, индустријалаца, капиталиста, а пре свега милионера, јер ће, како они кажу, у суштини све бити решено питањем новца. Јевреји ће наместити нејеврејске пионе у владине канцеларије, али ће то бити особе и личности чија прошлост и репутација пуне криминала, које имају мрачну, скривену историју и које је лако уцењивати. Такви људи никада неће заступати интересе сопствене расе, већ представљају праве издајнике Беле расе и они ће, како Јевреји кажу, "штитити наше интересе до последњег даха".

Протокол бр. 9 – Јевреји детаљно проучавају карактер народа у земљи коју намеравају да униште. Ако пажљиво примене овај принцип, "ви ћете видети да неће проћи ни десетак година, па ће се и најтврдоглавији карактер променити и ми ћемо убележити нови народ у редове нама покорних". Поверавају да су масонске пароле "слобода, једнакост, братство" биле моћно оружје за уништавање народа по свету. Да ове речи изражавају бесмисленост и могући идеализам, ван сваке је сумње. Али, оне су биле изузетно успешне и деловале су. Кратко затим расправљају о, вештачки створеном и контролисаном, антисемитизму чија је употреба била изузетно корисна ради управљања "нашом млађом браћом". Другим речима, контролисани антисемитизам је веома корисно оруђе за уједињавање Јевреја и њихово усклађивање са планом о владавини над светом. За Јевреје не постоје препреке или границе њиховим активностима. Њихова надвлада није ограничена никаквим законима или условима. "У овом тренутку ми смо законодавци, ми доносимо пресуде и одређујемо казне и помиловања, ми смо као чело свих наших трупа, на предводничком коњу." У своју мрежу убацили су људе свих мишљења, свих доктрина, демагоге, социјалисте, комунисте и свакојаке утописте. Сваком од њих је дат задатак. Сваки од њих, са своје стране, нагриза последње остатке власти, тежећи да обори сав успостављени ред. "Ова акција измучила је све државе – али ми им нећемо дати мира све док не признају нашу интернационалну надвладу, отворено и покорно." Знамо да су ови Протоколи настали пре седамдесет година (ова књига је написана 70-тих година 20. века), али су се, чак и тада, Јевреји отворено хвалисали да већ држе у својим рукама доношење закона, одвијање избора, штампу, слободу личности, али изнад свега, образовање и васпитање омладине. Затим се даље **хвале како су завели, искористили и покварили гојску омладину, учећи их принципима и теоријама за које су они, Јевреји, знали да су лажни.** Отворено се хвалишу да у западним земљама имају спремна средства и начине за тако запањујући терор

да ће и најхрабрија срца задрхтати. "Метрополитенови подземни ходници биће дотле спроведени у свим престоницама, одатле ће оне бити бачене у ваздух са свим својим организацијама и земаљским документима".

Протокол бр. 10 – Илуструјући како је лако преварити Гоје, Јевреји мртви хладни тврде да су људи савршено задовољни спољашњим наступом њихових влада и да немају ни најмањег појма о скривеним значењима или ономе што се догађа иза сцене. Да би се то тако и одржало, важно је да се ниједно питање не покреће директно и отворено пред народом. Прећуткујући принципе, Јевреји себи остављају слободу да чине што им је воља. Политички нитков, који је подлац, али мудар, биће обожаван од гомиле због своје дрске одважности. Јеврејска хијерахија је сачинила велики план за подизање нове фундаменталне структуре која ће обухватити све нације на земљи (Уједињене Нације). Они желе да подведу све народе под власт једног деспотског јеврејског диктатора, тако што ће прво све народе подврћи страшним патњама, конфузији и мучењу, како би ови, у очајању подигли руке. Јевреји ће им тада понудити решење за све њихове проблеме. Државним ударом, који ће тада извести, поставиће се на трон света. Једно од оруђа за постизање овог циља је и давање права гласа свима, без разлике на класу или квалификацију. Затим је ту **уништење значаја породице** и њене васпитне вредности међу Гојима; стварање слепе моћне силе од масе која никада неће бити у стању да се креће у било ком правцу без јеврејских агената који ће се поставити на чело као вође. **Јевреји су потпуно свесни лидерског принципа**, па су га користили од почетка своје историје, да би стигли до стања садашње моћи. Они знају да планови за владавину морају да настану као производ једног мозга, а не да се цепају на делове много мозгова. И док је разборито упознати одабрано друштво јеврејске хијерархије са општим планом акције, дотле о детаљима не сме да се разговара, јер би то уништило њену маштовиту целину, независност њених појединачних делова и тајно значење сваког потеза.

Овлаш додирују и корисност устава, као средства за одбрану народа од њихове завере. Отворено тврде: "Устав, као што вам је добро познато, није ништа друго до школа раздора, распре, несугласица, препирке, бесплодних партијских агитација, партијских тенедеценија – једном речју – школа свега онога што чини безличним делатност државе." Демократије и републике су, дајући свакоме право гласа, па и последњем олошу и ђубрету, обезбедиле Јеврејима најбоље елементе са којима ће да униште државу и народ у тој земљи. Да би што боље могли да манипулишу таквом државом, Јевреји су средили да се бирају председници и други службеници који у својој прошлости имају неку мрачну, неоткривену мрљу. Такви агенти ће онда радити свој посао без страха да ће Јевреји нешто открити.

Коначно, људи ће бити толико исцрпљени и толико очајни због неслоге, пљачке путем пореза, слома закона, мржње, зависти, мучења, болести, разврата и борби, да неће видети другог избора него да прибегну јеврејском вођству. Народ ће се покорити и предати потпуном и безусловном јеврејском господарству.

Протокол бр. 11 – "Гоји су овнујско стадо, а ми смо за њих вуци. А ви знате шта бива са овцама када се у тору појаве курјаци..." У овом Протоколу они иду даље са детаљима око уништавања последњих остатака наших облика власти и успостављања јеврејског светског поретка који ће доћи у облику револуционисане државе. Предуслов да се овај нови светски поредак успостави јесте да многе комбинације концепата које ми сада прихватамо, као што су: слобода штампе, право на удруживање, слобода савести, изборно начело и разне друге, заувек нестану из човековог памћења. Јевреји желе да се осигурају да ће, кад дође време да се чељусти коначно склопе над Гојима, њихове жртве морати да признају, једном заувек, да су Јевреји толико јаки, да су толико претоварени силом, да ни у ком случају неће узети у обзир било какав протест, нити ће пак обратити било какву пажњу на мишљења или жеље Гоја. Они желе да нас увере да су спремни и у стању да било какве изразе протеста скрше неодољивом снагом, у било које време и на било којем месту. Дрхтећи у страху, Гоји ће пред свиме затворити очи и бити задовољни да чекају и виде како ће се то завршити. У међувремену, Јевреји ће примиривати Нејевреје обећањима да ће им вратити све слободе које су им одузели, чим буду обуздани "непријатељи мира".

Зашто све ово раде? Са циљем да обезбеде заобилазни пут који њихово расуто племе не би било у стању да осигура директним методама. Због тога су и **организовали армију масонских ложа** – да подигну димну завесу изнад њихових правих циљева, у које чак ни не сумња "та гојска стока". "Бог нам је даровао, као своме изабраном народу, расутоост и баш у тој привидној слабости нашој испољила се сва наша снага која нас је сад довела до прага владавине целим светом." **Јевреји сматрају књижевност и новинарство најважнијим образовним снагама и због тога желе да обезбеде да њихова влада постане једини власник већине листова.** Они слободом штампе или слободом уопште, сматрају само право да се чини оно што закон дозвољава. Пошто ће они стварати или укидати законе, по сопственој жељи, сва слобода биће у њиховим рукама. Пропаганда и штампа, која се ствара, стога се сматра кључевима за контролу над Гојима. "Ми ћемо је оседлати и добро зауздати, то исто ћемо урадити и са осталом штампаном продукцијом: ко год да учествује у послу са штампом биће оптерећен нарочитим таксеним прирезом и кауцијама. За евентуални напад на Јевреје, ако такав уопште тада буде могућ, кажњаваћемо немилосрдно". Они желе да тако најашу штампу да нико не би некажњено могао да укаже прстом на исправност и непогрешивост њихове власти.

Протокол бр. 12 – (Само поднаслови) .Овај део је прилично дугачак и бави се изузетно важном улогом коју, од Јевреја створени, масонски редови и масонске ложе играју у контроли штампе, владе и Нејевреја у целини. Масонско тумачење речи "слобода". Будућност штампе у масонском царству. Контрола штампе. Дописничке агенције. Шта је прогрес по схватању масонерије? Још нешто о штампи. Масонска солидарност у савременој штампи. Покретање "друштвених" захтева у провинцији. Непогрешивост новог режима.

Протокол бр. 13 – Потреба за насушним хлебом биће најмоћнија батина коју ће Јевреји да држе изнад глава Гоја како би ови ћутали и били покорни. Искористиће своје нејеврејске агенте у штампи да покрену теме које су незгодне за званичну штампу. Режим, контролисан од Јевреја онда ће предузети промене по својој вољи, а јавност ће их представити као велико достигнуће. Када се једном тако уради, нико се неће усуђивати да тражи промене у њима и тако ће то стално ићи, пошто ће Јеврејска штампа представљати нове мере као велики напредак. Одмах после тога, штампа ће усмерити ток мисли ка новим лакоумним питањима. Како гојски народи буду постајали све поробљенији и поробљенији, Јевреји намеравају да их све више **ометају забавама, играма, разонодама, страстима, народним домовима и многим другим замлаћивањима као што су такмичења у уметности и спортовима свих врста**. Јеврејска штампа ће диктирати сваку форму мишљења које ће онда људи прихватати као своје зато што ће Јевреји имати монопол на понуде нових праваца у мишљењу. Либерали и утопистички сањари играће своју улогу у рушењу гојских влада, док Јевреји не преузму ствар у своје руке. После тога либерали им апсолутно неће бити ни од какве користи. У ствари, могу чак да буду и опасни, па ће морати да буду склоњени. Лако ће уздрмати читаву белу цивилизацију и окренути друштво наглавце, њихове говорници ће се навелико хвалити како су нам донели дивни, доброћудни режим, иако су нас у стварности поробили. "Ко ће посумњати тада да смо све ове проблеме ми удесили и наместили према политичком плану који нико није прокљубио у току многих векова?"

Протокол бр. 14 – Кад Јевреји буду успоставили своје деспотско царство, осигураће да не постоји ни једна друга религија осим њихове, Мојсијеве религије, по којој ће они бити изузетни, као избрани народ. Све друге форме веровања биће збрисане. Затим ће заваравати Гоје да у њиховој религији постоји мистичка истина на којој ће се заснивати сва њена васпитна снага. Пошто буду поробили све народе света и наметнули им свој тирански режим, они ће сваком згодном приликом објављивати новинске чланке и правити у њима поређење између њихове доброћудне владавине и прошлих времена. Величаће благословени мир, иако је тај мир силом наметнут после вековних јеврејских подбадања. Ера претходних гојских влада биће осуђена од стране Јевреја најоштријим језиком. Све бескорисне промене облика власти, кроз које ће гурати Гоје док буду подривали њихову државну

структуру, толико ће исцрпсти народе, да ће коначно изабрати да пате под Јеврејима само да би избегли ризик продужења свих тих пређашних невоља и немира. Када се буду учврстили на власти и даље ће стално наглашавати све историјске грешке које су направиле претходне гојске владе, не разумевајући вековима све оно што представља истинско добро за човечанство. Као контраст, говориће људима колико су сада срећни у поређењу са мртвим и уништеним старим поретком ствари. У земљама које су познате као прогресивне, Јевреји су признали да су створили бесмислену, прљаву и гнусну литературу. Па ипак ће касније управо то изнети као оптужбу и доказ против старог поретка. Никома никада неће бити дозвољено да поведе расправу о њиховој, јеврејској вери са становишта истине. Нико, сем Јевреја, неће бити потпуно упућен у њене садржаје. Нико од "одабраних" се неће усудити да изда било коју њену тајну, нити ће смети да говори о томе како је религија коришћена да би се поробио остатак човечанства.

Протокол бр. 15 – (Само поднаслови). Једноставни светски преврат. Будућа судбина Гоја-масона. Мистичност власти. Размножавање масонских ложа. Централна управа мудраца. "Азефовштина". Масонство као руководилац свих тајних друштава. Значај јавног успеха. Колективизам. Жртве. Казне за масоне. Пад престижа закона и власт. Предизабраништва. Краткоћа и јасност закона будућег царства. Послушност старешина. Мере против злоупотребе власти. Суровост кажњавања. Крајњи рок строгости судија. Либерализам судија и власти. Светски новац. Апсолутизам масонства. Право касације. Патријархални "изглед" власти будућег "владара". Обожавање владара. Право јачег као једино право. Цар израиљски-патријарх света.

Протокол бр. 16 – Схватајући да су универзитети кључне институције за формирање и укалупљивање људског мишљења, Јевреји планирају да учине универзитете нешкодљивим, тако што ће их преусмерити у новом правцу који њима одговара. Сви службеници и професори биће припремани за свој посао по детаљним програмима спремљеним за њих, од којих неће смети некажњено да одступе ни за јоту. Биће постављани са нарочитом опрезношћу и биће довођени у потпуну зависност од владе. Из наставе ће бити искључени државно право, као и све што се тиче политичких питања. Ови предмети ће се предавати само неколиким десетинама лица изабраних и посвећених, према нарочитим способностима, а они ће, наравно, бити Јевреји. У прелазном периоду, док се још буду борили да учврсте апсолутни деспотизам, Јевреји ће увести у наставне програме све оне разорне принципе који су тако бриљантно коришћени за ломљење гојских влада. Али, када једном чврсто приграбе власт, све узнемирујуће теме биће избачене из наставе. Уместо тога, од младих људи ће стварати децу послушну према власти, која воле владаре, дају му подршку и желе мир и тишину. Проучавање класике, античке историје и предавања о искуствима из прошлости биће замењена теоретским студијама о програмима за будућност. "Ми ћемо

избрисати из памћења људи сва факта прошлих векова која нам нису по вољи, а оставићемо само оне који оцртавају погрешке гојских владавина." Посебан нагласак ставиће се на учење о практичном животу, о обавезама људи према држави, закону и поретку. Сваком звању биће дат посебан и различит третман. У циљу да јеврејски деспотски цар чвршће држи узде, биће неопходно да се све његове активности објашњавају целома народу, по школама и на трговима, на такав начин да људи јасно разумеју сваки његов потез и сва његова велика "добročинства". Неће бити никакве слободне наставе. Посебне групе ће учити философију нових теорија које нису објављене остатку света. Те теорије биће као верске догме и користиће се као прелазна фаза за иницирање људи у њихову, то јест јеврејску веру. Примећују да их је многовековно искуство научило да људи живе и руководе се идејама, а да те идеје усвајају само помоћу васпитања. Сваки узраст је подједнако пријемчив за идеје. Треба само користити различите методе да би се идеје прихватиле. Крајњи резултат коме ће се тежити у систему такозване очигледне наставе јесте **да се Гоји претворе у немислеће, послушне животиње**, које очекују очигледност да би уопште могле да дођу до неке идеје.

Протокол бр. 17 – (Само поднаслови). Посебна обука њихових адвоката. Будуће адвокате плаћаће држава. Информације које користе адвокати биће ограничене на оне које им да држава. Цар јудејски биће истински папа света, патријарх међународне цркве. Уништење постојеће цркве када буде послужила својој сврси. Задаци савремене штампе. Организација полиције. Добровољачка полиција. Шпијунажа по обрасцу кабалске шпијунаже. Злоупотреба и опадање гојских власти.

Протокол бр. 18 – Знајући да ништа не уништава престиж власти као када је очигледно окружена масом снага тајне полиције, ради сопствене заштите, они планирају да свој, јеврејски, деспотизам штите лукавијим начинима. Сами ће организовати завере међу људима, које ће предводити бриљантни говорници, па ће се око њих окупљати сви који симпатишу такав протест и противници су режима. На тај начин биће у стању да уклоне све слабе и колебљиве припаднике сопствене полиције и да имају надзор над потенцијалном опозицијом која би могла да се развије природним путем. Овако ће бити у стању да погоде у центар и искорене сваку заверу чак и пре него што почне. Слабост је ако народ сазна да има много завера, и ако владар буде натеран да објави тајне мере одбране. Када би се сазнало да је било више покушаја атентата на владара, то би такође ослабило његов ауторитет пред поданицима. Јевреји отворено признају да су иницирали извештан број атентата и покушаја атентата на краљеве и владаре у прошлости. На тај начин су помогли да се уништи ауторитет целокупне гојске власти, јер је подривена идеја о апсолутној власти а подстакнута идеја о огромној скривеној опозицији. Када се њихов јеврејски владар буде зацарио, планирају да га, ради његове заштите, окруже таквом ауром моћи и божанске мистике, да ће глупи

Гоји о њему размишљати као о првом до Бога. Гоји ће онда учинити све да га заштите и да обавесте власти о могућој опозицији која би се појавила међу њима самима. Са политичким преступницима ће се обрачунавати са изузетном окрутношћу. Биће хапшени на први знак сумње, био он основан или не. Људима који су оптужени за политички преступ, или у које се само сумња, неће бити дата ни најмања могућност да побегну и према њима ће се поступати немилосрдно. Ко год буде чак и помислио на политичке идеје биће крив јер, на првом месту, он то не разуме, и друго, не би требало да се бави таквим стварима.

Протокол бр. 19 – Никакво бављење политиком, које ће имати било каквог значаја, неће бити дозвољено поданицима, или боље речено, жртвама јеврејског режима. Јевреји истичу да је, под добро организованом, снажном влашћу, сваки покушај, како они кажу "бунтовништва" било од појединаца или групе значајан "као лавез штенета на слона". Дакле, ниједан појединац неће доћи на идеју да буде херој и предводи људе у отпору, а сви који би ипак покушали тако нешто били би третирани исто као лопови, убице и сви слични гнусни и прљави криминалци. То ће ове хероје унизити у очима јавности и биће им прилепљена етикета обичних злочинаца. У сваком случају, биће учињено све да се збрише било каква могућност бунтовништва или супротстављања. У прошлости, да би се срушили гојски режими, посезало се за књигама историје из којих су се вадили примери херојства и мучеништва оних који су се супростављали гојским владама. То ће бити потпуно промењено и избрисано када се успостави јеврејски режим. Обичан грађанин неће имати никаквог утицаја на политичке послове, нити ће имати већу контролу него што има говедо у стаду.

Протокол бр. 20 – "Сума наших дејстава решена је питањем наших цифара." Под тим Јевреји подразумевају новац, а **новац, по њима, управља свиме**. Протокол број 20 је дугачак и замршен и бави се углавном новцем, опорезивањем и каматом. Он износи нацрт за њихову фискалну политику, када се буде зацарио владар света. На првом месту, јеврејски цар ће уживати у законској фикцији да све у држави њему припада. У загради додају да то "лако може постати чињеница". Он ће, стога, имати законско право да конфискује сваку суму, уз било које образложење. **Јевреји се дрско хвалишу да су изазивали економске кризе на веома једноставан начин: повлачењем новца из оптицаја. Признају да су оптерећивали финансије држава огромним зајмовима, за које су узимали огромне камате, па су тако од држава правили дужничке робове њихових међународних банкара.** Хвалишу се још да је концентрисање индустрије у рукама јеврејских капиталиста исцрпilo сву снагу народа, заједно са снагом државе. С поносом истичу да је златни стандард уништио државе које су га прихватиле, зато што нису биле у стању да задовоље потражњу за новцем, тим пре што су они повлачили злато из оптицаја. Читалац треба да запамти да је ово написано пре 1900, а затим да се сети 1933. када

су Јевреји повукли сво злато из оптицаја у Америци и прогласили за злочин поседовање злата од стране америчког грађанина. До сада су практично сво злато, које смо поседовали у Форт Ноксу, изнели из земље. Оно мало што је остало у Сједињеним Државама сада је презадужено. Потпуно смо опљачкани и лишени злата. Тапшу себе по леђима због своје генијалности и лукавштине у поређењу са "чисто животињским мозговима гојским". **Хвале се да је њихов мудри банкарски систем омогућио да Гоји позајмљују од њих уз камату**, уопште не размишљајући да тај новац долази из џепова њихове државе. Докле год су зајмови унутрашњи, Гоји у ствари само пребацују свој новац из џепова сиромашних у џевове богатих. Но, то се мења када долази до позајмљивања из страних извора. Оно што је до тада било богатство земље, сада прелази у касе Јевреја, а Гоји на тај начин одају признање Јеврејима као да су њихови робови или поданици. То је све део главног плана. "Без одређеног плана не може се управљати. Идући наодређеним путем и са неодређеним резервама, пропадају на том путу хероји и полубогови." И тако, по плану, бедни Гоји једва да схватају у кавој се финансијској катастрофи сада налазе, упркос задивљујућој индустрији и продуктивности свога народа.

Протокол бр. 21 – Зграбивши апсолутну контролу над свим новчаним системима различитих држава у свету и држећи монопол над банкарством и кредитима, Јевреји се сада хвалишу да удвостручују, утростручују и више пута умножавају свој новац позајмљујући га гојским владама. Искрено признају да гојске владе, у већини случајева, уопште немају потребу да узимају ове зајмове. Међутим, путем подмићивања државних службеника и због слабости самих гојских владара, они их намамљују у позицију где су потпуно беспомоћни и преплављени огромном сумом дуга. Не само да морају да позајмљују још новца сваке године, већ су приморани да зајме новац чак и за камате које су се нагомилале над главама глупих Гоја. Али, када се Јевреји попну на светски престо, све финансијске трансакције које не служе њиховим интересима, биће укинуте без трага. Новчана тржишта биће уништена и они неће дозволити да њихов престиж буде уздрман икаквим колебањем цена, већ ће они, Јевреји, законом одређивати вредности и цене. Новчано тржиште замениће грандиозним владиним кредитним институцијама чији ће циљ бити да утврди цене индустријских вредности у складу са оним што влада одлучи. То ће учинити да сви индустријски подухвати зависе од Јевреја. Арогантно додају: "Можете замислити какву ћемо моћ прибавити себи помоћу тога."

Протокол бр. 22 – Крајњи циљ коме Јевреји теже дефинише се и појашњава у овом Протоколу. "У нашим је рукама највећа савремена сила – злато." Када помислимо да су ове речи биле написане пре најмање 70 година и када погледамо како су данас **опљачкане и похаране резерве злата готово свих народа у свету**, онда почињемо да добијамо прилично јасну идеју о успеху њиховог главног плана. Арогантно указујући на чињеницу да

су нагомили сво то благо, питају се зар то није сигуран доказ да је њихова владавина од Бога предодређена? Иако ће бити потребно много насиља, они су, свеједно, одлучни да успоставе своју окрутну и дијаболичну власт. Када то једном учине, онда ће се трудити да докажу да су добротинитељи који су поново успоставили слободу, ред и мир у, забрањеном и борбама растрзаном, свету. "Наша ће власт бити славна јер ће бити моћна, управљаће и руководиће а неће гегати за вођама и ораторима који избацују безумне речи називајући их великим принципима." Њихова власт, заклињу се, биће круна реда и имаће око себе божанску ауру која ће изазвати мистично савијање колена и побожни страх међу свим народима. "Истинска сила не попушта ни у каквом праву, чак ни у божанском; нико не сме приступити к њој да јој одузме макар и педаљ њене моћи."

Протокол бр. 23 – Приморавање свих народа да прихвате ропство и обавезу се врховној власти, главна је нит која се провлачи кроз све протоколе. Још један начин је утувити људима у главе лекције о понизности, јер ће на тај начин бити још послушнији. (Сећате ли се Бесједе на гори?) Смањивањем производње луксузних артикала и лишавањем људи свих облика луксуза, натераће их да постану понизни, а самим тим и послушни. Затим ће поткопати и смањити велике произвођаче на ниво ситне индустрије. Ово је **повратак у Средњи век**. Пијанство ће такође бити забрањено законом и кажњаваће се као злочин. Док су раније Јевреји изазивали немире, револуције и ширили ватру анархије по целом свету, сада, када се од Бога одабрани, то јест њихов јеврејски цар попне на трон, сви агитатори ће завршити своје улоге. Пошто су послужили сврси, биће ликвидирани. "Тада ће они бити збрисани са његовог пута, на коме не сме бити ни гранчице, ни травчице."

Протокол бр. 24 – Долазећи цар света и цар Јевреја мораће да има наследну лозу потврђену у династичким коренима цара Давида. Он ће очигледно бити изабран и подржаван од стране три највиша Сионска мудраца. Биће најпажљивије изабран, не по праву или наследству, већ искључиво по својим изузетним способностима. Затим ће уследити веома интезивна и ригорозна припрема (њиховог будућег цара) од стране тих мудраца у врху, како би га упознали са свим тајнама јеврејског ционистичког програма. Цар ће онда бити упућен у најтајније мистерије политичког, у начине владања и у читав програм. Све ове тајне, међутим, биће строго чуване у оквиру веома ограниченог унутрашњег круга. Цара неће нужно наследити директни потомци, већ ће његови наследници бити бирани по способностима. Само онима који буду безусловно способни за чврсту, макар и окрутну директну владавину, биће дозвољено да преузму узде власти од Сионских мудраца. У случају да се цар разболи, или покаже слабост воље или било који други облик неспособности, он ће, по закону морати да препусти дизгине власти новим и способним рукама. Једном када буде на престолу, само ће цар и три мудраца, који га подржавају, знати какав ће бити програм за будућност. "Нико неће знати шта цар жели да постигне својим наређењима, па се стога

нико неће смети ни испречити на непознатом путу". Јеврејски цар мораће да буде лишен свих осећања и страсти и мораће да испољава моћ хладног резоновања свог надмоћног ума. "Ослонац човечанства у лицу господара света, од светог семена Давидова мора приносити на жртву своме народу све своје личне наклоности."

ПОГЛАВЉЕ БР. 21

Марксизам: модерни отровни напитац

Ни по једном познатом стандарду Карл Маркс се не би могао сматрати великим писцем, па чак ни великим мислиоцем. Његово чувено дело, »Капитал«, толико је заморно и толико досадно да га је готово немогуће прочитати. Упркос томе што ју је хвалила јеврејска пропагандна мрежа и снажно промовисало међународно јеврејство, ова књига је била веома мало читана, а и данас је ретко ко прочита. Штавише, књигу Маркс није ни написао сам, већ уз велику помоћ Фридриха Енгелса, свог јеврејског сарадника и финансијског анђела. Енгелс је прегледао и редиговао Марксове забелешке у читљиву форму, али чак и такво дело је тешко да би се човек с њим изборио, као што би било тешко изборити се веслајући узводно по реци хладне меласе.

Ова књига чак не садржи ни неке суштински нове теорије. Маркс је вешину својих социјалистичких теорија позајмио од Кондорсеа, Сен Симона, Огиста Конта и других. Теорију тезе, антитеза и синтезе коју је назвао дијалектичким материјализмом, узео је из радова Г. В. Фридриха Хегела. То је бескорисна и непродуктивна теорија, која је само игра речима, и могла би се описати као семитска, семантичка заврзлама. Но и поред тога, Марксови радови били су у стању да продру у умове многих људи у свету и отрују их, па нам је стога неопходно да анализирамо и проучимо зашто је то тако и шта је то Маркс написао.

Овде се мора додати да се ширење Марксовог учења није догодило зато што је он био бриљантан, убедљив или речит, нити због тога што је имао да изложи нешто конструктивно, а коначно ни због тога што је имао да понуди нешто посебно ново у својим списима и размишљањима. Разлог ширења по свету је грозничава јеврејска пропагандна мрежа, снага и утицај тоталне јеврејске завере, као што је био случај и са хришћанством. Понављам, марксизам се није раширио зато што је био производ који се добро продаје, нити зато што је био увијен у атрактиван и понижен омот – не, ширен је и расејаван ислучиво снагом јеврејске светске организоване завере, са хиљадама говорника у синдикалним халама, на радију, телевизији, који су убризгавали дестиловани Марксов отров у грла милиона и милијарди недужних жртава. Као ни Бесједа на гори, ни он није понудио нова решења, нову наду, нити икакву конструктивну доктрину, већ је, напротив, понудио самоубилачки програм за уништење наше беле цивилизације.

Друго Марксово дело, написано у сарадњи са Енгелсом јесте »Комунистички Манифест«. Он је краћи и написан је знатно раније од Капитала. Много лакше се чита и сматра се основом комунистичке доктрине.

Маркс је рођен у Триру, у Пруској, 1818. године. **Право име му је Мозес Мордекај Леви и био је унук јеврејског рабина.** Отац му је био прозелитски Јеврејин који је тобоже напустио јеврејску веру и прешао у хришћанство, 1824., када је Маркс имао шест година. Ово прелажење у другу веру не треба схватити озбиљно, јер Јевреји имају обичај да парадирају под туђим бојама и да се, као камелеони, стапају са околином у коју покушавају да се инфилтрирају. Пошто сада у ретроспективи можемо да видимо улогу коју су Јевреји доделили Карлу Марксу, није само могуће, већ је и врло извесно да је скривена рука јеврејства помагала Марксу и Енгелсу да напишу своје отровне дијатрибе. **Посебно су изабрали Маркса, несумњиво зато да би изгледало да аутор није Јеврејин.** Када је сакупљена и састављена ова доктрина, са циљем да отрује нејеврејске умове, цела јеврејска мрежа је грозничаво радила на промовисању и ширењу тих револуционарних идеја, а све у служби јеврејске расе.

На овом месту морамо да направимо дигресију и **да разјаснимо питање социјализма и комунизма.** Иако већина људи мисли да су ова два појма тесно повезана, молимо да се ту прави крупна разлика. Социјализам, сам по себи, није веће зло него капитализам, или новац, или влада, или организација, или образовање, или многи други суштински темељи наше цивилизације. У ствари, прогрес човечанства може се мерити степеном на коме је оно у стању да живи заједно, да успостави власт и законе, организује и расподелу рад и образује друштвену заједницу која прераста у нације и државе. Ту нема ничега погрешног. У ствари, све то је конструктивно, а те активности су социјалне активности, односно колективизам у свом најистинитијем виду. Штавише, сама идеја да група људи живи под једном организованом влашћу је социјалистички подухват, сам по себи, и о томе нема збора. Када се окупимо да градимо аутопутеве у држави, аеродроме, да стварамо војску и морнарицу ради одбране наше земље, када се ујединимо у заједничком напору да изградимо школу или школе у којима ће учити наша деца, ми се дефинитивно упуштамо у социјалистички подухват. Све ово значи да људи **сарађују у заједничком, односно колективном, напору за заједничко добро** и остварују корист која далеко надмашује оно што би могли да учине да су деловали сами, као себични појединци, од којих би сваки ишао својим путем. **Социјализам је, укратко, организовано друштво.** Са правом се може рећи да се мера људског прогреса може директно одредити вољом појединаца да жртвује сопствени интерес зарад општег добра, а то је суштина социјализма. Понављам, нема апсолутно ничега погрешног код социјализма по себи, односно колективизма.

Током кратког мирног периода у Хитлеровој Немачкој, од 1933. до 1939. под националсоцијализмом, земља се развијала и напредовала запањујућом стопом раста, коју није имала ниједна друга држава у историји. **Био је то социјализам белог човека под вођством великог белог човека и, понављам, резултати су били изузетно конструктивни, креативни и продуктивни.** Друга је ствар са комунизмом, јеврејским изопачавањем социјализма, који није створен да изграђује заједничким напорима, већ је направљен да уништи нацију белог човека, његову земљу и његову цивилизацију. На тим рушевинама Јевреји онда кују своју паклену диктатуру. Због тога је створен комунизам и на то мисли Јеврејин када говори о социјализму. И са овим је исто као и са сваким другим оруђем које Јеврејин користи у свом програму освајања света: нема ничег лошег у новцу, али када користи новац, он га употребљава за уништавање Беле расе и стварање јеврејске светске диктатуре; нема ничег лошег у власти као таквој, али када је се Јеврејин дочепа, он је користи да би уништио беле Нејевреје и помоћу ње исковао ланце за њихово поробљавање; нема ничег лошег у образовању као таквом, али када га Јеврејин узме под своје, он га употребљава да би изопачио умове наше деце и претворио их у непријатеље пуне мржње према сопственој култури, сопственој цивилизацији, сопственом народу и сопственој земљи, нема ничег лошег у радничким синдикатима као таквим, осим када Јеврејин преузме контролу над њима и када их онда користи као јуришне трупе којима цепа нашу економску и националну структуру и тако то иде са свиме што Јеврејин дотакне, са свиме што он контролише.

Нажалост, већина белих интелектуалаца није у стању да направи разлику између социјализма као таквог и његове изопачене форме која се зове јеврејски комунизам. На несрећу, Бела раса је спојила социјализам и комунизам у једно, сматрајући да су они зли близанци који се разликују само у детаљима и да си, ако си социјалиста, брат по крви комунистима. Ово је очигледно погрешно и варљиво. Баш напротив, социјализам је основно ткиво цивилизације. Он је темељ организованог друштва. Он је основ за било какву власт и најважнији састојак сваког прогреса који је Бела раса икада начинила. Није потребно превише размишљања да би се дошло до закључка да би, да је сваки човек радио само у себичном, сопственом интересу, да се, другим речима, бавио "индивидуалним предузетништвом", које конзервативци тако жучно заговарају, човечанство још увек било на нивоу пећинског човека. Штавише, не би се изградила ни основна јединица друштва – а то је породица – јер и то, такође, захтева жртву појединца ради добра групе, ма колико мала она била. Комунизам је, са друге стране, једна потпуно различита зверка. У ствари он је права звер. Националсоцијализам у Немачкој је задржао приватну својину за појединца; задржао је приватно предузетништво као такво, не само да је задржао, већ је и промовисао изграђивање породице и породичног живота. **Промовисао је идеју патриотизма и идеју лојалности према сопственој раси.** Комунизам не чини ништа од овога већ злобно жели да све то истреби са лица земље. У доба

националсоцијализма, током шест кратких година, Хитлер је обновио банкротiranу, разбијену нацију, разорену морално, финансијски и духовно. Он ју је изградио и исковао у најнапреднију и најпродуктивнију државу какву запањене очи света до тада нису виделе. **Чињеница да су Јевреји касније лажима, обманама и завером успели да натерају остатак белих нација у свету да споља нападну и смрве Немачку, друга је прича.** Но, и поред тога, достигнућа националсоцијализма, односно, социјалистичких власти, током шест мирних година, су нешто што никакава количина лажљиве јеврејске пропаганде не може да избрише из историје нашег доба.

Сада, када смо повукли линију која раздваја конструктивну и креативну идеју социјализма, као таквог, од комунизма, позабавимо се концептима јеврејског комунизма које је избљубао Јеврејин, Карл Маркс. **Јевреји су велики мајстори деоба и теорију "завади па владај" развили су до степена уметности.** Има више врста подела човечанства – по полу, по старосном добу, по вери, по нацијама, итд. Но, Карл Маркс је изабрао да га подели на "буржоазију и пролетере". Иако он баш није измислио ове термине, из практичних разлога их је извукао и од њих начинио две супротстављене речи, какве су данас, наравно уз помоћ светске завере. Под "буржоазијом" је подразумевао људе у класи савремених капиталиста, тј. власнике средстава за производњу, који запошљавају раднике. У ствари, готово сваког припадника средње класе, који је поседовао макар и малу радњу или продавницу, сврставао је међу "буржује". Као што сви знамо, средња класа је истинска снага, кичма нације и управо против ње, и посебно на њу, Маркс је сручио све погрде и сав гнев, као на класу која мора бити уништена.

Реч "буржоазија" је првобитно имала значење: становници града, грађани, али је у раздобљу романтике тај термин почео да се примењује на средњу класу, живела она у градовима или не. Бизнисмени, од највећих текстилних магната, па до власника малих трафика, доктори, адвокати, учитељи и други образовани професионалци, све групе које ми данас називамо "радницима белих оковратника", припадале су, по Марксу, буржоазији и све су морале бити збрисане. Марксова дефиниција буржоазије била је нова, економска, дефиниција и гласила је: "Буржуји су власници над средствима капиталистичке производње". Овакву дефиницију искористио је да у њу угура и целу средњу класу. Маркс се издавао за великог заштитника радничке класе, за коју је исковао термин "пролетери". Ради ове речи посегао је далеко уназад, у историју античког Рима, јер су пролетерима тада називани припадници класе сиромашних (или припадници мањина), који нису имали никакву својину сем сопствене деце (proles). Иако римска сиротиња нема никакве везе са фабрикама, Марксу се свидело термин зато што је веровао да има романтичан историјски призив. У пролетере је укључио не само фабричке раднике већ и сву градску сиротињу, као и сељаке који ће, веровао је он, пре или касније бити, из економских потреба, привучени градовима. Буржуји ће, такође, пре или касније, постати пролетери зато што ће их уништити

капиталистичка конкуренција, па ће и они утонати у масе пролетеријата. Чињеница да се то није догодило ни после 100 година, већ да је, насупрот томе, средња класа немерљиво порасла и напредовала преко свих очекивања која су се могла изнети средином XIX века, ни најмање не смета данашњим јеврејским пропагандистима. Они и даље подупиру исту марксистичко-јеврејску доктрину, гурајући свет ка потпуном поробљавању. Можемо додати да је ово само једна од многих Марксових теорија и предвиђања које су временом оборене и испале потпуно погрешне и лажне.

Маркс је у »Комунистичком манифесту« написао и ово: "Радници немају отаџбине. Национална одвајања и супротности народа све више ишчезавају развитком буржоазије, слободом трговине, светским тржиштем". И ово је, такође, била очита лаж, очигледнија и глупља од многих других ствари које је написао у својој расправи – а написао је много глупости и лажи. Пошто је Комунистички манифест написан у предвечерје серије јеврејских револуција, које су отпочеле 1848., Маркс је проценио да су националистичка осећања на заласку. Није могао више да погрешити. Био је то почетак васкрсавања националистичких осећања међу радницима, баш у време када је Маркс објавио да радници немају отаџбине. Маркс је био мајстор прављења расцепа међу класама, кога је он практично и изумео у првом поглављу Комунистичког манифеста, Маркс је насликао како Европа стење због страшне битке "за превласт између надиреће буржоазије и пролетеријата у развоју". Осликао је будућу борбу која треба да буде означена штрајковима, затварањима фабрика, саботажама, смањивањем надница, банкротима, пословним кризама, симултаним растом индустријских удружења и радничких синдиката, порастом пролетерске "класне свести" и насиљем. На тај начин у ствари је дао план за цепање државе и нације, који ће моћна скривена рука Јевреја да промовише са великим жаром и енергијом, која ће да се употреби за уништење неколико великих светских држава и који и данас подрива земље које још нису пале. Он је то видео као огроман, драматичан сукоб двеју непомирљивих, супротстављених класа друштва које ће изабрати курс чији пут води у борбу до смрти. Као Хегелов следбеник и он је веровао да ће прогрес доћи путем "плодоносне борбе супротних принципа", а таквом процесу и Хегел и Маркс дали су прослављено име "дијалектика". Под овим су подразумевали борбу две супротности, тезе и антитезе, које се коначно стапају у синтезу. Синтеза онда постаје нова теза, која убрзо развија антитезу, а затим поново еволуира у нову синтезу и тако у бескрај. Овој бесмисленој теорији дато је звучно име "дијалектички материјализам".

У другом поглављу Комунистичког манифеста, које носи наслов "Пролетери и комунисти", он нам представља расправу са буржоаским критичарима комунизма о томе да ли је комунизам добар или није. Када поставља питање "У ком односу стоје комунисти према пролетеријату, као целини?", поштен одговор би гласио да није било

никаквог односа, јер у том периоду није ни постојала било каква комунистичка партија. Међутим, пошто је Маркс био исто толико лажљив колико и арогантан (што је честа особина код припадника његове расе) он је дрско гурао даље, као да су његова партија и будуће уништење буржоазије већ утврђене чињенице. У овом поглављу он поставља комунистички програм укидања приватне својине, а затим иде још даље, нападајући и оцрњујући буржоазију. Представља буржоазију као лоповске, надувене, глупе ниткове из неке примитивне, јефтине опере, што је став, који од тада у протеклих 100 година, заузимају сви његови јеврејски следбеници. У другом поглављу, Маркс прибегава погрдама, а напад на буржоазију постаје још осветољубивији и отровнији. **Он брани комунистички програм, чији су циљеви уништење државе, културе, религије и породице**, тврдећи, наравно, да је буржоазија све то већ учинила. Каже да нема ничег лошег у томе што ће буржуји изгубити своју приватну својину, јер су ионако сву својину украли од херојског пролетеријата, који напорно ради, и од сељака који производе. Према Марксу, још 1848. све је већ било уништено од стране буржоазије, укључујући културу, саму државу, религију, породични живот, приватно власништво. И на тако лудачкој основи он оправдава комунистичке циљеве самоубилачког потирања нације, говорећи да ће све бити дивно чим све буде уништено, а радничка класа дође на власт. Овакве поставке су толико смешне и толико удаљене од реалног живота, да би се обичан човек могао запитати да ли је Маркс изгубио моћ расуђивања, јер ако није, онда сигурно ни сам не верује у оно што је написао.

Одговор на ово је да он, наравно, није веровао у то што је написано и да свакако није мислио да ће радничка класа извући неке користи из онога за шта се залагала. Није му ни била намера да радници стекну неку добробит. Морамо имати на уму чврсту чињеницу да је **Маркс био Јеврејин, посвећен својој раси и њеном циљу – уништењу Беле расе**. Попут Бесједе на гори, у којој се каже "воли своје непријатеље, окрени други образ, продај све што имаш и дај сиромашнима, не опири се злу", тако су и Марксове идеје биле чиста деструкција, затирање и самоубиство. Нико није био превише заинтересован за њих и нико их није заиста прихватио. Међутим, иза ових идеја стајао је снажни пропагандни програм међународног јеврејства и он их је наметнуо свету, баш као што је 2000 година пре тога ширио самоубилачке идеје Новог завета, по тада надмоћном, белом римском свету. Маркс затим иде и даље заговарајући укидање породичне заједнице као такве. Свој самоубилачки предлог (који свакако нема подршку радничке класе, нити било кога) брани тако што лансира нове отровне нападе на "буржоазију". Морамо имати на уму да термин "буржоазија" није значио ништа док Маркс и јеврејска пропагандна мрежа од њега нису начинили одомаћену реч, и да он и даље не значи ништа, јер обухвата људе у различитим доменима који имају сасвим различите приходе и вредности својих укупних добара. Но, и поред тога, Маркс је наставио да удара по "буржоазији", као да је она оличење самог ђавола, па је поставио и питање "На каквим основама је

садашња, буржоаска, породица заснована?" Затим је дао и нон секуитур (који уопште не следи) одговор: "На капиталу, на приватној заради". После тога је изнео да 9/10 свих људи у Европи нема никакву својину. Када погледате ове две тврдње, видећете да су, наравно, контрадикторне, јер пролетери, који по њему чине 90% свих људи, такође имају породице, које су штавише, веће од породица такозване буржоазије. Према овако бесмисленом начину размишљања, ових 9/10 (пошто немају никакав капитал, а породица је заснована на капиталу) не би требало да имају никакву породицу. И то тако иде и даље. Он скаче са једног нон секуитур аргумента на други, који је још глупљи и смешнији, али без обзира на све, **оправдава овај свој бућкуриш који служи уништењу друштва, односно, беле заједнице.**

Настављајући у идиотском стилу, залаже се да жене треба да се "ослободе" и да буду објекти "слободне љубави". Ово брани тиме што каже да комунисти не треба ништа ново да уводе, у сваком случају, "то готово одувек постоји". И због тога његови мали, добри комунисти само желе да "наместо лицемерно и прикривеног, уведу званични, отворени ситем слободне љубави". Он наставља: уништити, уништити, уништити. Све познате вредности, које је претходна цивилизација успоставила, Маркс жели да уништи. Веома је чудно што се цео програм и цела књига исцрпљују самопитањима како уништити владајући буржоаски систем, како промовисати револуцију, како збацивати, како затирати. Када човек погледа иза револуције, иза уништавања и разарања, једва да може да нађе, ако уопште и може, неку конструктивну идеју о томе, шта треба изградити уместо срушеног. То је стари јеврејски програм обарања, рушења, уништавања и затирања. А следеће комунистичко начело, укидања држава и националности, са образложењем да радник нема отаџбине, јесте подла лаж. Он ту износи да се националне разлике и антагонизми међу народима свакога дана све више смањују, што је тврдња која је четрдесетих година прошлог века била потпуно супротна чињеницама и историји. Веома ретко су национална осећања била на таквој висини као у том периоду и не само да нису нестајале, већ су током следећих пола века настављала снажно да расту. Маркс продужава са оваквим идиотским трабуњањем, без икаквог додира са чињеницама, историјом или реалношћу, а главна тема је уништење и збацивање свега постојећег. Крајњи резултат биће да ће "пролетеријат своју политичку власт искористити да постепено одузме буржоазији сав капитал, да у рукама државе, тј. пролетеријата организованог као владајућа класа, централизује сва оруђа за производњу". Наравно, **пропушта да каже у чијим ће рукама држава стварно бити.** Ми при том знамо да ће власт бити концентрисана у рукама самих Јевреја, као што нам показује историја од неких 50 година јеврејске комунистичке тираније у Русији. На крају другог поглавља је кулминација, јер се ту износе чувених 10 тачака Комунистичког манифеста, а оне нису чувене због неке мудрости коју садрже, већ само и једино због јеврејске светске завере, која је тих 10 тачака гурала и пропагирала остатку света, на жалост његових несрећних житеља.

Износимо овде дословно тих 10 тачака са циљем да проверимо колики су напредак Јевреји постигли у њиховој примени, не само у комунистичким земљама, у којима су сада врховни владари, већ и у такозваним "слободним" земљама, какве су Сједињене Државе, у којима убрзано руше саме основе тих држава и темеље Беле расе. Ево сада тог блебетања што су га Јевреји прославили широм света...

Комунистички Манифест: 1. Експропријација земљишне својине и употреба земљишне ренте на државне издатке; 2. Јако прогресивни порез; 3. Укидање права наслеђа; 4. Конфискација имовине свих емиграната и побуњеника; 5. Централизација кредита у рукама државе, преко националне банке, с државним капиталом и искључивим монополом; 6. Централизација целокупног транспортног система у рукама државе; 7. Умножавање националних фабрика, оруђа за производњу, крчење и побољшавање земљишта према општем плану; 8. Једнака обавеза рада за све, стварање индустријских армија, нарочито за земљорадњу; 9. Уједињавање рада, земљорадње и индустрије, утицање на постепено одстрањивање супротности између града и села; 10. Јавно и бесплатно васпитање све деце. Одстрањивање фабричког рада деце у данашњем облику. Сједињавање васпитања с материјалном производњом, итд. итд. Нити у овом програму има неке велике логике, нити је очигледна потреба за оваквим променама. Свеједно, тужно је гледати како су Јевреји успели да наметну овај дијаболични програм и претворе га у реалност. Фантастично делује када се сагледа да су Јевреји створили две наизглед супростављене групе, вештачки их поделили, наденули им имена "буржуји" и "пролетери" и на овако слабом и ништавном плану изградили програм освајања света. **Међутим, без обзира колико фантастично све изгледало, уз помоћ новца, пропаганде и организације које су имали у рукама, Јевреји су успели то да учине.**

У трећем поглављу, Маркс није имао никаквих нових материјала и идеја које би биле вредне помена. Већину овог поглавља он троши како би, уз мало доказа и много искривљене логике, оправдао и подупро оно што је већ раније рекао. У највећем делу он покушава да направи страшило од, како је рекао, буржоазије, а да потакне њеног опонента, такозвани пролетеријат. Ипак, износи једну занимљиву и значајну мисао, мада не у намераваном смислу, када каже да комунизам и хришћанство имају тога заједничког. Пише: "Ништа није лакше него социјалистички префарбати хришћански аскетизам. Зар није и хришћанство грмело против приватне својине, против брака, против државе? Зар није проповедало да их треба заменити доброчинством и просјачењем, целибатом и умртвљавањем пути, животом у ћелији и црквом? Хришћански социјализам само је света водица којом поп освештава срџбу аристократа." Мада уопште не наводи случај коректно, он несумњиво износи тачку, која мора да се нагласи, **о сличности јеврејског хришћанства и јеврејског комунизма, који су чудесно подударни**, иако ни комунисти ни хришћани то никад неће признати. Без обзира на то, они јесу, изузетно

слични и ми ћемо их овде упоредити. Једна од главних тачака комунистичког програма је укидање приватне својине. Хришћанство то такође проповеда, прекоревајући стално и изнова оне продуктивне чланове друштва који су имали енергије и довољно промишљености да обезбеде своје породице. Нови завет стално понавља: "Продај све што имаш и подај сиромашниима. Биће теже богаташу да уђе у царство небеско, него камили да прође кроз иглене уши. Моје царство није од овога света. Не гомилај богатства на земљи, него гомилај богатства на небу". И тако даље, и тако даље. Тема се стално понавља. Ко год је енергичан и довољно амбициозан да заради за живот и обезбеди своју породицу, јако је слаб кандидат за улазак у царство небеско.

Долазимо затим до питања породичног живота. О томе је Исус рекао следеће (Мат. 10:34): "Не мислите да сам дошао да донесем мир на земљи, нисам дошао да донесем мир него мач. Јер сам дошао да раставим човека од оца његовог и кћер од матере њезине и снаху од свекрве њезине. И непријатељ човјеку постаће домаћи његови. Ко љуби оца и матер већма него мене, није мене достојан; и који љуби сина или кћер већма него мене, није мене достојан." Овде имамо јасан доказ, по речима самог Христа, да је циљ хришћанске вере да дели домаћинство, породицу и да их уништи.

Имамо и друге манифестације хришћанске цркве којима се руши породица и спутава рађање. Готово 2000 година, католичка црква промовише целибат међу својим припадницима. Свештеницима је било забрањено, и још увек је, да се жене. Црква је основала многобројне самостане чији су становници, тј. монаси обавезни да живе монашким животом, односно, да се не жене. Најбоље и најприлежније младе жене заведене су да постану опатице и живе у женским самостанима, лишавајући се тако било каквог облика женствености што су га можда поседовале. Тамо су строго потчињене настојницама самостана и проводе своје животе у чемеру монаштва, да би коначно увенуле и умрле, непродуктивне и без деце, уништавајући своју наследну лозу због религијских изопачености.

Следећа велика сличност између јеврејског комунизма и јеврејског хришћанства је философија којом оба ова покрета нападају плодне, креативне лидере друштва. Већ смо доста говорили о злонамерним нападима комуниста на такозвану "буржоазију" и о њиховом хваљењу врлина "пролетера", тј. људи који нису успели ништа да створе. Да је могућ разлог томе недостатак амбиција, никада није споменуто. На исти начин, Нови завет стално напада богате људе или оне који су стекли неку имовину или посед. Потпуно се занемарује да ли је то можда постигнуто напорним радом или одрицањем. Стално се понавља да је таква особа лишена могућности да икада стигне у рај, па се каже: "Какву ће корист имати човек, ако стекне и цео свет, а изгуби сопствену душу?" Затим се у Бесједи на гори величају врлине беспомоћних, неамбициозних и лењих...

Каже се: "Блажени су сиромашни духом" и "блажени кротки" итд., итд. Овакви концепти су потпуно супротни идеалима белог човека, који је увек највише ценио врлине као што су продуктивност, креативност, амбиција, прогрес. У последњем поглављу другог дела ове књиге опширније и детаљније ћу се позабавити поређењем комунизма и хришћанства. **На овом месту довољно је рећи да је марксизам јеврејска творевина, направљена да подрије и дезинтегрише друштво белог човека, да га исцера на комадиће и остави да лежи као леш над којим ће славити паразитски Јевреји.** Настављајући са прегледом трећег и четвртог поглавља Комунистичког манифеста налазимо: а) растрзан и конфузан преглед целокупне историје, где Маркс врши насиље над њом, покушавајући да оправда своје идиотске аргументе, и б) његову оцену тада постојећих ривалских социјалистичких партија. Мало доброга каже за било коју од њих и предвиђа им скору пропаст. Инсистира да је он у праву и да је свака друга група, која себе назива социјалистичком, неадекватна, ненаучна, погрешна и безвредна. Биле добре или лоше, све ове групе су брзо нестале, као што је Маркс и предвидео. Међутим, овде је важно истаћи да се то није догодило због чињенице да су Марксове идеје, ако се тако уопште и могу назвати, имале већу вредност. Оне су, највероватније, биле неадекватније, ненаучније, погрешније и безвредније од оних које је он напао. **Марксове идеје успех дугују искључиво чињеници да је огромни јеврејски заверенички апарат њих изабрао као средство свог програма за уништење Беле расе.** Цео програм је управо усмерен ка томе. Он инсистира на "насилном збацивању свих постојећих друштвених прилика" са жаром једног пиромана. Последње поглавље завршава ватреним позивом радницима: "Нека владајуће класе дрхте пред комунистичком револуцијом. У њој пролетери немају шта да изгубе сем својих окова. А добиће читав свет. Пролетери свих земаља уједините се!"

И ево сада кратког садржаја много хваљеног Комунистичког манифеста. У најкраћем, Маркс из древне историје извлачи два термина, пролетере и буржује, искривљује их, даје им ново значење и користи их као клин за цепање којим ствара две непријатељске групе, до тада непостојеће. Затим покреће кампању оцрњивања, клеветања и мржње, како би побунио радничку групу да уништи готово свакога ко је стекао неку имовину током живота и плодотворног рада. На основу ове бедне "теорије", ако се уопште може тако и назвати, лансиран је читав програм за уништење друштва, уништење породице, уништење државе и укратко, као што и сам каже, за уништење "свих постојећих друштвених прилика".

Капитал – Окрећемо се сада монументалном делу од 1000 страница, које се сматра његовим ремек делом и зове се »Капитал«. На њега нећемо утрошити много времена, јер то једноставно не заслужује. На тих 1000 страна ђубрета може се напабирчити веома мало зрневља. Већином је празна слама. Штавише, то је сува, мртва, празна слама. Он покушава да стопи и склепа економску и политичку теорију заједно са историјом, социологојом и сопственим утопијским размишљањима. Резултат је једна страшна катастрофа. Он прави велику ствар од своје теорије "вишка вредности", коју чак није ни открио, већ ју је извукао из класичне британске економске доктрине тог времена. Марксов целокупни метод није да посматра и врши логичку дедукцију посматраног. Уместо тога, он има унапред формиране концепције – као на пример да друштво треба уништити – а онда приступа прикупљању гомиле лажних "доказа" које искривљује на такав начин да они одржавају његове неодрживе теорије. Па ипак, после 1000 страна оваквог отпада, он ипак, изгледа, успева да убеди неке људе (који књигу нису ни прочитали, а камоли разумели) да ту мора да има нечега. Али, ни тако није могао да придобије готово никога ко одраније није био опсењен идејама револуционарног марксизма. Економисте, историчари и философи одавно су престали да ово дело сматрају озбиљним доприносом у њиховим научним областима. То је толико обимна и испразна књига да чак и ретко који марксиста може да је прочита и да је разуме.

Најбоља улога књиге »Капитал« у свету марксистичког социјализма јесте да стоји на полици и изгледа као тешко, импресивно дело на које сваки марксиста, у сваком тренутку, може да се позове, јер у њему мора бити да постоји неки дубоки интелектуални доказ за било шта што му може пасти на памет. Комунистички манифест објављен је 1848. године. Први том Капитала објављен је 1867., готово две деценије касније. Бројао је неких 800 страница. Када је Маркс умро 1883., томови II и III били су само збркана гомила забележака, референци и нацрта. Енгелсов усуд био је да све то уобличи и припреми за издавање. Та два тома појавила су се 1885. и 1894., свдећи укупну количину ђубрета на износ од преко 1000 страна. Већина Марксових организованих активности сводила се на дуге свађе са другим социјалистичким вођама, и то првенствено са Фердинандом Ласлом, вођом немачких синдикалиста и Михајлом Бакуњином, руским анархистом. Ипак је помогао у стварању једне неуспешне радничке асоцијације која је у историји социјализма позната као "Прва интернационала". Међутим, његова борба да спречи Бакуњина да преузме ову организацију допринела је њеном слому почетком седамдесетих година. Када је умро, никаква комунистичка организација није, као таква, постојала. Велики напредак организација које заступају марксистичку доктрину догодио се тек после његове смрти. Тек је средином осамдесетих година прошлог века јеврејски апарат чврсто преузео његове теорије, промовисао их и на основу њих створио партије од великог утицаја у већини земаља континенталне Европе, а посебно у Немачкој, Француској и Италији. Већ 1889. они су створили међународни координациони комитет који су назвали "Друга интернационала".

И док је Маркс кројио свој програм са идејом да Немачка буде прва жртва, историја се одиграла нешто другачије. **Владимиру Лењину, још једном Јеврејину**, пало је у задатак да створи значајну руску марксистичку партију, бољшевичку, између 1909. и 1913. г. Она се касније преименовала у комунистичку, према Марксовом термину из Комунистичког манифеста. Лењина партија је, међутим, била веома различита од теоретских поставки које је дао Маркс, тако да би се тешко уопште могла назвати марксистичком. Штавише, Лењин је већину учења "дијалектичког материјализма" покупио од других руских револуционара, посебно од Н. Г. Чернишевског. Своје планове о бољшевичкој партији, малој дисциплинованој, завереничкој, елитистичкој гупи у огромној, заосталој, сељачкој земљи, формирао је на основу раније руске револуционарне теорије и праксе, а не Марксових идеја, који је такве идеје одбацивао као "ненаучни авантуризам". Једина ствар коју је Лењин заиста усвојио од Маркса била је "научна" идеја о "неминовности" друштвених револуција, са нагласком на пролетеријату. Иако немамо ни времена ни простора да се бавимо историјом руске револуције, ипак морамо да кажемо да се не треба заваравати како су велику улогу имале Марксове или Лењинове "бриљатне" теорије. Мрачна прича о уништавању руског народа је нешто сасвим друго.

Русију је вековима, више него иједну другу земљу на свету, мучио огроман број Јевреја. Ти Јевреји су дуго времена ковали завере, агитовали и планирали анархију и револуцију. **Још један Јеврејин, Лав Троцки**, био је припреман, заједно са још 3000 јеврејских кољача – револуционара, на Ист Сајду у Њујорку да обави посао челичне песнице која ће збацити руску власт. Јаков Шит, јеврејски финансијер из Њујорка, дао је 20.000.000 долара за ову ствар. Када је дошло време, Троцки и његова банда револуционарних кољача били су пребачени у Русију, где су са осталом јеврејском братијом успели да изврше крвави државни удар. То је био најбољи пример јеврејске завереничке тактике. Руски народ и руски "пролетеријат" уопште нису разумели оно што се догађало. Јеврејска пропагандна мрежа, како у Русији, тако и у иностранству, гласно је објавила тријумф "сиромашних и потлачених" радника над "тиранским" царским режимом. Обе ове тврдње биле су огромне, ужасне лажи. Ако је руски цар имао неких слабости, оне се нису огледале у тиранији, већ, напротив, у толеранцији, слабости и колебљивости. Руски радници нити су разумели шта се дешава, нити су имали икакву идеју о ужасној судбини која им је била намењена. **Када су Јевреји дошли на власт у Русији, одмах су зграбили сва стратешка места у влади и у пропаганди. Сместа су покренули масовну кампању у којој је побијено 20.000.000 белих Руса.** Овде се мора истаћи да су нордијски бели Руси вековима били интелектуални и креативни предводници руског народа и да су они у ствари и створили модерну Русију. Због тога је ова изабрана елита белих Руса била главна мета Јеврејима, чим су добили револуционарну власт у своје руке. Завели су владавину терора коју свет до тада није видео и која траје до данашњег дана. **За неколико година побили су 20.000.000 белих Руса,**

крем и вођство руске популације, начинивши тако од руских Словена и кулака робље у својим рукама. Постали су дрвосече и водоноше својим јеврејским господарима који су им обећали раднички рај. Били смо тако сведоци смрти руске нације и успостављања јеврејског комунизма који је направио базу за операције по целом свету, у највећој његовој земљи, у којој контролише огромне природне ресурсе.

ДРУГА КЊИГА СПАСЕЊЕ

ПОГЛАВЉЕ БР. 1

Природа и религија

Проучавајући биће Природе, учили смо, са невероватном јасноћом, да свако биће има своје посебне начине преживљавања, размножавања, сакупљања хране, одбране и учешћа у следећој генерацији. Не само да свако биће има свој сопствени начин преживљавања, већ су у тај начин усађене многе специфичности које су за свако биће јединствене. На пример, дабар инстинктивно зна како да хвата мишеве и то је, такође, огромна помоћ његовом преживљавању. Мачка може да ради многе друге ствари које су својствене мачки, али грађење брана сигурно није једна од тих ствари. Штавише, не треба се ни надати да можемо научити мачку да плива као дабар, да гради бране као дабар, сече дрвеће као дабар и да се понаша као дабар. Урођење инстинктивне специфичности дабра су својствене само њему, а специфичности мачке су само њене специфичности. Слично томе, при посматрању специфичности људске расе, проналазимо посебне карактеристике које су универзалне и својствене људским расама, а то је оно чиме се бави ова или она религија. Када проучавамо историју различитих цивилизација, различитих народа који су живели на лицу земље, различитих раса, скоро без изузетка видимо да је свака од њих имала неку врсту религије. Без обзира да ли је то била религија високо развијене цивилизације Египћана, или Грка, или Римљана, или религија неког обојеног племена као што су Индијанци у области Амазона у Јужној Америци, или по великим равницама Северне Америке, или су то Хотентоти у Африци, без обзира на то колико су били, или јесу примитивни, они су сви имали, и данас имају неку врсту религије.

Чињеница је да су све људске расе, од најпримитивнијих до најразвијенијих нација света данас, биле претрпане хиљадама религија, међусобно различитих. Чак су се и поједине религије делиле на мноштво подрелигија, као хришћанство, на пример, све док скоро сваки живи хришћанин није почео да верује да се разликује од своје сабраће верника и да живи у уверењу да баш он има крајње решење за знање и мудрост а да сви, али сви, који се од њега разликују, греше, бар толико колико се разликују од његове религије. Тај заведени хришћанин не схвата колико су варљиве и површне догме на којима се заснива његова вера, нити схвата њено право порекло. Ни у једној религији цепање, дељење, унутрашња гложења, кавге и неразумевања нису више изражени него у самој хришћанској религији. Можемо бити сигурни да су Јевреји тако испланирали. Па ипак, из свега претходног морамо закључити да су религија и склоност човечанства ка њој урођени поклон, којим нас је природа обдарила и који је усадила у наше гене. Нама је очигледно потребна религија да бисмо преживели, у овом или оном облику. А

чињеница је да ми преживљавамо. Као што каже Стари завет, **народ без визије нестаје**. Свим народима је, да би преживели и напредовали, потребна религија која би их усмерила, дала им сврху и циљ. Нама је потребан осећај припадања. Без њега, човечанство посрће, слаби и умире, као риба на сувом. И не само то, што је чвршће религија повезана са душом неке расе, она је здравија и динамичнија за ту расу. Срећна је она раса чија религија је пронашла њену расну душу.

Многе религије су перманентно лоше за расе које су их прихватиле, као што је, на пример, бела раса прихватила хришћанство, или, треба ли да кажемо, што су јој Јевреји наметнули хришћанство. Неке религије нису биле ни добре ни лоше, али су биле крајње смешне и глупе. Пример је многобожачка религија коју су имали Римљани и Грци, са боговима који су скакутали тамо-амо по небесима приређујући свакојаке невере, прелубе и глупости. Постоји врло мало религија, неколико само, које су биле добре расама које су их прихватиле и створиле. **Ноторни пример је јудаизам Јевреја, који је савршено скројен за паразитску расу. То је највећа ствар коју су они произвели и она их подупире неколико последњих хиљада година.** Све у свему, са сигурношћу можемо да закључимо да је већина религија лоша, а несрећа беле расе је што је проклета најгором од њих, у последњих две хиљаде година. Осећам се крајње блажен и срећан што сам припадник велике креативне Беле расе. **Врло сам поносан што сам члан Беле расе и волим је више од ичега на свету.** Природа је обдарила Белу расу дубоком инструктивном оданошћу сопственој врсти – расном оданошћу. Дарежљива природа нас је обдарила овом инстинктивном карактеристиком ради нашег опстанка. Овај здрави инстинкт је свирепо гушила ужасна, страна религија којом смо проклети и које изгледа нисмо способни да се отарасимо. **Да, проклети смо јеврејском религијом хришћанства, свиђало нам се то или не. То је болесна религија, религија усмерена на смрт, религија која нас уништава.** Она гуши сваки здрави инстинкт којим нас је природа обдарила и заглуљује и изврће све најбоље атрибуте којима је природа тако великодушно благосиљала Белу расу. Оно што нам највише треба је нова религија, наша сопствена религија, религија коју је створио сам креативни геније Беле расе, религија коју нам није наметнуо преварантски Јеврејин. Нама је очајнички потребна добра религија. Али, шта је то добра религија? На ово заиста није тешко одговорити. Добра религија је она религија која помаже у развоју и напретку расе која је прихвати. Уколико помаже одређеној раси, то је добра религија. Уколико нити помаже, нити шкоди, она је бескорисна и углавном је, изнад свега, досадна. Уколико кочи расу која ју је пригрлила у борби за опстанком, онда је то лоша религија и штетна је за њене следбенике. Небројено пута смо чули како људи кажу: "па, морате у нешто веровати". **То је тачно до мере у којој свакоме заиста треба животна философија која је повезана са светом природе, у којем се налазимо и која нас зближава са њим, философија која нам помаже да имамо реалан, рационалан поглед на нашу борбу за**

опстанак у непријатељском свету пуном изазова. Што је више ова философија, религија или вера, како год изаберемо да је зовемо, у хармонији са законима природе, то ће кориснија, реалнија и боља бити оваква вера. Што се више удаљава од природних закона и што се више упушта у излет из реалности у свет снова, маште и сујеверја, то ће пре оваква вера постати и нерална и вештачка и опасно штетна. С обзиром да се обраћамо искључиво и једино припадницима Беле расе, без устезања могу да кажем да је једина ствар која нас заиста интересује вера која ће нам помоћи да ширимо, штитимо, промовишемо, сачувамо, унапредимо и проширимо Белу расу. Ми смо заинтересовани за религију која ће помоћи и учинити добро Белој раси у њеној борби за опстанак у непријатељском и пуном изазова свету. Не интересује нас вера Папауанаца Нове Гвинеје, не интересује нас ни вера црнаца, ни овде у Америци ни у Африци, не занима нас ни вера Индуса или Кинеза. Нисмо заинтересовани ни за универзлану религију "спасења" целог човечанства. Уопште нас то не интересује. **Ми смо, чисто и једноставно, заинтересовани за религију преживљавања Беле расе и само Беле расе и за помоћ тој раси да унапредује до висина о којима се није ни сањало.**

Када то поставимо на ове једноставне основе, односно на два најављена концепта: први, да је религија добра онда када помаже просперитету расе која ју је пригрлила и други, да смо једино и само заинтересовани за религију Белу расе, онда решење постаје прилично лако. У ствари, формулација вере за Белу расу сада може у основи бити сведена на једну реченицу – водећи принцип наше нове религије требало би да буде: да ли ће она бити корисна за Белу расу? И док је формулисање нове вере релативно једноставно и основно, суочени смо са много обимнијим проблемом рашчишћавања тла од свих отпадака, ђубрета и остатака садашње религије којима смо тренутно претрпани. Као што се увек дешава када се зида нова грађевина, где је земљиште претрпано отпацама и ђубретом, рашчишћавање места на коме ће се зидати често је већи проблем од саме градње. Тако је и са нашим задатком. Грађење нове вере није ни издалека тако тешко колико је тешко рашчишћавање ђубрета и збрке који су усађени у умове наше беле браће. **Наш највећи задатак је да откријемо све монструозности хришћанског учења и да вратимо смисао за расуђивање нашој белој браћи и белим сестрама, да би јасно могли да сагледају шта је за нас добро а шта не, шта је добро за нашу децу, за наше будуће генерације и шта је добро за нашу расу.** Суочени смо са задатком отклањања неморалности које су збуњивале умове Беле расе последња два миленијума и скоро довеле до распада наше расе. Наш најважнији задатак је: исправити начин размишљања белог човека. Прво питање са којим се бели човек мора суочити је питање проналажења себе и слеђење бриљантне судбине коју му је природа исцртала. Сви остали проблеми, као што су обезбеђивање хране, загађење, саобраћајне гужве, пренасељеност, финансије итд., постаће дечија игра, чим бели човек поврати контролу над својим учењима и својом судбином. Уколико не реши овај први и најбитнији проблем, ни сви остали

никада неће бити решени, нити ће икада заиста и бити важни. Ако бели човек остане у замци јеврејског оквира идеја, он ће пипати по мраку и узалудно се мучити у заблудама, све док не буде збрисан са лица земље, а сви остали проблеми ће бити потпуно безначајни. Није наш главни проблем превладавање Јевреја, црнчуга и осталог светског шљама. Не, уопште. **Наш најбитнији и први проблем је да исправимо начин размишљања белог човека.** Морамо његово размишљање преоријентисати на основне вредности. Једном када његов мозак очистимо од јеврејског отрова, уклањање Јевреја и Црнаца из наше околине биће дечија игра. Том племенитом циљу је посвећена наша нова религија. Белог човека морамо вратити његовом здравом разуму. Пре него што почнемо да исправљамо начин размишљања белог човека, постоји неколико основних предуслова око којих морамо бити савршено јасни. Први је, где заправо лежи лојалност белог човека? А други, која је сврха његовог живота овде на земљи?

Одговарајући на прво питање, **морамо да схватимо да се ми, бела раса, сада налазимо усред очајничке борбе за опстанак.** Њу је напао издајнички и лукави непријатељ, који је у тој мери залудео умове беле расе, да, огромна већина белих људи чак и не зна ко је непријатељ и у ствари, већина њих чак не зна ни то да се налазе усред љутог рата у коме су **они жртве које су осуђене на истребљење.** Смртни непријатељ белог човека, апарат међународног јеврејства, тако је збунио и уништио ум белог човека, да се он сада више и не бори, нити пружа и најмањи отпор. У ствари, ум белог човека је у тој мери загађен погрешним концептима и погрешним идејама да се и он сам прикључио Јеврејима на послу сопственог уништења. У свакој борби је најважније знати ко ти је непријатељ, које је његово оружје, шта је његова снага, који је његов метод деловања, као и многе друге виталне чињенице до којих може да дође обавештајна служба. **Упознај свог непријатеља. Што више знаш о њему и што си више свестан својих снага и слабости, то си боље припремљен.** Не само да мораш знати снаге и слабости себе и свога непријатеља, већ мораш знати и ко је на твојој страни и за шта се бориш. Поврх свега, мораш имати посебан, детаљан и агресиван план борбе који ће донети сигурну победу. Мораш имати посебан програм. Мораш имати циљ. Једно од најмоћнијих оружја које Јеврејин има у својим рукама је његова мајсторска манипулација увођења конфузије у умове беле расе. Он сеје конфузију, као што сељак разбацује ђубриво по својим пољима, а жетва Јеврејина у рату и разарањима наших људи је чак хиљаду пута већа од учинка сељаковог ђубрива. **Једна од области у којој је већина белих људи највише збуњена је - чему тачно треба да буду одани? Следеће битно питање је: Који је наш циљ у животу?**

У следећа два поглавља, желим да говорим о ова два витална питања – питања која су Белу расу збунила до бескраја. Мој циљ је да експлицитно изложим став креативистичке цркве о односу према ова основна животна питања.

ПОГЛАВЉЕ БР. 2

Ваша лојалност – света дужност

Чему треба да будете лојални?

Ако припадате једној од Кошер конзервативних група, они су вам изнова и изнова понављали да морате бити лојални својој земљи, својој застави и изнад свега, лојални том великом, великом, америчком Уставу. "Патриотизам" је велика врлина, кажу. Чак и новине које контролишу Јевреји ће вам то рећи, мада ће одмах након тога прећи на богохуљење и блађење свега овога, уз помоћ најгорег ђубрета којим обично засипају све институције и обележја белог човека. Чињеница је да лојалност човека не припада ни једној од ових ствари. Његова лојалност се превасходно и пре свега односи на његову расну породицу, која је непосредни наставак његове сопствене породице. Другим речима, **лојалност белог човека прво и пре свега припада белој раси. Све остале расе инстинктивно знају да њихова лојалност припада њиховој раси. Јевреји то знају, црнци то знају и сви остали то знају**, осим просечног белог Американца, који је основна мета разарања у овом издајничком прљавом рату, а ми смо сада ухваћени у мрежу, свиђало се то нама или не, знали ми то или не.

Јеврејин може да буде становник Француске или Енглеске, или Немачке или Сједињених Држава. Он је потпуно незаинтересован за добробит своје земље домаћина. Он не признаје лојалност ни према једној од тих земаља. Напротив, обично је активно укључен у рушење поретка земље у којој живи, отимајући и развлачећи њене остатке. **Он је лојалан само – јеврејској раси.** Нека се једна земља само усуди да припрети неком Јеврејину било где у свету – као што је то недавно било са руским отмичарима, или пре пар деценија у случају атомских шпијуна Розенбергових – сви Јевреји света устају и вриште до неба: "Спасите Розенбергове! Ослободите наше људе!" Чињеница да су Јевреји проглашени кривим је, што се њих тиче, потпуно ирелевантна. Спасти их по сваку цену! Буните се због прогањања! Вичите гласно и дуго! Радите све да бисте спасли сваког Јеврејина, без обзира колико је крив, без обзира какав је злочинац. Немојмо никада заборавити да су баш ова расна лојалност и солидарност начиниле од Јевреја овакву светску силу каква су они данас.

Расна лојалност је фундаментални инстинкт који нам је природа дала ради очувања сваке расе. Што је здравији овај инстинкт, и што га раса више испољава, то су веће њене шансе за опстанак. Што је

више тај инстинкт замагљен преваром или загађеношћу ума, то је та раса подложнија разарањима од стране оних који користе своје урођене инстинкте расне лојалности. Црни човек поседује овај инстинкт, те је Јеврејину лако да промовише расну лојалност међу црнцима, да организује искористи је за разарање Беле расе. Он има црнце који причају о "црначкој култури", мада она уопште не постоји. Натерао их је да говоре о "црном поносу" а имају врло мало чиме би могли да се поносе. Јеврејин је својим вештим манипулацијама пропагандом убедио црног човека да виче: "Убијте белце!" Он шири мржњу према Белој раси, не само међу црнцима и мулатима Америке, већ међу свим обојеним народима света. Његови планови траже прегруписавање инфериорних обојених раса света у ударне трупе за кварење и прљање супериорне Беле расе и убијање и протеривање оних који на то не пристају. Овај **програм кварења расе** и протеривања се дешава пред нашим очима данас у Америци. Принудно превозење деце у удаљене школе ради очувања расног баланса, безочна и бесрамна увреда Беле расе главни је део програма прљања расе следеће генерације. Њихов циљ је да убризгају црну крв Африке у вене белих Американаца. Не треба нико да се заваља да се јеврејски програм "заједништва" и "мешања" за време школских година, потпомогнут програмом масивног загађења умова у школама, на телевизији и у масовним медијима, неће завршити мешаним браковима и мешањем раса. У ствари, Јевреји данас за нас имају спремљено свеопште кварење расе. Искористиће све моћне игре, сваки пропагандни трик, сваки неуставни закон који нам могу наметнути да би постигли овај свој циљ, прљање Беле расе.

Баш сам данас читао о Јеврејки, по имену Коен, која предаје групи "хришћанских" белих жена о томе где лежи њихова "хришћанска" дужност. Према овој госпођи Коен, породице белих људи су живеле у вештачком свету и боље би било да почну са усвајањем црних беба, јер постоји огроман број црних беба које чекају на усвајање и њихова "хришћанска дужност" је да тим бебама обезбеде дом. Претећи је додала да су, уколико се то не уради уз радост и ентузијазам, већ у изради закони који ће их натерати да усвоје те мале црне зечиће из џунгле. И, поново, немојмо се заваравати, уколико не зауставимо ово дивљање, Јевреји ће то успешно извести, па ће спровести и друге тајне програме да би нас уништили и да би запрљали нашу расу. Други део програма смањена и уништења елита америчке беле омладине је садашњи безумни рат у Вијетнаму, где се сваке недеље убија неких педесет и више белих Американаца у цвету младости, по џунглама Вијетнама, Камбожде, Лаоса и другде, уз више стотина њих који бивају осакаћени и претворени у инвалиде до краја живота. Хиљаде њих су се вратили из ових ратова по џунглама као наркомани, са трагично уништеним животима и не само да су бескорисни, већ се многи, по повратку у Америку, окрећу криминалу. Поновимо: Јеврејин зна коме припада његова лојалност и све остале обојене расе знају коме припада њихова лојалност, једном речју, њиховој раси. Само је Бела раса збуњена - чудно је чак то и рећи – та иста раса коју је природа крунисала као врхунац своје креације и коју је предодредила да влада светом.

Захваљујући свеопштој контроли Јевреја над инструментима пропаганде, бели човек је сада испуњен тежњом да буде добротинитељ и да спасава сваки безвредни шљам и сваког паразита на земљиној кугли, не схватајући, притом, да се паразити великом брзином размножавају, док **бела раса стагнира и њен број опада, и да паразити намеравају да је униште чим се домогну моћи**. То је расно самоубиство!

Стога ми, припадници Беле расе, морамо да се опаметимо и да одбацимо тако идиотску, самоуништавајућу философију. Она је супротна сваком разуму. Она је супротна свим добрим, здравим инстинктима којим нас је природа обдарила за сопствено самоочување. Она се противи здравом разуму. Прво и пре свега, морамо веровати у спровођење расне лојалности – лојалности према Белој раси и само Белој раси. Морамо напустити идиотски самоубилачки став који смо у прошлости заузели и вратити се разумном, реалном курсу који нам је сама природа одредила. Од милиона врста у природи, не знам ни за једну која каже: "Да бисмо одбранили слабију и инфериорнију врсту, ми ћемо зауставити ширење своје врсте, а због фер односа према непривилегованима, ми ћемо пружити помоћ шљаму, тако да он може да се размножава, достигне већу популацију од наше и изгура нас са лице земље." **Не, ниједна врста не спроводи овај идиотски програм самилости према шљаму, слабијима и инфериорнијима. Ниједна, осим Беле расе**. Ми, из Креативистичке цркве, због тога, у потпуности одбацујемо идеју кошер конзервативаца да лојалност према држави, застави и уставу долази на прво место. Ко може бити лојалан Америци која се у потпуности поцрнчила и јудаизовала и чији је основни циљ национални циљ прљање и уништавање Беле расе? Наравно да је сваки паметан припадник Беле расе дужан да схвати да је таква земља његов непријатељ, свиђало се то њему или не, и да он таквој земљи не дугује своју лојалност. **У складу са овим, ми морамо схватити и то да није држава сама по себи грешна, већ издајничке структуре које су узурпирале моћ ове државе, а које воде Јевреји**.

Када бих видео америчког црнца како туче белог Канађанина, не бих био на страни црнца зато што је Американац, већ бих потрчао да помогнем Канађанину зато што је бео. Схватам да је немогуће дуговати било каву лојалност влади, када та влада непрестано својим поступцима доказује да промовише добробит и увећавање броја црних а залаже се за разарање популације белаца. Ниједни брижни родитеља белци неће остати и подизати своју породицу у земљи која је поцрнчена, као што је на пример Хаити. С обзиром да многи родитељи виде да се ово дешава у великим градским цунглама Сједињених Држава, велики број њих планира да напусти ову земљу и пресели се у Аустралију или негде другде, где нема црнаца. Многи су то већ урадили. Ово показује да ће, у суштини, одговоран родитељ прво мислити на своју породицу и своју расну будућност – а не на некретнине у којима живи. И поред тога што указујем на овакве родитеље због њихове лојалности према својој раси, не могу да

се сложим са бежањем. Верујем да бели Американци морају остати у Америци и борити се да поново успоставе контролу над својом судбином. Ово је наша земља. Морамо бити одлучни да останемо овде и да се боримо за оно што је наше. Требало би да будемо упорни а не да бежимо. Сједињене Америчке Државе су сада једини резервоар моћи белаца који је остао на свету и који је довољно јак да победи издајничке Јевреје. Бели људи Америке се морају уздићи до човека, као што су то урадили бели људи Немачке пре једне генерације. Када се то деси у Америци, на срећу, огромна продуктивна моћ ове велике земље биће на страни интереса Беле расе а не против њих, као што се то десило у Другом светском рату. Понављам, решење за белог човека није да бежи у Аустралију или негде другде. Решење је избацивање црнаца – натраг у Африку где и припадају – пре него што они ову нашу лепу земљу стропоштају у црну рупу историје. Морамо променити наш став. Морамо бити упорни, не можемо напуштати нашу земљу.

Сада ћемо се позабавити лојалношћу према застави као једној од највећих врлина. Чињеница је да је застава само симбол, симбол који се често мењао у нашој историји. У ствари, она се мења сваки пут када добијемо нову државу, као што су Хаваји или Аљаска. Но, много важније је то да је застава частан симбол онолико колико је часна земља због које се она вијори. Она се вијорила уз Унионистичку војску када су Јевреји организовали беле Американце да убијају другу групу белих Американаца. Назвали су једну групу белаца "Северњаци" а другу "Јужњаци". **Овај ужасан братоубилачки рат био је јеврејска жетва којом су се они обогатили и нагојили, али је био најсрамнија и најразорнија епизода у историји Беле расе.** И Први и Други светски рат су поново довели до тога да бела браћа убијају белу браћу и опет су Јевреји имали богату жетву у разарањима и проливању беле крви. Американци белци су умарширали у кланице, које су организовали Јевреји. Под барјаком са звездама и пругама, али то није нешто на шта можемо бити поносни. Док год не очистимо нашу земљу, историју и заставу која се над њом вијори од Јевреја и црнаца, ми немамо заставу на коју би могли да будемо поносни. Кад ми, бели људи, поново успоставимо контролу над сопственом судбином, ми ћемо, без сумње, желети да је обележимо и новом заставом, неокаљаном заставом која је истински симбол Беле расе. То ће бити она застава с којом ћемо заиста моћи да се поносни. Наш сусед на северу, Канада, недавно је избацила своју сто година стару заставу и направила нову – на којој преовлађује црвена боја – одговарајућа боја с обзиром у ком правцу се та земља креће. У сваком случају, увек можемо, без велике муке, направити нову заставу, али, **када се једном уништи Бела раса, она нестаје заувек и ништа је не може вратити.** Не! Наша лојалност није према нашој земљи или нашој застави, већ нашем народу – нашој сопственој раси.

Онда, имамо Конституционалисте, који нас подсећају на наш "велики" Устав, на Повељу о правима и који тврде да је само то разлог због кога је Америка досегла такву величину. Они нам кажу да због нашег јединственог и дивног Устава ми у Америци имамо виши стандард живота него било која друга земља у свету. Нашем Уставу – "највећем документу о слободи који је људски ум осмислио" – кажу нам они, ми уживамо у својим "многобројним" слободама. То је гомила глупости. Постоји неколико великих шупљина у тврдњи да "ми све дугујемо нашим дивном уставу". Устав у себи садржи мноштво озбиљних пропуста, од којих су неки заиста фатални. У сваком случају, ми сада знамо да нас он није, нити ће нас, спасти од бољшевичко-јеврејске превласти.

Неки од озбиљних недостатака који постоје у Уставу су: 1.) Он се није базирао на питању расе приликом формирања ове велике државе. Устав то није урадио када је бели човек градио Америку и када је, супротно обичају, био расно свестан и уједињен у борби против црвеног човека. Штавише, могућности су биле много веће, с обзиром да је јеврејска зараза била релативно слаба, мада се развијала; 2.) Уместо да је усвојио принцип вође, што је једина права основа за изградњу чврстог и трајног друштва, он је одабрао да се базира на расцепканим властима што је такозвани принцип демократије. Он је тада величао њихов дивни принцип "подељене власти", "систем провере и равнотеже" и назвао их "републиканском" формулом владавине, као да је измишљено нешто ново. У ствари, то није било ништа ново. Римљани су имали републикански облик владавине пре више од 2000 година и на крају га одбацили и заменили бољим обликом, када су се претворили у царство, са царем на челу, који је имао апсолутну власт и који је представљао принцип вође; 3.) Глупо и супротно сваком здравом разуму, они су о независности унели у Повељу "херојску" тврдњу да су "сви људи створени једнаки". Ово је безочна лаж бачена у лице историје, природе и искустава. Мада Повеља о независности није део нашег устава, важност ове тврдње је, у суштини, дала либералима, Јеврејима и кварећим срцима простор за преокретање нашег осећања за реалност, промовишући ниже расе, а разарајући и кажњавајући боље елементе Беле расе. Цела мрежа погубних лажи је разапета из ове несрећне и погрешне тврдње; 4.) Он у себи садржи и слабост цепања цркве и државе. И док идеологија цркве промовише идеје као што су: "не против злу", "воли своје непријатеље", "окрени и други образ", итд. основа сваке државе су власт, закон и ред. Много хармоничнији однос се постиже када су власт, црква и религија идеално усклађене на истим принципима. Наравно, не можемо оптуживати утемељиваче што нису били способни ово да достигну у то време, јер нису имали добру рационалну религију са којом би могли радити, већ су нажалост, били ухваћени у самоубиствену идеологију хришћанства. Нажалост, сувише велики број је преварен овом јеврејском варком; 5.) Последње и најважније од свега, Устав није изоставио Јевреје и није их спречио у даљем загађивању ове велике, нове, обећане земље. Да су праоци оснивачи следили савет Бенџамина Франклина и да су у Устав ставили само ту једну тачку – искључивање Јевреја – то би учинило више добра него све заједно,

што се налази у Уставу и Повељи о правима. Ево шта је Бенџамин Френклин рекао на првој Уставној Конвенцији Сједињених Држава 1778. године, пре више од две стотине година: "У коју год су се земљу настанили Јевреји у већем броју, уништили су њен морал; разорили њен економски интегритет; наметнули самоизолацију и нису се асимилovali; исмевали и покушавали да потцене хришћанску веру, на чијим основама је заснована ова нација, тиме што су се противили њеним ограничењима; изградили државу унутар државе; а када им се пружао отпор, покушавали су да угуше ту земљу финансијски, као што је случај са Шпанијом и Португалијом. Више од 1700 година Јевреји оплакују своју тужну судбину што су истерани из родне земље, како називају Палестину. Али, господо, када би им свет данас безусловно дао државу, одмах би пронашли неки уверљив разлог због ког се тамо не враћају. Зашто? **Зато што су они вампири, а вампири не живе од вампира.** Не могу да живе сами са собом. Они морају да преживљавају на хришћанима и осталим народима који нису њихове расе. Ако их не избаците из ових Сједињених Држава, овим Уставом, за мање од 200 година они ће се сјатити у таквом броју да ће доминирати и прождрати ову земљу и изменити наш облик владавине, за који смо ми, Американци, проливали крв, дали наше животе, нашу срж и угрожавали нашу слободу. Ако их не избаците, за мање од 200 година наши наследници ће радити у пољима да би њима обезбедили опстанак, док ће они бити у кућама у којима ће, бројећи богатство, трљати руке. Упозоравам Вас, господо, да, уколико не избаците Јевреје за свагда, Ваша дећа ће Вас проклињати на Вашим гробовима. Јевреји су, господо, Азијати, и нека су рођени где год хоће, и без обзира колико генерација су далеко од Азије, они никада не могу бити ништа друго до Азијати. Њихове идеје нису сагласне америчким и никада неће бити, па макар живели међу нама и десет генерација. Вук длаку мења, ћуд никада. Јевреји су Азијати и зло су за ову земљу, уколико им се одобри улаз у њу, и требало би их Уставом избацити."

Америка на првом месту свој успех дугује раси - чињеница да су први имигранти били припадници Беле расе – добри Енглези, Ирци, Шкотланђани, Немци, Швеђани и остали припадници беле европске расе. Друго, за разлику од Шпанаца из Јужне Америке, они су били довољно мудри да се не мешају са дивљим доморцима – они су чували своју крв чистом. Они су избацили инфериорне дивљаке и изградили велико царство од Атлантика до Пацифика – у доба које представља најдраматичнију снагу и најпродуктивнију епоху у историји велике Беле расе. Њихов животни стандард је убрзо прерастао стандард њихових европских претходника зато што су имали, а имају и данас, много већу површину земље и природних богатстава са којима раде. Наши преци нису направили грешку коју су направили Шпанци када су колонизовали Јужну Америку. Док су се **Шпанци, који су били знатно религиознији и под утицајем католичке цркве, венчавали и стварали мешанце са инфериорним урођеницима**, Индијанцима, и затровали крв својих будућих генерација, ми сада увиђамо различитост страница историје. У измешаној Јужној Америци и Мексику, сваке године се суочавамо са револуцијама, сиромаштвом,

назадовањем и будућношћу исписаном несигурношћу и анархијом. Ми, бели Американци, сада (глупо) издржавамо мешанце, изданке тих Шпанаца и то цифрама од милијарди долара. Као даљи доказ да овај општеизвикани амерички Устав има врло мало везе са огромним америчким успехом, треба само да се подсетимо да, када су латиноамеричке државе добиле независност од Шпаније, свака од њих је прекопирала до последњег слова Устав Сједињених Држава. Да ли је то осигурало њихов успех и величину? Сасвим сигурно није. Јужна и Централна Америка скоро непрекидно су разаране немирима, револуцијама, нестабилношћу, сиромаштвом и инфлацијом. Кад већ имају исти "дивни" Устав, зашто онда не постижу исти успех као и Сједињене Државе? Одговор је јасан и једноставан: **он лежи у раси и крви**. Они су конгломерат мешанаца, док је Сједињене Државе саградила бела раса. Ту лежи одговор, а не у уставу, застави или територији, јер, Јужна Америка је сасвим сигурно, подједнако богата природним богатствима своје територије, ако не и више. Не, наш успех у Америци није заслуга нашег "дивног" устава. То је заслуга добре расне основе белаца и богатства и великодушности наше земље. Устав није имао ништа са тим. Данас, док Јеврејин ради пуно радно време на разарању Америке и белог човека, који ју је саградио, наш Устав неће спасти ни наше слободе, ни нашу земљу, ни нашу расу. Више нисмо слободни. У ствари, преко превара, заблуда и издаја, **захваљујући непостојању расне лојалности међу наследницима оснивачима Америке, ми смо једна окупирана земља – ми смо у моћи и милости међународних Јевреја. Економски смо поробљени. Културно смо јудаизовани. Према нашој деци се понашају као према стоци, не би ли измешали будуће генерације и ликвидирали Белу расу**. Највећа грешка коју су учинили наши оци, оснивачи ове земље, је та што нису послушали савет Бенџамина Френкилна – једног од наших највећих белих државника – када су писали Устав Сједињених Држава.

Битан део наше вере је да исправимо ову фаталну грешку која је направљена у писању Устава. Морамо свргнути Јевреја са власти и отерати га са наших обала да бисмо повратили владавину над Сједињеним Државама и да бисмо обезбедили судбину Беле расе. Имамо намеру да их повратимо у руке белих људи и развластимо Јеврејина, да га учинимо нешкодљивим, тако да Бела раса више никада не буде у том сраму и опасности у којој се сада налази. Не, драги моји пријатељи Беле расе, наша превасходна лојалност није ни према земљи, ни застави ни Уставу, свему што је пролазно и подложно промени. **Наша превасходна лојалност припада нашој крви, нашем народу, великој и дивној породици Беле расе**. Немојмо никада заборавити ову изузетно важну чињеницу, она је камен темељац на ком се заснива наша нова религија – религија која, не само да ће поново успоставити независност Беле расе, него ће је учинити великом, више него што смо икада могли да сађамо.

Овде, дакле, оснивамо нову религију за Белу расу. Нову религију зовемо Креативистичка религија. Наша црква се зове Креативистичка црква. Припадници наше религије се зову Креативисти. У следећем поглављу ћемо представити наш циљ и нашу мисију. Објаснићемо разлог нашег постојања и значење самог живота.

ПОГЛАВЉЕ БР. 3

Сврха живота

Миленијумима је, човечанство у целини, а философи посебно, проучавало значење живота. Ово питање је, без сумње, мучило и бринуло практично свако интелигентно људско биће. Врло мали број њих је стигао до било каквог закључка за свог живота, остављајући ово питање без одговора. Наравно да је и мене ово питање интересовало, мање или више, током многобројних фаза мог живота, почевши од раног адолесцентног доба. Мада сам претраживао црквене записе, проучавао религије, филозофије многобројних поштованих мислилаца кроз историју, ништа од свега овога није ми помогло да дођем до задовољавајућег одговора. На крају сам закључио да не постоји значење живота, да он нема сврху, да је наш боравак овде бесмислен, бескористан труд који може да остане и незавршен. У ствари, пре десет година сам до те мере тако убеђен у безразложност нашег постојања овде на земљи, да сам почео да пишем књигу на ову тему, под називом Трка пацова у заборав.

Али, чињеница да овде постојимо и даље је стајала, као и чињеница да ћемо и даље бити овде и да ће наши потомци бити овде генерацијама и вековима и миленијумима који долазе. Очигледно да ће врста људи, која ће живети овде у будућим вековима и миленијумима, бити увелико одређена сваком генерацијом, у односу на то шта је урадила, какав је био њен поглед на живот, какви су били њени начини размножавања и какве су биле њене философије и религија. Такође је било очигледно да ће услови, под којим ће наши будући потомци живети, бити умногоме одређени оним што ми сада радимо, баш као што су и услови, под којима ми данас живимо одређени оним што су урадили, или нису, наши преци.

Што сам више проучавао историју, све је очигледније постајало да је у нити историје уткан бесконачан и најважнији фактор расе. Најочигледнији од свих фактора је почео да се уздиже – **да је једна и само једна раса израдила и увеличала све цивилизације – и да је то била Бела раса. Штавише, постојало је све очигледније да је паду сваке цивилизације претходило тровање крви стваралачке Беле расе, а њену пропаст је увек узроковала небрига беле расе да пази и штити чистоту својих крвних лоза.** Даљим проучавањима, испитивањима и утврђивањима историјских чињеница, постало је очигледно да је човечанство, као целина, пратило исте еволутивне шеме као што је то радила свака друга врста, а да је еволуција сваке врсте

пратила строге и непроменљиве законе природе. **Тако ни човек није био изузетак, мада је у својој заблуди и глупости често покушавао себи да каже да је он изнад и изван свих закона природе и да је, у ствари, покорио природу.** Тако је он мислио. Међутим, ништа није даље од истине од тога. Хладна, критичка анализа историје и закона природе показује да развој човечанства прати законе природе исто толико одано и строго као и развој, рецимо, птице или диносауруса. Штавише, пад и истребљење човека су исто тако могући као и нестанак диносауруса са лица земље.

Из свих ових проучавања, почели су да ничу одређени, врло очити закључци. Бр. 1. - да је човек врста чији су развој и опстанак на земљи подређени организованим законима природе. Бр. 2. - да је један од најсуровијих закона природе опстанак најјачих. Бр. 3. - да природа, у циљу усавршавања врсте, промовише и подржава раздвајање унутар врста, при чему се једна врста бори против друге, а јача опстаје. Оне које се крећу стазама које им не одговарају за ту сурову борбу не преживљавају, већ нестају. Постало је очигледно да **природа не брине о опстанку индивидуе, већ је мудро поставила и усадила у сваку јединку врсте средстава и вољу да пропагира, шири и унапређује саму врсту и, при томе, у суровој борби за опстанак, тера врсте да се усавршавају и напредују, или да, у противном, нестану. У трећем закону природе налазимо сврху живота и сврху због које смо смештени на лице земље. Овде смо да усавршавамо и развијамо своју сопствену врсту!** То није циљ само људске врсте, већ и свих осталих врста које видимо око себе, без обзира да ли је то птица или јелен, рибе у мору или јато у ваздуху. Целокупни њихови напори и целокупно раздобље њиховог живота је посвећено овом значајном циљу који је природа поставила јединки: да промовише, усавршава и развија врсту, и при томе да је побољшава. **Или то или нестанак. Природа није ни љубазна ни нељубазна, ни милосрдна ни немилосрдна у спровођењу својих закона. Она не прави изузетке и не толерише извињења. Само уображена, залуђена будала може себе да замишља као биће које је изнад и изван закона природе.** Свака птица и свака животиња знају шта је њихов циљ. Чим постану довољно зреле, оне почну да се размножавају и да одгајају своје породице док и ове не сазру. То им је главна преокупација током читавог зрелог доба живота. Оне изгледа јасно виде сврху свог живота. Чини се да је само бела раса тужно збуњена по питању свог циља. Природа је одлучила који су наши циљеви, без обзира да ли их ми испуњавамо или не. Човек, као и свако друго створење, води врло плодан живот следећи план који му је природа намерила: **ширење сопствене врсте, подизање породице и усавршавање врсте.** Тако смо дошли до великог крајњег одговора на то шта је сврха нашег живота: циљ који је пред нас поставила сама природа је, да ми, Бела раса увећавамо, унапређујемо и ширимо Белу расу, највиши дomet који се може постићи у окриљу Природе.

Ми, Бела раса, смо супериорна врста. Ми смо круна славе природе. Имамо велику част и огромно важну обавезу. Белој раси су били потребни милиони година да се развије као врста до своје садашње највише тачке. На нама је да увеличамо, ширимо, развијамо, усавршавамо ову најелитнију од свих задивљујућих врста природе. Не само да смо дужни да радимо на овоме, већ је на нама и да се уздигемо још више и више, да усавршавамо ову најдивнију од свих творевина и да је побољшавамо кроз генерације. У овом тренутку историје могуће је убрзати усавршавање Беле расе, као што је могуће и за кратко време поништити ову фантастичну појаву у историји стварања.

Да, постоје неминовне лекције историје и неизбежни закључци које треба извући из саме природе. Неки људи ће провести цео живот у трагању са истином. Трагајући ће можда и улетети у саму срж истине коју траже, али је неће препознати, саплешће се преко ње, подићи се и наставити бесконачно да трагају. Постоје неке истине које су тако очигледне, да ће промаћи пажњи и најученијих трагача. Сама истина о којој ми овде говоримо је једна од најважнијих и најочигледнијих истина које се игноришу и превиђају, преко којих се саплићемо и коначно их заобилазимо. Ово ни за трунку не мења законе природе, као што ни игнорисање закона гравитације не може променити овај строги и непопустљиви закон. Сви га јасно могу видети – природа жели да га сачува од заборавља и да наставите са усавршавањем своје врсте. **Или ћете то учинити, или ће ваша врста бити збрисана са лица земље.** Природа се не брине да ли ви прихватате или одбацујете ову чињеницу, њеним законима ћете се свакако покорити. На овоме је заснована наша целокупна философија. На овом закону природе базира се целокупна наша религија. С обзиром да је то тако, убеђени смо да су све философије живота и све религије које су у складу са законима природе добре за нашу расу. Свака религија која није у складу са законима природе је неприродна религија, вештачка религија и штетна религија, која ће уништити расу и људе који је прихвате.

Због тога је наша религија замишљена да буде у складу са оним што природа од нас захтева да чинимо. Наша религија је осмишљена да шири, увећава и усавршава Белу расу кроз читаву вечност. Не можемо да замислимо ни виши циљ ни племенитију религију од ове која помаже развоју и усавршавању најфинијег домета природе – Беле расе. Верујемо да у чину ширења наше врсте, појединац проналази највише значење живота. Радећи то, стиже до највећег задовољства и ужитка у току свог живота на земљи, током година које је природа одредила да проведе на овој планети. **У размножавању, у подизању породице, у имању деце и обезбеђивању њиховог благостања, као и праћењу њиховог здравог раста и развоја, мушкарац и жена налазе своје највеће испуњење и најтрајније задовољство.** Све остале активности су упућене на овај огромни средишњи циљ – подизање деце до зрелог доба, када ће она да се везују за супротан пол своје врсте, оснивају породицу, умножавају сопствену врсту, подижу их да буду снажнији, здравији, паметнији, лепши, способнији. Укратко, они ће учинити

бољом следећу генерацију и послати је на пут да би могла изнети нову генерацију. Ово је велики циљ у животу који је природа ставила пред нас, без обзира да ли се ради о Белој раси или о било којој другој врсти овог огромног универзума, пуног различитости. Било који чин који спречава или угрожава овај племенити циљ је неприродан, те представља кршење закона природе. Нама је свима јасно, на пример, да је **хомосексуалност неприродна** и да су такви људи девијантни. Морамо такође схватити да природа грубо кажњава девијације и да их истребљује са лица земље. Јасно је, на пример, да ће друштво сексуално девијантних особа бити кратког века и да ће га природа збрисати са лица земље. У данашњем начину размишљања није толико јасно да је један од примарних закона природе очување чистих врста, а у нашем случају, очување чисте расе и незагађености њене крви крвљу других раса. Природа мрзи мелезе. Она презири мешање. С обзиром да је одабрала нас, Белу расу, за врх и крајњи домет највишег развоја, сада је, више него икада, наша света дужност да, по сваку цену очувамо ову велику част. Из овог разлога је формулисана наша нова религија и основана Креативистичка црква.

ПОГЛАВЉЕ БР. 4

16 заповести

1. Јасна дужност и света одговорност сваке генерације је да обезбеди и осигура за сва времена постојање Беле расе на лицу земље; 2. Будите плодни и размножавајте се. Пружите свој део помоћи у насељавању света сопственом врстом. Наш свети циљ је да насељавамо пределе ове земље искључиво Белом расом; 3. Запамтите да су обојене расе наш смртни непријатељ, а да је најопаснија од свих раса јеврејска раса. Наш непосредни циљ је да неуморно ширимо Белу расу и наставимо са смањивањем броја нашег непријатеља; 4. Водећи принцип свих ваших деловања требало би да буде – шта је најбоље за Белу расу? 5. Очуваћете чистом своју расу. Загађивање Беле расе је ужасан злочин против природе и против наше сопствене расе; 6. Ваша лојалност се, пре свега, односи на лојалност према Белој раси; 7. Искузујте бољи однос у пословној сарадњи са припадницима ваше сопствене расе. Прекините, што је пре могуће, све врсте пословне сарадње са Јеврејима. Немојте запошљавати црнце и друге обојене људе. Дружите се искључиво са припадницима своје расне породице; 8. Уништите и избаците све јеврејске мисли и утицаје из нашег друштва. Напорно радите да бисте што пре створили свет белаца; 9. Рад и креативност су наш геније. Ми гледамо на посао као на племенити изазов, а нашу вољу да радимо као на благослов нашој раси; 10. Одлучите у раној младости да ћете, током свог живота, успети, бар једном, да трајним доприносом помогнете Белој раси; 11. Чувајте част своје расе у свим временима; 12. Наша дужност и привилегија је да настављамо план природе, да тежимо унапређењу и усавршавању наше будуће генерације; 13. Поштоваћете, штитити и чувати светост породичног јединства и држаћете породицу светом. То је садашња алка у дугом златном ланцу наше Беле расе; 14. Током целог свог живота ћете поштовати наш кључни став о крви, тлу и части. Пажљиво га спроводите, јер је то срце наше вере; 15. Као поносни припадник Беле расе, мислите и делујте позитивно. Будите храбри, убедљиви и агресивни. Конструктивно користите своје креативне способности; 16. Ми, расни другови Беле расе, одлучни смо да поново успоставимо потпуну и безусловну контролу над нашом сопственом судбином.

Дефинисање шеснаест заповести

1. Обезбеђење постојања наше расе

Постоје неке врсте које данас бујају на лицу земље, а које се на њој налазе већ више од 200 милиона година. Континуирано постојање Беле расе у садашњем тренутку њене историје је, с друге стране, крање несигурно. Уколико не предузмемо мере које ће бити драстично различите од злочиначки неодговорног програма, којем смо били изложени у прошлости, крајње је неизвесно да ли ће бела раса, као таква, преживети још следеће две или три генерације. Раније смо констатовали да су природни непријатељи Беле расе обојене расе уопште, а да је јеврејска раса, посебно, најсмртоноснија од свих. Наш пад није резултат инфериорности у могућностима да одржимо нашу расу. Напротив, наша супериорност у борби за опстанак против обојених раса је толико очигледна, да смо дозволили да се то употреби против нас, на нашу сопствену штету и у корист наше крање пропасти. Наш проблем није недостатак снаге или недостатак способности, већ слабост због саосећања, глупост због узмицања, у жељи да будемо више него фер према инфериорнима, и генерално, у збуњености, ако не и немарности, у чувању онога што је највредније.

Ово је, поново, потпуно у супротности са законима природе. Нигде природа не говори ниједној риби, биљци, птици или животињи: због других, слабих, мање способних врста, уздржите се и дајте шансу инфериорним врстама; будите поштени према њима; дајте им бољу шансу да се размножавају на ваш рачун и дозволите им да вас бројчано надмноже и угрозе и тако збришу са лица земље. Али, ово је управо то што Бела раса ради у својој опседнутости ширењем тзв. "братске љубави" према инфериорном олошу света. Сада, када смо притешњени уза зид, бићемо натерани да одбацимо оваква самоубилачка размишљања. Ова млитава хришћанска сентименталност мора сада бити замењена вечним, гвозденим законима природе. Због тога морамо сасвим преоријентисати наше ставове. Не само да морамо обезбедити да наш опстанак на лицу земље не буде никада више доведен у опасност од стране наших природних непријатеља, већ морамо бити смртно сигурни да он никада више неће бити угрожен. Ово је први и највиши закон који природа поставља пред нас. Средства којима ће се ово испунити су набројана у подсетнику заповести.

2. Насељавање света

Шема природе за већину живих ствари може укратко да се објасни овако: рођење, раст, репродукција и смрт. Ово је Шема коју је природа наменила свим својим живим створењима, без обзира да ли је то најнижи инсект, који живи само један дан, или највиши ред самог човека. Природа ниједном појединцу, ниједној врсти није наменила да живи дуго. Не, заиста, сваки појединац игра своју улогу тако што је тренутна карика у дугом златном ланцу своје сопствене врсте. Намера природе је да врсте настављају да живе. Међутим, сама врста ће, уколико није снажна у својој борби за опстанак, скончати нестајањем. Неке врсте, које су се добро адаптирале на окружење и борбу за опстанак, трајале су милионима година. У ствари, породица ајкула постоји већ најмање две стотине милиона година без неких великих измена, што је резултат њене сјајне способности да преживи. Упоредите две стотине милиона година са кратким интервалом у коме свака јединка те врсте живи на овој планети.

Тако је и са људском расом, а посебно с Белом расом, за коју смо посебно заинтересовани. Требало би да се подсетимо да је то шема природе и да се подсетимо циља због ког нас је природа сместила на ову земљу. Природа нам јасно и гласно говори да је циљ у увећавању своје врсте и да њеном усавршавању кроз процес природне селекције и опстанка најјачих, она нам говори да наставимо са унапређењем наше врсте, пењући се стално на горе. Природа никада није одредила вечни живот ниједном појединцу, ниједној генерацији. **Не, напротив, смрт је извесна, али се ви продужавате кроз своју децу и генерације које следе. То је стварна бесмртност коју вам је природа наменила.** Уткани сте у дивне крвне линије своје расе и, као отац или мајка ваше линије, имате бескрајни ланац потомака који настављају, не само вековима, већ хиљадама и милионима година. То је могућност вечног живота који нам природа осигурава. Али, само смо плодни и уколико се размножавамо, другим речима, ако имамо потомке.

Без обзира да ли сте мушкарац или жена, најважнија ствар коју ћете икада урадити је да се венчате и подижете породицу. Имати сопствену децу је достигнуће које ће вам највише значити, које ће вас највише задовољити и које ће вас највише наградити у целом вашем животу. То је једина заиста трајна и вечна ствар коју ћете икада учинити. Без обзира колико новца зарађујете или каквој слави тежите, све ће бити избрисано, све ће нестати временом. Но, последице до којих ће довести ваше венчање и имање потомака ће трајати из генерације у генерацију. Одзвањаће кроз време – не само кроз векове – већ кроз миленијуме и милионе година.

Много времена након што друга дела, која сте можда створили, буду потпуно избрисана са лице земље, ваши потомци ће марширати напред кроз историју. То је једина истина, наравно, уколико Бела раса опстане. Уколико не опстане, не само да ће ваши потомци, заједно са њом, бити избрисани, већ и све борбе оних који су отишли пре вас. Само садашње генерације могу праведно да се поставе према прошлима и да поново изведу будуће генерације. Ви сте веза између Беле расе која је отишла пре вас и беле расе која ће доћи после вас. Уколико садашња генерација не испуни своје обавезе, она ће избрисати тешко извојевану битку коју су војевале хиљада генерација да би нас довеле до високог нивоа на ком смо сада; она, такође, неће успети да уведе будуће генерације које би носиле ту дивну еволуцију до још развијенијих и виших нивоа.

Само борба за опстанак сваке врсте, а на овом нивоу историје, Беле расе посебно, зависи од тога колико је плодан и способан свако од нас у подизању следеће генерације. Само тако испуњавајући наш Манифест Судбине, ми постижемо пун и вредан живот. Водећи добар живот, испуњавајући своје обавезе према дивним генерацијама које ће вас следити, **учините свој део и имајте, колико год можете, деце. Запамтите да је манифест Судбине Беле расе да се размножава по свету или да нестанемо.** То није само трка са временом, већ и трка против бројки. Уколико се не промени тренд светске популације, који се данас одиграва, обојене расе ће нас претећи и изгурати простом тежином чистих бројки. Наш манифест обавеза је да превазиђемо овај изазов и да унапредимо човечанство до највишег нивоа еволуције. Само Бела раса то може урадити. **Даље, морална је дужност оних припадника наше расе који су натпросечно интелигентни људи, који су натпросечно способни и физички привлачни, да учине посебан напор и имају веће породице од просечних. Једном када Бела раса буде контролисала своју сопствену судбину, она ће натерати наше друштво да успостави одређене охрабрујуће програме који ће се побринути да бољи примерци наше расе буду посебно охрабрени да се увећавају, размножавају и нуде дарове свог генетског наслеђа за добробит расе.**

3. Ширите белу расу, обесхрабрите наше непријатеље

Практично свака природна врста има свог одређеног природног непријатеља, а неке имају више непријатеља од других. Док којот има неколицину природних непријатеља, не рачунајући човека, зец има цело крдо непријатеља који га сматрају добрим пленом и храном за опстанак. Међу њима су соколови и орлови, којоти и вукови, леопарди, рисови и гомила других. Човек је такође, кроз историју имао непријатеље и током те историје је најсмртоноснији непријатељ сваког племена, углавном, било друго племе људи. Чак и пре него што је бели човек стигао у Америку, индијанска племена била су у сталном рату, убијајући и скалпирајући једни друге и преузимајући ловишта других племена. Међу црнцима из Африке стално је било ратно стање, једно племе је убијало друго, а победник је често завршавао једући побеђеног непријатеља. Очигледно је да је шема природног развоја виших врста постојање супериорнијих раса које преживљавају и инфериорних које губе и бивају уништене.

Нисам ја измислио овај програм. Ја само наводим **природне чињенице које постоје од памтивека**. Све ово се стално дешава, не само када је реч о борби међу расама, него и борби за опстанак међу животињама, птицама, рибама и другим врстама. Овај систем је очигледно функционисао прилично добро и човечанство је наставило да се развија у више и боље типове. У ствари, до доласка хришћанства, бели човек, персонификован у великом римском царству, био је у потпуности супериоран и доминантан у тадашњем познатом и спомена вредном свету. Не само то, већ, да су природни догађаји наставили да се одвијају у том правцу, он би без сумње освојио и остатак света, као што су Индија, Африка, Кина и Америка, а Бела раса би данас потпуно доминирала и била супериорна у целом свету. Нема сумње да би га до данас у потпуности населила. То би се без сумње десило само да су Римљани оног времена били свесни својих драгоцених расних вредности и да су наставили да одржавају своју расу чистом. На жалост, овај развој се није наставио природним линијама. Римљани, на несрећу, нису спознали вредност своје савршене расе. Римљани, интелигентни колико су били, нису успели да препознају један од најважнијих закона природе – онај о очувању чистоте врсте. Врло скупо су платили за своју грешку због овог смртог греха.

Међу њима је деловао њихов најсмртоноснији природни непријатељ, ширио се попут вируса по целом царству, спреман да разори и сруши велику римску империју и саму Белу расу. Овај смртоносни вирус међу њима били су Јевреји. Већ смо раније сагледали разорну моћ коју је имала јеврејска мрежа међу популацијом Римљана, уводећи и ширећи смртоносни отров "новог" хришћанског учења које је збунило и уназадило римски ум. За неколико векова, ово учење натерало их је да почине самоубиство, да помажу уништење сопствене империје, сопствених закона, сопствене религије и, напokon, сопствене расе. Чак и у римско доба, Јеврејин је, као и увек, био први и

најважнији у трговини људским робљем. Био је то јеврејски трговац робљем који је, више него ико, довлачио робове (углавном небеле) са других крајева света у римско царство. Чак и у та времена Јеврејин се залагао за мешање раса и крви које је, заједно са хришћанством, уништило римско царство. На жалост, никада се више није уздигло. Јеврејин је већ давно свестан својих способности, као паразита, да ограничи и ослаби ум белог човека и он то и данас упорно ради, као што је чинио и пре више хиљада година. **Јеврејин, створивши огромно богатство током векова довлачењем црнаца из Африке у Америку, сада невиђеном жестином форсира програм мешања раса овде на северноамеричком континенту.** Црнци ће, уз помоћ Јевреја, сасвим сигурно уништити Белу расу и нашу цивилизацију и повући свет надолу, у пакао мешавине, налик оној коју свако може да види на измешаном индијском потконтиненту. Још ближе, можемо да одемо на Хаити за пар сати лета, и да сопственим очима видимо шта се дешава са дивном земљом када мешана полудивљачка гомила олоша преузме некада диван крајолик.

Због тога увек морамо имати на уму да су: а) **Јевреји наши најопаснији природни непријатељи**; б) црнци, поред Јевреја, наше најсмртоносније зло, оно са којим не можемо живети у истој земљи, па чак ни на истом континенту; ц) **све обојене расе су непријатељски расположене према Белој раси и њени су природни непријатељи.** Кроз целокупну природу, закони су потпуно јасни: да би се преживело, када запрети зло или опасност, то зло се напада и уништава. Стога морамо учинити да наш једини и првенствени циљ буде протеривање Јевреја и црнаца из Америке, у ствари, из свих подручја где живе белци. Такође, морамо схватити да су све обојене расе наши природни непријатељи и да ће они, чим буду спремни да нас прегазе, то и урадити. Свиђало се то нама или не, присиљени смо да заузмемо став да Бела раса, попут Римљана, мора населити свет – **или ће бити уништена.** Понављам, ја нисам измислио ову ситуацију, нити сам је створио. Само износим историјску чињеницу и указујем на неизбежне и непромењиве законе природе.

Упркос чињеници да ће сва идиотска, размажена, крварећа срца викати супротно и покушати ово да оповргну; упркос њиховом блебетању о хуманизму, саосећању и "братској" љубави, оно што сам изнео су чврсте, хладне, животне чињенице и ништа на свету их не може изменити. Или ће бити Беле расе или инфериорног шљама обојених раса које ће наследити земљу. **Као припадницима Беле расе, наш Манифест судбине и наша морална дужност је да обезбедимо све да преживимо и да Бела раса не одумре!** У овом тренутку историје, Јевреји и обојене расе односе победу за победом, а бели човек се повлачи, уступа земљу, бежи пред инфериорним врстама. То је случај да јачи бежи пред слабијима, појава која се нигде у природи не може видети. Док је 1920. године однос између Беле расе и обојених био само један према два, данас је један према седам, а

славне (јеврејске) Уједињене нације предвиђају да ће, у наредних двадесет година, **Бела раса бити смањена до тачке где ће однос ње и обојених раса бити један према четрдесет и девет** (на једног белца ће доћи по 49 небелих дивљака). Наш неизбежни програм за будућност мора бити: ширење Беле расе, смањивање обојених раса, све док Бела раса не постане супериорни господар земље.

4. Сва корист Белој раси: златно правило

Ово је основ целокупне наше религије: оно што је добро за Белу расу је највећа врлина; оно што је лоше за белу расу је крајњи грех. То је јасно и једноставно. Из ових чврстих темеља, ми можемо неограничено да извлачимо и дефинишемо шта је добро, а шта лоше и то кроз ову књигу радимо. Штавише, ако сваки припадник Беле расе има на уму ову јасну и једноставну веру на и користи је као помагало у свим својим делима, биће релативно лако одлучити шта да се ради у различитим ситуацијама у животу. Наше златно правило је: **чини оно што је најбоље за белу расу!** Чврсто се држи овог снажног принципа, док путујеш животом, и он ће ти помагати до краја.

5. Расна чистота

Сама природа је, у својој вечној мудрости, одредила да свака врста чува чистом и незагађеном своју лозу од било које блиске и сличне врсте. Природа је јасно одредила унутрашњу поделу сваке врсте. Постоји, на пример, 175 врста детлића, 265 врста мухоловки, 75 врста врана. У океану постоји 258 врста ајкула. Где год да погледамо, докази су очигледни и јасно је да је природа у својој безграничној мудрости, поставила ово као један од својих великих закона. Кршење овако јасног и основног закона је нечувен злочин против природе. Даље, свака врста, укључујући и људску расу, има урођени и инстинктивни нагон за спаривањем, дружењем и живљењем у групи своје врсте. Природа је, надаље, подарила свакој врсти, а нарочито људској раси, инстинктивну одбојност према парењу и мешању са страним врстама или, у случају људске расе, са било којом другом људском расом. Како Бела раса има велику срећу да буде круна славе саме стваралачке природе, њен најфинији рад, ми из Креативистичке цркве, сматрамо за најгнуснији злочин загађивање најбољег достигнућа природе било каквим нижим врстама. **Највећа превара у односу на саму природу је загађивање Беле расе које се данас дешава по целом свету. Не само да се овај злочин, у великом обиму, дешава пред нашим очима, већ Бела раса ни прстом не мрда да то спречи. Јеврејин, с друге стране, долива уље на ватру да би све то**

убрзао. Бела раса брзо мора да се дозове памети и спозна те природне истине које чак и птице и рибе, и сва друга природна створења, инстинктивно знају кроз миленијуме свог постојања. Расна лојалност је кључ ове дилеме. **Расна лојалност је расни опстанак. Мешање је расно самоубиство!** Цивилизација је власништво Беле расе и њена најзначајнија карактеристика. То је животни уговор, уграђен у нашу расу, између наших још нерођених, нас живих и наших силних предака, оних који су носили бакљу и утрли пут који је пред нама. У нашим живим рукама сада лежи одговорност ношења племенитог наслеђа које је наш легат. Ми имамо обавезу да га посветимо нашим потомцима – Белој, још нерођеној, раси. Не само да будућим белим генерацијама дугујемо обавезу да им преносимо све добро из прошлости, већ се морамо борити да и ми допринесемо нешто за нашег времена. Изнад свега, наша света дужност је да одржимо чистом нашу крв и наставимо да се генетски уздижемо, тако да следеће генерације буду боље, јаче, интелигентније и лепше од било које генерације у прошлости. Нека се, стога, Бела раса уздигне до човека, затвори своје редове, избаци црнце, мулате и Јевреје из наше средине. Учинимо потпуно јасним да ми више нећемо, нити ћемо икада убудуће, поново толерисати загађивање овог сјајног поклона природе, крунског достигнућа њеног стварања.

6. Расна лојалност

Већ смо у претходним поглављима констатовали да, супротно ономе чему смо учени од стране конзервативаца и од стране либерала, **ваша лојалност није пре свега према застави, земљи, нити Уставу. Ваша лојалност, пре свега на крају и увек, припада вашој сопственој раси,** вашој сопственој врсти. Природа вам ово врло отворено говори у сваком детаљу који видимо око себе - ваша прва обавеза је да умножите сопствену расу и вашу врсту. Трагична је чињеница историје да је Бела раса била толико залуђена и збуњена јеврејско – хришћанским учењем да је изгубила из вида ову вечну истину. То је непрекидни задатак ове наше религије, Креативизма - да испуни умове и душе Беле расе овом великом значајном чињеницом, да је заувек закопа у њену свест и да ова снажна реалност буде основа за наш опстанак. **Расна лојалност представља расни опстанак!** Природа нас је инстинктивно обдарила овом битном карактеристиком ради сопствене заштите. Обдарила нас је природном одбојношћу према свим другим расама, да би нас спречила да се спарујемо, мешамо и размножавамо са било којом другом расом осим наше сопствене. Јасно видимо ову снажну лојалност чак и међу обојенима и међу нижим расама. Црнац поседује лојалност према сопственој врсти, Индијанци имају лојалности према самима себи, Кинези такође, а и Хотентоти. Расна лојалност и расна солидарност најјаче су изражене код Јевреја. Ни код једне друге расе овај квалитет није јаснији него што је код ове паразитске расе, и ниједан други атрибут, као

јеврејска солидарност, није толико допринео преимућству Јеврејина у постизању доминације над Белом расом и светом у целини. Јеврејин се можда разликује и по лукавости, преварантству и многим другим вештинама, али, расна солидарност је та која је најважнија у поробљавању остатка људске расе. Расна лојалност може бити и постаће његово најмоћније оружје у освајању његове слободе и његовом спасењу. У будућој борби за постизање контроле над нашом сопственом судбином, **морамо учинити да расна лојалност постане најважнија ствар**. Морамо повући оштру црту између оних који су лојални Белој раси и оних који нас издају. Морамо присилити сваког белца да устане и изјасни се - или је за нас, или је против нас, или ће објавити своју лојалност Белој раси својим делом или речју, или ће бити означен као издајник своје расе. Издају Беле расе сматраћемо најгнуснијим злочином који ико може починити, чак већим и гнуснијим од издаје земље. **Створићемо термин расни издајник, као најпогрднији и најружнији епитет нашег речника**. Доћи ће дан када ће данашњи издајници, који некажњено издају Белу расу, бити изведени пред лице правде. Та правда ће бити коначна. Тешко вама, издајницима наше расе!

7. Преференцијални послови

Данас Јеврејин држи огроман монопол у послу и трговини, не само у Америци, већ широм света. Стога је скоро немогуће окренути се а не налетети на ланац јеврејских радњи са којима послујеш, или на неке друге пословне делатности, без обзира да ли купујеш одећу, кола или намирнице. Стога је врло тешко, ако не и немогуће, на овом степену, не пословати са Јеврејима, вољно или не. Међутим, постоје и трансакције у којима имамо избора. У занимањима, рецимо, када одабирамо правника, књиговођу, зубара, доктора, ми сасвим сигурно можемо и морамо да избегавамо контакте са Јеврејима. **Покажите расну лојалност**. У одабиру агента за некретнине, или градитеља куће, ми сигурно можемо и морамо своје послове дати припадницима наше сопствене расе и избећи Јеврејина као кугу. Одлазећи у радњу са алатом, или друге радње које нису део трговачког ланца, ми сигурно можемо одабрати оне чији власници нису Јевреји. Можемо бити скоро сасвим сигурни да ланце продавница држе Јевреји, или да су под контролом Јевреја. У сваком случају, уколико сви белци буду индоктринирани идејом да треба да избегавају послове са Јеврејима, у ствари, ако их буду бојкотовали, неће проћи дуго, пре него што посао белаца постане супериорнији. Чак ће се и значај ланца продавница умањити и Јевреји ће бити сатерани уза зид. Иако ово нису главни начини протеривања Јевреја са моћи и утицаја, то је свакако важан допринос нашем свеукупном програму рушења Јевреја и стварања расне лојалности међу белим људима. Ми ћемо даље изграђивати политичке и религијске снаге које ће свргнути Јевреје са моћи и одвести их даље од наших обала. Део

овог програма такође би требало да буде и одбијање белог човека да икада ради за Јевреја или за јеврејско предузеће. Што се црнаца тиче, док се налазимо у периоду транзиције, када још увек нисмо довољно уједињени да бисмо бродовима избацили црнце натраг у Африку, требало бу одмах да установимо политику масовног одбијања да се црнцима даје посао. Не треба их запошљавати ни као баштоване, ни као кућне помоћнице, ни као конобаре у ресторанима, чак ни као пераче судова. Не треба да им дајемо послове такси возача, копача канала, мануелних радника, столарских помоћника нити било које друге.

Неки људи ће се успротивити и рећи како ће они одмах отићи на социјалну помоћ и даље отежавати терет белаца, пореског обвезника. На жалост, то је истина, али, са наше тачке гледишта, **боље је свести црнца на ситуацију у којој је потпуно бескористан паразит у нашем друштву. Боље да се он сам уништи дрогом, алкохолом и беспосленошћу.** Ускоро ће сваком белом човеку постати кристално јасно да је црнац бескорисни паразит у нашем друштву и да га треба одстранити. Тада ће постати очигледно и већини идиотских меких срца да једина ствар коју можемо урадити са црнцем јесте да га ставимо на бродове и вратимо у Африку. Слична политика даље би требало да се прошири и на постојање рукотворина које су израдиле обојене расе. Данас је наша земља преплављена производима из Јапана, Хонгконга, Тајвана, па чак и Израела, који су произведени у фабрикама изграђеним нашим, Америчким новцем. Много је боље куповати, на првом месту, америчку робу, а може, рецимо, и из Енглеске, Шведске, Немачке, Аустрије или других белих земаља. Ово су само упуства за период транзиције. Једном када у потпуности будемо имали контролу над сопственом судбином, ниједан од ових чинилаца више неће бити проблем. Највећа грешка коју можемо направити у нашим размишљањима јесте да црнце можемо искористити као јефтину радну снагу. То је фатална грешка коју је белац починио током историје. Дозволио је Јеврејину да довуче црњу у нашу средину зарад обављања тешких физичких послова, верујући да је то неопходно и да је јефтиније него запошљавати беле раднике. То је била фатална грешка коју је начинио белац у Индији пре неких четири хиљаде година. То је била грешка коју су власници плантажа на Југу направили у Америци, пре више од две стотине година, на сву нашу жалост. То је грешка коју пословни човек, белац, данас прави у Јужној Африци и у Родезији. **Чињеница је да нама нису потребни црнци.** У добу модерне технолгије, црнац је потпуно непотребан. Непотребнији је данас и од коња. Појавом машине са унутрашњим сагоревањем, за обезбеђење енергије, и нешто новијег открића електричне енергије, последња ствар на свету која потребна белцу јесте црнац као јефтина радна снага. Чињеница је да белцу никада није био потребан црнац за било какву врсту рада. Историја јасно показује да, док је Југ запошљавао црнца као јефтину радну снагу, дотле је Север победио, развио се и у потпуности изградио без икакве црначке помоћи. Чак и на североисточном делу Сједињених Држава, укључујући и државе Нове Енглеске, напредак и просперитет сигурно нису били успорени одсутношћу црнаца.

Данас више него икада са мотором са унутрашњим сагоревањем који обезбеђује снагу, са хидроелектричном енергијом, са огромним електричним централама и са недавним открићем нуклеарне енергије, црнац је најбескориснија компонента модерног света белог човека које можемо да се сетимо. Он је, међутим, врло опасан, отрован и брзонапредујући рак у нашем расном телу. Мора се предузети хитра и драстична операција и то ускоро.

8. Уништити јеврејски утицај

Ово је опет програм који треба спровести у периоду транзиције док још имамо Јевреје на свом врату. Постоје многе ствари које можемо да урадимо да би помогли уништавање и опструкцију јеврејског утицаја, а најефектнији је **указати на ствари које су јеврејске и убедити друге беле народе да их бојкотују**. То би укључило и кампању против јеврејских глумаца, јеврејских књига, јеврејских политичара и јеврејских званичника. **Будите активни у разоткривању јеврејских манипулатора иза сцене. Пошто се их открили, урадите све да се глас о томе што шире прочује**. Подигните беле народе. Нека се организују у супротстављању свим јеврејским активностима које смисли њихова погана глава. **На људе можете боље да утичете изговореном речју или говорима, него било којим другим средствима**. Стога је нарочито ефикасно стално и перманентно разоткривати Јеврејина, расправљати о завери, вршити харангу због његове перфидности, и стално га чинити центром интересовања. Организујте се против Јевреја, бојкотујте их, разоткријте их. Борите се са њима на сваком кораку пута све док не избацимо и последњи остатак јеврејског утицаја из наше земље а саме паразите са наших обала. Ми хоћемо и морамо избацити Јевреје из своје околине и очистити наше друштво и од последњег трага погрешног јеврејског утицаја који нас је тако дуго кужио. Победа ће бити наша. Неминовна је.

9. Рад - благослов

Према јеврејској Библији, када је Господ истерао Адама и Еву из раја проклео их је и рекао између осталог "У зноју лица свог јешћете свој хлеб". Импликација је да је човек проклет радом... То је јеврејска идеја. Ми, из Креативистичке цркве, одбијамо у целости ову јевреску идеју. Ми верујемо да је рад благослов. Верујемо да је Природа обдарила белу расу одредјеним наследним квалитетима у њеној способности да ради, да ствара, да производи. То је највећа карактеристика Беле расе. То је дар на који смо посебно поносни и изазов који ми, из Креативистичке цркве, пуни ентузијазма, заговарамо и подстичемо.

10. Трајни допринос Белој раси

Учећи лекције са страница јеврејске историје, дуге више хиљада година, проналазимо да главни разлог успеха Јевреја лежи у његовом циљу да постане газда целог света, што је његова преокупација за добробит његове расе и непоколебљиве посвећености овој ствари. То му се добро исплатило, а раса као целина је имала многе користи. Јеврејски успех може да се припише углавном трима главним разлозима: 1. Они се држе заједно; 2. Једногласно су посвећени, изнад свега, својој раси; 3. Имају далекосежан план, као што кажу "Народ без визија нестаје".

Јевреји су држава у држави. Већи део јеврејског блага враћа се натраг само због карактеристика јеврејске расе. Јевреји су основали стотине фондација да би пребацивали своја огромна богатства остварајући јеврејско-комунистичке циљеве. Огромне суме шаљу се у Израел, и све су ослобођене пореза. Не само да Јевреји шаљу новац у Израел, већ су и организовали разне моћне игре како да од нејеврејских нација извуку огромне суме новца и пошаљу их у Израел. На пример, до данашњег дана је више од милијарде долара извучено из послератне Немачке и послато за Израел као "репарације", а у суштини то је нечувена крађа и уцена. Замислите, натерати Немце, белце, да плате милијарду долара држави која чак није ни постојала у време када су се наводни "злочини" дешавали против Јевреја. Тражи се одштета за дела која никада нису почињена и то од милиона Немаца који чак нису били ни рођени када су се наводни "злочини" дешавали. Амерички белци, с друге стране, перманентно шаљу помоћ Израелу у облику борбених авиона Фалкон, у облику нечувене "стране помоћи" која достиже цифре од стотине милиона долара годишње. Међутим, не смемо дозволити да ово засени чињеницу да и сами Јевреји новчано помажу, и то врло великодушно, држави Израел и њиховим стотинама и хиљадама јеврејских организација у овој земљи. Обично када Јеврејин умре, он гомилу свог огромног богатства на овај или онај начин оставља за развој јеврејске ствари. Према јеврејском економском часопису Индепендент, просечан амерички Јеврејин оставља имање од 126.000 долара. Ово је наравно, пријављено богатство. Стварна цифра је вероватно много ближа цифри од пола милиона долара. Насупрот томе, просечан белац када умре, оставља имање од око 2.500 долара, једва довољно да покрије трошкове сахране. Но, имамо и велики број белаца, пословних људи, који су сакупили прилично богатство у току свог живота - богатства која се мере милионима долара. Међутим, пошто нису довољно добро планирали будућност, њихово богатство ће завршити у рукама Јевреја. Како је трагично да се човеку, као што је Хенри Форд, који се током целе своје каријере борио против Јевреја, и који је створио мулти милијардерско богатство, догоди да после његове смрти овај новац падне у руке његових непријатеља и буде искоришћен за ширење јеврејско-комунистичке идеје.

Да је он сам основао фондацију за помоћ Белој раси на овај или онај начин, да је поставио посвећене људе у те фондације и да је огроман део свог богатства пребацио на те фондове и пре своје смрти, ово се не би десило. Штавише, да је у то време постојао динамичан нови религиозни покрет, као што је Креативистичка црква, посвећена очувању и ширењу Беле расе, овај амерички белац, великан, без сумње би оставио већи део свог богатства таквој једној ствари. Сада постоји, и постојаће заувек, Креативистичка црква, да се бори за ширење идеје своје Беле расе. Обраћамо се свим лојалним белим народима, који се брину за опстанак врсте, да направе тестамент и оставе своје богатство нашој религији - њиховој религији, да не би, у супротном, оно пало у руке Јевреја за унапређивање њихове ствари, најсмртоноснијег отрова Беле расе који постоји.

Предлажем да се оснивају и многе друге фондације које ће бити посвећене ширењу Беле расе. У сваком случају, такве фондације и организације треба унапред добро испланирати и осмислити. Морају се предузети дефинитивне акције којима би се обезбедило да имања одлазе тамо где су намењена, када за то дође време. Као даље деловање, предлажем да човек, који има одређено богатство, не чека да умре да пре тога не пребаци велики део своје имовине у корист ствари белог човека. И опет, учећи лекцију од Јевреја, они великодушно дају и дају у сваки фонд који покрене кампању сакупљања новца у циљу помоћи јеврејској ствари. За Јевреје није ништа чудно да имају "обвезнице за Израел" које су, на пример, издате на Мајами Бичу, и да за неколико дана покупе 200.000.000 долара. За разлику од тога, сведоци смо слабог одазива у кампањи неке странке десне оријентације. Можда је, наравно, ово због чињенице да белцу заиста није понуђен никакав користан програм, нити вредан разлог у прошлости, коме би могао да се заиста посвети и приложи своје тешко стечено богатство. Међутим дошло је време и ствар је сада овде...

Постоје и многи други начини на које одани припадник Беле расе може да допринесе својој врсти, Белој раси, а да то није финансијски начин. Он, на пример, може да оснује нову корисну организацију која ће бити посвећена ствари Беле расе. Може да уђе у политику и да се за ту ствар бори на политичкој арени. Може да напише књигу која ће бити од трајне вредности за његову расу. Постоји, на пример, огромна потреба да се поново напише историја људске расе, утврђивањем праве перспективе на нечастан утицај перфидних Јевреја у манипулисању народима света. **Јевреји су имали огроман утицај у манипулисању ратовима и разарањима народа у последњих неколико хиљада година. Они су и написали уџбенике светске историје.** Пошто је овај утицај паметно уклоњен из историјских књига, главни пројекат поновног писања историје ће обухватити огромна истраживања и сакупљања да би се то праведно обавило. Следећи трајни и главни пројекат, који би требало започети, је оснивање институције за истраживање и проучавање историје белаца. Још један истраживачки

институт, који би био од огромне вредности за будућност Беле расе, био би место где би се проучавали начини и средства охрабривања умножавања бољих примерака наше расе и обесхрабривање множења нижих примерака наше расе. Листа доприноса, који би могли да се учине нашим људима, бескрајна је и ограничена је једино бујношћу наше маште.

11. Расна част

Историја је показала да свака раса и сваки народ који би искомпромитовао своју част, убрзо губи свој интегритет, као и своју слободу. Бела раса је одувек била поносна и часна раса. **Понос, самопоштовање, херојство увек су биле изванредне особине Беле расе.** Ти атрибути су од Беле расе начинили доминантног владара света за време Римског царства. Када је то искварено јеврејско-хришћанско учење о понизности и скромности; идеја да ми нисмо вредни; да треба да окренемо други образ непријатељу итд. То је, дакле, та врста перверзног размишљања која је довела до пада Римског царства и Беле расе. Морамо укинути та самоубиствена размишљања у својој филозофији и погледима и још једном поново утврдити оне особине које су основне за наш природни инстинкт.

Морамо поново величати и поштовати одређене основне врлине, онако како су усађене у Белу расу. Те врлину су храброст, спремност на жртвовање сопственог живота за породицу и за расу. То су највиши атрибути једне поносне и вредне расе. Када човек почне да цени свој живот више од основних вредности части и расе, тада он омогућава да га, с његовим допуштењем, поробе. Сваки народ и свака раса која је тако ниско потонула да одбацује ове најважније особине, због привремених предности, углавном ће схватити да често не губи само своју част већ ће, током времена, изгубити и своју слободу, а неретко и своје животе. Морамо се присетити да најужаснија и најгрознија ситуација за белог човека није суочавање са смрћу, већ бити у оковима, бити роб. За поносну Белу расу то је катастрофа гора од смрти.

12. Размножавање

Природа, у својој бесконачној мудрости, тежи да усаврши врсте. То је процес који нема краја. То је природни процес за који Природа стално тежи да га продуби без краја. У последњих 2000 година овај природни процес не само да је заустављен, већ је, захваљујући паразитским јеврејским манипулацијама Белом расом, мало враћен унатраг. Генетски, Бела раса је узнапредовала, ако је то уопште и урадила, од времена Римљана и Грка класичне

историје. Сада када имамо религију Беле расе, за Белу расу свесну својих вредности и своје судбине, морамо се активно заложити за њено уздизање. Морамо радити са законима Природе. Морамо помоћи ширење бољих елемената у нашој раси да би се што више множили и морамо обесхрабрити слабе елементе да се размножавају. Штавише, морамо се побринути да се нејаки, идиоти и ментално заостали **не размножавају** и да не шире своју беду на новорођене генерације.

Сасвим сам свестан да је Бела раса подељена на различите групе. Сасвим сам свестан да је та подела урађена на три класификације, као што је Аријевска или Нордијска, Медитеранска или Алпска. Постоје и многе друге класификације и гране Беле расе које користе антрополози, али сам намерно избегавао коришћење ових термина у књизи, јер они у овој фази наше борбе сувише деле, а мање су конструктивни. **Наша главна борба је уједињење Беле расе, пружање осећаја солидарности, заједнички циљ. Тај заједнички циљ је ослободити се јеврејске доминације, повратити контролу над нашом сопственом судбином и населити свет.** Чак и пре него што достигнемо тај циљ, ми морамо размишљати, морамо планирати подизање и изграђивање наше расе. То никако не значи да морамо користити силу или стриктну дисциплину у планирању породице. Не, уопште. Без деструктивног утицаја Јеврејина, ово подизање ће се, свакако, развити природним средствима код Беле расе. Међутим постоји много тога што може помоћи у ширењу такве подршке за селективно рађање. То можемо учинити и самим ставом који смо унели у своју религију. Ако смо неодољиво посвећени преживљавању најнижих елемената наше расе, ми ћемо охрабрити лошу селекцију. Уколико је наша целокупна филозофија усмерена на подизање и напредак наше расе, аутоматски ћемо подржавати селекцију. Овај програм може даље да се подржава образовањем, културом, па чак и влада може да га подржи. **Под јеврејском демократијом, под којом сада живимо, свакако видимо да влада, кроз многобројне социјалне програме, преко ширења пропаганде о мешању раса, разним осталим незаконитим програмима, прикривено охрабрује мешање раса и кварење Беле расе.** Због тога није тешко увидети да и сасвим супротна ствар, односно, подршка побољшавању, унапређивању и селективности у рађању наше расе, може бити исто тако једнако остварена с позитивне стране. Ми дефинитивно верујемо у еугенику и расно здравље. Ово је важан део програма Креативистичке цркве. Већ после неколико генерација, пошто повратимо контролу над нашом судбином и будемо на добром путу у нашем програму за селективно рађање, резултати ће бити запањујући. Колико год је Бела раса била супериорна над осталим расама, уз овај програм, који је садржан у нашој религији, будући развој Беле расе биће неирецивно чудо.

13. Светост породице

Сакупљајући искуство из лекција историје, наилазимо да су опстале само оне расе које су уздизале и поштовале породицу. То је толико основно да је скоро очито, ипак, у данашњој клими тако брзог дегенерисања, ова основна истина је скоро сахрањена и заборављена. Историја је показала да, када породица као јединица пропадне на националној лествици, та нација такође пропада и нестаје (зато јевреји промовисањем себичности уништавају породицу као основну ћелију нашег друштва, и то тако да брат мрзи брата, сестра сестру, да деца не гледају родитеље или да родитељи запостављају децу из разлога што вијају новац или нека своја лична задовољства). Ми Креативисти чврсто верујемо у породични живот и светост породичног заједништва. Верујемо да је то камен темељац нације и расе. Поносни смо на одговорност коју глава породице преузима на себе у бризи о својима. Ово је једна од најбољих врлина Беле расе, за разлику од црнаца који се индискриминирајуће размножавају ван светости породичне заједнице и уз потпуну неодговорност. Стога сматрамо одговорношћу сваког белог човека да помогне у подизању, заштити и ширењу светости беле породице. Такву врсту одговорности не претпостављамо, међутим, за породице обојених раса. У нашем је интересу и наша је дужност као расе да подржавамо економски, социјално и духовно овакве услове који ће помоћи изградњи породице. **Наша раса је здрава онолико колико су наше породице здраве, и ми се држимо ова два концепта, расног и породичног као светог и међусобно неопходног.**

14. Крв, земља и част

1. Крв значи напредак наше расе, Беле расе, и одржавање њене чистоте. Наша раса је та која је изградила цивилизације на лицу земље, која је створила културу, напредак, цивилизацију и технологију. Она је освојила све пределе и дала законе, ред и владе свим народима. Највећа врлина наше религије је ширење, унапређивање и увећавање Беле расе. Чврсто смо одани идеји еугенике; **2. Тло значи земља. Да би се раса ширила, мора имати места и плодну земљу.** Историја показује да, под лошим условима, умножавање народа стагнира. На пример, Ирци, у последњих 1000 година никада нису прешли бројку од 3.500.000 у својој домовини. Али, када им је пружено више простора - више земље у Америци на којој ће се ширити – дошло се до броја од 20.000.000 Американаца ирског порекла у Новом свету. То је скоро шест пута више него што Ираца има у њиховој домовини. А овде су само неколико стотина година. **Ако Бела раса треба да опстане - а мора - онда мора и да расте.** Живети значи расти. Стагнирати значи умрети, бити надјачан обојеним расама, нашим смртним

природним непријатељима. Да бисмо испунили природну мисију коју нам је наменила Природа - да растемо и množимо се - морамо имати све више и више земље за Белу расу, док Бела раса не насели свет. Ми не желимо само да контролишемо свет - грешка коју су починиле претходне беле цивилизације, као што су били Римљани. Не, то би водило истој пропасти коју је Бела раса искусила у Египту, Кини, Индији и другде. Не, нити ми желимо да поробимо икога, нити да владамо другим инфериорним расама. Ми не желимо робове. То би поново водило до мешања. Ми желимо да следимо политику коју су поставили наши рани амерички преци - желимо да населимо земљу - желимо да само Бела раса насели свет. Или ћемо се увећавати, размножавати и насељавати земљу, или ћемо бити гурнути са лица земље у поплави обојених раса. Више нам се допада оно прво, и намеравамо да спроводимо ову политику до њеног славног испуњења. 3. **Сада стижемо до најважнијег састојка, части.** Ниједна раса не може остати слободна уколико искомпромитује своју част - понос расе и част иду заједно. Најважније је да у наш народ усадимо идеју поноса расе, да је част важнија и од самог живота, и да само народи који љубоморно чувају своју част могу бити слободни. Даље морамо схватити јачину борбе у којој се сада налазимо, коју могу преживети само поносни и слободни.

15. Понос и убеђење

Изабравши Белу расу као крунску творевину свих својих творевина, Природа нас је обдарила одређеним јединственим особинама које су у комбинацији атрибути прирођени само Белој раси. Те особине деле белог човека од било ког другог бића. Неке од ових особина су: његов **супериоран интелект**; његова огромна креативност и продуктивност; његов немиран дух авантуризма и непрекидна потрага за новим хоризонтима, било на пољу географских открића, било да је реч о трагању за знањем или откривању нових изума. Бели човек је обдарен невероватним моћима креативности које се манифестују на пољу уметности, вајарства, музике, књижевности, архитектуре, науке, математике, технологије и области проналазаштва. У ствари, ово поље је безгранично у набрајању свих оних активности у којима долази до изражаја креативност белог човека. Бели човек је, у свом природном елементу, највећи светски борац. Он је агресиван, храбар и херојски. Пре две хиљаде година, Бела раса, представљена у Римљанима, освојила је остатак света за неколико векова. Бели човек се данас налази у ужасном стању зато што није пратио своје природне инстинкте. Дозволио је да се они повинују и подреде јеврејско-хришћанској превари која је избледела, изврнула и убила те дивне инстинктивне атрибуте којима га је Природа тако великодушно обдарила. Ми из Креативистичке цркве стога дајемо у задатак и наређујемо белом човеку да се поново врати тим дивним инстинктима којима га је природа обдарила и који су га учинили великим у његовој

прошлости којој нема равне. Особина белог човека је да се стално нада да ће бити боље и да тежи све бољим околностима, повећањем богатства Беле расе и побољшавању слике целог света уопште. Особина белог човека је да позитивно размишља, да позитивно планира, делује и позитивно гледа на свет. За разлику од хришћанства, ми не желимо да представљамо дволичан став једне преплашене хуманитарне философије. **Морамо бити према себи поштени, баш као што нас је Природа направила - чврсти, агресивни, поносни, енергични, креативни, продуктивни и, изнад свега, поносни и љубоморни на своју способност и на наше место у шеми универзума природе. Не желимо да будемо ни покорни ни меки. Имамо намеру да будемо оно за шта нас је Природа створила – владари ове планете.** С обзиром да смо обдарени овим дивним квалитетима, дужност белог човека је да их до краја искористи за своју добробит, као и за добробит целе његове расе. Сетите се, Природа вас је изабрала као своју највишу творевину. Обдарила вас је свим овим дивним квалитетима. Искористите их до краја. Морате и не смете урадити мање од тога.

16. Контрола наше судбине

Свргавање Јевреја са моћи и избацивање Јевреја и црнаца из наше околине је наш најважнији и најхитнији задатак. Док то не урадимо, нећемо бити у стању да успоставимо контролу над сопственом владом, нашим пословима, нити над нашом судбином. Док ово не постигнемо, ништа друго није важно, зато што се ништа друго ни неће решити све док не дође време када Бела раса поврати контролу над својом сопственом судбином. Због тога морамо без одмора радити док то не завршимо. Да бисмо постигли овај важан циљ, морамо да рачунамо са расном лојалношћу, морамо имати вере у солидарност Беле расе и морамо имати динамични програм уграђен у саму нашу религију. Овај програм, ову веру, ову религију сада имамо у Креативистичкој цркви. Сама суштина овог програма је уграђена у шеснаест заповести које смо претходно установили. Једном, када успоставимо безусловну контролу над сопственом судбином, судбином Беле расе, решење свих осталих проблема, као што су економски, изградња путева, зидање кућа, загађење, снабдевање храном, образовање и велики број других изгледаће као дечија игра. **Једном, када повратимо апсолутну контролу над нашом судбином, већ ћемо све те проблеме имати решене. Уколико не повратимо контролу над својом судбином, нећемо никада решити ниједан проблем и заиста неће бити ни важно, јер ћемо ми бити на путу ка свом уништењу.** Ми морамо и ми ћемо повратити контролу над својом судбином. Ми морамо и ми ћемо збацили Јевреје са власти. Победа Беле расе је апсолутно сигурна. Сазрело је доба, будући да је Бела раса почела да схвата свој креативни геније и неизрециву снагу, полако али сигурно, са највећом свести о томе до сада. Пут да се достигне та огромна

моћ за добробит Беле расе је грађење Креативистичке цркве на светском нивоу. Стога будите добро расположени! Победа Беле расе је неизбежна. Посветите се сада и овде и прикључите се борби за опстанак Беле расе. Победићемо и тријумфовати. Богатства и лепоте света ће ускоро бити наше, и то ће бити чаробан свет, **бели свет**.

ПОГЛАВЉЕ БР. 5

Немачка, Адолф Хитлер и Национал-Социјализам

У проучавању целокупног историјског покрета Беле расе и њене борбе да се ослободи од чизме јеврејске тираније, име Адолфа Хитлера сија као најсјајнији метеор и бљешти кроз небеса од почетка историје. Нема сумње да ће Бела раса изнедрити и већег човека у будућности, али, моје мишљење је да је Адолф Хитлер за главу и рамена виши од било ког великог вође кога је Бела раса икада створила и највећи белац који је икада живео. Ово можда може звучати као врло екстравагантна процена, али, и уколико је тако, ниједан човек је више од њега не заслужује, нити је иједан човек до овакве оцене стигао часније. Допринос који је овај велики бели човек дао, задајући опасне ударце за добробит Беле расе и раскринкавајући јеврејску заверу, биће обележен као један од најхеројских потхвата у историји човечанства. Када узмемо у обзир са како мало ствари је започео, са како мало тога је имао да ради, како су огромне биле препреке које је морао да превазиђе, какви су херкуловски напори учињени и каква је херојска битка вођена, сасвим се сигурно, без контрадикција, можемо послужити речима Виљема Шекспира: "са елементима тако измешаним у њему да природа може да се уздигне и каже целом свету, то је био човек!" Заиста, Адлоф Хитлер није био само пример човека, већ је био и оличење оних квалитета који одликују Белу расу - чари, херојства, генијалности, креативности, вођства, уметничког духа и, изнад свега, спремности да се жртвује за добробит своје расе.

Само захваљући овом човеку Немачка се ујединила раних тридесетих година. С обзиром да је Немачка кључна нација у Европи, **нема сумње да би, у врло кратком времену, цео континент пао као жртва јеврејско-марксистичког комунизма.** Наравно, да Хитлер и нови Национал-социјалистички покрет, који је он основао, нису спасли Немачку. И Шпанија би, такође, пала као жртва ове опасне канцерогене болести. Нема сумње да се погубни и разорни шпански Грађански рат никад не би претворио у победу бораца против јеврејског комунизма. Са губитком Шпаније и Немачке, врло брзо би, болесна и расцепкана, Француска, већ заражена вирусом марксизма, поклекнула. Са Шпанијом, Француском и Немачком на једној страни и комунистичком Русијом на другој, мало је вероватно да би балканске земље, као што су Румунија, Југославија и остале, пружиле било какав значајнији отпор **јеврејском дивљању и освајању Европе.** Поробљавањем континента, мала острвска краљевина, Велика Британија, која је и сама била дугогодишња тврђава јеврејске новчане моћи, врло брзо би пала, као презрели парадајз. Сигурно је да би фашистичка Италија, под војном инвазијом, брзо била смрвљена, а

неколико осталих, малих и релативно слабих држава, као што су скандинавске земље и Грчка, не би биле никаква препрека. Тако се јасно може видети да би Европа тридесетих година да се није појавио Адолф Хитлер, била смрвљена у велику кашу јеврејског марксизма. Нема сумње да би, до тридесетих година, Европа била у чврстом стиску овог зла које данас називамо комунизмом а које је, заправо, **јеврејски програм за разарање Беле расе и њене цивилизације**. Без икакве сумње да Америка, која има више Јевреја од било које друге земље на свету и која обезбеђује новац, материјал и сировине за наоружање, свакако не би издржала последњи напад ове канцорогене болести. Стога се са прилично сигурности, може рећи да, захваљујући милости Провиђења и појави Адолфа Хитлера на позорници светске историје, данас ви и ја не живимо уз ноћне море налик онима које су погасиле светла широм Русије и источне Европе.

Но, Адолф Хитлер је уништен. Немачка је поражена а Национал-социјализам је збрисан у Немачкој, без икаквог трага, могли бисте рећи. Истина је да је Адолф Хитлер мртав. Истина је да је Немачка потпуно разорена и претворена у гомилу крша. Истина је да је национал-социјализам избрисан као политичка партија у Немачкој. Па шта је онда Адолф Хитлер за нас – Белу расу? Па, много тога. Као прво, купио нам је мало времена. Као што смо претходно изнели, без сумње би до краја тридесетих година цела Европа, а највероватније и цео свет, лежали сломљени и разорени, прекривени ђаволским јеврејским чудовиштем – комунистичким марксизмом. Адолф Хитлер није умро узалуд. Умро је за своју вољену Белу расу, укључујући вас и мене. Купио нам је најмање 50 година времена у коме смо могли да се саберемо и учинимо последњи велики напор **да победнички згазимо чудовиште које нам још увек виси о врату**. Да, купио нам је време и урадио је и више од тога, дао нам је новац, дао нам је велики циљ и пример који нас инспирише да се боримо. Изазвао је то ужасно зло и показао нам је да се тој монструозној светској кути може супроставити и да она може нити побеђена. У ствари, стигао је веома близу победе за свог живота. Дао нам је наду, дао нам је пример, дао нам је идеологију за коју ћемо се борити. Укратко, описао нам је непријатеља и поставио циљ. Установио је прву белу владу која је била заснована на расним основама. Адолф Хитлер није умро узалуд. Из његовог пепела ће се уздићи феникс у срцу Америке, која ће поново оживети и започети битку за спасење, не само Америке већ и Беле расе и целог света.

Животна прича Адолфа Хитлера несумњиво представља истиниту романсу, фантастичнију од било које приче написане у историји човечанства. То је истинита прича, а не машта зачета у умовима приповедача. То је велики еп који се догодио у овом веку и можемо бити поносни што се десио у наше доба. Да бисмо разумели причу о Адолфу Хитлеру, морамо, пре свега, посегнути у историју саме Немачке, па чак и пре тога, у причу о германском народу...

Сви који се баве проучавањем утицаја генија на развитак Беле расе, не могу а да не буду задивљени бројем немачких имена која доминирају тим списком. Без обзира да ли се ради о музици, књижевности, хемији или математици, открићима или физици, доприноси на свим овим пољима од стране немачких генија, заиста су обилни. Поред тога, немачки људи имају све оне квалитете који су понос Беле расе – они су вредни, продуктивни, енергични, храбри борци и изнад свега, неописиво креативни. С друге стране, они такође поседују и ону фаталну слабост која је тако карактеристична за Белу расу – наклоњени су жестоком свађама и биткама међу собом и, што је још горе, поседују фаталну склоност да прихватају јеврејску пропаганду.

Не само да су вековима Немци поседовали најбоље квалитете нордијске крви, него су и били географски смештени у самом срцу Европе и због тога су, у сваком европском развиту, били кључни елеменат. Зашто је онда, могло би се упитати, Немачка каскала за Француском, Шпанијом и Енглеском у трци за колонијама, односно, у стварању светске империје? Одговор лежи у њеној Ахиловој пети. Кућа која је подељена не може бити трајна. Ни у једној великој нацији није било толико подела и толико много унутрашњих и братских свађа као што је то било међу немачким народом. Тако је било све док се није појавио велики вођа Адолф Хитлер.

Од доба Римљана, преко владавине Карла Великог и вековима након тога, Немачка је била подељена на мале кнежевине, војводства и краљевства. Вероватно још од времена пада Вавилона људи нису били толико заражени јеврејским паразитима као што су то били мали феуди, војводства и кнежевине Немачке. У њима су се Јевреји непрекидно учвршћивали, као и над њиховим владарима – позајмљујући им новац, корумпирајући њихов морал и изазивајући ратове. Но, до шеснаестог века постало је очигледно да Немци постају главна сила у срцу Европе и да ће по свом броју, индустрији и својој енергији, ускоро завладати европским континентом, уколико се не зауставе. Ако постоји ствар коју Јеврејин не може и неће да толерише, то је да се велики народ, као што су Немци, уједини и преузме светску политику. Стога су Јевреји промовисали оно што је у историји названо Великим расколом. **Јевреји су бацили у лице белој Европи протестантску реформацију и то уз катастрофалне братоубилачке сукобе огромних сразмера. Јевреји, који су пре свега и створили хришћанство и контролисали га првих 1500 година уз помоћ хијерархије Римске католичке цркве,** до крајности су корумпирали цркву, и то у толикој мери да је просечан "верник" био тако озлојеђен и слуђен екцесима црквених вођа да је био спреман на побуну. Тада су Јевреји избацили марионету да води протест против цркве, који је требало потпуно да подели бели свет у Немачкој, Шведској, Француској и Енглеској. Нема народа међу којим су потреси били већи него код Немаца. После тињања од око пола века, овај процес се разбуктао у пламену битке унутар немачког народа. Назван је **Тридесетогодишњи рат.** Између 1618. и 1648. године, разорних 30 година,

Немачки народ се растрзао на парчиће и потпуно разделио. Овај трагични потрес, када је коначно био завршен, оставио је поцепан Немачки народ и он је кварио, **са 5/6 уништених имања и зграда и са 1/3 смањеном популацијом**. Када је Вестфалски мировни уговор окончао ово трагично и љуто братоубилаштво, није немачки народ писао услове Уговора, већ су то учиниле околне спољне силе које су диктирале услове жртвама. Непотребно је рећи, перфидни Јеврејин поново је умешао своје прсте, а последња ствар на свету коју је желео да види била је снажна и уједињена Немачка. Оно што је замислио био је повратак на подељена војводства и кнежевине, које су постојале и пре овог самоубилачког рата, али је сада проблем још био увећан и тиме што је половина становништва била католичка, а половина протестантска. Поред тога, рат је донео и огромну мржњу међу самим Немцима, која се није много разликовала од оне коју су Јевреји посејали између Југа и Севера у Сједињеним Државама када су убацили нашу несрећну земљу у грађански рат. Ове крваве и окрутне епизоде самоуништавања вратиле су Немце уназад за неких 300 година и коштала их је светског вођства.

Ово је отприлике била ситуација у којој се налазила Немачка пре појаве Бизмарка, који је, ујединивши мале немачке државе, успешно водио рат против Немаца у Аустрији и потпуно их поразио у бици код Кениграца 1886. године. Ова битка и победнички рат против Француске из 1870. године ујединили су немачке државице под вођством Пруске, а Бизмарк је крунисао краља Виљијема као краља Немачке империје. Немачка је сада била на путу ка уједињењу и светској моћи, али без Немаца из Аустрије. Упркос времену које је Немачка изгубила док су други велики народи Европе освајали колоније, она је сада постала светска сила са којом се морало рачунати и несумњиво је постајала најјача нација Европе и њен предводник. И поред огромног поверења које је Бизмарк зарадио ујединивши Немачку, он се никада није ухватио у коштац са јеврејским проблемом, као таквим. Јеврејска моћ и утицај остали су у Немачкој без контроле и неизмењени. Ипак, моћ и продуктивност немачког народа су постали очигити, и уколико постоји нешто што Јевреји нису желели, то је било да се ови одлучни квалитети немачке крви појаве у првом плану и осигурају вођство Беле расе. Вршећи контролу над пропагандом у Немачкој, Француској и Енглеској и другим земљама Европе, као и Сједињеним Државама, и уз националну мржњу која је стално подгревана и изазивана пропагандом, **Јевреји су били успешни у гурању Европе у Први велики светски рат**. Да су обе стране биле ослобођене јеврејске моћи и утицаја, Немачка би победила у том рату и у ствари, била је на путу да то и оствари. Међутим, то се није десило, јер Јевреји нису желели да Немачка победи. Они нису желели чврсто вођство белаца какво су нудили Немци. Јеврејска контрола над Немачком је, чак током Првог светског рата била скоро потпуна. Министар ратне производње био је Јеврејин. У ствари, цела немачка влада била је у потпуности поседнута јеврејским бирократама, а у пролеће 1918. године, када је Немачка водила успешну кампању за завршетак рата, јеврејска завера је прекинула снабдевање оружјем и саботирала целокупне

напоре Немачке. Помоћу пропаганде, коју су чврсто контролисали, Јевреји су организовали комунистичку револуцију у срцу Немачке, док су храбри немачки младићи још гинули у рововима. Крај није био далеко. До новембра је издата и од Јевреја предвођена, Немачка затражила мир, док су њени храбри војници на фронту били још увек дубоко на непријатељској територији. Један од тих храбрих војника, који је био отрован гасом, ослепљен и у болници, у време када је објављен прекид напада, био је непознати каплар по имену Адолф Хитлер. Он пише о свом реаговању на запањујуће вести о Немачком поразу: "Од дана када сам стајао на гробу своје мајке нисам плакао. Када ме је у младости судбина шчепала својим немилосрдним рукама, мој отпор је почео да се гомила. Када је у дугим ратним годинама смрт отимала тако много драгих сабораца и пријатеља из наших чета, чинило ми се скоро као грех жалити се – на крају, зар они нису умирали за Немачку? А када је на крају разорни глас – у последњим данима те ужасне битке – и мене напао, и почео да ми нагриза очи, од страха да ћу заувек ослепити, скоро сам у једном моменту изгубио срце, глас моје савести ме је упозорио: мизерна олупино! Хоћеш ли плакати када има њих на хиљаде који су у сто пута горем стању од тебе? Тако сам у немој тишини подносио своју судбину. Али сада не могу. Тек сада сам увидео како личне патње нестају пред несрећом отаџбине." Попустио је и заплакао.

"Усљедили су ужасни дани и још горе ноћи – знао сам да је све изгубљено. Само будале, лажови и злочинци су се могли надати милости непријатеља. Тих ноћи је у мени расла мржња, мржња према онима који су одговорни за ова недела." - "Нема договора са Јеврејима; може бити само: или-или." - "Што се мене тиче, одлучио сам да одем у политику." Ко је био овај човек – Адолф Хитлер? Изузетни геније беле расе, вероватно највећи вођа белог народа, потиче из врло неугледне средине. Рођен је у породици ниже средње класе, у малом месту близу границе Немачке и Аустрије, али на аустријској страни. Звало се Браунеу на реци Ин. Било је то 20. априла 1889. године. За време школских дана млади Адолф је показао да има смисла да буде вођа међу својим школским друговима. Исакао је и велико интересовање за историју и чврсто ослањање на национализам, као и оданост својој раси. Био је такође и врло талентован за уметност. У дванаестој години, млади Адолф је одлучио да жели да буде уметник и једноставно је саопштио оцу своју жељу. Отац се чврсто супротставио његовом избору. Конфликт до ког је дошло између ове двојице решен је очевом изненадном смрћу, када је Адолф имао тринаест година. Породица се сада налазила у прилично лошој финансијској ситуацији, али је његова мајка успела да га пошаље у техничку школу у Линц. Тамо је његов таленат за цртање и архитектуру постао очигледан. У овом периоду, Хитлер је развио своја снажна осећања за немачки национализам и историјска размишљања. Он каже: "Навика историјског начина размишљања, коју сам стекао у школи, никада ме више није напустила. У невероватном обиму је светска историја за мене постала натпросечан извор схватања историјских догађаја данашњице; другим речима, политике. Не желим да је "научим", желим да ме она упуту." Када је имао 18 година, Хитлер је отишао у Беч да започне стручно

образовање за сликара и уметника. Отишао је на пријемни испит на бечки Академију ликовне уметности. На своје велико изненађење, схватио је да није положио те испите. Професор који је прегледао његове цртеже рекао му је да његов таленат не лежи у сликању већ у архитектури. Његово занимање за архитектуру годинама се повећавало, али је сада схватио да му недостаје неопходна образовна потпора да би могао да студира архитектуру. Недуго после овога мајка му је умрла и он је постао сироче суочено са проблемом зарађивања за сопствени живот. Некако је морао да живи. Није имао занат нити обуку за било које занимање. Његова будућност изгледала је суморно. Ипак, опраштајући се од својих рођака, изјавио је да ће отићи у Беч и да се неће вратити док не успе. "Са кофером пуним одеће и доњег веша у рукама и са непоколебљивом жељом у срцу, кренуо сам за Беч. И ја сам се надао да ћу уграбити од судбине оно што је мој отац успео пре педесет година; и ја сам се надао да ћу постати "нешто", али ни у ком случају чиновник." Следеће четири године, између 1909. и 1913. биле су крајње бедне и сиромашне за одлучног младог човека из Линца. То су биле одлучујуће године за његов живот и године током којих је научио горке лекције живота из школе тешких удараца. У тој метрополи, Бечу, где су 10% становника били Јевреји, **Хитлер је такође почео да учи чињенице о животу и о моћном стиску Јевреја посебно над тим градом, а и о светском утицају уопште.** Постао је страствени читалац и непрекидно је читао дневну штампу. У току овог периода стекао је и прилично добар увид у политику и почео да открива шта прљава рука Јевреја, под маском марксизма, ради немачком народу. Рекао је: "Беч је за мене остао најтежа, мада најпотпунија, школа у животу. Крочио сам у овај град док сам још био напола дечак, а напуштам га као човек, одрастао и озбиљан." "Током овог периода у мени се створила слика света и философија која је постала гранитни темељ свих мојих дела. За то што сам онда створио мало сам морао да научим: И нисам ништа морао да мењам." Током овог периода он је озбиљно проучавао и учио отровне последице "Социјалдемократског" покрета у Аустрији, што је био псеудоним за комунистички Марксизам.

Говорио је: "Схватао сам нечувени духовни терор који је вршио овај покрет, нарочито на буржоазију, која није ни морално ни ментално дорасла овим нападима, на дат знак, он почиње са директном ватром лажи и превара против било кога ко делује опасно, све док живци особе која је нападнута не попусте... то је тактика која је базирана на прецизном прорачуну свих људских слабости, и њени резултати ће довести до успеха са скоро математичком сигурношћу..." После четири године у Бечу, које су биле најтеже године његовог живота, Хитлер је заувек напустио тај град и преселио се у Минхен, у пролеће 1913. године. Био је задовољан што је отишао из Беча, који је назвао космополитским, "расним Вавилоном". Осећао се много више код куће и духовно и политички, у Минхену, с обзиром да су његова строго прогерманска национална осећања била ту више усклађена него у аустријској империји полиглотских раса. У то време Хитлер је имао 24 године и свима, осим њему самоме, морао

је изгледати као потпуни губитник. Није имао пријатеља, није имао породицу, ни посао ни дом. Међутим, имао је једну ствар; **чврсту веру у себе** и дубоки, горући осећај мисије. Имао је такође и снажну и непоколебљиву љубав према Немачкој и немачком народу. Нико у то време није могао да предвиди огромну мисију, коју је Адолф Хитлер био предодређен да испуни у својој ново стеченој земљи Немачкој. Када је почео рат, у августу 1914. године, он је одмах, трећег дана августа, писао краљу Лудвигу III Баварске да му одобри добровољачко служење у баварској регименти, и то му је одобрено. Хитлер о овој историјској прекретници у свом животу каже: "За мене су ти сати изгледали као ослобођење од болних осећања моје младости. Чак и данас се не стидим да кажем да сам, преплављен страшним ентузијазмом, клекнуо на колена и захвалио небесима из свог узбуђеног срца што су ми подарила срећу да могу да живим у ово време. Битка за слободу је почела.. овог пута то није било питање судбине Србије или Аустрије, већ питање – бити или не бити – Немачке нације." За време четвороипогодишњег рока, који је Хитлер служио у пешадији, био је **два пута рањаван и одликован је Гвозденим крстом другог реда једанпут, а Гвозденим крстом првог реда други пут**. Већ смо споменули како је крајем рата био отрован и ослепљен и како је примио горке вести о издаји и поразу који су се догодили његовој вољеној отаџбини. Од огромне је важности да се овде осврнемо на трагедију, понижење и разарања која су се десила послератној Немачкој. После нечувеног убода у леђа, који је задобила на сопственом фронту због недостатка муниције, недостатка који је **организовала јеврејска клика** у самом срцу Немачке, она наставља да буде понижавана, разбијана и уништавана. Немачку, потучену до темеља, оседлали су Јевреји, горким осветничким Версајским миром, миром који су писали и диктирали они сами, тако да Немачку ставе у ланце за следећих 100 година. Плодове њеног рада требало је да убиру победници, а посебно јеврејска међународна клика.

Немачкој је Версајски уговор наметнуо грубе, диктаторске и драконске услове мира. Сва немачка предузећа, колоније и територије биле су одузете и подељене међу другим нацијама, са Великом Британијом која је била највећи добитник. Немачки издајници, који су сада били "представници" Немачке за мировним столом, натерани су да потпишу изјаву у којој потврђују потпуну одговорност за отпочињање рата и кривицу Немачке и немачког народа. Фантастичне своте за "репарације" су биле наметнуте Немачкој... суме које су биле тако велике да су биле једнаке троструком целокупном богатству Немачке. Да је то морала да плати, као и камате на те дугове, Немачка би била поробљена и у дуговима до данашњег дана. Страхота и понижења су обузели Немачку, репарације, губитак колонија и кривица за рат биле су само део ужасне трагедије која је задесила. Код куће су Немци били без вође и беспомоћни. Окружени са Јеврејима, револуционарима и издајницима који су правили своје променљиве владе. Грамзиви Јевреји сјатили су се из свих крајева света да отимају, краду и разбију немачки Рајх и спроведу револуцију и разарање над беспомоћним људима.

У периоду непосредно после Првог светског рата, Немачка и њен народ су се нашли на најнижим могућим гранама. Сиромаштво и рушевине, глад и немаштина, патња и конфузија беснеле су земљом. Милиони и милиони Немаца су били без посла и гладовали. Дневно су хиљаде људи умирале од глади. У исто време, Јевреји су обезбеђивали фондове за комунистичке револуционаре за разарање Немачке изнутра и меко попутно преузимање. Јевреји су са новцем стигли са свих страна света – новцем који су отели и украли од других земаља. И улетели су у Немачку и **покуповали сву имовину немачког народа који је умирао од глади**. Хотели, ресторани, производне фабрике, па чак и њихови домови су откупљивани по цени од неколико центи на долар вредности. Да би преживео, немачки народ, који је умирао од глади, није имао другог избора већ да Јеврејима продаје своју имовину, која је била вредна читава богатства, за делић њене праве вредности, не би ли сакупио довољно новца за храну. Да бисте схватили како су ужасни услови били у то време у Немачкој, неопходно је позабавити се проучавањем ове трагичне послератне ере. Наша бела браћа су буквално живела од гомила ђубрета да би преживела. **Јевреји су били власници свих послова**. Украли су их од Немаца за петопарце. Имали су сву добру храну, све медицинске установе, а немачком народу није било допуштено ништа. Многи Немци би, шетајући улицама, стајали испред ресторана, оних истих ресторана који су некада били њихови и гледали унутра, уз глад која их је раздирала. Јевреји би седели код прозора тих ресторана, јели храну и деликатесе, док су Немци јели ђубре. Уз своју уобичајену арогантност, Јевреји би подизали храну испред Немаца који су гледали кроз прозоре, смејући им се, збијајући шале на њихов рачун и радећи све да их још више понизе. Изгледало је као да не постоји ништа што би Немци могли да ураде у то време. **Контрола над полицијом и свим судовима у Немачкој била је чврсто у рукама Јевреја**. Немци нису могли да дођу до правде на судовима. Послови су били доступни само оним Немцима који су ћутали и покоравали се комунистичким јеврејским владарима.

На новинарским штандовима продавала се прљава штампа, а чак и мала деца су била подвргнута овој врсти деградирања, што се данас дешава и овде, у Америци. Новине, часописи, порнографски филмови, опсцена литература свих врста били су посвуда. Међутим, **никоме није било дозвољено да говори против Јевреја**. Немицама су управљали мушкарци на улицама, а уколико су се жалиле, бивале су хапшене. Школе и колеџи су били заражени комунистичким јеврејским професорима. Свим овим трагичним догађајима, као и многим другим са којима смо ми данас суочени у Сједињеним Државама, Немачка је била потпуно преплављена у периоду од 1918. до 1933. године. Уколико нисте радили са Јеврејима на разарању беле Немачке расе, бивали сте бојкотовани, било вам је забрањено да нађете посао, па чак и довољно хране да бисте одржали у животу своју породицу и себе. Судови су били потпуно корумпирани и у рукама Јевреја. Ниједна одлука није донета пре него што би је одобрили Јевреји, или уколико је они нису донели. Чак и некада богати пословни људи, који су цео свој живот радили да би

изградили поштено своје послове, били су удаљени од стране Јевреја. Многи су били присиљени да раде као обични радници, ако су имали довољно среће, у истим фабрикама које су некада поседовали. Услови су били толико трагични и толико неиздрживи да се безнађе уселило у срца немачког народа. Бели Немци и Немице су увече легали у кревете гладни, молећи се за истинитог лојалног вођу из њихових редова који би могао да их спасе од ове јеврејске ноћне море. Њихове молбе су услышене. Велики човек је изникао из њихове средине да их изведе из беде. Његово име је било Адолф Хитлер, онај исти мали, слепи, непознати војник који је плакао у свом кревету у војној болници када је објављена издаја и прекид рата 11. новембра 1918. године. Убрзо након прекида рата, група људи је основала политичку странку у Минхену, назвали су се Партија немачких радника. Имала је само шест чланова. Њихови су проблеми изгледали нерешиви, а њихова будућност безнадежна. Тако се десило да је 1919. године тај непознати војник присуствовао једном од њихових тужних састанака. Имагинација му је говорила да нешто значајно може да се уради уз овај мали почетак. Пришао је странци и постао њен седми члан.

Својом огромном елоквенцијом, неоткривеном до тада, Хитлер је почео да даје облик овој групи. Године 1920. партија је променила име у Националсоцијалистичку радничку партију Немачке, скраћено нацистичку партију. У току следеће три године, од 1920. до 1923. године, Хитлер и његови следбеници су постигли велики успех у буђењу немачког народа, његовог расног наслеђа и велике историјске прошлости. Морамо се сетити да је Немачка у то време била преплављена комунистичким револуционарима, бољшевицима и другим јеврејским кловновима који су уносили конфузију, издају и раздор по целој земљи, цепајући немачку нацију. **Да би Хитлер и његови следбеници могли да раде на миру, морали су да се боре против комунистичких одреда како им ови не би прекидали састанке.** Велики део његове партије морао је да се бори песницама, ако је било потребно, да би одбранио своје право да говори и право да одржава састанке. Ови одреди, названи Јуришни одреди, били су потпуно ненаоружани и морали су да се ослоне само на своје песнице да би одбранили постојање своје партије. Упркос свим предострожностима, стотине и хиљаде њих је убијено и погинуло у борби за спас немачке расе од уништења. До 1923. године, **Јевреји су довели немачки народ до најстрашније инфлације у историји** и требало је на милионе марака да се купи само векна хлеба. Јевреји су материјално и морално силовали Немачку. Њихови рођаци су се сјатили у Немачку и за будзашто покупували златне сатове, зграде за становање, куће, некретнине и комплетно опљачкали немачки народ. **У то време је Нацистичка партија схватила да се мора учинити очајнички корак не би ли се Немачка спасла од потпуног уништења.** Новембра 1923. године, они су извели пуч у Минхену у намери да преузму Баварску владу, али је тај потез био осуђен на пропаст. **Јевреји су још увек имали под својом контролом немачку војску и полицију.** И сломили су овај покушај преузимања власти по кратком поступку. Шеснаест оданих партијских чланова и белих хероја су убијени у овом

покушају да се спасе немачки Рајх. Хитлер је избегао смрт. Спасло га је милосрдно Провиђење у име више судбине. Изведен је на суђење. Говорећи у одбрану своје партије, одржао је неколико најелоквентнијих говора који су узбуркали немачки народ више него ишта до тада. Ипак, уз Јевреје који су у потпуности контролисали судове, био је одуђен на пет година затвора у Ландесбергу. Захваљујући огромном притиску немачког народа, коначно је пуштен 20. децембра 1924. године, након што је одлежао пет месеци у затвору. Ово је, у сваком смислу, био благослов. По први пут у животу, Хитлер је имао времена да се посвети суштини и циљевима нацистичке партије. Ово је скупљено у књизи из два дела, под називом **Mein Kampf. Принципи узидани у ово класично дело су и данас светло које осветљава пут ка ослобођењу целе Беле расе**. Када је Хитлер био пуштен из затвора 1924. године, открио је да се његова партија распала, да је неорганизована и у хаосу. Партијска имовина је конфискована од стране суда. Истог оног суда који му је касније забранио да држи говоре у многим немачким државама. Суочио се са најтежим задатком. Наоружан непоколебљивом вољом и горућом жељом да оживи своју разорену земљу, Хитлер је наставио. Постепено се забрана да говори укидала у различитим државама и Хитлер је обновио своје напоре да поново организује и изгради партију, са скоро натчовечанском енергијом. Коначно, 30. јануара 1933. године, напори његове партије су били крунисани успехом, и Хитлер је постао канцелар немачког Рајха. Обиље проблема са којима се сада суочо било је толико да је изгледало као да је то све нерешиво. Наследио је земљу која је сасвим банкротирала, земљу која је била поробљена тиранским Версајским уговором и осуђена на бесконачно ропство и дугове. Сам немачки народ био је подељен на следбенике Хитлера и његове нацистичке партије, и следбенике комуниста, бољшевика и Јевреја, који су још увек имали неограничену контролу над свом имовином и финансијама земље. Немачка није имала колоније, није имала кредита по свету. Била је потпуно разоружана усред непријатељски расположеног света који је окруживао њену малу земљу, која, рецимо, није била већа од државе Тексас. Земља је била у беди и безнадежно без идеја. Више од шест милиона незапослених су туробно буљили у магловиту будућност. После тринаест година очајничке борбе, усамљени непознати војник из Првог светског рата не само да је постао глава немачке владе, већ је постао и вођа немачког народа. И више од тога, постао је симбол и вођа немачког народа. И још више од тога, **постао је симбол и вођа свих белих народа широм света у њиховој борби против јеврејског чудовишта**.

Од времена када је Хитлер, у јануару 1933. године стигао на власт, као да се по Немачкој ширило чудо. Врло брзо је немачки народ почео да добија наду, понос и циљ. Са његовим генијем за инспирацију, организацију и вођство, за две године, док је остатак света још увек био захваћен депресијом и незапослености, Хитлер је потпуно решио проблем незапослености немачког народа. Сада су сви радили. Грађени су нови, велики, супер аутопутеви. Просечан радник је почео да се нада да ће поново имати сопствени дом. Радни људи који су пре тога себи једва

могли да приуште бицикл, сада су могли да купе фолксваген. Иако је Немачка била потпуно разоружана и беспомоћна, Хитлер је поново увео служење војног рока, изградио немачко наоружање и створио од ње нацију од које су зазирали и коју су поштовали њени непријатељи. **Јевреји су избачени из канцеларија, из судова и из владе. Уведени су расни закони који су забрањивали Јеврејима да буду грађани Немачке. Више се није толерисало да Јевреји заузимају положаје на универзитетима и колеџима, где су могли да скрену и загаде умове немачке младости.** Јевреји су били протерани из правничке професије. Били су уклоњени са водећих положаја у позориштима, у драми и култури; били су склоњени са водећих положаја у банкарству, у информативним медијима и на пољу националне пропаганде. **Супротно свим јеврејским лажима, које су кружиле о овом периоду у Немачкој, према Јеврејима се није физички лоше поступало. Нико од њих није био ни убијен ни затворен, нити им је на било који начин било науђено, осим када су у питању били злочинци.** И према њима се поступало као према свим осталим злочинцима, укључујући и криминалце немачке националности. Међутим, пошто им је окрњена моћ, многи Јевреји су одлучили да напусте Немачку, на велико олакшање самог немачког народа.

Једном ослобођени од јеврејске доминације и јеврејског поковавања, Немци су се ујединили и чудо се догодило. Допринос за чудесан немачки опоравак под Хитлером мора бити приписан и његовом инспиративном вођству. Његов геније за организацију, као и способност немачког народа да производи и ствара били су главни чиниоци немачког опоравка. Међутим, **важна ствар коју је Хитлер предузео да би зауставио економски пад Немачке састојала се у томе што је ослободио немачки монетарни систем од каматних стопа јеврејских банкара.** Хитлерова влада је издала немачки новац – новац који нису издали јеврејски банкари и који није имао покриће у јеврејском злату. Овај новац је имао покриће у способности Немачке да производи. Он није био подређен манипулацијама јеврејских банака, нити курсном листом. Био је издат без камата, ослобођен јеврејских интереса и јеврејских манипулација. То је нешто у чему ни једна земља није никада уживала, а ни данас не ужива. Овај чинилац је имао огромну важност у невиђеном опоравку који се ширио Немачком тридесетих година. Немогуће је побројати бројна достигнућа која су остварена за време мирнодопског доба Немачке између 1933. и 1939. године. Да би се то урадило потребни су томови историје. Нити имамо простора да то урадимо, нити је то циљ овог нашег рада. Стога ћу само кратко споменути нека од најсјајнијих достигнућа овог изузетно продуктивног периода у историји Беле расе. По успостављању власти у Немачкој, Хитлер је извео политичку, економску и друштвену реорганизацију Немачке тако што је озаконио Нацистичку партију као једину политичку партију, јула 1933. године; започео је верску сарадњу међу Немцима јула 1933. и априла 1935; уредио националну институцију рада, јануара 1934; наименовао др Јозефа Гебелса за координатора пропаганде и културног живота;

избацио непослушне чланове партије и опасне политичке противнике у јуну 1934; "Побуњеници су поражени" упозорио је Хитлер, "у складу са гвозденим законима који су вечно исти". Након смрти фон Хинденбурга, у августу 1934. године, Хитлер је у себи сјединио функцију председника и канцелара Рајха и узео титулу фирера (вође). Од 1933. до 1938. године, Хитлер је из већине професија повукао Јевреје, забрањујући им водећа места у пословима и донео нирнбершке законе који су забрањивали и регулисали унутрашње односе "између Јевреја и грађана немачке или сродне крви". За време револуције 1933-1939. године, Хитлер је успео да организује, образује и подигне младост Немачке; да измени националну психологију, од очајничке до пуне поверења у односу на његов Трећи Рајх; да смањи незапосленост Немаца мерама које су кулминирале у четворогодишњем плану од септембра 1936. године и допунским плановима за комплетно поновно наоружање.

С обзиром да је знао да ће Јевреји учинити све да побуне околне народе, како би разбили његов нови, слободан од Јевреја, успешни Рајх, Хитлер је од почетка водио планске припреме за рат, уколико би он био неопходан за одбрану његове отаџбине и његовог народа. Ипак, он је пружио руку пријатељства својим суседима, међу којима су њихове Јеврејске газде заговарале почетак рата и мржњу према Немачкој. Хитлер је поново успоставио редовно служење војног рока у марту 1935. године и, другим речима, поцепао тирански версајски споразум. Понудио је мир Западним силама у мају 1935. године. Поново је заузео и учврстио Рајнску област и одбио да прихвати Пакт из Локарна, из марта 1936. године. Један од његових највећих тријумфа био је присаједињење негов родне Аустрије Немачкој, 14. марта 1938. године. Уједињење немачког народа Аустрије и Немачке желели су и тежили му милиони Немаца кроз многе генерације. Када је "Аншлус" или политичко уједињење Немачке и Аустрије остварено, Хитлер је тријумфално ушао у Беч, у град који му није дао ништа осим тешког рада и туге у малдости. Без сумње је најлепши сат Хитлеровог живота био обраћање немачком народу у Бечу, који је подивљао од ентузијазма и тријумфа.

Још увек је било више од три милиона Немаца ван границе, у Чехословачкој, у области названој Судет, која је отцепљена од Немачке издајничким версајским споразумом. **Јевреји су сада прогањали, убијали и мучили та три милиона Немаца.** Била је то ситуација коју ниједан частан Немац више није могао да толерише. 29. септембра 1938. године премијери Велике Британије и Француске и Италијански Дуче су се састали у Минхену да саслушају Хитлерове захтеве за одцепељење Судетске области од Чехословачке. До средине октобра, немачке трупе су окупирале ову област и три милиона Немаца је поново сједињено са својом отаџбином. Петнаестог марта 1939. године немачке трупе су окупирале и присвојиле остатак Чехословачке, мешавину националности, претходно дела Аустријског царства, али вештачки претвореног у посебну државу версајским споразумом.

Версајски споразум је, такође посадио, на дуге стазе, семе раздора између Немачке и Пољске, неодговорно откидајући огромно парче земље усред источне Пруске и дајући га Пољској, чиме је пресекао Немачку на два дела. Можемо да замислимо како би то изгледало овде у нашој земљи, у Америци, када би се усекао коридор посред Тексаса, који одваја доњи део. И када би се он доделио, рецимо, Мексику. То су превртљиви Јевреји учинили Немачкој версајским споразумом из 1919. године. Штавише, с обзиром да Јевреји контролишу околне земље, које су препуне мржње и жеље за ратом против Немачке, они поново приморавају исту тактику убиства, мучења, малтретирања Немаца који живе у пољском коридору, у пределу који је вековима припадао Немачкој. Опет су Немци прискочили у помоћ својој браћи по крви. Понашајући се у складу са својом националном чашћу, они нису могли да седе незаинтересовани и гледају како њихову браћу Немце убијају, малтретирају и муче преко границе, нарочито не на земљи која с правом припада Немачкој.

Хитлер је учинио све да покуша да реши мирним путем овај проблем. Када је увидео да демократске владе, које су контролисали Јевреји, не желе да буду одговорне, ни да се на било који начин договоре, Хитлер је Пољацима дао ултиматум. Овај ултиматум је у Пољској арогантно одбачен и 1. септембра 1939. године немачки Вермахт је кренуо на Пољску и потпуно разбио пољске снаге и њихову владу у кратком периоду од три недеље. **Француска и Енглеска, које су тада потпуно контролисали Јевреји, као и што их у суштини контролишу и данас, искористиле су овај разлог да објаве рат Немачкој, тобоже да би браниле Пољску. Чињеница је да они нису имали намере да спасавају Пољску, већ им је циљ био да разбију Немачку која се ослободила од Јевреја, али се о томе данас не говори.** Сви знамо шта је следило. Уз помоћ пропаганде и новца, од Јевреја контролисане владе у остатку света, укључујући и Сједињене Државе, једна за другом увлачене су у превару објављивања рата немачком народу. Уместо да следе пример немачког народа и омогуће му да помогне осталом делу белих народа да се ослободи од Јевреја, сироти, залуђени бели народи Сједињених Држава, Енглеске и Француске себи су дозволили да буду искоришћени, као гомила стоке, не само да помогну Јеврејима у уништењу Немачке и Немаца, већ на крају и да доведу до сопствене пропасти. И опет, наш циљ овде није да прегледамо историју Другог другог светског рата. Њу је разматрала и писала о њој (и кварила је) јеврејска штампа, у хиљадама књига и десетинама хиљада чланака. Ми сви знамо да су јеврејски кловнови, као што су луди супер егоиста Френклин Д. Рузвелт и пијани ционистички агент Винстон Черчил, успели у лагању, варајући своје народе, уводећи их у рат на погрешној страни. Немачки народ, са једним од највећих вођа које је Бела раса икада имала, борио се храбро и часно. Његова славна достигнућа ће заувек остати уписана на страницама историје, где се херојство бележи. Ипак, Немачка, која која је имала само шест година да се опорави од финансијског, индустријског и духовног банкротства, земља која је била величине Тексаса, била је способна да

издржи четири и по године пре него што ју је сломио велики део остатка света, укључујући ту огромне ресурсе Сједињених Америчких Држава и Совјетског Савеза. Понављамо, наш циљ овде није да разматрамо историју трагичног Армагедона, овог жалосног братоубилачког рата **у којем су бела браћа убијала белу браћу**, при чему се једна половина борила за свој опстанак и ослобађање од јеврејске чизме, а друга страна под отровним утицајем смртних непријатеља, превртљивих међународних Јевреја. Наш циљ је да овлаш скицирамо те догађаје и извучемо лекције и закључке из овог прегледа. Које лекције можемо научити из ове снажне епизоде у историји која је трајала мање од 25 година?

Као прво, можемо бити страшно поносни на то да Бела раса може да изроди тако великог и сјајног вођу који је био отелотворен у лику Адолфа Хитлера. С друге стране, не можемо а да не будемо неописиво осрамоћени што су многи бели људи били тако глупи да нису успели да препознају великог генија у својој средини. Друго, морамо погнути главе од **срамоте што су бели људи довољно слаби да дозволе себи да их залуде превртљиви Јевреји** и сруше им могућности за спасење и слободу од језиве светске напасти, јудаизма. Можемо, међутим, бити страшно охрабрени и задовољни чињеницом да је јеврејска моћ била у ствари разбијена широм Европе. Штавише, Хитлер и немачки народ су дошли надомак ослобађања остатка човечанства од тираније међународних Јевреја. Да се прст судбине само мало другачије умешао у околности, трајна победа била би на страни белог човека. На пример, да се све догодило само мало касније, не само да је могуће, већ је и врло вероватно да би немачки научници у обновљеној и енергичној Немачкој, усавршили атомску бомбу пре него што је то било могуће у декадентним и депресијом вођеним Сједињеним Државама. Само због рата и његовог притиска, Сједињене Државе су се усудиле да предузму тако огроман пројекат. Да је рат био одложен, рецимо за само три или четири године, врло је вероватно да би Немачка прва имала атомску бомбу, а да ју је имала прва, историја би се другачије окренула и била би наклоњена Белој раси, а катастрофална по јеврејску расу. Или, да се вођа сличан Хитлеру појавио током тридесетих година у Сједињеним Државама, ствари би се сигурно преокренуле за Јевреје и за судбину Беле расе. Имали смо неколицину вођа који су обећавали, као што је био Хјуи Лонг у Луизијани – кога је, успут, убио један јеврејски лекар – или Чарлс Линдберг, који је могао предводити амерички народ. На жалост, Линдберг није имао довољно потребног духовног материјала. Или, да је онај пијани јеврејски клоун, Винстон Черчил пропатио због било чије смрти, за време битке за Британију, воља британског народа би се можда сломила а са њом и напори непријатеља немачког народа. Или можда, да прва зима када су Немци освојили Русију 1941. године није дошла тако несрећно рано, и да није била тако страшно сурова, Немци би можда покорили Русију у првој години. Пошто би срушили совјетски отпор, могли би да организују огромне природне ресурсе те земље и обезбеде широку дивну основу, па тада остатак света не би могао да их сруши ни под каквим околностима.

Или је могло доћи до открића неких других техничких изума на страни Немаца, као што су ракете ФАУ-2, које би Немцима дале почетну предност, вођство у рату и одлучну победу. У сваком случају, можемо претпоставити да је победа могла лако припасти белом човеку, који се борио за своју слободу против светске јеврејске завере. Чињеница је да последња ствар коју Бела раса треба да заборави јесте идеја да је победа над јеврејском међународном завером неминовна. Наш манифест судбине је да постепено постанемо супериорни у свету. Морамо заувек то имати на уму, са непоколебљивом одлучношћу и несмањеном страшћу. Потпуна победа белог човека је од највеће важности за његов опстанак. За белог човека је надмоћ или нестанак. **Бели човек није створен да буде роб паразитској раси која није била способна да створи ни културу.**

Данас имамо необориве доказе од стране самих Јевреја са каквом су зебњом гледали на Хитлерову филозофију. Близу тридесет година по Хитлеровој смрти, тешко да је могуће узети новине у којима нећете видети одштампане неке гнусне лажи о Хитлеру. Једва да можемо да укључити телевизор а да се некако, негде, не убацаи понека увредљива опаска, брзи напад на Хитлера. Као и приликом атака на Римљане, Јевреји упорно и стално нападају и дискредитију оно што је најбоље у Белој раси. Као резултат, чак су и данас Адолф Хитлер и Римљани, нападани од стране јеврејског подлог апарата, много више од иједне друге мете. Има, међутим, неколико ствари у нацистичкој философији и Хитлеровом програму које бисмо требали да препознамо и да из њих извучемо поуке. Једна од основних слабости Хитлеровог програма јесте та што је он у потпуности заснован на уској бази супериорности немачке расе, **уместо на супериорности целокупне Беле расе.** Историја прилично јасно показује да је британска нација имала воље, енергија и генија за грађење британске Империје, империје која је заузимала отприлике једну четвртину земљине површине. Знамо и да је француски народ произвео огроман извор енергије и војних успеха под вођством Наполеона. Сасвим је јасно да су се велики генији појављивали, на пољу уметности, код народа као што су Холанђани, Французи, Италијани, Енглези, Белгијанци и остали. У области музике имамо велике геније у Италији као што су Верди, Пучини, Маскињи и многи други. У науци постоје многи бели генији, из разних народа, који су допринели у сфери хемије, физике, математике, проналазаштва и технологије. На пољу открића, имамо људе као што су Коломбо, капетан Џејмс Кук и стотине других. У сваком случају, и без даљег разрађивања ове теме, потпуно је јасно да је програмска основа морала бити проширена тако да укључи све беле људе уопште. Хитлеров позив се, пре свега, односио на Немце, док ми, уз дужно поштовање према Адолфу Хитлеру, верујемо да је његова намера била да ради на спасењу белих народа као целине. Али, на несрећу, **да би добио организовану базу за борбу, прво је морао да организује немачки народ.** То је радио на почетним основама које су ујединиле немачки народ и обележиле Британце и Французе као прошле и будуће непријатеље. Данас можемо само да нагађамо да ли је то могло бити

урађено на другачији начин узевши у обзир тако кратко време које је имао да спречи потпуно потчињавање Немачке канцама болшевизма. У сваком случају, жалосно је што су срце и душа национал-социјалистичке философије засновани на узаним темељима истицања само немачког народа и испољавања пан-германизма.

* * *

Идеолошки, ми из Креативистичке цркве овде се растајемо са национал-социјализмом. Ми се залажемо **за расни социјализам, а не национални социјализам. Ми верујемо да је национализам идеја која дели људе света, а не сила која их уједињава.** Као религија, коришћен је да би делио бели народ света вековима, путем ратова и разарања. Нису се само Французи борили против Енглезе, а Енглези и Французи против Немаца итд., већ су, за време рата између Аустрије и Прусије, чак Немци убијали Немце, све под маском национализма. Стога ми одбацујемо национал-социјализам и замењујемо га расним социјализмом. **Нисмо посебно заинтересовани да ли је белац Енглез, Француз или Норвежанин. Наша заједничка нит је раса, а не народност.** Јеврејима је вековима свеједно да ли је неко од њих Американац, Енглез или Немац. Заједничка веза је њихова раса и њихова крв. Њихова снага највише лежи у овој усађеној расној лојалности. Нисмо заинтересовани ни за то да ли је човек Нордијац, Аријевац, Алпски или Медитерански тип. И то је врло уска подела и искључује многу нашу добру белу браћу. Ми стога увек говоримо о белој раси, а не о Аријевцима, Кавкасцима итд. Ми такође морамо да размишљамо на дуге стазе о лојалности према Белој раси.

Никада више не смемо бити ухваћени у мрежу национализма као средства поделе, које је коришћено да изазове ратове међу припадницима Беле расе. Из овог разлога заснивамо нашу целокупну веру на расном социјализму, а не на националном социјализму. Ова разлика је наша главно обележје. У следећем поглављу даље образлажемо ову идеју.

* * *

Друга примедба коју имам у вези са Адолфом Хитлером и његовим програмом односи се на то што је он базиран на политичкој а не на религијској основи, после целокупног пређеног пута. **Хитлер се никада није заиста ухватио у коштац са хришћанством, уместо тога, он га је толерисао и покушао да живи са њим. Нигде није указано да је хришћанство јеврејска творевина, наметнута белој раси да би је уништила.** Док је Хитлер покушавао да живи са, и пусти да живи све што се односи на хришћанску религију, они

су је окренули против њега свим силама. **Католичка црква је, из свог светског седишта у Риму, сарађујући са Јеврејима и комунистима, урадила све могуће да умањи жестину којом се немачки народ борио за слободу од светске јеврејске завере.** Протестантска црква није била ништа мање агресивна и фанатична у својој кампањи да поруши овај велики расни бунт. Чак и у самој Немачкој, католичка и протестантска црква су се бориле против Хитлера на сваком кораку и користиле свој морални духовни утицај да деле људе и хушкају их против сопствених власти. Чак и током критичног ратног периода, црквене вође у Немачкој су починиле неописива дела издаје против свог сопственог народа и владе, када се ова умешала у битку на живот и смрт. Сасвим је јасно да је религија, која проповеда да су Јевреји од Бога изабрани народ, да имају диван договор са Господом, да су недодирљиви зато што је Господ рекао: "Проклећу оне који проклињу вас и благословићу оне који благосиљају вас", потпуно неспојива са философијом надмоћи Беле расе. Стога верујем да је Хитлер обавио само део посла уклањајући је са политичких и војних основа, уместо да је основао потпуно нову религију, која би усмерила и ујединила целу Белу расу света насупрот обојеним расама. Такође, чињеница да је створио савез са јапанском империјом, империјом жуте расе, је нешто што умањује целокупан концепт надмоћи Беле расе. Ипак, да бисмо остали поштени према Хитлеру, мислимо да он, под притиском времена и због брзине, можда, није имао другог избора. Можда би, да је победио у рату и да је чвршће контролисао ресурсе и начине помоћу којих би наставио даље са револуционарним променама, дошло до неких неслагања са црквом и њиховим преварантским и дволичним поткопавањем Беле расе. Можда, али на том степену и под тим околностима, он није био у стању то да уради. Он јесте организовао Хитлерову омладину и у њих усадио сасвим нову философију "Крви, Земље и Частии". Сигурно да омладина која је била индоктринирана новим расним идејама није била охрабривана да одлази у цркву. Свештеници и пастори су били ужасно љубоморни на утицај који је философија Нацистичке партије вршила над омладином, због чега су губили омладину. Да је Хитлер победио у рату и да је имао више времена, верујем да би то, без сумње, резултирало пропадањем хришћанске цркве и постепеним замењивањем те самоубилачке философије новом и снажном расном идеологијом базираном на опстанку и надмоћности Беле расе.

Било како било, чврсто сам уверен да опстанак хришћанске религије и опстанак Беле расе не иду заједно. Или ће хришћанство опстати довољно дуго да уништи Белу расу, у ком ће случају и хришћанство бити заједно са њом уништено, или ће се Бела раса опаметити, ослободити се самоубиствених канци хришћанске философије и основати своју сопствену философију базирану, на надмоћности своје велике расне судбине.

* * *

Први пут сам читао Хитлеров Мајн Кампф у оригиналу, на немачком језику, када сам имао двадесет година. Много пута сам га поново читао на енглеском. Иако мислим да је то једна од највећих књига свих времена, не верујем да је она, у било ком смислу, одговор на проблем Америке данас, у седамдесетим годинама. Има многе недостатке. Неки од њих су: а) базирана је на политичком прилазу, уместо на религиозном; б) наглашава пан-германизам, пре него Белу расу као целину; ц) не долази у сукоб са јеврејским хришћанством, што јој је највећи пропуст. Већ сам ово споменуо у погледу националсоцијализма. Постоји, међутим, неколико других чињеница које је чине потпуно неадекватном као програм за Белу расу данашње Америке.

На првом месту, књига је писана 1924. године, пре скоро педесет година, у пораженој, ратом разореној Немачкој, земљи са потпуно другачијом ситуацијом од оне у којој је Америка данас. Мада су узроци немачких проблема тада били исти као и узроци наших данашњих проблема - међународни Јевреји - ипак, наша ситуација је сасвим другачија. Док је Немачка двадесетих година била очајнички сиромашна и гладна, ми у Америци седамдесетих година, ако ништа друго, бар вештачки, уживамо у највећем богатству у историји човечанства. Док је Немачка била поражена нација, окована монструозним версајским споразумом, то има мало или никаквог утицаја на просечног Американца данашњице. Ипак, у великом делу ове књиге Хитлер растерује зла версајског споразума. Глад и незапосленост које су харали Немачком двадесетих година. Данас, у Америци, ове чињенице су ирелевантне за просечног америчког радника, нити он чак и зна о чему се радило у версајском споразуму. Ми, стога, схватамо да за просечног Американца Мајн Кампф не само тежак за разумевање већ и за читање и није инспиритиван. Наши проблеми су потпуно другачији. Тако су Немци били, по раси, једна врста са Јеврејима у својој средини. У Америци је растућа плима црнаца застрашујућа и кобна реалност које је сваки Американац свестан. Међутим, уз Јевреје, либерале и комунисте који заговарају расно мешање на сав глас, просечан бели Американац је, што се тиче решења ужасно збуњен.

Постоје и многе друге ствари – Вијетнам, насилни упис деце у удаљене школе, социјална помоћ црнцима, улични криминал, као и гомила других које трују данашњег просечног Американца. Све су то другачији и лични проблеми од немачке Вајмарске Републике двадесетих година, што је основа Хитлерове књиге. Без даљег залажења у детаље, из горе наведених разлога и других разлога, осећам да није исправно решење враћати се нацизму као америчком програму за спасење Беле расе. Потребна нам је свеобухватнија, далекосежнија идеологија која је уграђена не само у политику већ и саму религију, идеологију која ће обухватити све беле народе света, далеко шире од Немаца. Штавише, обележавањем кукастог крста и нацизма као срамних симбола, направљена је чврста (и непотребна) препрека за улазак на врата будућег припадника Креативистичке цркве, са

сјајним нацистичким повезом око руке. Бићете ућуткани пре него што и почнете. Колико топлија ће бити њихова добродошлица ако са њима будете разговарали као представник интереса њихове сопствене, Беле расе. Стога ја закључујем да је Хитлер дао ороман допринос Белој раси; показао је да је влада са расном основом и у великој предности у односу на полиглотску демократију; разоткрио је међународну јеврејску мрежу широм света; доказао супериорност принципа лидерства; али ни Мајн Кампф ни национал-социјализам, по себи, нису решење за данашњу Америку и за Белу расу света, као целину. Нама је стога потребна, а сада је и имамо, много свеобухватнија вера, она која у потпуности обухвата Белу расу, која се ослања на расно–религијску базу и која је доведена до тога да одговара данашњој ситуацији највећег бастиона потенцијалне беле моћи, Америци.

У сваком случају, ми морамо наставити тамо где је овај велики вођа стао. То морамо урадити сада. Дат нам је продужетак рока а због жртава и надљудских напора овог великог вође и немачког народа, имамо више времена за постизање нашег циља. У међувремену, шта са црквама које су се потпуно окренуле либерализму и које су се срозале на гране расног мешања и удруживања са јеврејским комунизмом? Сада имамо одличну прилику да унишtimo ту самоубилачку јеврејску философију и изградимо нову религију за Белу расу. Можемо да захвалимо Адолфу Хитлеру за време које нам је обезбедио. Све у свему, постоје многе ствари због којих можемо бити веома захвални највећем од свих вођа Беле расе. Удахнуо нам је огромну инспирацију и велику наду да ова јеврејска напаст може да се уништи. Упозорио је цео свет на чињеницу да постоји јеврејско зло и да је комунизам у основи јеврејска творевина. Показао је свету да и Бела раса може да се уједини на основама расне повезаности, и да ће, једном када то буде учинила, моћи ће да се бори као дивља мачка за одбрану своје расе, своје земље и своје части. Хитлер је показао свету и историји интегралну вредност саме расе, указавши да је раса основа сваког напретка, културе и цивилизације. Показао је свету огромну супериорност принципа вођства над јеврејским демократским процесима. Демонстрирао је њену супериорност, не само за време рата већ и за време огромног напретка који је Немачка, у банкроту, учинила у периоду од кратких шест година мира. Овај значајан успех је постутнут под вођством белог човека, који је контролисао судбину Беле нације, примењујући принцип лидерства. Показао је пут, савршено организујући владу, што треба да буде модел за будуће беле владе. Он је непредовао и давао смернице у пољу уметности и архитектуре. **Хитлеров национал-социјалистички режим можемо сматрати првим режимом заснованим на расним принципима, који је Бела раса икада имала.** Већина људи је потпуно збуњена Мусолинијевим Фашистичким покретом и Хитлеровим Нацистичким покретом. Сматрају их истим, али то није тачно. И један и други су засновани на принципу лидерства, и оба су извеле своје земље из ноћне море јеврејског комунизма. Но, значајна разлика била је ова: Мусолинијев фашизам је на државу гледао као на своју прву бригу, док је Хитлер говорио да је **раса све, а држава само суд за очување и унапређење најбољих**

интереса расе. Ово је врло важна разлика и због тога сматрам да је Хитлерова Немачка имала прву стварно расну владу која се икада појавила у Белој раси. Као закључак, можемо рећи да је Адолф Хитлер за нас купио најмање педесет година времена (јер је успорио јевреје у њиховом циљу светске доминације) да бисмо ми превазишли јеврејску мрежу широм света. Без његове велике борбе, несумњиво би цео свет сада био у гвозденом стиску јеврејске тираније, у истом обиму у коме се сада налази совјетска Русија. Учинио је поносном целу Белу расу, захваљујући херојском вођству које је пружио немачком народу и надахнућу које му је дао у његовој херојској борби за слободу. Основао је нову философију која се заснивала на вредности расе, на начин који никада раније није тако приказан. Пружио је Белој раси огромно охрабрење да јеврејска завера може да се сломи и да ће бити сломљена. Због ових и многих других разлога, без резерве можемо рећи да је Адолф Хитлер био највећи вођа кога је Бела раса икада имала и био највећи бели човек који је икада живео.

Дана 30. априла, тачно у три сата послеподне, Адолф Хитлер је убијен, у акцији одбране Берлина од монголских хорди са истока (у совјетској војсци је било много монголоидних војника). Супротно од верзије непријатеља, он није извршио самоубиство, нити је побегао у другу земљу. 1. маја 1945. године, немачки радио је објавио следећу поруку: "Из Фиреровог генералштаба јављено је да је наш вођа, Адолф Хитлер, убијен у акцији, овог послеподнева, борећи се на својој дужности до последњег дана за Немачку, а против комунизма." Није умро узалуд. **Он и милион немачких хероја су умрли борећи се за нашу ствар да би Бела раса могла да опстане пред ђаволским јеврејским покољем.** Непосредно пре краја, Хитлер је дао ову пророчанску изјаву: "Негде на неком далеком месту, нацистички оркестар свира Dixie и Sywannee River. **Крв ће тећи улицама Америке и Велике Британије, а тада ће се мој дух уздићи из гроба и свет ће знати да сам био у праву.**" Данас, више од четврт века касније, Хитлеров дух расте у срцима милиона милитантних белих расних другова. И живљи је него икада раније у историји. Уз злочине Јевреја и црнаца, који постају сваким даном све окрутнији, белим људима је доста и спремни су за борбу. Траже вођу који ће преузети команду у предстојећој битци. Од овог великана који је изговорио ове надахнуте речи, смо добили упутства и инспирацију: "Када се људско срце сломи а људска душа очајава, тада из сумрака прошлости, велики победник туге и бриге, срамоте и јада, духовног ропства и физичке присиле, ће да погледа доле на њих и пружи своје вечне руке тим очајним смртницима! Тешко народу који одбије да их прими!" Хитлер је наговестио да он и његов народ су урадили свој део и да се борба сада наставља у срцу Америке. Он нам пружа своје руке, подржавајући нас да идемо напред. На нама је да наставимо борбу коју је он започео – и заветовати се да је окончамо!

ПОГЛАВЉЕ БР. 6

Расни Социјализам

У френетичном бескрајном покушају да затупе и угуше здраве, природне инстинкте белог човека, Јевреји здушно раде да нас збуне у оним примарним стварима које су најзначајније за наш опстанак. Већ сам споменуо штету коју су нанели релативизујући наше идеје о расној лојалности као и нашу религиозну оријентацију. Друга идеја, око које је бели човек безнадежно слуђен, је питање социјализма или колективизма и ја ове речи наизменично користим. С обзиром да су ову идеју ужасно злоупотребили Јевреји, комунисти и кошер конзервативци и да су од ње направили конфузију, свели су је до тачке на којој она може било шта. Изложићу место и значење које Креативистичка црква придаје термину социјализам: за нас, **социјализам значи организовано друштво** и тачка. Он никако не подразумева врсту власништва над средствима за производњу, нити, по нашој дефиницији, он подразумева конфискацију приватног власништва. Напротив.

Дозволите да то учинимо кристално јасним: ми из Креативистичке цркве противимо се државном власништву над основним средствима производње, као што су пољопривредна имања, фабрике, радње итд. Ми се залажемо за приватну својину појединца. Верујемо да постоји категорија функција које се боље обављају у организованом друштву као целини. Овде убрајамо аутопутеве, аеродроме, луке, националну одбрану, спровођење закона и многе друге. У ствари, ми нисмо заинтересовани за све политичке догматске термине којима се бела раса исцрпљује у свађама о теоретским аспектима сваког тог термина. Нисмо заинтересовани да правимо свету краву од "приватног подузетништва" или "капитализма". Нити смо догматски заинтересовани за одбрану до смрти много извикане идеје "републиканског" облика владавине, којом су толико опчињени Кошер конзервативци. Сви ови термини су, у најбољу руку, теоретски. Оно за шта смо заинтересовани је: који је најпрактичнији и најбољи тип организованог друштва у коме ће живети бели човек? Враћамо се на онај темељ наше вере: шта је најбоље за Белу расу?

У испитивању често понављаних идеја које су тако драге Кошер конзервативизму, схватамо да се оне не могу свести под ову основну линију водилу: Шта је најбоље за Белу расу? Идеја "републике" је пропала пред нашим очима у последња два века. Већ су је Римљани одбацили у првом веку пре (измишљеног) Христа. То је било одлично средство које су Јевреји користили да преваре, поробе и униште Белу расу. Кошер конзервативци ће утврдити да се то преокренуло у "демократију", а демократија је оно што је наш највећи проблем. То је, у крајњој

линији, пола истине. **Разлика између демократије и републике је само питање семантике. У практичној примени, обе воде у владавину руље**, где елементи олоша владају над бољим елементима народа, паразитским размножавањем и уништавањем производних елемената. Суштина демократије (или републике) су двопартијски (или вишепартијски) систем и то партија које су увек супротстављене једна другој. **То је јеврејско оруђе за: завади па владај**. У пракси, ово значи да није важно колико су јасни и хитни проблеми, приступ је подела и супростављање. Тада, после подуже дискусије, без обзира за коју одлуку се "гласа" увек постоји група која се противи, која кочи, успорава и мења курс деловања. Просечан учесник у демократији нема ништа више разумевања за хиљаде комплексних проблема државних послова него што просечни путник зна о летењу џамбо цета којим управља професионални пилот. Без свеобухватног познавања проблема о којима гласа, његово гласање је више него бескорисно, чак штавише – оно је опасно. Ми из креативистичке цркве, не верујемо у демократију већ у **расни социјализам, који је тимски рад доведен до перфекције, за добробит целокупне расе, вођене њеним најбољим лидерима**. То је комбинација најбољих елемената тимског рада и такмичења. Уколико су тимски дух и навијање за домаћи тим тако племените врлине (што оне и јесу) тада свакако, имајући целокупну расу уједињену у тим, највиши циљ коме тежимо је борба за њену добробит. То је оно што сматрамо расним социјализмом, најбољим могућим обликом организованог друштва за белог човека.

Осврнимо се сад и на термин "приватно предузетништво". То је такође теоретски мит и превара. Свако ко је икада играо "Монопол" зна шта је крајњи резултат слободног предузетништва: пре завршетка игре, једна страна добија моћ над свим осталим и, од тада па надаље, без обзира како се коцка окреће, на крају игре он поседује све – куће, земљу, фабрике, банке. Исто то се дешава и у стварном животу. То се лепо може видети рецимо, код Стандард Оил-а, коме је дозвољено да се слободно игра правилима игре знане као "слободно предузетништво" и који је отпочетка могао да избаци сваку другу компанију из посла са нафтом, у потпуности читав посао око нафте приграби за себе. Лако је могао да обезбеди и потпуни монопол над светском нафтом. Могао је да поседује сваку сервисну станицу и бензинску пумпу у свету помоћу притисака и финансијске моћи. Тада је могао да се пресели у банкарске послове, све док не присвоји сваку банку у земљи. С обзиром да га нико не контролише, могао је да почне да присваја послове ручне производње, као што су бела техника итд. Пошто се његова финансијска моћ увећава као грудва снега, он лако може да преузме жељезницу, некретнине итд. **све док, у ствари, једна компанија не постане власник свега и док сваки појединац не падне под њену милост.** То је то "слободно предузетништво" у целој својој сржи, исто оно "слободно предузетништво" о коме Кошер конзервативци и јевреји тако воле да ћаскају.

У основи, то је оно што се десило у свету. Само, уместо Стандард Оил-а, била је то **јеврејска кућа Ротшилда** и светска јеврејска банкарска завера која је везала омчу око врата свету. Они не само да практично поседују сво физичко и финансијско благо света, већ поседују и све владе света. Кроз ову књигу смо се освртали на ову клику као на јеврејску заверу. У ствари, она обухвата целу јеврејску расу која практикује религију, Талмуд. Стога је наш закључак, из историјских лекција, да ни "републиканска" форма владавине, ни "слободно предузетништво", ни наш много хваљени Устав, неће спасти Белу расу од мешања и разарања. Да би смо опстали и ширили се, Бела раса мора да се: а) уједини, б) организује, ц) спроводи расну лојалност, д) има религиозна убеђења која обухватају све ове аспекте. С обзиром да сам већ дефинисао социјализам као организовано друштво, очигледно је да бити уопште организован значи да бели човек мора имати социјалистичку владу, што је у сваком случају свака влада и била од памтивека.

Оно што бели човек даље мора имати јесте расни социјализам, а то је влада која је организована са примарним циљем спровођења најбољих интереса Беле расе и само Беле расе. Она мора бити заснована на темељима расе. У суштини, ми из Креативистичке цркве верујемо у усаглашеност наше цркве и наше државе. Верујемо да ће нашем белом друштву најбоље служити оваква комбинација, док се расна влада и религија удружују у савршену хармонију која ће обезбедити најбоље интересе наше Беле расе. Верујемо да је "раздвајање цркве од државе", те, на сва уста, хваљене свете краве у нашем уставу, превара и трик. Могло би се с правом поставити питање – како исти људи, који иду у цркву и проповедају "одупри се, не греши" и "окрени други образ", подржавају владу огромним пореским доприносима за националну одбрану и бесконачно увећање полицијских снага? То нема логике. Или верујете у одбрану самога себе, или не верујете. Како исти људи, који троше преко милијарду долара годишње, да претпоставе да их влада брани од њихових непријатеља а онда иду у цркву и проповедају "воли своје непријатеље". То је крајње смешно и лицемерно. То захтева подељену личност, шизофрену особу која ће ходати са обе стране ограде.

Није велика врлина поделити беле људе и изделити их на хиљаде различитих табора, при чему се нико ни са ким не слаже, што често кулминира религиозним ратовима и братоубишаштвом, као у данашњој Ирскеј. И као у стотинама верских ратова у прошлим вековима. Ми из Креативистичке цркве заговарамо циљ уједињавања Беле расе на очигледним темељима који су основа за све, односно – оно што је најбоље за Белу расу – као нашу врхунску догму. Затим се залажемо за усаглашавање циљева, сврхе и филозофије владе са нашим религиозним мишљењем. Раздвојити ове две главне снаге нашег друштва, гурајући их у супротне правце је, чист идиотизам.

Верујемо у организовану друштвену структуру: верујемо у религију која, као основне темеље, има најбоље интересе Беле расе; верујемо у уједињење целокупне Беле расе у таквој религији, пре него у цепање на хиљаде противуречних и самоубилачких хришћанских вера; верујемо да влада треба да се усагласи са нашом религијом и такође буде заснована на истим расним темељима. Даље, верујемо да таква влада и такво организовано друштво најбоље функционисају ако су засновани на принципу вође. Ми ово називамо расним социјализмом.

Да би разумели термин социјализам морамо, пре свега, очистити све лажне идеје о овоме свету којима су нас засипали Јевреји, комунисти и Кошер конзервативци. **Социјализам** није ђаволски концепт, како би Кошер конзервативци волели да мислимо. У суштини, он **значи организовано друштво које стреми ка промовисању својих најважнијих колективних интереса**. Не само да у њему нема ничег лошег, већ је то једини начин на који цивилизовани човек може да опстане и напредује. Изван организованог социјалистичког оквира, не бисмо били у стању да заштитимо своју имовину, не бисмо могли да имамо аутопутеве, не бисмо могли да оснујемо владу, да имамо школе, цркве, одбрамбене организације и стотине других основних потрепштина. Сви ми зависимо од међусобних доприноса друштвеној структури. Зависимо од хиљаду различитих индустрија неопходних за наше постојање: жељезничких пруга, постројења за производњу енергије, фабрика, пољопривредних добара итд. Нама је потребна заједничка помоћ милиона других људи да бисмо живели у данашњем високо специјализованом друштву. То је оно што је произвело нашу велику цивилизацију и, дозволите ми да нагласим, да ми из Креативистичке цркве нисмо против цивилизације. Ми смо за цивилизацију, цивилизацију белог човека. Ствар је у томе да је човек друштвено биће, као и многе друге врсте у природи и он јој дугује своје постојање и свој огроман напредак, тако да је био способан да се колективно организује и да успешно организује радно друштво. Социјализам је организовано друштво. Човек ово ради толико дуго да је то постало део његових инстинката и он то ради интуитивно. Да није ових карактеристика, он би и даље био на нивоу пећинског човека од пре милион година, где је сваки појединац ишао у потрагу за сопственом храном и живео као данашњи Аборигени у централној Аустралији. Чак и ови најпримитивнији људи имају неке везе са друштвеном организовањем. Човек је започео своје пењање на више цивилизацијске нивое онда када је почео да уобличава и организује друштвену структуру, и организује, дели и специјализује се у послу који је требало урадити. Започео је своје пењање на више цивилизацијске нивое. Било је то када је један човек постао обућар, други кројач, трећи фармер, па учитељ итд., када је почео да се успиње и постаје део невероватно продуктивног специјализованог друштва, какво је оно данас. **Без ове поделе рада и специјализације он би био враћен на ниво Аборигина које смо већ споменули**. И не само то. Човек има сталну духовну потребу да припада свом племену или својој групи, или да се идентификује са својом врстом људи, што је за белог човека његова Бела раса. Када вам

наивни конзервативци кажу да су колективизам и социјализам ужасно зло и да је Русија и стиску социјализма, они лажу. Русија уопште није колективистичка, као таква. Русија је огромна земља, поробљена чизмом тиранског јеврејског диктаторства, најсуровијег и најокрутнијег кога је свет икада видео. Колективистичко друштво је природно друштво где су природни лидери народа управо то – природни лидери, који воде свој народ на организован начин ради њиховог конструктивног унапређења, а не туђински власници робова који су потчинили другу расу да би је разјединили и уништили.

Прави и изванредан пример природног лидерства и природног поретка било је дивно друштво Нацистичке Немачке, током тридесетих година, под природним вођом Адолфом Хитлером. Ту имамо пример правог Немца који предводи свој народ, немачки, кога су поштовали и слушали милиони оданих следбеника. То је био један од најбољих примера народа који функцинише у природном поретку што га је природа инстинктивно усадила у само њихово биће, па је стога достигнут њихов потпуни потенцијал у производњи, креативности и расном јединству. То је онај природни поредак који извлачи најбоље из расе и који помаже њеној добробити и вечној потреби за напретком ка вишим нивоима постојања. **Била је то дивна ренесанса Беле расе и најбољег у њој. Једна од највећих историјских трагедија је што је Јеврејин, који контролише огромну већину остата белог света, био у стању да уништи овај процват.** У Хитлеровој нацистичкој Немачкој, сваки Немац је имао више приватне својине него икада за време демократије вајмарске републике. Имао је више наде, више личне слободе, више могућности, већи животни стандард. Живео је много срећнијим и много конструктивнијом животом него под јеврејском "демократијом" двадесетих година, или у било ком другом периоду. Раније смо споменули у овој књизи, тачније, у првом поглављу, да су многе врсте у природи социјална бића, односно, да она живе у организованим друштвима. Нарочито смо се осврнули на пчеле које имају чврсто повезану и високо организовану социјалну структуру у којој живе. Свака пчела тачно зна шта је њена улога, оне свој посао раде инстинктивно и свако њихово дело помаже колонији као целини. Градећи колонију и живећи у њој, пчела је у стању да опстане и да увећава своју врсту. Свака пчела, која живи у оваквој врсти социјалне структуре, предодређена је за ту врсту постојања. Она не може да ради другачије. **Када би покушала да живи као јединка, угинула би, и њена врста нестала би заједно са њом.** На овом степену еволуције белог човека, он је у истој ситуацији као што је организовано социјално живљење пчеле. Природни начин живота белог човека је живот припадника племена, припадника његових већих социјалних група. Да он треба да живи ван њега и појединац и његово друштво би се сломило, а његова раса несумњиво би нестала. Понављам, Бела раса, која је доспела до садашњих висина усавршености, је високо комплексно социјализовано биће, чија је унутрашња душа уткана у социјалну структуру у заједници са осталим припадницима своје расе. Као и код пчеле, природа је у његов инстинкт уградила одређен тип

друштва у које се он уклапа и које природно мора имати да би опстао. У основи, ово се развило код старих племена и израсло из њих у више нивое друштва, која су вероватно достигла своју највишу тачку и кулминацију у Хитлеровој националсоцијалистичкој Немачкој. Наш циљ је да још напредујемо са ове високе тачке у развоју белог човека.

Овај природни поредак сигурно има неке карактеристике. Прва карактеристика је расна лојалност – лојалност према сопственом народу. Природа је сваког од нас инстинктивно обдарила овим карактеристикама – нагоном да своју расу очувамо чистом. То значи да имамо љубави за своју врсту и осећамо снажно непријатељство према онима који би да се убаце међу нас и доведу нашу расу у опасност. Инстинктивно уграђено у овакву социјалну структуру је и **високо поштовање жена и њихова заштита**. Природни инстинкт за очување чисте расе иницира у мушкарцима борбену жестину којом спречавају да њихове жене буду загађене мушкарцима других раса. Не тако давно, ако би црнац силовао белу жену, правда је била брза и коначна. Обично би га обесили о најближе дрво.

Ми из Кретивистичке цркве чврсто верујемо у концепт приватног власништва и сматрамо да је најбољи пример социјалистичког белог друштва до дана данашњег био показан у Хитлеровој национал-социјалистичкој Немачкој (које је штитила приватно власништво). Ипак, ми можемо показати да чак и у друштву у коме је власништво заједничко, уколико је ослобођено јеврејског загађивања, не само да може лепо да се опстане, већ може и добро да се опстаје и када је реч о бризи о сопственом народу и ширењу Беле расе. Овакву врсту примера имамо на самом нашем континенту и он је драматично исказан на народу званом **Хутерити**. Хутерити живе у колонијама од по 70 до 130 душа. Не постоји приватна својина. Сва њихова имовина је заједничка. Овај народ има прилично интересантну и живописну историју. Потичу из Моравске (из 1528. године) и његови припадници узели су име од Јакоба Хутере, свог првог вође, кога је дивна и вољена **хришћанска црква спалила на ломачи 1536. године**. До краја XVI века Хутерити су бројали око 20.000 душа. Имали су одређене слабости, које и данас имају, а то су пацифизам и незаинтересованост за политику, које су врло брзо припретиле њиховом опстанку. Као пацифисти и противници борбе, Хутерити су били жртве војски обе стране и аустријске и турске 1539. године. Били су мучени, заробљавани, а многи су убијени. До 1622. године, сви Хутерити су избачени из Моравске. После неколико година сељакања, прихватили су позив руске владе 1770. године. Овај позив су прихватила 123 припадника ове заједнице, који су се тада преселили у једну неразвијену област да започну развој пољопривреде на пољима Украјине. Ова група је дивно напредовала следећих 100 година, све до 1874. када им није дозвољено да буду ослобођени учешћа у рату. Опет су били присиљени да се спакују и оду. Овога пута су сви, њих око 800, одлучили да започну све из

почетка. Овога пута су отишли за Америку. Преселили су се у Јужну Дакоту. Тамо је половина њих, због тешкоћа да прибаве велике површине земље која им је била потребна и добрих могућности за појединачна кућења, напустила колонију и започела нови живот. Преостали поборници су основали три колоније између 1847. и 1877. године. Ове три колоније су изградиле цивилизацију, састављену од неких 200 колонија, које и данас постоје у Западним државама и у западним покрајинама Канаде. Данас ових 200 колонија чини отприлике 20.000 припадника народа Хутерит. Врло је важно обратити пажњу на то да су се, од првобитне три колоније које су бројале око 400 душа, до данас развили и размножили до цифре од око 20.000 припадника. Све ово упркос чињеници да Хутерити практично никада нису регрутовали у своје редове нове припаднике са стране. Ова бројка од 20.000 је у потпуности резултат природне репродукције њихове врсте. То значи да се ова дивна група белих људи умножила 50 пута у односу на почетни број, за само један век. Проучавајући живот Хутерита, сазнајемо да они живе у заједничким колонијама. Свака колонија расте до броја од отприлике 130 људи, пре него што се поделе и оформе нову колонију, што је процес који је веома сличан процесу који се одвија у колонијама Пчела.

С обзиром да они не верују у приватну својину, као такву, сву имовину поседује сама колонија. Они се једино баве пољопривредом. Ово често подразумева поседовање великих површина земље. Имају заједничке зграде и сви заједно једу у једној огромној трпезарији. Прилично су религиозни и свака колонија има свог проповедника. Свака колонија има свог природног вођу који надгледа и управља радом и пословима групе као целине. Сваком човеку је додељен одређен посао и он га обавља прилично добро. Без обзира која је то врста посла, његов рад се једнако поштује и од исте је важности као и сви други послови. Нико не добије никакву плату, али се о свима води рачуна, у сваком погледу. Сви су слободни да оду и напусте колонију у било које доба, али ретко да то ико икада ради. Припадници ових колонија изгледају срећно, здраво и напредно. Без сумње су срећнији и вероватно боље прилагођени својој групи и њеним члановима и имају бољи осећај припадности него просечан Американац. Мада лично не бих волео да живим у оваквој једној колонији, вероватно зато што нисам тако васпитан и вероватно зато што верујем у приватно власништво, ипак, овде имамо одличан доказ да само друштво које спроводи политику заједничке имовине може да опстане, али може и да се развија и напредује, **под условом да није заражено јеврејском контролом или њиховим мешањем**. Ово би требало једном за свагда да побије тврдњу Кошер конзервативаца да је "социјализам" кривац. Други интересантан аспект Хутеритског начина живота је тај да су се они за мање од једног века умножили 50 пута у односу на свој првобитни број. Ово је заиста врло значајно и резултат је, наравно, чињенице да су плодни и да подижу огромне породице. Важно је и то да, упркос чињеници да често имају породицу од двадесет чланова, могу да их хране, облаче и издржавају ову врло велику стопу експанзије, из генерације у генерацију, без снижавања животног стандарда и квалитета своје дивне расе. Хутерити

савршено лепо раде оно за шта нас је природа све одредила – подижу дивну децу у породици. Најуспешнији су у ширењу и насељавању земље Белом расе. Могао бих да додам да "њихова врста" представља пример најбољих карактеристика Беле расе, интелектуално, морално, физички и естетски. Они доказују да Бела раса може бити плодна и богата, као и све остале. **Наши закључци о расном социјализму су сведени на следеће:** 1.) Бела раса најбоље успева у организованом друштву, а то је социјализам; 2.) Бела раса другачије не може опстати; 3.) Бели човек има урођен природни поредак у који се уклапа; 4.) Кључ за овако друштво је принцип лидерства; 5.) Приватна својина није у сукобу са расним социјализмом већ је његов интегрални део; 6.) Само кроз организовано друштво појединац може адекватно да заштити своју имовину; 7.) Бели човек најбоље живи под социјалистичком владом, под условима да он сам контролише свој усудбину и штити се од разорног деловања Јевреја; 8.) Идеална ситуација је комбинација у којој се религија и влада расе уједињују у савршеној хармонији да би обезбеђивале најбоље интересе расе; 9.) Држање Јевреја подаље и чување расе чистом најбоље се постиже поседовањем социјалне структуре чији темељ јесте раса.

У следећем поглављу ћемо разматрати основни концепт принципа вођства...

ПОГЛАВЉЕ БР. 7

Принцип вођства

Не би требало да постоје велике мистерије око значења принципа вођства. Једноставно је како и звучи. Ипак, захваљујући загађењу мозга "демократијом", нашом великом "републиком" и другим варљивим клишеима, просечан Американац је комплетно збуњен, што се овог термина тиче. Принцип вођства је старији од саме цивилизације и сеже до првих почетака организованог племенског друштва човечанства. Он је савремен као што је савремен и General Motors, Белова телефонска компанија и IBM. **Прва племенска организација је користила принцип вођства а горе споменути индустријски гиганти га користе и данас.** Он представља једноставно организовано друштво са вођом на прочељу, који га води, усмерава и планира најбоље за целу групу. Овакав лидер има овлашћење да заповеда, а с друге стране, мора бити потпуно одговоран групи.

Савршен пример принципа вође је Кехила, јеврејска владајућа организација описана у једном од претходних поглавља. На челу је "принц" или "покровитељ". Има седам моћних Јевреја под собом, који од њега примају наредбе и преносе их путем ланца команде до седморице потчињених колико сваки од њих има под собом. Ово се понавља у седам ешалона, све док се не стигне до броја 824.543 подређених на најнижем нивоу, при чему је сваки надгледан од стране свог надређеног и сваки извршава наредбе свог непосредно претпостављеног. По врло кратком поступку наредба се од највишег преноси, путем организације, до најнижег нивоа. Војска је организована на сличан начин. Почевши од главно-командујућег, постоји ланац команде преко генерала, поручника итд., све до најнижег редова. Преко оваквог ланца команде остварује се јединство циља, брзо извршење наредби, и пример је најефикасније и најбрже организације коју је човек смислио. Хајде да се на тренутак забавимо резултатима две армије, једне организоване на ефикасном принципу вође, а друге на "демократском" принципу. Претпоставимо да се наредницима ове последње дозволи да организују гласање у својим јединицама о томе која акција треба да се предузме. "Момци", могао би да каже наредник, "хоћемо ли да се попнемо на врх и опколимо непријатеља или да одемо на излет?" Можете ли да замислите каква би бескорисна руља постала оваква војска? Без сумње, поклао би их непријатељ код кога се примењује принцип вође. Исто је и са државним бродом или било којом другом организацијом која се удаљи од свог, временом потврђеног, принципа. **Јевреји представљају "демократију" сјајним речима и варају нас да ми сами собом владамо. Све време, они знају да играју прљаву игру.** Вешто користе ову варку да поделе, збуне и покоре белог човека ради својих циљева и на нашу штету. Када се ради о њиховим организацијама, сасвим добро знају шта је боље и враћају се принципу вођства Кехиле.

Толико смо ужасно слуђени јеврејском пропагандом да је принцип вође синоним за тиранију, а сва диктаторства проглашена су за тиранију. Упиру прст на Адолфа Хитлера, при чему им пена избија на уста док говоре како је он био ужасан човек. Као што смо видели у претходном поглављу, пре близу 2000 година ово је једна од највећих обмана белог човека, од како су Римљани бачени у хришћанство и збуњени њиме. **У ствари, Адолф Хитлер, који је владао по принципу вође, Немачком народу је обезбедио најконструктивнију, најбољу, највољенију и најпопуларнију владу коју је Немачки народ икада имао. Имали су виши животни стандард, били су слободнији, срећнији него што су икада били под било којом демократијом.** Историја показује да су вође које потичу из народа (насупротив неким издајницима који се залажу за туђинске расе) најчешће одани свом народу. Када је Рим изменио републикански начин владавине у царски систем, уживали су у најдужем периоду мира и просперитета за који је свет икада знао. Од владавине цара Августа, следећа два века су позната под именом Pax Romana, у преводу: римски мир, што је период константног мира и просперитета који се никада више није поновио. На несрећу, нису сви римски цареви били добри људи. Проблем је био, као што је и данас, што су тамо били Јевреји, који су из позадине правили интриге на двору. Нерон је имао за жену Јеврејку, по имену Попеја, и то је тако ишло. Ипак, уз све слабости неких римских царева (већина су били добри људи), Рим је боље живео под царем него под републиком, све док није стигло хришћанство и разорило га. Оно што Рим није имао, а било му је потребно, јесу две ствари: а) требала му је расна религија која би га у потпуности учинила имуним на Јевреје, б) требао му је уређен програм наслеђивања. До другог, у ствари, није ни тешко дићи, а Јевреји сами предлажу облик њиховог "Краља Јевреја" у Протоколу бр. 24. Он ће бити добро припремљен, пажљиво одабран од стране мудраца који одлучују о наследној линији. Тако нешто, или нешто слично овоме, има смисла. Утврђивање наследне линије је у сваком случају непремостив проблем, како су нам често сами Јевреји говорили. Као што показују Протоколи, **они су мајстори у примени принципа вође са себе, али здушно раде на спречавању Беле расе да има било какво своје вођство.**

Мој је закључак да је историја, још од памтивека, показала да је принцип вође далеко најбоља и најефикаснија организација, не само за владе, већ и за све друге типове организације. **Целу ову ствар око демократских влада измислили су Јевреји. Она резултира у владавини руље, а уз то је та руља уморана јеврејском пропагандом и преварама.** Она резултира свађама, пат позицијама, губицима, кукавичлуком и парализом. Народима требају вође на прочељу, не следбеници који покушавају да се додворе онима који су их изабрали. Од Јевреја можемо још нешто научити, када они кажу у Протоколу бр. 10, да **програми морају бити усмерени из једног централног ума. Ако се план расточи на делиће многих умова, он оставља конфузни конгломерат. Из искуства знамо да су у праву.** Све у свему, оно што Белој раси данас очајнички

треба (као што ће јој требати и у будућности) јесу прави лидери, наоружани креативистичком религијом, која држи да је добробит Беле расе највећа врлина, и вође и следбеници ће желети да се удруже на конструктивној стази. Организовану, уједињену и уз конструктивну веру и програм, коју она поседује, ништа не може зауставити Белу расу да досегне највише врхове успеха. **Организована и уједињена, Бела раса је десет пута моћнија од остатка света заједно.**

Циљ ове књиге је да обезбеди Белој раси неопходне програме и борбену веру да би достигла оно што мора – да насели сву плодну земљу на лицу земље. Нека сви добри лидери наше расе иступе и организују своје окружење. Из оваквих почетака ће произаћи велике вође наше расе - вође који ће нас ослободити јеврејске преваре и онда нас повести, као никада, напред у веће висине достигнућа и савршенства.

ПОГЛАВЉЕ БР. 8

Темељи нашег белог друштва

Баш као што се пчела организује по шеми, коју јој је природа одредила и опстаје придржавајући се ње, тако постоји и природни ред за друштво белог човека. Уколико прати свој природни поредак, опстаће и размножаваће се. Уколико ради супротно од природе, тада ће она на њега бацити заслужену казну и уништити га, онако како је уништила диносаурусе и птицу додо, и хиљаде других несталих врста. И Бела раса има одређен поредак који јој је природа наменила. Када га не би узнемиравала та паразитска туђинска сила, као што су Јевреји, бели човек би природно следио свој род. Ово су неки од фундаменталних закона који су усађени у Белу расу:

1. Лојаност и љубав према сопственој врсти

Као што је и сваку другу расу природа обдарила расном лојалношћу да би се очувала врста, тако је и бели човек обдарен лојалношћу према сопственој врсти, и има основну потребу да се пари са – својом врстом, да је увећава и шири. Ово је, наравно, у потпуној сагласности са природним законима поделе врста и њеног бескрајног програма за развитака и усавршавање врсте. Чињеница да је Бела раса достигла највиши врх савршенства у односу на било коју врсту у природи у више хиљада година, само је један од показатеља моћног нагона да је бели човек увек у прошлости морао да се одваја и усавршава своју расу.

2. Мржња према туђинским расама и њихово искључивање из околине.

У ствари, ова два осећања – љубав и мржња – иду заједно и две су стране истог новчића. Ви, природно, волите своју врсту и браните је по сваку цену. Уколико су они које волите, као што је то ваша породица, ваша деца, ваша супруга, угрожени или их злоставља туђинска раса, мржња која се јавља и зове у њихову одбрану је природна емоција, не само људских бића, већ свих врста. Ако младе тигриће неко злоставља, мајка ће их разјарено бранити. Радећи то, она ће осећати огромну мржњу и бес. Без мржње је тешко замислити да би она пружиала било какву одбрану. Исто је и са људским бићима. Без мржње према злу које се дешава нашим вољенима, тешко да бисмо се подигли у борби да их одбранимо. **Стога, та идиотска пропаганда, коју нам перманентно сервирају**

либерали, Јевреји и комунисти, да не треба да мрзимо, него, у ствари, да волимо своје непријатеље, у потпуној је супротности са природом и нашим најздравијим инстинктима.

3. Одбрана територије

Осим разних паразита који живе на туђим леђима, скоро свака здрава врста инстинктивно схвата и увиђа потребу да има велику и одговарајућу територију на којој може да живи и да се развија. Она мора да има земљу из које може да користи природне ресурсе за свој живот. Орлови препознају овакву територију и одређују површину од отприлике 70 квадратних миља за само једну породицу орлова. Вукови схватају овај закон природе и обележавају територију на којој ће ловити. Колонија даброва има своје језеро и када га надрасту, граде брану на другом подручју и потомци се шире на нова места. Чак и пољска шева гласно исказује своју одлучност у обележавању територије, на којој изражава своју надмоћност, и упозорава остале да је се клоне.

4. Принцип вође

Уз ову идеју и принцип, иде и потпуна организација структуралног друштва. Кроз историју је људска раса као таква, а бела нарочито, учинила огроман напредак имајући предност у својим великим вођама. Без вођа, Бела раса се распада и нестаје. Вођен тако великим лидером, као што је, на пример, Адолф Хитлер, народ који је преживео огроман пораз и кога су зли јеврејски паразити потпуно разорили и уништили, по кратком поступку је ујединио у поновном рађању и опоравку нације. Под његовим вођством, нација је избацила отровне паразите, који су уништавали и разарали државу, и брзо отпочела опоравак који је био чудо века. Под таквим конструктивним вођством, она је почела поново да се изграђује и за само неколико година постала је најмоћнија нација на лицу земље.

5. Ланац команде

Са принципом лидерства и ланац команде се шири, а за то је добар пример организација војске или организација корпорације каква је, рецимо, Ценерал Моторос или Дипон, или Белова телефонска компанија, или било која међу хиљадама других. То је, у ствари, једини разуман и ефикасан начин организовања. Насупрот целокупној јеврејској "демократској" пропаганди, принцип вође се, током хиљада година, исказао као темељ организованог друштва. Демократија није ништа друго до "владавина руље", при чему, Јеврејин има потпуну контролу над

пропагандом и води и скреће на погрешну страну руљу, не само ка њеном уништењу, већ и уништењу њене националности, земље и расе. Под демократијом, где се представља да су сви одговорни за све, и где се одлуке доносе масовним гласањем комитета, све се у суштини своди на то да нико није одговоран ни за шта.

6. Светост породице

Обавеза беле цивилизације је сама породица, која је камен темељац друштвене грађевине. Ако разорите породицу, разорићете расу. Породица је златна алка у златном ланцу наше расе. Уколико се у било ком добу историје, прекине, кида се цео ланац и никада се више не може поправити. **Идеја о поштовању женског рода је чврсто повезана са поштовањем породице.** Везана са овај концепт је у светост мајчинства, што је основа породице. На штету Беле расе последњих година ове идеје су се изгубиле. У френетичном, лудом и бескорисном покушају да се црнац доведе до нивоа белог човека, деградирани смо се и сами себе спустили на његов ниво. Од мноштва разлика између Беле расе и црнаца, једна од најочигледнијих је врста породице коју има Бела раса и дегенерисана, практично непостојећа породица у црначким заједницама, коју изражава и шала "збуњен као Дан очева у Харлему".

7. Притисак на расне душе

Код сваке расе, која је достигла одређену хомогеност, односно, сличност у структури због свог заједничког порекла, одређене карактеристике или квалитети се најбоље могу описати као душа. То је сама суштина њеног унутрашњег бића и уобичајен осећај око ког може да гравитира расна лојалност. Чак и најнижи црнац је има и говори о својој "браћи по души", што је описан термин, препун значења. Од свих раса човечанства, расна душа белог човека је најчвршћа, најлепша и најкреативнија. Сваки припадник расе осећа да је део ње и да је део тог заједничког духа. Расна душа народа је та која држи људи заједно и која их уједињује. На разарању овог квалитета Јеврејин је дуго радио и смишљао како би уништио белог човека. То је квалитет који мора поново да се пробуди у белом човеку и да се развије до свог попуног потенцијала. Свако људско биће осећа да мора припадати нечем већем него што је оно само и најбоље му је када осећа да је део велике уједињене расне заједнице. Најболеснији је када је сам, фрустриран је, као риба ван воде је када се смести у полиглотску, вишесрасну средину. Као и остала створења природе, људи имају инстинкт крда, снажан, унутрашњи нагон да припадају племену. То је природан нагон и један је од основних порива које је природа усадила у сваког од нас ради очувања и поделе врста. Неуспех

белог човека, у Америци и другде, да препозна овај основни нагон, лишио га је његових најкориснијих инстиката и оставио широко отворено поље за јеврејски сатански напад за уништење Беле расе. Тако, у закључку, ми уносимо у веру Креативистичке цркве основне захтеве за изградњу здравог друштва. Они су:

1. Расна лојалност
2. Мржња и одстрањивање туђинских раса
3. Ексклузивна територија
4. Принцип вође/Ланац команде
5. Светост породице
6. Расна душа.

Без овога не можемо изградити чврст друштвени ред, у ствари, не можемо чак ни опстати. Опет, то није нешто што сам ја открио, већ су то основни закони које је природа усадила у дубину наших нагона током стотина хиљада година у којима се Бела раса развијала до виших нивоа постојања. Стога је део наших религијских веровања да усађујемо, хранимо и чувамо природне инстикте у себи, да их јачамо и тиме снажимо и своју расу и свој бели друштвени поредак.

ПОГЛАВЉЕ БР. 9

Важност земље и територије

Чак и најпримитивнији дивљак је потпуно свестан суштинске важности простора и територије у којој може да живи и опстаје његово племе. Ово је од толике важности, да ће се они борити и ризиковати своје животе не би ли сачували своју територију, или се проширили и преузели територију суседног племена. Чак и пре него што је бели човек стигао на обале Америке, стотине индијанских племена стално су се међусобно бориле. За шта су се борили? **Борили су се за земљу, простор и територију на којој би њихово племе могло да лови и живи, да подиже своје шаторе и на којој би њихови потомци могли да напредују и шире се.** Овај нагон и ово знање је тако суштинско и тако инстинктивно да су чак и птице и животиње свесне ове основне природне чињенице. У многим случајевима и оне обележавају своју територију. Знајући да само на одређеној територији могу да обезбеде услове потребне за живот, оне је обележавају и штите.

Посматрали смо мудрост породице вукова, који обележавају територију која им је потребна, скоро сваке недеље поново освежавају границе те територије. Видели смо и како остале породице вукова имају своју територију и како поштују границе територије суседне породице. Свака породица има инстинктивне мудрости да схвати како су земља и територија основ за њихове егзистенције. Они је обележавају и чувају. Права на територији су очигледно озбиљна ствар међу породицама вукова и добро су организована. У породици мачака, лавови ће учинити исто. Они знају да им треба територија на којој ће живети, и они ће је обележити и сматрати је својом за лов и обезбеђење неопходних потреба у циљу очување своје породице. Одређене врсте мајмуна не само да одређују своју територију, већ и хијерархију свог племена. Чак и птице, када их чујемо како нешто весело цвркућу, за шта верујемо да је песма среће, у ствари објављују свету да је то њихова територија и упозоравају напасника да је се клоне. На Артику, плодни глодари, с друге стране, имају другачије решење овог проблема. Да би одржали популацију у складу са територијом која им је доступна и да би спречили да овај предео постане пренастањен, они ће, сваких неколико година, учинити масован самоубилачки одлазак у океан и на стотине њих ће се подавити. Ја, наиме овде говорим о томе да су земља и територија синоними за развој популације, без обзира да ли се ради о животињама, птицама или људским бићима. **Земља и територија су суштински важне, не само ради обезбеђивања неопходних услова за живот, већ и као нешто што обезбеђује животни простор. Једна квадратна миља земљишта може обезбедити хране и сировина само за ограничен број људи.**

Још увек постоје неки људи који ће порицати ову чињеницу, тврдећи да уз напредак технологије можемо бескрајно да обезбеђујемо стално повећање производње и да у томе не постоје границе. То једноставно није тачно. Не само да постоји крајња граница продуктивности тла, без обзира колико се технологије употреби, већ се, повећањем популације све више и више обрадиве земље одузима у корист изградње станова, градова, животног простора, аутопутева, путева, канала, споредних путева итд. Сетите се, на пример, плодних плантажа наранџи које су пре само 30 година постојале у Јужној Каролини. Сада су скоро све нестале, тако што је све то пространство сада прекривено стамбеним блоковима. Не само то, људска популација ће се брже ширити у оним пределима где има много простора. Празни простор као да позивају на узгајање већих породица. Сетите се, на пример, раних пионира на западу. Где год је простор био широм отворен, бели пионири су имали огромне породице. Насупрот томе, бели становници градова, нарочито у стамбеним блоковима, где је велика густина насељености, имају мале породице. У ствари, најбољи делови наше расе долазе из руралних области, мада многи од њих могу мигрирати у градове и постати славни и богати.

Гледајући на то, са становишта целе земље, увиђамо, на пример, да је у земљама као што су Шкотска и Ирска, где је простор ограничен, и плодност смањена. Ирска има популацију од око 3 - 3 1/2 милиона становника, а Шкотска око пет милиона становника. Са ограниченим простором, ове бројке су се врло мало измениле у последњих 100 година, а постојали су чак и периоди када се популација смањивала. За разлику од овога, на пример, број људи шкотског и ирског порекла у Америци, без обзира што у новом свету живе релативно кратко, такав је да сада постоји неколико пута више Ираца и Шкота у Америци него у њиховој отаџбини. Све ово иде у прилог природној чињеници, по којој је **народу, да би опстао, потребан простор и територија**. Другим речима, треба им земља. Чињеница је да на земаљској кугли има корисне земље толико колико је има и да је неће бити више. Исто тако важна је и чињеница да се светска популација повећава огромним корацима и у томе су обојене расе надмоћне. То је захваљујући помоћи коју је технологија белог човека пружала обојеним расама и Јеврејима који искоришћавају белог човека и од њега узимају храну и сировине и дају је обојеним расама. О чињеници да јеврејска пропаганда ово назива филантропијом и хуманошћу нећемо ни да разговарамо. То није ни налик томе. То је криминални акт искоришћавања намењен ширењу обојених раса и смањењу Беле расе. **Не треба много маште да би се замислило шта то значи за будућност**. Уколико се Бела раса убрзо не пробуди и не почне да преузима своју судбину у своје руке, биће гурана у све мањи животни простор на површини овог глобуса. Када бели човек буде ослабљен до тачке да га обојене расе могу докрајчити без силе, Јеврејин, који је задојио обојене расе мржњом, даће знак за уништење остатка Беле расе.

Немојмо правити грешке – земљишно пространство овога света и њени ресурси стриктно су ограничени, и приближава се време када ће се **Бела раса или организовати да настани свет или ће је са лица земље изгурати обојене расе.** С обзиром да сада нема, нити ће икада бити, довољно простора и за Белу расу и за обојене расе да се развијају на лицу земље, ја бих пре да опстанемо ми него они. Сигуран сам да ни један припадник Беле расе не би желео да буде изгуран и поклан и да тако нестане. Уколико се то деси, то ће бити зато што смо ми сувише љубазни, добри, сувише глупи да се боримо за свој опстанак. Не, природа није створила Белу расу као свој највиши и најбољи домет само да би је уништиле инфериорне обојене масе и отерале са лица земље. Нити је природа одредила било који део земље, попут Африке, за обојене расе, или за црнце, или за било кога другог. **Сами природни закони налажу, а историјско искуство јасно показује, да земља и територија припадају онима који имају воље, одлучности и снаге да је освоје, населе и очувају је од свих могућих напасника.** Тужан одраз чињенице да белом човеку недостаје препредености, или још боље издајничке лукавости Јеврејина, који контролише светску историју последњих неколико хиљада година, јесте то да је бели човек сада густо збијен у мањим деловима света док се обојена раса и мулати башкаре на огромној већини територије планете. На пример, Африка, која је један од најиздашнијих простора на површини земље, највише је настањена инфериорном црном расом. Сједињене Државе, релативно нова земља, имају 2,3 пута већу густину насељености од афричког континента. Или, упоредимо високо надарене и енергичне људе Немачке, који су сада згурани на територију мању од Тексаса, док назадна монголска племена источне Азије заузимају огромне просторе на десетине пута веће од Немачке. Или, узмимо британски народ, сада згуран у њихово мало острвско краљевство, без својих колонија, упркос победама у оба светска рата. **И онда, као со на рану, Јевреји, који не само да су исцепкали велику британску империју, већ и намерно убацују хорде обојених у само британско краљевство, убризгавајући вештачко загађење тамо где загађивања никада није било.** Да, наше право на земљу и територију света је најсветије право које има Бела раса. Природа није обдарила белог човека само правом да поседује пространства света, већ и интелигенцијом, енергијом и снагом којом ће применити то право. Била би ужасна срамота и неизвршење дужности са наше стране, уколико не успемо то да остваримо и неиспуњавање обавезе коју нам је природа јасно назначила. Уколико не успемо зато што немамо памети и храбрости, починићемо најжалоснији злочин против самих себе и наших будућих генерација.

Но, неки срцепарајући гласови ће се умешати и питати се да можда када предлагете такав курс, не напуштате цивилизацију и враћате се законима џунгле? На то ја одговарам, не драги мој пријатељу, ми не напуштамо цивилизацију. Напротив, ширећи Белу расу и смањујући обојене расе, ми се крећемо напред по најсигурнијом стази очувања цивилизације. Морате се сетити да је само Бела раса створила сваку цивилизацију која је икада

постојала, и када би та цивилизација временом бивала измешана и одумирала, умрла би и цивилизација. Но, у сваком случају, нисмо ни изблиза заинтересовани за очување цивилизације као такве, као што смо заинтересовани за очување и обезбеђење будућности за сопствену врсту и за сопствену расу. **То је први, најважнији и највиши закон природе** и ми ћемо бити отпадници уколико одустанемо од таквог поступка, уколико пренебрегнемо испуњење улоге коју су нам природа и судбина наменила.

Прилично је дискутабилно то што ти исти срцепарајући и крварећи гласови, који до неба запомажу о правима и очувању црнаца и осталог олоша, делују потпуно индиферентно што се тиче судбине Беле расе. Остају потпуно незаинтересовани када их подсети на чињеницу да су, у нашој генерацији, Руси под управом Јевреја, избацили девет милиона Немаца из њихове домовине у Пруској и Источној Немачкој, са територије коју они настављају последњих неколико хиљада година. Не погађа их нарочито ни када их подсетите на историјску чињеницу да су **Јевреји за време и после руске Револуције убили нешто око 20 милиона белих Руса, елите, интелигенције и оргиналних стваралаца уметности, цивилизације, индустрије и просветљења руског царства.** Нити су исте ове срцепарајуће душе уздрмане када их подсетимо на недавна историјска зверства, када су Јевреји избацили 1,5 милиона Арапа са њихових имања и из њихових кућа и протерали их у пустињу, избацили их са земље коју су они насељавали последње две хиљаде година. Ово су Јевреји учинили без икаквог легитимитета, тврдећи једино да се то налази у основи њихове лажне религиозне мућке. Онда су наставили да загађују умове Беле расе до те тачке да их је огромна већина белих народа, који би требало да знају боље, подржала и помагала да почне ово историјско зверство. **Хладнокрван, хладан поглед на данашње чињенице и бројке не би требало да оставља сумње у то да се Бела раса налази на силазној путањи ка пропасти.** Не само да се мулати и црнци размножавају већом стопом од нас (захваљујући нашем великодушном давању хране, технологије и медицине) већ ми убрзано остајемо без земље и виталних ресурса. Светска популација се убрзано увећава. Године 1650. светска популација је износила око пола милијарде људи. У то време, њен пораст се изражавао у проценту од 0,3% годишње. По таквој стопи раста годишње, било би потребно 150 година за дупло увећање популације. Међутим, прираст популације се сваке године процентуално повећава. Године 1970. стопа прираштаја се попела на 2,1% годишње, што је седам пута више него 1650. године. По овој стопи, за удвостручавање популације биће потребно само 33 године. Данашња светска популација износи 3,6 милијарде људи, претежно обојених. До 2000. године, предвиђа се да ће популација достићи цифру од запајујућих седам милијади, са обојеним олошем који преплављује све пределе света, укључујући и оне у којима још увек доминирају белци. За шездесет година, по овој стопи, биће четири пута више људи који настављају земљу него данас. Предвиђате ли које расе?

Позабавимо се сада доступним ресурсима земље, укључујући обрадиву земљу, свежу воду, метале, шуме и енергенте. У најбољу руку, на земљи је приступачно 7,86 милијарди хектара обрадиве земље, што показују недавна истраживања. Отприлике половина ове земље, односно најбогатија и најприступачнија половина, данас се обрађује. Друга половина је мање подобна и захтева огромна улагања да би се до ње стигло, да би се она рашчистила, наводила и оплодила пре него што буде у стању да нам обезбеди било какву храну. На основу недавног извештаја Организације за храну и пољопривреду Уједињених нација (ФАО), претварање ове необрадиве земље у обрадиву није финансијски оправдано, чак и уз овако велику потребу за храном данас у свету. Све ово упркос томе што данас свет скоро умире од глади и неухрањености. Када би се данашњи свет хранио по стандардима Сједињених Држава, требало би нам 225% више земље од оне која се данас обрађује, земље које нема. Одакле ће нам стизати храна да нахранимо гладне хорде 2000. године? **Одговор је да ће бити глади и политичких преврата, уз најжешћу борбу за опстанак. То ће бити расни рат, и уколико Бела раса не буде психолошки припремљена да одбрани своје силом и оружјем, биће поражена.**

Не само да нам понестаје земље, већ све брже остајемо без сировина којима смо изграђивали и покретали нашу напредну технологију. Потрошња наших виталних ресурса, који се више не могу обновити, као што су бакар, гвожђе, нафта, петролеј, алуминијум, челик, сребро, жива итд., све више повећава и бржа је од експлозије популације. Док је садашња стопа повећања популације 2,1% годишње, стопа повећања потрошње бакра је 4,6% петролеја 2,9% годишње, алуминијума 6,4% годишње. Израчунато је да ће, по овој стопи, резерве алуминијума бити исцрпљене за 31 годину, бакра за 21 годину, а петролеја за 20 година. Иако ћемо можда открити нове изворе, и они су, као обрадива земља, ограничени. Као и у случају добре земље и до нових налазишта се све теже и теже стиже, све је скупље и скупље ископавати их и у зваком случају, строго су ограничени. И док је ово побројано, захваљујући ограниченом простору, веома важно, а постоје само некомплетна и површне анализе земље и извора сировина доступних на овој земљиној кугли, то ипак прилично тачно показује целокупну слику – а последице су сасвим јасне: нема ни земље ни сировина које су довољне да издрже садашњу експлозију популације још једне генерације, чак ни за следећих петнаест година. Нешто ће се десити. Питање са узвицима чак до небеса: ко ће преживети? Бела раса која је створила садашњи високи ниво технологије или обојени, мулати и олош? Са Јеврејима, који контролишу владе и главне светске нервне центре; уз подршку обојених и црнаца да се баце на белце; уз охрабрење да се још брже множе; уз оптерећивање белог човека са све више и више паразита на његовим леђима, стигли смо до крајње експлозивног краја. Иако изгледа да је бели човек потпуно свестан опасности у којој се налази, изгледа да не схвата да је он жртва одређена за уништење. Бела раса се понаша као да је дрогирана и беспомоћна. Остаје неорганизована и неспособна да подигне прст у своју сопствену одбрану. Наук из свега овога је

врло узнемирујући. Он је јасан и једноставан. Морамо драстично променити наш поглед на нашу улогу у свету. Не можемо више играти слатког дарежљивог Деда Мраза према обојеном шљама света. Не смео више промовисати размножавање обојених људи света, **који нас сви мрзе горућом страшћу**. Не, морамо завршити са таквом самоуништавајућом идиотаријом. Бели људи морају кренути са новом вером и дијаметрално супротном политиком. Морамо се борити да бисмо сачували своје. Морамо постати изузетно расно свесни и уједињени. Морамо се организовати. Уједињени и организовани, десет пута смо моћнији од Јевреја, црнаца и обојених заједно. **Ми морамо спасти нашу расу!**

Морамо из свега овога схватити да нема довољно земље са природним ресурсима за Белу расу и за обојени олош да би могли једни и други да опстанемо. Морамо научити лекције из историје којима су нас наши амерички пионири учили у осамнаестом и деветнаестом веку: да избацимо обојене расе и присвојимо добру земљу. Верујемо у дух пионира Америке. Природа нас је потапшала по рамену и показала нам остатак пута. Сада је наша највећа дужност да наставимо. Као нашим прадедовима и наша је света дужност да захтевамо за себе и за наше будуће беле генерације сву добру земљу и ресурсе ове наше планете земље. Основна оставштина Креативистичке цркве, што се овога тиче, за сва времена је јасна и једноставна: смањити обојене расе, раширити Белу расу, све док не населимо све пределе обрадиве земље на овој планети земљи у целости. Нема алтернативе.

ПОГЛАВЉЕ БР. 10

Манифест судбине

Бели човек је велики градитељ. Неколико пута у историји, када је неометано и слободно могао да ради оно што му је природа усадила и што му је наложила, он је конструисао, креирао и градио империје. Пошто му је дата слобода да влада у одређеном временском периоду, креативни рад белог човека је постао задивљујући. Један од таквих периода била је изградња Америке и освајање Запада. Средином XIX века, већина Американаца била је обузета идејом да је њихов манифест судбине освајање и насељавање Америке од обала Атлантика до обала Пацифика. И освојили су је!

Наше високопарне историјске књиге препуне су трабуњања о значају првих ходочасника, пуританаца, путника са Мајфлауера и уопште, о улози хришћанства у изградњи Америке. Деца школског узраста и огroman део америчке популације, услед тога, постају толико **индоктринирани** да би радо поново прихватили јеврејску лаж да су Америку изградили хришћани за хришћане и на хришћанским принципима. Подробније истраживање историје показује да нити су Америку изградили хришћани, нити је то урађено на хришћанским принципима, већ је напротив, она изграђена упркос оковима хришћанства.

Ко су прави градитељи Америке? То сигурно нису били ходочасници, пуританци или неки други религиозни фанатици, иако је понеко од њих био међу првим досељеницима. Међу масама које су изградиле Америку није било много верских прогнанника, мада је било и таквих међу првим досељеницима. У основи, људи, који су овде долазили у великом броју и који чине расну суштину Америке, били су најбољи пример величине Беле расе. То су били људи обузети духом авантуризма, који су тражили бољу земљу и боље услове у којима ће подизати породице и стварати своје богатство. Они су били авантуристи, агресивни, неустрашиви, енергични и, изнад свега, људи са визијом и жељом да граде. Они су били иста врста људи попут оних који су померали границе белог човека по целом свету, хиљадама година. Ко су били ти људи? Оно најбоље у Белој раси, чиме се можемо поносити. Они су били пионири, трапери, ловци, истраживачи, фармери, ранчери, градитељи жељезничких пруга и поред осталог, борци против Индијанаца. **Овамо су дошли из пренасељене Европе, коју су експлоатисали и уништили јеврејски финансијски монополи, Европе заплетене у мрежу деструктивне хришћанске религије наметнуте од Јевреја.** То су били људи који су тражили простор и слободу да би могли да следе своје природне

наклоности и тежње. У њиховим венама и крви осећао се манифест судбине да се шире и насељавају богату нову земљу. Из овога су израсли најбољи и највећи издаци продуктивности Беле расе које је свет икада видео. У делу »Освајање Запада« приказано је једно од највиших и најбољих достигнућа људске расе. Херојско освајање Запада је уписано као једно од најславнијих поглавља у историји Беле расе, или било које друге. Само храброшћу и радом изграђена је најпродуктивнија, најкреативнија и најмоћнија империја коју је свет икада видео.

Данас Америка, мада бели људи у њој чине мање од пет процената светске популације, производи исто онолико богатства и потрепштина колико и остатак света заједно. И то упркос чињеници да су Американци оптерећени великим ограничењима и проблемима, каквима ниједна нација до сада није била. Бели Американци на својим леђима носе тридесет милиона (вероватно и свих седамдесет) црних паразита, који нису само тежак терет, већ и озбиљан проблем за пораст производње. Сва ова производња стиже из Америке упркос чињеници да је амерички народ натеран да помаже своје ривале и непријатеље широм света, технологијом, зајмовима, производима, монетарним рестрикцијама и свим осталим подвалама које је Јеврејин у стању да смисли. Уз то, у нашој средини борави наводно шест милиона Јевреја, а вероватно и много више њих, што додатно има погубни ефекат.

Нема сумње да је Америка данас основно упориште Беле расе. Због тога се она налази под тешком пресијом Јевреја, који би да натерају беле Американце да се мешају са другим расама и гурну их у исто змијско легло у које је угурана Индија пре више хиљада година, Јужна Америка пре неколико векова, а Хаити пре сто педесет година. Америка је најснажније упориште Беле расе и ту ће морати да се води пресудна битка, где ће Јеврејин морати да буде побођен и где ће нова светска философија о опстанку Беле расе морати да се формулише и укорени. Много дугујемо нашим срчаним прадедовима који су на неистражен и непријатељски континент стигли без ичега, сем непоколебљиве одлучности и урођених способности да стварају и граде. Први међу њима били су трговци крзном и трапери, ловци и истраживачи, неимари, енергични људи који су тражили нове авантуре и увек шире хоризонте. За њима су ускоро стигли и први насељеници, фармери. Како су се пробијали ка западу, ранчери, гоничи стоке и романтични каубоји помагали су да се украте огромна пространства Америке. За њима су следили градитељи насеља, трговци, градитељи пруга, предузетници, у најбољем америчком смислу. Док су изграђивали ову империју сви су се, на овај или онај начин, борили против Индијанаца. С обзиром да је наша историја тако фалсификована и да су наши херојски прадедови, пионири, тешко и без разлога оптужени за политику према Индијанцима, од највеће је важности да испитамо какву је то политику пионирска Америка водила према инфериорним црвеним домороцима, односно, Индијанцима.

Не поставља се питање да ли је бели човек освајао земљу коју су настањивали Индијанци, раса потпуно другачија од њега и, дефинитивно, инфериорна. Мада је у почетку освајање било постепено, Индијанцима није требало много да схвате да су окупирани и да им је одузета земља. Пошто се ускоро развило непријатељство, што је било неминовно, и бели човек је брзо схватио да му је Индијанац смртни непријатељ и да представља претњу његовој егзистенцији, имовини и животима његових ближњих. На основу тога развила се повезаност унутар Беле расе која никада није постојала у Европи. Бели човек је схватио да мора да се удружи да би опстао, па је тако рођен значајан период расне лојалности међу белим народима различитог европског порекла. Ово зближавање изнедрило је најбоље у белом човеку – расну лојалност, ингениозност, сналажљивост и храброст. Дајући замаха овим природним способностима, он је непрекидно напредовао, потиснуо Индијанце на запад и преузео њихову земљу. Мада је бели човек био бројчано слабији, то се није показало као недостатак, јер, када је уједињен и одлучан у свом циљу, он може да превазиђе све силе и препреке. Бели човек је јасно схватио да је Индијанац његов непријатељ и изрека "само мртав Индијанац је добар Индијанац" постала је неписани закон у земљи.

Због тога је бесмислено тврдити да је Америка изграђена на хришћанским принципима. Америка уопште није изграђена на принципима. Да су први бели понири следили диктат хришћанске етике "воли своје непријатеље", "окрени други образ", "продај што имаш и дај сиротињи", "не опири се злу", "не суди" итд., и све остале самоубилачке хришћанске глупости, они никада не би успели. Индијанци би их надјачали и поубијали пре него што би успели и да закораче на амерички континент. Не, заиста! Америка није изграђена на принципима хришћанства, нити су је изградили људи који су били посебно заинтересовани за хришћанство. Америку су изградили најбољи представници Беле расе – Беле расе која је показала свој урођену агресивност и која је дала пун замах својој надмоћи и способности. У савременим историјским књигама, филмовима и осталој јеврејској пропаганди срећемо много неистина о перфидности белог човека, који је тобоже прекидао примања са Индијанцима, варао их, лагао и издавао. Ово је, наравно, као што сам већ рекао – јеврејска пропаганда – која има за циљ да деградира и умањи јунаштво белог човека. Бели човек се једноставно борио, победио Индијанце и отерао их са њихове земље. Није се цењао са Индијанцима, није имао потребе да их вара нити да им било шта обећава. Он је ту био да осваја. Борио се са Индијанцем, поразио га, убијао га и клао, и отерао са земље да би је преузео. Једноставно је победио и покорио га. То је било само освајање, а окривити белог човека за варање и шиканирање представља само још једну јеврејску превару. Бели човек није склапао примирја са Индијанцима. Он је доносио указе којима су одређивани резервати за Индијанце већ потпуно поражене. Не цењајте се и не правите мировне споразуме са пораженим непријатељем. Ви одређујете услове, а тако се поступало и са америчким Индијанцима.

Будимо искрени. Бели Европљанин је прешао океан, освојио амерички континент који је насељавала инфериорна црвена раса и напредовао ка западу; поробио је црвеног човека, преузео његову земљу, поубијао већину својих противника и када их је апсолутно поразио, масовно их је прогнао у пределе бескорисне земље, резервата. Била је то отворена, потпуна победа, слободна игра природних сила, био је то бели човек у најбољем свом издању. Да наши прадедови то нису урадили, не би било Америке – не би, у ствари, било великог снажног врела Беле расе данас. У ствари, питање је да ли би Бела раса уопште опстала.

Да бисмо боље илустровали размишљање и став белих пионира, владе и војске, дозволите да цитирамо текст прогласа гувернера Џона Еванса грађанима територије Колорадо 1864. године. Проглас: "Послали смо специјалне гласнике до Индијанаца на заравнима, пријатељски тражећи да се сретнемо код Форт Лиона, Форт Ларнеда, Форт Ларамија и Логора Колинс, упозоривши их, ради сигурности и заштите, да ће сви насилни Индијанци бити кажњени и уништени. Последњи од поменутих гласника се вратио уз доказе који упућују да је већина Индијанских племена у рату и да су непријатељски расположени према белцима. Уложио сам крајње напоре да придобијем све Индијанце са заравни да би дошли на уговорено место састанка, обећававши им снабдевање и заштиту, које су, уз неколико изузетака, сви одбили да приме. Стога, ја, Џон Еванс, гувернер територије Колорадо, издајем овај проглас и овлашћујем све грађане Колорада, појединачно или у организованим групама, да могу да се боре против насилних Индијанаца на заравнима, стриктно избегавајући оне који су се одазвали моме позиву за састанак на назначеним местима и да убијају и униште као непријатеље земље, где год да се налазе, непријатељски расположене Индијанце. Даље, једина награда коју могу да дам свима који пруже овакву услугу, је да овластим ове грађане или групе грађана да заробе и задрже као своју, сву имовину горе наведених непријатељски расположених Индијанаца, и да тиме буду награђени. Даље, нудим свим групама које ће под окриљем закона организовати територијалне милиције, да им обезбедим оружје и муницију и да им плаћам као редовној војсци, за њихове коње, њихове потребе и транспорт, до конгреса, уз гаранцију команданта Области. Сукоб је пред нама и сви добри грађани се позивају на дужност да бране своје домове и породице. Као доказ стављам свој потпис и велики печат Територије Колорадо. 11. априла 1864. године после Христа." - С. Х. Елберт Гувернер, секретар територије Колорадо Џон Еванс

С обзиром да је освајање Запада и изградња Америке била једна од најкреативнијих и најпродуктивнијих епоха у историји белог човека, требало би да научимо неке озбиљне лекције из сопствене историје. Ако је вођење рата против обојених раса, односно Индијанаца, било толико плодносно пре сто или две стотине година, што се тиче ширења и добробити Беле расе и, уколико је из оваквог напора саграђена огромна, богата империја, шта је лоше у

прихватању и усвајању такве политике данас, на глобалном нивоу? Зашто ми промовишемо размножавање инфериорних афричких црнаца у нашој средини када смо толико надмоћнији да можемо да извучемо земљу из те збрке и да их што пре пошаљемо натраг у Африку? Зашто не подржимо нашу белу браћу у Јужној Африци и Родезији и не помогнемо им да протерају црне дивљаке на север према екватору?

Сама природа нас је обдарила неотуђивим правом да опстанемо, да се ширимо, напредујемо и бројчано увећавамо Белу расу пред лицем свих наших непријатеља. Не заборавимо да су обојене расе најсмртоноснији непријатељи које Бела раса има. У ствари, све обојене расе су непријатељи белог човека. Најбоља заштита коју бели човек може себи да обезбеди је да се територијално шири и увећава бројност своје расе на земљи, умањујући оне који припадају обојеним расама, будући да су све непријатељски расположене према нама, све док опасност не прође.

Све док је непријатељска црвена раса бивала надмоћна по броју и снази, она је представљала зло и опасност за беле америчке пионире. Све док Бела раса није бројчано надјачала Индијанце, постојала је опасност по њихове животе и имовину. Слично томе, на глобалном нивоу, обојене расе, које су листом непријатељски расположене према Белој раси, постају сваким даном све већа опасност за сам опстанак Беле расе. Ако је политика Беле расе у Америци пре стотину година била тако продуктивна за нас, не постоји ниједан разлог због кога то не би била и одлична политика на планетарном нивоу. Немогуће? Уопште није немогуће. У ствари, то не само да је могуће, већ је и једина паметна политика коју Бела раса може да води. **Немојте бити у заблуди – Јевреји су, у сарадњи са обојеним расама, Белој раси наменили уништење, и они напредују и успевају у свом програму.**

Највише је право, а уједно и најзначајнији закон природе, борити се за опстанак по сваку цену. Морамо обезбедити постојање Беле расе на лицу земље за сва времена. Бели човек то може лако да уради, уколико се уједини и постигне расну солидарност. Док је у доба Рима, један легионар, користећи савремено оружје, попут мача, оклопа, итд., могао да се избори са шест (или десет) пута бројнијим црним дивљацима, данас, уз модерну технологију, која је производ белог човека и само белог човека, неколицина обучених пилота у млазним авионима, наоружани атомским бомбама, могу да збришу било ког противника, црнце у Африци, на пример, за тили час. Чињеница да је данас и наше оружје у рукама наших непријатеља, који га никада сами не би могли произвести, јесте срамни одраз недостатка лојалности и циља унутар Беле расе. Ипак, и поред тако лоше ситуације каква је данас, још увек није сувише касно, нити је немогуће. Када Бела раса постигне јединство и идеолошку солидарност, обојене расе ће, захваљујући неспособности да саме себе издржавају, испарити и никакав нуклеарни холокауст којим нас Јевреји плаше, неће бити потребан. Да, натпис на зиду је јасан: **бели људи, уједините се**

или нестаните! Насељавајте свет или постаните монгрелизовани робови! С обзиром да црна раса извршава највећи број злочина, јасно је да ћемо, уколико смањимо њихов број, смањити и број злочина. Исти принцип односи се на необразованост и сиромаштво. Стога, ако желимо да смањимо криминал, сиромаштво, прљавштину и необразованост, најбољи и најефектнији програм је смањење броја црнаца у Америци. Расни програм Креативистичке цркве стога је врло јасан: раширити Белу расу, смањити број обојених. Ово мора бити наш програм за сва времена, не само за Америку, већ и за читав свет.

Под притиском Јевреја и хришћанских принципа, поступали смо управо супротно, неразумно и глупо. У Америци, и свуда у свету, свака политика коју је бели човек следио, без обзира да ли се радило о страниј помоћи, социјалној заштити, пореској политици, технолошкој помоћи, медицинској помоћи или некој од многих других политика, засновала се на томе да повећава број обојеног олоша и смањује основу продуктивне Беле расе. Обојене расе целог света страшно нас мрзе. Извикана од јеврејске штампе, Бела раса, оличена у белим Амриканцима, свуда је примарна мета мржње. Не само да белог човека мрзе у целом свету, већ и овде, у самој Америци, Мексиканци, црнци, Индијанци и сав обојени шљам једва чекају дан да нас збришу.

Зашто да "окрећемо други образ" и хранимо, снабдевамо и подстичемо размножавање обојеног шљама који нас мрзи? То је самоубиство. То је лудост. Обојеним расама не дугујемо ништа. Они би нас се решили чим би задобили моћ. Креативно, и уз помоћ јеврејске организације, они ће се, кроз генерацију или две, докопати моћи, па ће нас се решити, ако се ми не ујединимо и не организујемо. Понављам, уједињена и организована Бела раса је десет пута моћнија од целокупног остатка света. Политика апархејда у Јужној Африци самоубиствена је, и то још више од оне у Родезији, иако су обе земље нападнуте као расистичке. Ове земље, мада се њихови методи разликују, помажу, из године у годину, "одгајање" све већих хорди црнаца. Родезија има лудачку, самоубилачку политику опседнуту "уздизањем" црнаца (немогући подухват). "Образујући их", омогућавају им да се размножавају и све више препуштају власт овим мајмунима из џунгле. Очигледан резултат ове лудости ће, наравно, бити самоубиство беле популације. То је исто тако суцидно као да храните и размножавате пацове све док вас на пождеру. Аустралија је имала мудрију расну политику од свих осталих земаља на свету ("само белци"). Међутим, остали су слепи за Јевреје, па Јевреји сада поседују Аустралију. И то упркос чињеници да је бели човек изградио континент. Али, стара прича се опет понавља. Међутим, ни аустралијска политика неће спасити Белу расу, уколико остатак света поклекне.

У природи, свака врста се труди да се прошири колонизовањем нових територија. На пример, чим је зец крочио на нови аустралијски континент, почео је убрзано да се размножава, док га није целог освојио. Када су чворци стигли у Северну Америку, брзо су се раширили по целом континенту. Када је зумбул пренесен на Флориду, пре једног века, брзо се раширио по свим каналима и вододеринама у којима је могао да расте. Када коров ухвати корен у житном пољу, он одмах шири своју територију, расељавајући своје семе тамо где може да заузме цело поље, целу област, целу земљу. **Програм природе је следећи: колонизовати нову територију и раширити се до крајњих граница моћи – без изузетка.** Хиљадама година је Бела раса колонизовала територије и земље, понекад са великим успехом, некад уз одређене падове. У доба Римске империје, колонизација је била изузетно успешна. Да Бела раса није погођена смоубилачким, заглуљујућом заблудом званом хришћанство, она би без сумње напредовала и још давних дана колонизовала свет. На жалост, као што историја показује, Римљани су подлегли хришћанству. Напредак Беле расе се зауставио и она се суновратила у пропаст, па су је готово надјачали мухамедански Мавари. У XVI, XVII, XVIII и XIX верку, Бела раса је поново кренула напред, колонизујући све континенте на свету, а најуспешније Северну Америку. Сада, у XX веку, бели човек се опет налази на силазној линији, како се нова, отровна јеврејска филозофија, комунизам, шири као куга. Бели човек се сада глупо повлачи и бежи пред инфериорним шљамом, негирајући себе и помажући својим непријатељима да се множе.

Уместо да колонизује, бела Америка је колонизована, не само од хорди црнаца, већ и обојеног светског шљама. Бели човек више не колонизује Африку, већ Америку колонизују Африканци, Азијци и мулати. Јужну Флориду су преплавили мулати – Кубанци. Чак и некада неосвојива тврђава Британског царства, Енглеска, налази се под убрзаном колонизацијом обојеног шљама, који се множи попут пацова. И прелепи плави Швеђани преплављени су хордама црнаца који се искрцавају а нико ни прстом не мрда да их заустави. Право решење за белог човека је да усвоји јасно одређену расну политику: Бела раса мора да се шири све док не насели сву плодну земљу овога света; мора да третира све обојене расе као своје смртне непријатеље; мора престати да им пружа било какву врсту помоћи; мора их бројчано надјачати и избацити их са лица земље, као што је то урадила са Индијанцима у Америци, само још жешће. Да би уопште опстали, ово мора бити наша вера и наш завет: **или они или ми!** Најважнији циљ Креативистичке цркве је да се увери да ће опстанак Беле расе на лицу земље бити обезбеђен у будућности. Ми, припадници Беле расе, морамо поново научити велику историјску лекцију од наших америчких прадедова. Морамо испланирати овај велики подухват Беле расе на светском нивоу. Морамо поново, у смишљеном и одлучном програму, предузети колонизацију света, какву је Бела раса у последњих неколико векова предузимала, са мање или више успеха, али одлучно. Као и амерички пионири, ми морамо сада, као свој манифест судбине, прихватити победу над светом и настањивање његове најплодније земље.

ПОГЛАВЉЕ БР. 11

Мухамеданство – моћ милитантне религије

Као што смо видели у првом поглављу ове књиге, природом и универзумом управљају закони. Целим универзумом, укључујући и наш мали свет, владају закони, који су универзални, чврсти, нееластични и увек исти. Међу овим законима природе је и **закон опстанка**, који се одлучно примењује и на људске расе. Многе расе су долазиле и одлазиле и више их нема. Неке од њих данас умиру пред нашим очима. Све врсте, па и људске расе, имају своја посебна средства одбране и напада, укључујући и различите врсте паразита. **Међу људским расама постоји високо развијена врста паразита, позната као вечни Јеврејин.** Једна од истакнутих специфичности, коју је Јеврејин развио ради сопственог опстанка, је уметност преваре, лукавства и обмане. Јеврејин је непревазиђени мајстор преваре. **С обзиром да је највећи паразит, он је развио религију као најјаче оружје којим вара, контролише, поробљава, искориштава и уништава.** Јеврејин није само мајстор лажи и вешти манипулатор пропагандом, већ је врло рано у својој историји, хиљадама година, схватио колико је религија моћно оружје. Религија је моћно средство за уједињавање расе ка заједничком циљу. Јевреји су то постигли ради добра сопственог народа. Користили су религију да би уништили своје непријатеље, а њихово највеће достигнуће у историји човечанства је проналазак хришћанства којим су уништили Римљане.

Јеврејин је, укратко, измислио Стари завет да би ујединио своју расу, да би јој дао традицију, циљ и сврсисходни програм којим ће искористити и уништити остале расе. Да би постигао овај циљ, Јеврејин је другим расама, а посебно Белој, дао религију односно хришћанство, које ће својим жртвама урадити управо супротно од онога што јудаизам чини Јеврејима. Белој раси је дао веру која ће је збунити и слудети, поделити исцепкати и разорити, чинећи од ње лак плен за насилне Јевреје. Чињеница да је успео у овој фантастичној завери, најбољи је могући доказ да је он стрпљиво и пажљиво планирао да нас уништи. У претходним поглављима већ смо изнели обиље доказа како нас је уништавао, а наставићемо и у следећим. Споменули смо ту дивну, велику римску цивилизацију, како је Рим освојио свет, био надмоћан и без конкуренције. Показали смо да је Рим уживао у периоду мира и напретка, који је трајао 200 година и био познат као Pax Romana, када је разорна јудео-хришћанска философија почела да шири свој вирус по римској империји. Историја нам говори да је 313. године цар Константин постао први хришћански цар, прогласивши хришћанство званичном религијом царства. Видели смо да Римљани, који су подлегли овом самоубилачком наговору и постали фанатични хришћани, више нису имали воље да бране своје

домове, своју земљу и своју империју. У наредних 150 година, до 476. године нове ере, римска империја потпуно је смрвљена и распала се. Такође знамо да је, са појавом хришћанства, Бела раса, укључујући остатке римске империје, као и целе Европе, пала у хиљадугодишње Мрачно доба. Пошто су изазвали ову ужасну катастрофу, некада поносне и моћне римске империје, Јевреји нису желели да оставе на миру Белу расу. Као што су хиљаду година раније потпомогли мешање раса у египатској цивилизацији, тако су и сада **желели да покваре Белу расу у Европи и униште је заувек. Да би то постигли, створили су трећу религију, мухамеданство.** Више је од коинциденције да јудаизам, хришћанство и мухамеданство потичу са релативно малог простора у Азији, које се шири од Палестине до Саудијске Арабије, или, другим речима, од Јерусалима до Меке. Јевреји су, као што је то истакао Бенџамин Франклин, Азијати. Ова мала област, насељена Семитима, која лежи источно од медитеранског и Црног мора, изнедрила је три религије, од којих је свака имала разоран утицај на Белу расу. Хришћанство је успело да сломи римску империју и изазове крвопролиће, тако да Рима, после 476. године, више није било. Али, шта се дешавало следећих неколико векова који су уследили након пада Рима?

У то време, Бела раса је била слабија и разједињенија него што је икада била. Упорни и подли Јеврејин није желео да испусти ову златну прилику како би задао смртни ударац Белој раси. Шта је урадио? Опремио је и организовао обојене расе новом агресивном и насилном религијом која је била потпуно супротна оној коју је убризгао у крвоток Белој раси. И док је Римљанима усадио религију која им је говорила: окрени други образ; воли своје непријатеље; продај што је твоје и дај сиротињи; не опири се злу; не суди престрогом, Арапима је дао динамичну религију која је била потпуна антитеза хришћанству. У времену када је Бела раса била у стању највеће конфузије и подељености у историји, муслиманска религија се појавила са жестоком и агресивном философијом која је инспирисала њене следбенике да освајају и преобраћају мачем. Следбеницима ове грубе нове религије речено је да је рај диван зелени врт пун светлости. Тамо душа верника, обучена у зелене хаљине, дрема на зеленим јастуцима, ужива у опросту, воћу, вину, а служе је предивне црнооке девојке заобљених бокова и прелепих груди. Онима који су прешли у муслимане речено је да ће, ако погину у борби, одмах отићи у тај бљештави рај. Ово је надахнуло Арапе горућим фанатизмом, па су хрлили у битке, не марећи да ли ће погинути или не. Ова пустињска племена, запаљена религијским фанатизмом, ширила су ислам од Индије до Шпаније, Египта, Сирије, Мале Азије и северне Африке. Шпанија и Цариград су пали пре успона муслиманског царства. Арапи су победнички напредовали, прешли Шпанију и стигли до срца Француске, тако да су могли да освоје целу белу Европу. Само захваљујући милости провиђења 732. године, велики бели херој, Карл Мартел победио је Арапе у бици код Троа у Француској и спречио освајање Европе. Како је другачија могла бити историја Западне Европе да су је муслимани освојили!

Ипак, освојили су Шпанију и довели са собом црне Маваре из Африке и арапску семитску крв. Тако је било све до 1492. године, када их је херојска бела краљица Шпаније, Изабела, протерала. То је била велика година за Шпанију. **Не само да је краљица Изабела успела да избаци Маваре из Шпаније, него су исте године избачени и Јевреји**, а Колумбо је запловио ка Америци. Пошто је протерала Маваре и Јевреје, Шпанија је закорачила у највећи и најсјајнији период своје историје, па се следећих сто година могу сматрати златним добом Шпаније. Ипак, штета је учињена. Готово хиљадугодишња маварска владавина Шпанијом и Португалијом довела је до тровања крвне лозе ове две несрећне нације, па се трајна штета у њиховој раси уочава и до дана данашњег. Моје убеђење је да су Јевреји нагнали Арапе на освајања да би се ови размахнули по Европи и загадили све народе Западне Европе црном крвљу Африке. За тај неуспех можемо да захвалимо срећној звезди и Карлу Мартелу, херојском белом вођи, који се храбро држао у бици код Троа.

Византијско царство, са главним градом Цариградом, било је источна половина Римског царства од шестог века. Преживело је скоро хиљаду година дуже од западне половине, са Римом на челу, која је пропала. Разлог његовог опстанка лежи у томе што је имао чврст став против јеврејског утицаја у својој средини. **Јеврејима је забрањивано да имају било каквог удела у влади, образовању или медицини и на многим другим пољима**, где је био достигао ограничен њихов утицај. Ипак, 1453. године, Турци, који су у то време били део муслиманског царства освојили су Цариград и окончали Византијско царство, а тиме и доминацију белих људи у Малој Азији. На основу те муслиманске воље за моћи, можемо научити какав огроман утицај има агресивна, добро усмерена религија на расцепкане и неорганизоване групе људи, па чак и када су тако примитивни као што су то била арапска племена северне Африке и Арабије. Када је дошла религија која је ујединила и окупила аморфну масу арапских и бедуинских племена, положени су темељи за успон арапске империје. Не само да је та религија саздала огромну империју, која се простирала као непрекинути појас од обала Западне Африке до Филипинских острва, него су муслимани постали најбројнији у Африци, Блиском и Средњем истоку, у Индији и југоисточној Азији. Они такође живе у великом броју на Кавказу, у Совјетској централној Азији и у Кини. Чак и у Европи има око три милиона муслимана, који углавном живе на Балканском полуострву.

Не само да је Мухамед створио нову религију, чија је света књига Куран, него је изградио муслиманско царство, а са њим и целокупну арапску културу која је опстала и до данас. Ислам исповеда једна петина човечанства и он стално привлачи нове следбенике више него било која друга религија. Немогуће је исказати какав огроман извор енергије једна религија може да буде када се на прави начин наметне народу који је касније прихвати. Нека Бела раса поново научи ову лекцију и нека је научи добро.

ПОГЛАВЉЕ БР. 12

Краљица Изабела – надахнути освајач

Вредност нашег дуга према великој краљици од Кастиље и Леона тешко је измерити, али је, у сваком случају, велика. Ова значајна жена била је обдарена најбољим особинама, на које можемо бити поносни, јер су то карактеристике наше велике Беле расе. Чак и као дете била је смирена и имала је краљевску појаву. Ово не изненађује, с обзиром да је била потомак Алфреда Великог, Виљема Освајача, Плантагенетских краљева Енглеске, Светог Луја, краља Француске и Светог Фернанда, краља Кастиље. Као и њени преци, Вилијам Освајач и Хенри II, имала је гвоздену вољу па би, када једном одреди циљ, тешко од њега одустајала. Волеле је да слуша, више него да говори, а када би говорила, то би било кратко и директно. Да бисмо схватили велики допринос ове необичне жене и значајну улогу коју је одиграла у корењу судбине током историје, важно је разумети време у ком је живела. Веома је битно сагледати и неколико векова који су претходили њеној владавини и пропаст у коју су мухамедански Мавари и Јевреји гурали не само Шпанију већ целу белу Европу.

Напоменули смо да су Јевреји веома спретно стварали и наметали Арапима нову религију и да су ђаволском лукавошћу испланирали стварање моћне муслиманске империје, као средства којим ће напасти, освојити и уништити белу Европу. Пошто су муслимани мачем освојили и преобратили арапске племена дуж северних обала Африке до врата Гибралтара, шпански Јевреји су позвали Сарацене да пређу у Шпанију. Када су 709. године Сарацени напокон стигли, предвођени афричким Јеврејима, шпански Јевреји су отворили врата освајачима и били награђени тиме што су постављени за владаре Гранаде, Севиље и Кордобе. У новој муслиманској држави, Јевреји су досегли неслућене висине просперитета и утицаја. То су постигли чак и после открића њихове завере о довођењу Арапа из Африке ради рушења Визиготске краљевине (касније Шпаније). Након што су били осуђени на ропство, па чак и када су ослобођени, морали су да се придржавају строгих визиготских правила понашања. Упркос свему, они су просперирали и до почетка осмог века постали су изузетно богати и моћни у свим већим градовима Шпаније, што им је омогућило да издају ту несрећну земљу и отворе капију фанатичним маварским освајачима. Постепено враћање полуострва под власт белих Шпанаца није много узбудило Јевреје. Када је Свети Фернандо поново освојио Севиљу 1224. године, био је довољно непромишљен да им да четири маварске џамије, које су претворили у синагоге; дозволио им је да живе у једној од лепших градских четврти и од њих једино захтевао да се уздрже од вређања хришћанске религије и од преобраћања хришћана. Јевреји, наравно, нису

поштовали ниједан од ових захтева. Неки од каснијих краљева, нарочито они којима је био потребан новац, указивали су им велико поштовање, а Алфонсо VIII је поставио Јеврејина за свог благајника. Овде видимо ту глупу вечну слабост белих краљева да сарађују са својим смртним непријатељима, Јеврејима, и дозвољавају да сакупљајући порез од њихових поданика, дајући им тако моћ над новцем. Исту слабост примећујемо и у Америци – у последњој декади, када и сами имамо два јеврејска директора Унутрашњих финансија – једног по имену Коен, а другог по имену Каплан.

До краја тринаестог века, Јевреји су постали толико моћни да су готово успели да преузму Шпанију од Мавара. У целој Шпанији мора да је било између четири и шест милиона Јевреја. У укупној популацији од 25 до 30 милиона људи, било је, отприлике, 15 до 20% Јевреја. Даље, постојао је у то време програм за подривање хришћанске доктрине, једне групе по имену Албижани. То је била секта (коју су опет створили Јевреји) која је као веру проповедала самоуништење и самоубиство – што је још један вид изопачености мозга којим се убрзава разарање Беле расе. Чак и неки нејевреји су се обрезивали да би слободно (као Јевреји) могли да проповедају ову јерес, због чега би као хришћани били кажњени.

Даље, Католичка црква је увек, глупо, зеленаштво сматрала грехом, остављајући то поље широко отворено Јеврејима, који су, стога, имали монопол као једини банкар и зајмодавци. Мало по мало, капитал и привреда земље су прелазили у њихове руке. Обично су узимали 20% камате у Аргону и 33-33,5% у Кастиљи. За време глади 1326. године, захтевали су 40% камате за новац који су позајмили граду Куенка ради куповине жита. Грађани, са порезима које је требало плаћати, сељаци без новца да купе семе за сетву и кметови које пљачкају племићи, **окретали би се у очају јеврејском зајмодавцу и постали његови економски робови** (баш као што данас сиромашни грађани позајмљују новац, т.ј узимају кредите у јеврејским банкама). Позајмљујући новац краљевима, Јевреји су дошли и до контроле над влашћу. Обичан народ их је мрзео, јер су од краљева куповали привилегије да наплаћују порезе па су без милости отимали сав новац који су могли од несрећних грађана. **Ту су Шпанци реаговали на здрав инстинктиван начин. Када би ствари постале неиздржљиве, грађани би се побунили и измасакрирали добар број Јевреја.** У већини случајева, папа би стао у одбрану Јевреја и чинио све да заустави грађане, у њиховом праведном бесу, да их не масакрирају – што је још један доказ да је хришћанство од почетка било јеврејско и да наставља да буде јеврејско чак и у самом центру власти, коју контролише папа. Када је црна смрт за две године покосила половину европске популације, Јевреји су патили много више од осталих, јер их је очајно становништво оптужило да су проузроковали пошаст тровањем бунара. Били су решени да их поубијају широм Европе. Постоји много доказа да су Јевреји заиста бацали заражене људе у

бунаре и друге изворе воде како би раширили куту и тако поубијали још више припадника беле популације. Папа Климент VI је оповргао ове оптужбе против Јевреја као лажне, покушавајући да истакне да је куга исто тако смртоносна и у земљама у којима не живе Јевреји, мада то није било лако доказати или оповргнути. Он је, надаље, претио да ће екскомуницирати све који буду учествовали у масакрима Јевреја, назвавши их фанатичима. Ипак, Шпанци су наставили да убијају Јевреје.

У Кастиљи 1391. године, масакрирано је неколико хиљада Јевреја. Због тога су многи Јевреји тобоже прихватили хришћанство и постали познати као Конвертити или Мараноси. Тако је настала нова класа јеврејских "хришћана", међу којима су неки били наоко искрени, али од којих је већина, иако су посећивали недељне мисе, потајно наставила да посећује синагоге и да једе кошер храну. Тобожњи "хришћани", а тајни Јевреји, сада су били ослобођени ограничења која су наметнута њиховој браћи из синагога, па су могли да се венчавају и мешају са било којом од водећих шпанских породица. Даље, пред њима се отворило ново и веома важно поље, јер су сада, као "хришћани", могли да постају свештеници, или да посвећују своје синове цркви како би показали "лојалност" према новој религији. На тај начин су, у време краљице Изабеле, контролисали и искоришћавали шпанску католичку цркву у запрепаштујућем обиму. У Шпанији је било много католичких свештеника, покрштених Јевреја, који су се ругали мисама и светим обредима којих су се тобоже придржавали. Један такав свештеник, на пример, никада није давао опрост када би саслушао исповест. Шпански католици су, природно, мрзели овакво скрнављење и из оправданих разлога кривили Јевреје за све већу корупцију у цркви. У ствари, стари хришћани, као што су били Шпанци, гнушали су се Конвертита више него Јевреја из синагога, које су бар могли да препознају. Конвертити су се ругали светим обредима, а када би одлазили на исповест, обично су лагали. Јевреји су Шпанију држали под чизмом и свакодневно пљачкали и глобили своје жртве.

Ово је, укратко, била политичка и верска ситуација у Шпанији у доба када је Изабела, са десет година, доведена на двор свог двадесетшестогодишњег полубрата. То је био Енрике IV, краљ Кастиље. Када је Изабелин отац умро, Енрике је наследио престо. Изабела је била прелепа девојка светлог нордијског типа, светле црвенкасте косе, избочених јагодица, некако превеликих у односу на све остало, и плавим очима које су имале зеленкасти одсјај попрскан златом. Стекла је добро образовање, које су добијале кћери шпанских племића тога доба. Научила је прелепо да говори кастиљски и говорила га је са елеганцијом, а писала високим стилем. Учила је граматику, реторику, сликање, поезију, историју и философију. Од оца је наследила страствену љубав према музици и поезији, а од својих татора, који су студирали на универзитету у Саламанки, научила је много о философији Аристотела и светог Томе Аквинског. Када су она и њен млађи брат Алфонсо доведени на двор Енрикеа IV, били су

шокирани неморалношћу и трачевима на кастиљском двору. Слаби и неморални Енрике је био увреда за престо и издајник Беле расе. Надбискуп Кариљо из Толеда је овако оптужио Енрикеа: "Неукус, корупција и греси су тако ужасни да се не могу ни исказати, јер они загађују и саму атмосферу и скрнавље људску природу". Надбискуп се придружио незадовољном племству у Бургосу, јавно износећи оптужбе на адресу краља. Објавили су да су краљева маварска гарда и остали којима је краљ дао моћ "силовали удате жене, кварили и нападали девице и терали људе и дечаке на противприродни блуд, а добри хришћани који су се усудили да се жале су били јавно шибани". Оптужили су краља да је уништио својину шпанских радних класа, дозвољавајући Маварима и Јеврејима да их искоришћавају; оптужили су га да је дозволио да се неразумно дижу цене девалвирањем новца; да је дозволио својим чиновницима да се служе подмићивањима и изнуђивањима; да је правду и власт извргао руглу чинећи погрешна именовања и дозволивши да и најгори злочини прођу некажњено; да је покварио цркву избацујући добре свештенике и стављајући на њихова места хипокрите и политичаре.

За Изабелу и њеног брата, принца Алфонса, било је добро што су успели да избегну тровање атмосфером тог лажног двора, са кога су за цео живот понели мржњу према неморалу и његовим узрочницима, које су препознали у утицају муслимана и Јевреја. На двору је било много интрига, преврата и борби које су подривале краљевство. Изабелин брат, принц Алфонсо, био је наследник престола. Међутим, када је имао 15 година, изненада је умро. Неки су оптуживали краља Енрикеа и његове следбенике да су га отровали, али то није сигурно. Изабела је постала значајан политички фактор, па су се правиле многе интриге око њене удаје за различите политичке савезнике. Краљ Енрике је био врло нестрпљив да што пре уда принцезу за португалског краља Алфонса V, који је желео да осигура Изабелин пристанак. Други изабраник био је Војвода од Гијена, брат и наследник француског краља Луја XI. Одлучан и упоран да се ожени њоме био је и један јеврејски мулат, врло лоше репутације, по имену Дон Педро Гирон који је на крају и добио краљеву дозволу. На срећу, док је овај сладострасник путовао, одлучан да ожени Изабелу против њене воље, тешко се разболео па је умро. Принцеза Изабела је вест о његовој смрти примила уз сузе радоснице и пожурила у капелу да се захвали Богу. Преживевши све ово, у осамнаестој години удала се за принца Фернанда, наследника арагонског престола. Дон Фернандо је био младић скоро годину дана млађи од ње. Овај брак ујединио је краљевства Кастиље и Арагона у једну од најмоћнијих држава Европе. Многи непријатељи, укључујући и њеног полубрата, краља Енрикеа, борили су се против овог савеза. Када је њихов тајни брак обзнањен, постао је чињеница коју краљ Енрике није могао да оповргне. Изабелин полубрат, краљ Енрике, умро је 12. децембра 1474. године. Усред радости и славља њених нових поданика, уз помпу и церемонију, Изабела је крунисана за краљицу Кастиље 13. децембра исте године. Тада је имала 23 године и била је прелепо лице државе. Њен супруг, принц Фернандо, није био крај ње у то време. Када је сазнао вести о Енрикеовој смрти и

крунисању своје жене, био је у Перпињану, где је још почетком јесени отишао покушавајући да избави оца из заробљеништва. Краљица и њен супруг потпуно су се слагали око својих владарских прерогатива. Краљица Изабела је требало да буде једини и врховни владар краљевства Кастиље, а Фернандо би имао исте дужности над краљевством Арагона. Било је много интрига, оговарања и неслоге међу њиховим следбеницима, док су непријатељи тежили да поделе двор на две струје, што им није успело. У већини јавних послова, наступали су јединствено, уз оба потписа на документима, с оба лика на новчићима. "Чак и када су се из нужде раздвајали, љубав је одржавала њихову јединствену вољу – многи су покушали да их раздвоје, али се они са тим нису слагали."

Уколико су желели да испуне задатак, који их је чекао нису себи смели да дозволе размимоилажења. Требало је да уведу реда у анархију, да поврате престиж круни, краљевску земљу коју је Енрике незаконито дао племству, вредност монети, да оздраве пољопривреду и производњу, реше јеврејски проблем, маварски проблем, конвертитски проблем – био је то задатак који је изгледао немогућ за ову младу жену и овог младог човека, чак и уз помоћ војске и новца. Француска и Португалија су биле њихови непријатељи. Кастиља је била држава хаоса. Ситуација је била веома слична оној скојом се суочио један други велики вођа, Адолф Хитлер, када је наследио пропалу, подељену и сломљену Немачку, 1933. године. И он је имао поробљену земљу. И он је имао нацију која је била поцепана, растрзана јеврејским проблемом и суочена са бројним спољашњим непријатељима.

Иако је супругу потпуности подржао у њеним напорима, ипак су покретачка снага и крсташки жар потицали, углавном, од саме Изабеле. Убрзо пошто је Изабела крунисана за краљицу Кастиље, земљу је напао Алфонсо V, краљ Португалије. Фернандо и Изабела су наследили краљевства без војски и без финансија да их створе. Међутим, Изабелини непријатељи нису рачунали на њену генијалност. Четири месеца је провела на коњу, идући са једног на други крај краљевства, држећи говоре, одржавајући конференције, председавајући судовима да би обесила неколико лопова и убица. Јашући је преваљивала по хиљаду и више миља, преко хладних планинских прелаза, да би преговарала са неким племићем са око 500 војника. Где год да је ишла, расламсавала је прастару мржњу Кастиљанаца према Португалцима. Док је Фернандо сакупљао трупе из северних провинција, Изабела је окупила неколико хиљада људи у Толеду и повела их, под пуним наоружањем, као Јованка Орлеанка, у сусрет свом супругу у Ваљадолиду. До краја јуна 1475. године, они су окупили 42.000 људи, слабо опремљених и недисциплинованих, међу којима су многи били сељаци или ослобођени осуђеници. Сакупивши их у 35 батаљона, Фернандо је напустио Ваљадолид у јулу и напао непријатеља северозападно од реке Дуро. После неколико месеци и више битака, у којима се успех смењивао са поразима, Фернандо је напokon успео да протера трупе краља Алфонса и да тако, за извесно време, отклони опасност по трон краљице Изабеле.

Победа над Португалијом је Изабелу учинила јединим господарем Кастиље, која је била измрцварена глађу и заразама и економски скоро беспомоћна. Нико није плаћао своје дугове и није било начина да се људи натерају да то ураде. Нереди су били уобичајена појава. Мирни људи нису били власници сопствене имовине. Нису имали никаву заштиту од пљачкаша и насилника. Главни задатак Изабеле и Фернинада био је да се поврати поштовање закона. Да би ово постигли, Изабела и њен супруг су јахали од града до града, некада заједно, некада одвојено, спроводећи правду без одлагања и без трошкова за народ. Млада краљица би саслушала оптужбе, одредила казне, осудила кривце на смрт и одлазила на друго место. Убрзо је њена правда испунила земљу констерацијом. Та правда је била застрашујућа зато што је било јасно да је непристрасна и непоткупљива. Међу самим племством је било много корупције, па су и краљици, по старом обичају, нудили огромне суме новца да би је подмитили, како не би спроводила своју правду. Но, **краљица је више волела правду од новца**. На пример, када је богати племић по имену Алвар Јањез, који је убио бележника, понудио краљици 40.000 дуката уколико му спасе живот, она је то са гнушањем одбила и истог дана одрубила главу Јањезу. Да би угушила сваку сумњу да је то учинила ради новца, имаће је поделила његовим синовима, иако је могла да га узме за себе.

Изабела и Фернандо су били сасвим свесни да мухамеданци, који су окупирали јужну половину Шпаније, окупљају снаге да поново нападну и освоје северни део подељене земље. Били су сасвим свесни да су њихове снаге разбацане, подељене и немоћне да се супротставе овакој инвазији. Изабела је знала да се морају испунити неки важни предуслови пре него што земља буде поново у стању да се уједини и супротстави таквој инвазији. Сама црква је била потпуно корумпирана и препуна Јевреја Конвертита који су заузимали кључне положаје и ширили анархију и конфузију у тим тешким временима. Њен полубрат, краљ Енрике је поделио и изгубио толико краљевске земље да није ни било могућности да се обнови краљевска благајна. Знали су да ће морати да се предузму тешки кораци како би се земља ујединила и успоставио врховни ауторитет круне. Будући да је католичка црква располагала огромном моћи у Шпанији 15. века, краљ и краљица су знали да морају срушити црквену хијерархију, сачињену од преварантских и перфидних Јевреја Конвертита, који су тровали хришћане и били спремни да првом приликом продају и цркву и своју земљу мухамеданцима. Одлучили су да успоставе Инквизицију и једном заувек очисте цркву од ове туђинске групе коју нису сачињавали ни Шпанци ни хришћани.

Изабела је схватила да ће морати да реши проблем унутрашњег непријатеља пре него што се суочи са претњом Мавара с југа. Међу ове непријатеље могла је убројити не само Јевреје из синагоге, већ и скривене Јевреје, конвертите, који су се инфилтрирали у хијерахију цркве. Знала је да су Јевреји позвали мухамеданце, омражене Маваре, који су одувек били унутрашњи непријатељи, а са којима су ови сарађивали и нудили им помоћ.

Обезбедивши од Папе потајно, две године раније, дозволу за успоставу Инквизиције, она и Фернандо су ревносно прионули на посао. Не само да су Јевреји искварили и загадили саму католичку цркву, већ су измислили и ширили албижанску јерес. Ова јерес је проповедала самоубиство, а њени следбеници су често давили или изгладњавали своје болесне, па чак и малу децу. Видимо на делу још једну јеврејску идеју која гуши и уништава белу расу. По установљењу Инквизиције, прво је требало позабавити се Албижанима. Сама Инквизиција никада никога није осудила на смрт. Инквизитори би одлазили у одређене градове, сакупљали све јеретике и терали их да признају недела, обично у року од 30 дана. Према онима који би признали, поступало се благо. Затвореника, за кога је утврђено да је крив и који би одбио да се одрекне јереси, инквизитори би предали држави, која би онда према њему поступала као према издајнику. У пракси је то изгледало овако: од стотину оптужених, двојица заробљеника била би осуђен на смрт. Неки су били смештени у затворе. Неки су били ослобођени, мучење је коришћено као крајње средство, али се све чинило да се оно што мање упражњава.

У међувремену, постало је потпуно јасно да мухамеданци чине одлучан покушај да покоре целу Европу. Године 1479. Мухамед II је прешао преко мора и освојио острво Родос. Када су следеће, 1480. године витезови Светог Јована избацили Мухамеда II са Родоса, он се искрцао на обале Италије ширећи страх по целој Европи. Његове посаде запоселе су обалу Аулије, а 11. августа 1480. године Мухамед је преваром заузео Отрант у напуљској краљевини. Од 22.000 становника, варвари су до смрти мучили 12.000 везаних и беспомоћних људи. Поклали су све свештенике у земљи. На брду ван града, сада познатом као Брдо Мученика, искасапили су многе заробљенике, који су одбили да постану мухамеданци а њихова тела су бацили псима. Апатија италијанских принчева је била огромна. Ослабљени и под контролом јеврејских зајмодаваца, остали су разједињени и потпуно немоћни. На пример, краљ Напуља је био у рату са Фиренцом, а његов син Алфонсо, војвода од Калибрије је боравио у Тоскањи, неких 600 километара даље, борећи се у тосканском рату.

Шпанским краљевствима почела је да се шири паника. Људи су се питали шта би се догодило ако би Турци дошли са истока, а Мавари из Гранаде предузели офанзиву на југ, против Андалузије. Кастиља је знала да ће бити рата који ће изискивати и последњи делић њене снаге. А постојали су и тајни непријатељи у унутрашњости, који су извукли корист од њеног богатства у прошлости и изражавали наклоност према омраженим мухамеданцима. То су били јеврејски Конвертити из Кастиље, нација унутар нације. Искрцавање Турака у Италији запечатило је судбину Конвертита. Прва суђења Инквизиције одржана су у Кастиљи 6. фебруара 1481. године. У исто време, Шпанијом је беснела бубонска куга. Конвертити су били уздрмани и напokon су почели да одлазе из Севиље. Неколицина најмоћнијих Конвертита састали се у католичкој цркви у Сан Салвадору да би размотрила како да се заштите.

Присутни су били католички свештеници, фратри, магистрати, владини званичници – сви јеврејског порекла и тајни непријатељи католичке цркве и Шпаније. Дијега де Сузан, рабин чије богатство је било процењено на 10 милиона мараведиса, захтевао је, у ватреном говору, да се силом супроставе инквизицији. Знали су да у својим рукама имају власт над градом па су одлучили да се уједине и поубијају своје непријатеље и тако се освете. Срећом, Изабела је сазнала за ову заверу. Главни завереници били су похватани. Сузану и његовим богатим саучесницима је суђено пред судском поротом. Неки од њих признали су злодело и одређена им је казна, док су шесторица вођа проглашени непоправљивим јеретцима па су их инквизитори предали у руке градских званичника. Шесторица заверника изведени су изван градских зидина и спаљени на ломачи. Извршење казне над Сузаном догодило се три дана касније. Хиљаде Конвертита су се, у паници, разбежали на све стране, неки у Португалију, неки у Италију, где Јеврејима, у временима прогона, папа никада није ускратио заштиту.

Исто се догађало у свим градовима. И сами инквизитори били су запрепашћени открићем да је веома велики проценат Конвертита био укључен у подривање саме цркве према којој су наводно исказивали лојалност, као и у завере против круне и државе. Последњих пет векова су писци, непријатељски расположени према Шпанији и католичкој цркви, знатно претеривали оцењујући шпанску инквизицију. Истина је да је за време владавине Изабеле било спаљено негде око 2000 људи, и то не само потајних Јевреја, већ и бигамиста, бласфемиста, пљачкаша цркава, лажних пророка и других злочинаца. Јавно мњење је одобравало инквизицију, а сама Изабела се њоме поносила. Јеврејски писци, који доминирају нашем књижевношћу последњих пет векова, оптужили су Изабелу да је довела до интелектуелне пропасти Шпаније због инквизиције. Ради се, наравно, о ортодоксној лажи, јер интелектуални живот Шпаније никада није био плоднији него у веку који је уследио након успостављања инквизиције. Било је доба тројице највећих шпанских песника, Сервантеса, Лопе де Веге и Калдерона. У том периоду основане су најбоље школе и универзитети, а страни научници преплавили су Шпанију и уживали поштовање, док су медицина и остале науке досегле највеће висине. Производња и трговина у Шпанији доживеле су невиђени процват, а ред у кући и престиж у иностранству никада нису били већи него током XVI века, када је Шпанија постала нова империја, засенивши Европу и свет. Несумњиво да је **главни узрок напретка Шпаније било очишћење од јеврејске заразе**. Ово чишћење куће се наставило. Мухамеданци су одлучили да освоје целу Европу. Мула Абул Хасан, муслимански вођа из Гранаде, дивљи Мавар, на превару је заузео град Захару, на Божић 1482. године и доспео на 15 миља североисточно од Севиље. Изабела је била суочена са највећом кризом у свом животу, па је, што је било карактеристично за њу, одлучила да се бори.

Изабела је била решена да оконча маварску доминацију на југу, без обзира колико то трајало. Одлучила је да, уз помоћ свог супруга Фернанда, учини оно о чему су сви добри краљеви Кастиље сањали, оно што њен отац није успео да уради, а слабићи као Енрике, избегавали да учине. Договорено је да краљ поведе Шпанску војску, а да она, у својим зрелим тридесетим годинама, уједно буде агент, комесар, оружар, болничарка и да разгласи своје циљеве. Није ми циљ да се бавим крвавим ратним епизодама које су потрајале десет година. Било је много обесхрабрујућих пораза и Изабела је често била на ивици очаја. Овакав дуготрајни рат сломио би многе, али га је она, уз гвоздену одлучност, упорно настављала. Истовремено је водила кампању против Јевреја Конвертита. Без инквизиције и њених темеља, вођење рата било би безнадежно.

То је било ново доба барута и топова. Да би се водио овај рат, била је потребна тешка артиљерија која је морала стићи из Француске, Немачке и Италије. Изабела је учинила једину могућу ствар. **Конфисковала је имовину Јевреја** Конвертита, искористила је да купи муницију и остале потрепштине за рат против Мавара. У време коначне победе над Маварима, родила је и своје пето дете. Током ратних година научила је латински, како би могла да разуме стране дипломате и да не би зависила од преводилаца. Храброст, ентузијазам и одлучност Изабеле и њеног супруга коначно су дали плода. 2. јануара 1492. године. Рат је, после 10 година, био завршен. Маварски вођа Бабдил се повукао, предао Гранаду и уручио кључеве Фернинаду, који их је предао краљици, а она их је затим дала свом најстаријем сину, принцу Хуану. На високом торњу у Гранади, сместа се створио сребрни крст и завиорила застава Сантјага. После 770. година, Бела раса је поново завладала Гранадом. 1492. је била велика година за Шпанију и за Белу расу. Била је то година када су Мавари избачени из Шпаније и када је Кристофер Колумбо, под покровитељством краља Фернинада и краљице Изабеле запловио ка новом свету и открио Америку. Те године караљевски пар Шпаније донео је чврсту одлуку да земљу ослободи и преосталих непријатеља – Јевреја из синагога.

Увођењем Инквизиције, Изабела је желела да заштити католичку цркву и уклони прикривене Јевреје из њене хијерахије. У томе је скоро потпуно успела. То, међутим, није утицало на Јевреје из синагоге, односно, Јевреје који су остали верни јудејској вери. Открила је да они на сваком кораку, и даље подривају земљу, издајући је Маварима и муслиманима, те да још увек поседују новац и моћ, на штету њене вољене земље. Осим тога, стално су подстрекивали преобраћене Јевреје на богохуљење и дела против цркве. Берналdez, шпански историчар тога времена, пише о Јеврејима: "Они, Јевреји, живе углавном у већим градовима, и на најплоднијем и најбогатијем земљишту... Сви су трговци и контролишу прикупљање пореза, управници су имања, трговци платном, кројачи, обућари, трговци кожом, куvari, ткачи, трговци свилом, златари и баве се осталим сличним пословима. **Никада**

нису обрађивали земљу, нити су икада били радници, столари, зидари; они траже лакша занимања и начине да зараде новац без великог труда. Лукав је то народ..." Фернандо и Изабела су коначно одлучили да Јевреје, као рушиоце Шпаније протерају из земље, како би искоренили зло. Последњег дана марта 1492. године, објавили су указ којим се наређује свим Јеврејима да напусте њихово краљевство најкасније до 1. јула и који им забрањује да са собом понесу злато, сребро и новац. До 2. августа, Јевреји су морали да напусте Шпанију, уколико се не покрсте и не пређу у хришћанство. Само дан касније, Колумбо је испловио на свој пут. Око 160.000 Јевреја напустило је Шпанију. Неки су отпловили за Картагину, а други у Арсилу, па одатле за Фез у маварској краљевини. Поједини су се запутили према Португалији где им је улаз одобрен уз плаћање високих такси. Неки су стигли у Навару, у Француској, неки чак и до Балканског полуострва. Део њих се вратио у Кастиљу и био покрштен. Све у свему, остало је 3 до 4 милона људи јеврејског порекла, без обзира што су прешли у хришћанство.

Многе јеврејске избеглице папа Александер VI је примио у Рим. Када би ствари постале неиздрживе у земљама које су уништавали, Јевреји су увек могли да рачунају да ће им папа спасавати главе. Ово не чуди превише када се зна да су Јевреји, у ствари, измислили хришћанство и без сумње, у вековима који су следили, задржали контролу над римским папством. **Католичку цркву чврсто контролишу и данас**, користећи је као оруђе, где год одлуче да подрију и изопаче здраве природне инстинкте Беле расе. Папа Александер VI, који је рођен у Шпанији, због помоћи Јеврејима, прозван је "Мараном" и "Јеврејином". Краљица Изабела је живела још двадесет година након историјске 1492. године. У том времену указиване су јој многе почести, а сама је била погођена многим несрећама у кругу породице. Овде ћу, међутим, завршити о Изабели, јер се ту завршава најзначајнији део њеног живота, који нас занима. Њена животна прича представља задивљујући еп у историји Беле расе. Да није било ње, Европу би вероватно преплавили црни муслимани Африке и у њој би данас живела бастардизована раса мулата. Изабелин геније, њен ентузијазам и одлучност јесу подсетник за све беле жене и мушкарце да се потруде и учине све што могу за своју расу. Можемо много да научимо из њених борби и достигнућа, па чак и из онога што није успела да уради, као и из њених грешака.

Изабелина достигнућа су инспирација свим припадницима Беле расе и **ми можемо да будемо поносни на ову велику жену**. Њена животна прича нам може послужити као пример. Када нам се чини да је Бела раса стигла до самог дна, када изгледа да су Јевреји потпуно уништили и последњи делић пристojности и да су искварили владу, земљу и све њене институције, и када ствари изгледају очајно и без наде, воља, геније и одлучност једне једине особе могу променити ситуацију тако да се од најнижих дубина очаја стигне до највиших висина поноса и просперитета. Видели смо да је Шпанија била уништена криминалом, унутрашњим поделама, глађу, заразама и

како су јој претили унутрашњи и спољашњи непријатељи. Видели смо да је корупција уништила земљу од највиших државних уреда, престола, до најнижег сеоског племства. Видели смо како су црни Мавари из Африке освојили и узурпирали јужни део Шпаније и како су претили, не само остатку Шпаније, већ и читавој Европи. Краљица Изабела није могла да се суочи са безнадежним и очајнијом ситуацијом у двадесет трећој години живота. Ипак, у наредних 20 година њене владавине, непоколебљивом вољом, храброшћу и одлучношћу победила је сва ова зла. Превладала их је и подигла Шпанију на висине на којима никада није била. Шпанија је, делимично ослобођена од Јевреја, у следећем веку постала највећа сила у Европи. Изградила је моћну империју у Новом свету и довела је своју уметност, књижевност и привреду до висина које ниједна земља у Европи до тада није достигла.

Из њених грешака можемо много да научимо. Највећа грешка је била оданост хришћанској религији, јер није схватила основну вредност сопственог расног наслеђа. Оно што је постигла, успела је због квалитета крви, која је колала њеним краљевским венама, а не захваљујући религијским поукама. Због посвећености хришћанству, дозвољавала је папству, којим су управљали Јевреји, да поколебају њену одлучност за предузимањем најоштријих мера, неопходних да се земља ослободи од јеврејске заразе. **Направила је фаталну грешку, јер је Јевреје посматрала као верску заједницу, а не као паразитску расу, што они и јесу.** Кобно је погрешила у покушају да их преобрати, дозволивши им да проповедају хришћанство, уместо да их је протерала из земље. Њеном грешком се може сматрати и што је дозволила, већ пораженим Маварима да остану у Шпанији, покушавајући да их преобрати у хришћанство у нади да ће постати "мирољубиви" грађани њене земље. Требало је да све Маваре преко Медитерана протера натраг у Африку, како ни тада, а ни у будућности, више не би могли да загађују крв Шпаније. Неопростиво је погрешила, јер је дозволила да три или четири милиона Јевреја, који су лажно исповедали хришћанство, а у срцима били Јевреји, остану у Шпанији. Јеврејски проблем био би решен да је Јеврејима Конвертитима учинила исто што и инквизиција јеретицима или да их је прогнала из краљевства.

Прикупивши снаге и искористивши прави тренутак да очисти земљу од издајничких, туђих елемената, Јевреја и Мавара, требало је потпуно и до краја да обави посао. Нажалост, дозволила је милионима ових семита да остану у земљи и да и даље загађују и трују крв шпанске расе. Вековима су Шпанци плаћали данак овој грешци, па је данас Шпанија насељена измешаним расама пуним маварске и јеврејске крви. Од тога се Шпанија никада неће опоравити. Упркос наводном преобраћењу, Јевреји су остали Јевреји, непрестано издајући Шпанију, кујући завере са њеним непријатељима. У сарадњи са Јеврејима Енглеске и других земаља, следећих неколико векова гушили су трговину и спречавали ширење Шпаније, а врло често и одавали тајне њеним непријатељима.

Мора се признати да Изабела није крива због оваквих околности. Јевреји су заразили Шпанију десет векова пре него што је она дошла на престо. Муслимани су заузели Шпанију много векова пре њеног рођења, а још увек су држали пола Шпаније када је крунисана за краљицу. Да није било њене одлучности и ентузијазма, Шпанија би се несумњиво дегенерисала, а Арапи и муслимани би освојили остатак Шпаније, а врло вероватно и целу Европу. Ова велика краљица спречила је и зауставила напредовање Јевреја и муслимана за многе векове. Пре свега, доказала нам је свима шта је у стању да учини једна одлучна бела личност уз ентузијазам и одлучност, уз организованост и вођство, **јеврејска моћ може бити сломљена**. Оно што је она постигла је то у своје време, то је Адолф Хитлер учинио у доба своје владавине. Нека то буде надахнуће за све нас. Урадимо исто за нашу генерацију, у нашем времену.

ПОГЛАВЉЕ БР. 13

Мормонизам – боља превара

Као што мухамеданство напредује брже од других великих религија света и бројчано је у највећем порасту, тако је и мормонство религија која се данас у Америци процентуално најбрже развија. Иако није велика у поређењу са главним светским религијама, мормонска црква има више од три милиона присталица. Без обзира што је мормонска вероисповест за беле народе боља од хришћанства, ипак сам убеђен да и она, као и хришћанство, представља велику подвалу и запањујућу обману. На неки начин, из мормонизма можемо научити веома важне ствари и зато га разматрамо заједно са главним религијама. Наиме, мормонство нам пружа одговор на питање да ли је могуће започети пропагирање нове религије у модерна времена? Та религија одговара на ово питање наглашеним **да**, пошто је започета пре мање од века и по. Ова не тако стара религија омогућава нам да увидимо како се шири ново учење, а уједно нас учи и техникама које можемо да користимо у пропагирању нове вероисповести, Креативизма.

Мормонску религију је основао Американац по имену Јозеф Смит, рођен у Вермонту, 1805. године. Са десет година, преселио се са својим родитељима у град Палмира, у држави Њујорк. Када му је било 15 година, преселили су се у оближње место Манчестер и ту је први пут имао визије и контакте са "анђелима које је послао Бог". До 18 године је имао још неколико таквих "визија" и "посета" Свевишњег. У тим стањима трансa било му је речено да ће добити златне плоче и комплет наочара од провидног камења, "Урим" и "Тумим", помоћу којих ће бити у стању да преведе древне арамајске, хебрејске и египатске натписе на плочама. Анђео Морони "открио је" Јосефу Смиту да је свете записе закопао на брду Кумора 420. године п.н.е. Наводно је то била скраћена верзија коју је од записа својих предака направио Мормон, отац мормона, одакле и потиче назив Мормони. Смит је тада почео да "преводи" записе, диктирајући их иза завесе једном од својих помоћника. Све ово подсећа ме на једну причу која се приписује генералу Гранту, када му је неки странац пришао, руковао се са њим и рекао: "Маркиз од Квинсберија, верујем?" На то је генерал Грант одговорио: "Свако ко би у то поверовао, био би довољно глуп да поверује у било шта". У сваком случају, Књига Мормона, библија мормонске вере, преведена је на Енглески и објављена 1830. године, када је Јозеф Смит установио Христову цркву светаца судњег дана. Оригиначне плоче је поново узео на чување анђео Морони, тако да их нико никада више није видео. Врло згодно...

Смит је, заједно са својим следбеницима тврдио да га је 1829. године рукоположио Јован Крститељ и прогласио Апостолом. 6. априла 1830. године у Фајети, у држави Њујорк, основана је Христова црква светаца судњег дана, на чијем челу се налазио Јозеф Смит као њен први пророк. Припадницима цркве је наложено да изађу и проповедају, а нова вера се ширила веома брзо. У Киркланду, у држави Охајо саграђен је Храм; Мисури је постао седиште новоосноване цркве; главни штаб друге групе био је Науво у Илиноису. У многим квартовима наишли су на прогањање, највише због **полигамије** која је у њиховој вери била допуштена. Стални прогони приморали су их да се селе више на запад. Коначно, Смит је убијен у Картаги, Илиноис, 27. јуна 1844. године, а председничко место припало је његовом агресивном следбенику по имену Бригам Јанг.

Страхујући од нових прогона, мормони су пристали да се иселе из Илиноиса, али је том приликом група која је управо напуштала Науво, била нападнута и побијена. На путу до великог базена Солт Лејка, дугом око 15000 миља, мормони су изгубили још хиљаду својих следбеника. У Солт Лејку су извесно време живели у миру и основали велики храм Солт Лејк Ситија. Одатле се мормонска религија ширила по свету. О чему заправо говори мормонска религија? Књига Мормона је крајње незанимљиво штиво; у ствари, толико је досадна и сувопарна да је скоро немогуће ишчитати је целу. Барем сам ја нашао мало тога што би могло да буде подстицајно.

Иако мормони тврде да је ту књигу писало неколико људи у периоду од око хиљаду година (од 600. г. п. н. е. до 400. г. н.е.) и да је преведена у 20 веку, језик је у елизабетанском стилу 15 века. С обзиром да Египћани, Јевреји и Арамејци нису говорили елизабетанским енглеским 15 века, а ни Американци у 19 веку нису говорили тим језиком, питамо се зашто је Смит изабрао такав стил изражавања да би превео библијске списе који су стари неколико хиљада година. Смит је, највероватније, мислио да ће имитацијом библијског језика (верзија краља Џемса) успети да постигне мистичнији и религиознији тон, како би своје **новоизмишљено писање** учинио прихватљивим. Књига Мормона по обиму одговара хришћанској и јеврејској библији. Међутим, порука коју преноси, потпуно је другачија. Књига Мормона говори о људима из племена Манасех, који су напустили Јерусалим 600. г. п.н.е. и неких осам или десет година касније заплочили бродом преко Индијског и Пацифичког океана ка западној хемисфери. Затим се наставља, крајње досадном и незанимљивом причом о искушењима и недаћама, успесима и неуспесима, све док и последњи од њихових потомака нису истребљени 421. г. н.е. на брду које је сада држава Њујорк, где је Јозеф Смит наводно пронашао њихове записе, неких 1400 година касније. У тој необичној историји помињу се људи који су 122. г. п.н.е. открили закопане металне плоче на којима су записане раније миграције Адамове расе из Азије у западну хемисферу 2000. године п.н.е. Они су, наводно, живели у том делу света све до 590. године пре нове ере, када су њихови потомци збрисани са лица земље у страшном

грађанском рату. Очигледно се овде ради о две различите групе људи које потичу од Адама и мигрирале су у Западни свет у древним временима. Једна група је ту живела од 2000.г.п.н.е. до 590.г.п.н.е., а друга од 590. г. п.н.е. до 421. г. н.е. **Тешко је схватљиво због чега је Смит измислио тако дугу и досадну причу којом би оправдао оснивање нове религије.** Иако се у потпуности разликује од приче и ликова у Старом завету, мормонска црква тврди у тачки осам њихових »Тринаест тачки вере« следеће: "Верујемо да је Библија реч Божија док год је добро преведена; а такође верујемо да је и Књига Мормона реч Божија." Било би то, као када бисмо рекли да истовремено верујемо у исправност Библије и у теорију еволуције. Јеврејско хришћанска Библија и Књига мормона потпуно су контрадикторне и различите књиге. Ако верујемо у обе, онда бисмо били у стању да у истом тренутку видимо и оно што је испред и иза нас.

Мислим да су приче у Књизи о мормонима дело пренадраженог и неуравнотеженог ума и да нису ни од какве помоћи у расветљавању или пружању информација о било чему. Смитова изјава о веродостојности златних плоча са гравурама, оверена потписима тројице сведока, не делује ми врло убедљиво. Подсећа ме на причу у другом поглављу те књиге у којој један човек покушава да изда чек на 10.000 долара само на основу његове тврдње да је чек оригиналан и да то могу потврдити многи сведоци. Све се на крају своди на непроверене изјаве Смита и његових следбеника, чију истинитост је, као и све остало, тешко установити. Ипак, та група ватрених фанатика започела је нову религију која је у много чему била боља од хришћанства. Занимљиво је да и мормони имају разводњену верзију Беседе на гори, мада је њихова вера делимично поларизована око Исуса Христа и Мојсија. По мом мишљењу, мормонизам је "боља подвала", али не много боља. Ипак, просечни мормони вероватно су много вреднији, одговорнији и више поштују законе од просечног Американца. Мало је мормона који живе од социјалне помоћи и углавном се успешно брину о себи. Осим тога, они не хране црне бескућнике, као што то чине многи хришћани, **нити се залажу за мешање са црнцима.** Све то иде у прилог мормонском народу и њиховој религији, без обзира на њене измишљене темеље. Оно што нас посебно занима је чињеница да се мормонска религија шири брже од свих осталих. Управо из тог разлога јој посвећујемо посебну пажњу.

Узрок нагле експанзије мормонске вере уопште није тешко открити. Као и Јеховини сведоци, још једна необична секта, и мормони брзо напредују зато што заговарају агресивни програм трговине, промоције и пропаганде. Али, за разлику од Јеховиних сведока који су прилично стидљиви у наступу, док вам пружају примерак њихове »Куле стражара«, мормони ће вам закуцати на врата, размећући се самоувереношћу и ентузијазмом. У пропагандне кампање мормони обично шаљу два младића као тим. Они ће се појавити на вашим вратима уредно обучени, смешећи се учтиво и уз пуно ентузијазма вас питати да ли могу да добију пар минута вашег времена да би вам

изнели неке важне информације о њиховој религији. Пошти су пријатни, пријатељски расположени и пуну ентузијазма, радо ће бити примљени у кућу. То је веома важан корак у њиховом програму, јер, једном када их пустите у кућу, они ће вам одузети не неколико минута, већ неколико сати и пружити вам комплетан програм свог производа: мормонску религију.

С обзиром да је хришћанска религија, у ствари, пропаганда, примена речи и психологије, са циљем да се људи преобрате и прихвате измишљене и илузорне идеје, не бисмо никада смели да сметнемо с ума значај предузетног наступа којим се људи наводе на одређени начин мишљења. Пропаганда, као и владавина или клима, није добра нити је лоша сама по себи. Све зависи од тога којој сте врсти утицаја подложни. Наиме, пропаганда може да буде едукативна, информативна и конструктивна, али, такође, може да буде разорна и самоубилачка по својим ефектима. У сваком случају, њене технике су увек исте, без обзира да ли је усмерена на добре или лоше циљеве. Никако не смемо да заборавити да је она **веома моћан инструмент којим се утиче на људе**. Још раније смо рекли да је религија неопходна за опстанак неког народа, а посебно је значајна за спасење белих народа. Како смо сада у процесу пропагирања и ширења наше конструктивне религије, требало би да обратимо нарочиту пажњу на лекције које можемо научити из мормонске вере. То су следеће лекције: 1. Могућност да се у данашње време оснује и шири нова религија међу белим народима, треба да нас храбри. У ствари, људи очајнички трагају за новом вером, нарочито млађе генерације; 2. Кључ за успешно ширење такве нове религије је усмена реч, говор, пропаганда и употреба погодних техника продаје. Ово последње је посебна тема и ја ћу га шире обрадити у следећем поглављу. Подсетимо се да је Адолф Хитлер о пропаганди рекао: "Пропаганда чини да рај личи на пакао, а пакао на рај". Не смемо никада заборавити да нема ничег моћнијег од идеје чије време је дошло и да ће та идеја оснажити само ако вешто и предузетно буде потпомогнута најбољим и најпродуктивнијим техникама пропаганде. Време за нову веру – нову идеју – за белог човека је сада. Та вера је Креативизам.

ПОГЛАВЉЕ БР. 14

Хришћанство и комунизам – јеврејски близанци

Када Кошер Конзервативци кажу да се данас беспошtedно води битка између злих сила комунизма и светих сила хришћанства, уверавају нас да је, у суштини, то борба добра и зла. Тврди се да су те две силе, у ствари, два супротна пола. То је лажна борба, јер обе силе су изопачени производи колективне јеврејске свести, чији је основни циљ да униште Белу расу.

Ако подробније анализирамо те две силе зла, које су током свих ових година заваравале умне људе Беле расе, увиђамо да оне нису на супротним странама. Обе су у служби међународне јеврејске завере и у тој мери збуњују белог човека да он сам помаже Јеврејима у уништењу Беле расе. Ако упоредимо те две силе, лако ћемо доћи до закључка да су веома сличне, а не различите. У ствари, постоји толико сличности у њиховим програмима и философији да није тешко препознати истог творца. **То је међународна мрежа Јевреја. Они су смислили и хришћанску веру и идеологију комунизма.** И комунизам и хришћанство највише оспоравају материјалне вредности. Комунизам, те производне и креативне снаге нашег друштва, којима дугујемо добробит и продуктивност беле цивилизације, означава као буржоаске. Затим разјарено баца љагу на буржоазију, позивајући на њено уништење. Уместо да цени оно што је вредно, комунизам настоји да, буржоазију и капитализам, односно, све што је конструктивно и продуктивно, разори и збрише као највеће зло. Порука хришћанства, у суштини је, иста. Оно нам говори да је за камилу теже да прође кроз ушицу игле, него богатом човеку да оде у рај и да треба да продамо своје имање и поделимо га сиротињи, што је погубан савет, јер бисмо сви постали просјаци. То би сигурно довело до слома нашег друштва. Такође, хришћанство нам говори да не гомиламо блага на земљи него у рају. Импликација је потпуно јасна. Све што је у животу вредно не прикупљајте за себе. Напротив, ако сте напорним радом већ успели да стекнете неко богатство, отарасите га се, поклони те га, дајте га сиромашнима, а пре свега, дарујте га цркви, јер она ће га примити са задовољством. Наравно, **на тај начин ће богатство много лакше допасти шака Јеврејима** који не робују таквим глупостима. Опет нам подваљују, знајући врло добро стару и веома истиниту изреку да се будала и његов новац брзо растају.

С друге стране, комунистичке вође, као и хришћански великодостојници, веома су склони гомилању материјалних богатстава. Ако се осврнемо на католичку цркву кроз векове, можемо лако установити да је, отимајући и последњи новчић од сироте удовице, прикупљала велике количине злата, сребра и драгог камења. Не ради се само о гомилању злата, сребра и драгог камења, већ и о власништву над некретнинама, тако да је **католичка црква данас најбогатија институција на земљиној кугли**. Чак и у Мрачном средњем веку, када је сиромаштво било веома распрострањено, католичка црква градила је велелепне катедрале са олтарима, апсидама, стубовима и зидовима украшеним златом. Црквени великодостојници захтевали су изградњу великих и пространих базилика, катедрала, опатија, маузолеја, самостана и цркава. У поређењу са околином, биле су то грандиозне грађевине, прави трезори материјалних добара – злата, сребра и архитектонских вредности – како у погледу површине, тако и у погледу локације.

Црква никада није објаснила зашто је било неопходно излагати такво богатство верницима, којима се стално наглашава да је прикупљање богатства један од највећих грехова. Све до данашњег дана граде се цркве које су богато украшене, раскошне и велелепне. Изгледа да новац не представља никакав проблем. Ватикан, та тврђава "духовног" вођства (а заправо контроле малоумних), такође проповеда да не треба гомилати богатства на земљи, и уопште се не држи онога што проповеда. То је заиста **крајње лицемерје** и потпуна антитеза спиритуалности, јер све се чини да се прикупи што више овоземаљског блага. Наиме, Ватикан поседује 6,6 милијарди долара само у акцијама, да не помињемо некретнине, уметничко благо и друге вредности. Њихов годишњи приход је 1,5 милијарди долара, од чега је, несумњиво, велики део "удовичин последњи новчић". Религиозни естабилишмент Сједињених Држава се процењује на 102 милијарде долара. Године 1969. је, од 17,6 милијарди долара које су појединци у Сједињеним Државама дали као милосрђе (углавном за црнце), 45%, или 7,9 милијарди долара било распоређено у религиозне сврхе. То је прилично материјалистички став за религију која "одбацује" земаљска блага и проповеда да њено царство није од овога света.

Пређимо на следећу сличност. **И комунизам и хришћанство нашироко користе оружја терора**, и психолошка и стварна. Најгрознији и најмонструознији концепт који је издајнички ум Јевреја смислио је концепт пакла. Можете ли да замислите милионе људи који се немилосрдно пеку без трунке наде да ће њиховим мукама доћи крај? Има ли ишта страшније од тога? Са овим "добрим вестима" и "веселим новостима", **хришћанство је кренуло да осваја умове својих сујевernih и неразумних жртава**. Иако такво место вечних мука не постоји, људи верују да је оно стварно и живе у сталном страху, захваљујући хришћанству. На пример, ако детету кажете да ће га појести бабарога, а оно вам наивно поверује, онда ће и претња бити једнако реална као да бабарога

заиста постоји. Исто је и са паклом. Онима који верују у његово постојање, ова ужасна претња је стварна, као и страх који осећају због те гадне измишљотине. Међутим, **хришћанство се не зауставља само на употреби психолошког терора**. Они који скрену са званичне линије цркве, проглашавају се јеретцима и спаљују на ломачама. Идеја коришћења ватре, у било ком смислу, као средства тортуре неистомисљеника, чини се да непрекидно опседа хришћанске умове. Судећи по познатом делу Огледало мученика, неких 33.000 хришћанских мученика су други хришћани послали у смрт спаљивањем на ломачи. Само међу мојим прецима, који су били менонитске вере, хришћани су спалили неких 2.000 мученика.

Није од малог значаја да су на ломачама увек горели само бели људи. Још нисам чуо да је црнац спаљен на ломачи због својих јеретичких уверења. Такође нисам чуо да је неки Јеврејин икада спаљен на ломачи зато што није веровао у догме Јудаизма, иако они уопште не верују у Христа. Хришћани пуни љубави према ближњима и спремни да увек шире своје поруке љубави, нису користили само спаљивање на ломачи као начин да друге пошаљу у смрт или као средство мучења. За време Инквизиције и у другим временима, сва зверска мучења које један искривљени људски ум може да смисли, коришћена су да би се изнудила признања и неверници довели у ред. **Ломљење прстију, гвоздени стезник, дављење, вађење очију усијаним гвожђем и полагањем драге коже, била су само нека средства која су хришћани користили у ширењу јеванђељске љубави.** Када је речо о комунистима и њиховим методама физичког мучења, напоменућемо да је преостало мало новог да се измисли што хришћани већ нису примењивали. Као што се могло и очекивати, сва ова средства мучења потекла су од јеврејских пријатеља хришћанства и комунизма.

Црква се чак није устручавала да поведе рат, не би ли уништила нације које се нису покоравале њеном религиозном диктату. У ствари, у XVI, XVII и XVIII веку, главни узроци ратова била су верска неслагања, што значи да је одређена религиозна група настојала да своја религиозна уверења наметне противницима на силу, путем рата и покоља. Докази комунистичког терора, и психичког и физичког, још су свежи и свима познати. Само **у Русији, јеврејски комунистички режим користио је терор какав се не памти у историји.** Да би потаманили оно што је најбоље у Русији, односно беле Русе, Јевреји су поклали неких 20.000.000 људи. Убијања и погубљења, која се и данас дешавају у Русији, превазилазе моћи схватања просечног белог човека. **И комунизам и хришћанство користе и користили су, у најширем могућем смислу, терор и физички и психички, ради потчињавања својих жртава.** С том разликом што су хришћани више користили психолошки терор, а комунисти физички. У оба случаја, Јевреји су се показали као експерти у употреби разних врста мучења која су доводила до успешних резултата.

И комунизам и хришћанство имају књиге у којима су записана начела њихових покрета. За хришћанство је то библија коју су писали Јевреји, углавном о Јеврејима, са циљем уједињавања јеврејске расе и уништења Беле расе. Комунистичка библија су Марксов Капитал и Комунистички манифест, које је Маркс написао у сарадњи са Фридрихом Енгелсом. **Занимљиво је да су обојица били Јевреји.** Оба ова јеврејска учења, комунизам и хришћанство, веома су деструктивни и усмерени су на подривање и разарање основних вредности друштва. Хришћанство нас учи да је човек зао и бескористан, да је рођен да греши и да је сваки нагон грех. Комунизам тврди да је "буржоазија" која је најпродуктивнији и најкративнији елеменат нашег друштва, покварена и зла и да мора нити уништена. Са сигурношћу се може рећи да би било које здраво, ваљано друштво које би се окренуло хришћанству и које би следило све његове принципе, или било које **друштво које би увело чисти комунизам, ускоро само себе уништило.** Поново желимо да истакнемо да, насупрот тврдњама Кошер конзервативаца, комунизам ни у ком смислу није исто што и социјализам или колективизам, који су основни конструктивни елементи било ког здравог друштва, а **комунизам је прерушени јеврејски радни логор.** Пошто ћу се овим питањем опширније позабавити у следећем поглављу, ту идеју нећу даље раздвајати.

И комунизам и хришћанство проповедају једнакост. Хришћанство сматра да смо сви једнаки пред Богом, док комунизам тврди да у комунистичком друштву сви морамо постати једнаки. Једини разлог због ког нисмо сви једнаки зависи од окружења, и ту малу грешку природе они ће исправити. Убеђују нас да ће доћи време када ћемо сви бити исти. То је страшна истина, јер Бела раса ће бити изједначена са крдима бедних робова, док ће сваки Јеврејин тада бити краљ. **И хришћанство и комунизам не само да проповедају једнакост појединаца, већ и једнакост свих раса, што је једна подла лаж којом се вређа природни поредак.** Њихове обманивачке догме су небулозне и конфузне, да не кажемо контрадикторне саме по себи. За оба учења карактеристична је хијерархија која тумачи исправну догму за сваки дан и сви су дужни да се понашају сходно томе или ће трпети последице. И хришћанство и комунизам имају своје расколе. У хришћанству се следбеници који се разликују, проглашавају јеретичима, а у комунизму, сви који се не придржавају званичне линије, су опортунисти. Велики хришћански раскол догодио се у доба реформације, када се развио протестантски сегмент који се одвојио од католичке цркве. Црква је тада наставила да се цепа и дели на хиљаде различитих праваца који су сви били на штету Беле расе и са циљем да се она уништи. Прва велика подела била је када се византијско царство одвојило од Рима или од западне половине. И међу комунистима је било много подела, као на пример она између мењшевика и бољшевика, пре него што су и дошли на власт. Када су се дочепали власти, стаљинисти су прогањали троцкисте и склањали их са положаја. У данашње време имамо маоисте, титоисте и тако даље. У сваком случају, главна идеја и комунизма и Хришћанства је иста: у врху конфузне и немогуће догме налази се

моћна хијерархија која диктира и тумачи правила понашања, а **терор, смрт и репресија су последица за оне који се усуде да мисле својом главом.** Зато не изненађује да је Адолф Хитлер био њихов главни непријатељ, јер се усудио да им се супростави здравом, природном друштвеном структуром која је обухватила принципе у складу са законима природе и са здравим инстинктима за очување Беле расе. Управо из тог разлога у јеврејској, комунистичкој и хришћанској штампи Адолф Хитлер се омаловажава и представља као веома лош човек. И данас се шире и понављају исте лажи о Хитлеру које су измислили сами Јевреји и сервирали као истину.

Сличност између ове два учења су многобројне. Оба проповедају уништење садашњег друштва. Посебно циљају на уништење и разарање његових најкреативнијих и најпродуктивнијих елемената. Такође, омаловажавању најбоље друштвене снаге и враћају се људским неуспесима и слабостима, како би доказали исправност своје комунистичко – хришћанске теорије. Пошто су Јевреји основали комунизам, сада теже да се главно седиште Уједињених нација пресели у Израел, у Јерусалим. Хришћанство, такође, неспретно говори о ционизму, новом Јерусалиму и на Јерусалим гледа као на свету земљу, место свог настанка и духовног седишта. И једни и други упорно следе политику која је катастрофална по добробит Беле расе. Већ сам се прилично детаљно позабавио катастрофалним ефектима хришћанства на велику цивилизацију римске империје. Такође сам раније истакао да су Јевреји у комунистичкој Русији поубијали 20.000.000 најбољих Руса. Међутим, њихови програми и политика много су свеобухватнији. Био би ми потребан читав један том да бих истакао какве ужасне ефекте и комунизам и хришћанство имају по срећу беле расе. Верујем да сам у овој књизи набројао мноштво оваквих примера и да нема потребе да их понављам. Заједничка им је и способност да гомилају неразумљиве и конфузне речи које немају никакво значење, нити било какав смисао. То је стари јеврејски трик за збуњивање противника, јер свако нормалан сматра да та непрегледна збрка речи мора имати неко више неухватљиво значење.

Оба учења развила су висок степен уметности блаћења непријатеља погрдним речима, пуним мржње, ради његовог коначног уништења. Хришћани су развили речи као што су: атеиста, паганин, јеретик, грешник, бласфемија, многобожац и антихрист. Комунисти су измислили потпуно нов вокабулар речи, као што су: фашиста, нациста, расиста, задртост, предрасуда и антисемитизам. Иако се до сада нико није упитао шта свака од ових речи значи и зашто их треба сматрати лошима, подразумева се да о њима не треба расправљати. То значи да по противнику треба ударати без милости чим му се припише неки од ових погрдних назива. Постоји врло добар разлог за паралелну идеологију комунизма и хришћанства иако, на први поглед, сличности међу њима могу да нас изненаде. Наиме, и једну и другу теорију измислила је моћна јеврејска структура којој је једини циљ уништење Беле расе. На жалост, до сада су обе идеологије биле врло ефикасне. Сврха ове књиге и Креативистичке

цркве је да се супротстави свеопштем нападу на Белу расу и да разоткрије подле намере близаначких јеврејских идеологија и покаже шта су оне у ствари. Чврсто сам уверен да Јевреји никада не би успели да рашире доктрину савременог комунизма у човечанству, које довољно дуго пати, да нису умекшали и слудели Белу расу лажним циљевима хришћанства. Зато је први циљ креативизма да побркани ум беле расе учврсти и врати на прави пут, како би се јеврејске подвале једном заувек уклониле са лица земље.

ПОГЛАВЉЕ БР. 15

Креативизам против хришћанства

Поредећи аналитички нови, динамични, борбени и узбудљиви креативизам са болесном и морбидном хришћанском религијом, видећемо да су философи ове две религије директно супростављени једни другима. Поносни смо што смо непријатељи хришћанства. Уверени смо да ће наша динамична нова религија разоткривати хришћанство и показати да је оно у суштини јеврејска завера, све док се не збрише са лица земље утицај Јевреја, односно хришћанства и комунизма. Прва, веома уочљива разлика између хришћанства и креативизма, је у томе што је креативизам окренут животу, а хришћанство је, од почетка до краја, окренуто смрти.

Циљ и сврха наше религије, креативизма и креативистичке цркве је унапређење интереса Беле расе, најбоље творевине природе. Наш циљ је да подржимо развитак, очување, ширење и напредовање Беле расе и коначно створимо бели свет закона и реда, лепоте и културе. Ми верујемо у добар живот, креативност и напредак. Наш је кредо да у животу треба уживати и да свако од нас треба да искористи дивне таленте којима је природа обдарила Белу расу. Верујемо у уживање у лепотама природе и њеним чудима, као и у продуктиван рад, добру исхрану, добар живот и у служење интересима сопственог народа.

Хришћанство је, као што смо рекли, усмерено ка смрти. Целокупна његова философија посвећена је морбидном трагању за смрћу. Христос је рекао: "Моје царство није од овог света". Хришћанство занима само онај свет, а не нуди ни трунку доказа да ли тај свет уопште постоји. За две хиљаде година није било ни најмањег доказа да свет, око кога се диже толика галама, уопште и постоји. И док инсистира на морбидној опсесији о загробном животу, покварено уништава једино што је значајно - живот и време које вам је природа дала да проживите на овој земљи. И опет, једино је вредно време вашег живота, а једино место на коме су људи одувек живели је земља. Понављам, не постоји никакав доказ за супротно. Ипак, хришћанство наставља да булазни о бесмислености живота, очајнички покушавајући да нас убеди да је смрт боља. На тај начин, оно тежи да нам одузме чаробни дар природе, сам живот. Хришћанство проповеда да не треба да "гомиламо блага на земљи" већ "на небесима", што у суштини значи да би људи требало да посвете живот периоду после смрти, а то је **најидиотскији и најбескориснији могући савет**. Креативизам се томе супроставља и не прихвата ову врсту самоубилачке философије, јер верује да нас је природа обдарила животом који треба да у потпуности проживимо, увећавајући своју врсту и уздижући

своју расу до све већих висина. У такву философију ми верујемо. Потпуно смо у хармонији са природом и њеним законима. Одбацујемо хришћански став да је сваки природни нагон лош и да је природа кобно погрешила створивши Белу расу. Одбијамо хришћанске ставове да се морају потискивати урођени инстинкти и да се, према хришћанском миту, морамо "поново родити", на најнеприроднији и најперверзнији начин. Ми, креативисти, верујемо да деловање мора да буде у складу са законима природе. С друге стране, хришћанство је у сталном сукобу са природом. Сама његова философија противречи здравом разуму и супротна је како лекцијама историје тако и самим законима природе.

Пошто је хришћанство у супротности са законима универзума, па самим тим и са природом, лако је схватити да су Јевреји измислили и увели хришћанство. С обзиром да су створили ту целокупну лажну идеологију, онда није ни чудо што стално инсистирају и на тврдњи да су они народ од Бога одабран. Превртљиви Јевреји у Деут. 7: 6 тврде (а то наводно говори Господ): "Јер си ти народ свет Господу Богу својему, тебе је изабрао Господ Бог твој да му будеш народ особит мимо све народе на земљи." Тешко да ико може да поверује да би било који бог могао да одабере ову превртљиву, лажљиву банду пропалица за свој Изабран народ. Дискутабилно је да ли и сами Јевреји верују у ову монструозну лаж. Ми из Креативистичке цркве сасвим одбацујемо ову невиђену лаж. Чврсто верујемо да је Бела раса најсавршеније дело природе и да смо обдарени најбољим особинама које је природа подарила иједном свом бићу. Ми у ово верујемо не зато што нам се свиђа, већ зато што постоје чврсти докази да је природа Белој раси подарила највиши ниво интелигенције, креативности и продуктивности. Захваљујући овим и многим другим изузетним особинама, Бела раса је створила најбоље друштвене структуре, највеће културе и најразвијеније цивилизације у историји човечанства. Зато не претерујемо када кажемо да је Бела раса крајњи домет стварања. То потврђују многобројни докази.

Ми верујемо у унапређивање врсте, то јест, у уздизање Беле расе у више сфере достигнућа, лепоте и културе. У ствари, то је само срце наше религије. Хришћанство се, с друге стране, залаже за уназађивање, односно, мешање људских раса и уништавање бољих врста. Хришћанство не тежи само уништавању бољих типова појединаца, већ и уништавању бољих типова раса. Оно упорно омаловажава оне који су нешто постигли – "биће лакше камили да прође кроз иглене уши него богаташу да уђе у царство небеско". Благосиља и подржава најгоре припаднике једне популације: "благо кроткима", "блажени нишчи духом". Креативизам одбацује ову философију. Ми, креативисти, верујемо у оно што нам закони природе јасно показују, а то је да ће јаче и савршеније врсте опстати и ширити своју врсту, док ће неприлагођени, богаљи и имбецили пропасти негде током пута. **Хришћански принцип ће, на дуге стазе, несумњиво произвести укрштenu расу неспособних, имбецила и паразита.** У ствари,

произвешће сав отпад човечанства. Одлучно одбацујемо њихову философију и програм. Ми смо у потпуном складу са законима природе који увек јасно говоре а она тежи опстанку најбољих, а не најгорих елемената унутар њених врста. Поред тога што креативизам верује у ширење, опстанак и размножавање снажних и интелигентних, лепих и складних, он верује и у просперитет и изобиље. Бели човек, пошто је стигао до високих нивоа цивилизације и технологије, на којима је сада, треба да приграби својој породици и себи сво изобиље и богатство које му је природа великодушно понудила. **Када бели човек поново загосподари својом судбином, када се ослободи паразита, Јевреја и црнаца који су га узјахали, верујемо да ћемо на земљи имати прави рај.** Знамо да ће доћи срећа, просперитет и благостање за све наше народе. Бела раса ће, када буде слободна и поново завлада светом, моћи буквално да плива у изобиљу.

Насупрот томе, хришћанска религија верује у одрицање и живот у немаштини и сиромаштву. Последњих 2000 година хришћанска религија нагони белог човека да "прода све што има и да сиротињи", да "не гомила блага на овој земљи" и чини сличне глупости. Истовремено, проповеда непрестано давање цркви. Док црква гомила злато, сребро и све што је вредно, не гризе је савест због сиротог народа коме је отела и најнеопходнија средства за живот. Хришћанство учи: "не гомилај блага на земљи, већ на небесима"; креативистичка црква одбацује ово идиотско учење и предлаже управо супротно. Ми верујемо да бели човек треба да ствара, производи и сакупља блага на земљи за себе, своју породицу и своју расу. Одбацујемо чување богатства, труда и енергије за неку небулозну будућност или нека измишљена јеврејска небеса. Иако је мутна идеја "живота после смрти" лебдела унаоколо 5000 година, симптоматично је да није пружен ни делић доказа за овакву тврдњу. Доказано је, напротив, да је човеков живот на земљи стваран, као и природа и њени закони. Штавише, Земља је једино место на коме је човек икада реално постојао.

Чини нам се много паметнијим да своју енергију усредсредимо на стварање бољег живота у овом свету, него да се одричемо свега у име сна непознатог сањара. Ми верујемо да треба потпуно уживати у времену које нам је природа подарила за живот. Схватимо да из њега треба да извучемо најбоље за себе и да, истовремено, будемо одговорни и за будуће генерације. Одбацујемо јеврејску тврдњу да се треба свега одрећи у име неке магловите, непостојеће недођије. Хришћанство не само да, врло успешно, слама човекову жељу за овоземаљским добрима и ускраћује му многа од њих, већ **уништава и његово самопуздање** и умањује његову вредност. Оно му стално понавља да није добар, да је рођен из греха, да је бедник, грешник, да мора да буде понизан и смиран. Говори му да треба да буде толерантан и дозволи да га гурају. Хришћанство му налаже да "окрене други образ" и да се "не супротставља злу". Чинећи тако, цепа на комаде његово самопуздање, усађујући му комплекс кривице, који га фрустрира и

уништава му способност и самопоуздање. Није чудно што је, некада поносни, римски народ био распарчан, чим је прихватио ову отровну и разорну "нову" веру, која га је натарела на потчињавање. Ми из креативистичке цркве одбацујемо ову бедну и покварену философију, болесног и морбидног погледа на живот и предлажемо управо супротно. Верујемо да је здраво и конструктивно имати самопуздања, веру у расу и будућност. Не сматрамо да је врлина бити толерантан када је нападнута породица, нација или раса. Уопште се не слажемо са философијом "не опири се злу", већ чврсто верујемо да се **злу треба одупрети што снажнијом силом, а да нападача не треба толерисати, већ уништити**. Када постоји опасност по нас, нашу породицу или расу, треба да се боримо, а такву претњу морамо да елиминишемо. Природа нам инстинктивно говори да је то исправна реакција на опасност. Не верујемо у било какво толерисање зла које нам прети. Сасвим смо уверени да је јеврејски савет, по коме треба бити покоран, мек и смиран у суочавању са јасном и присутном опасношћу, потпуно лудило, па такву философију замењујемо поверењем у себе саме, уз решеност да нападнемо, прогонимо и уништимо било коју опасност која се надвије над нас.

Настављајући у складу са оваквом философијом, одбацујемо хришћански концепт љубави према непријатељима. Овај концепт није доказан нигде у природи. Здрав разум нам говори да ће све, који су довољно глупи да га прихвате, њихови непријатељи сигурно уништити. То човека ставља у неравноправан положај. Проповедамо мржњу према непријатељима и мислимо да мржња и љубав иду заједно. Верујемо да, ако волите сопствену врсту, аутоматски морате мрзети оне који јој прете и који су опасност по опстанак ваших вољених. То је у потпуном складу са законима природе. Чак ће се и кокошка борити да одбрани своје пилиће, а она се свакако не може сматрати репрезентативном природном врстом. Понављамо да не волимо своје непријатеље. Мрзимо их. Циљ нам је да их уништимо. Стигавши до ове философије, ми нисмо измислили ништа ново. **Доследно следимо законе природе, јер можемо опстати само на тај начин**. Хришћанство учи да треба кршити законе природе, да је она лоше обавила посао и да нас је погрешно створила. Хришћанство учи да су нам основни нагони зли и грешни, да морамо потпуно да одбацимо своју надареност и инстинкте и да се променимо, да се "поново родимо", како бисмо поступали супротно од природних закона. Ово је, свакако, самоубилачки и превртљиви Јеврејин пресуо ово отровно учење на Белу расу, да би је уништио.

Креативизам одбацује ова јеврејско – хришћанска учења и насупрот њима, верује у покораване законима природе и нашим природним нагонима. Само будала може да тврди да нам је природа подарила инстинкте да бисмо сами себе уништили. Напротив. Природа нам је дала дивне инстинкте да бисмо се очували. Као и свако друго биће, ми морамо следити наше инстинкте или ћемо, сасвим сигурно, нестати. Ми из Креативистичке цркве због тога чврсто

верујемо у склад са природним законима, у склад са нашим природним инстинктима. Верујемо у опстанак, напредак и ширење наше расе. Штавише, верујемо да се један од основних нагона за **опстанак наше велике Беле расе огледа у исказивању лојалности, пре свега, према сопственој раси и породици**. Верујемо да је рађање једно од највећих природних чуда и верујемо да светост породице треба учвршћивати и штитити. Насупрот томе, хришћанство отворено заговара распад породице и наше расе. У Мат. 19: 29 Христос каже: "И сваки, који остави куће, или браћу, или сестре, или оца, или матер, или жену, или дјецу, или земљу, имена мојега ради, примиће сто пута онолико и добиће живот вјечни". Овај обрезани Јеврејин, дакле, каже да треба да будемо нелојални према вољеним члановима сопствене породице оставимо их, као што треба да напустимо своју земљу, куће и сва добра која можда имамо. Уместо свега тога, ми треба да следимо овог бедног Јеврејина који нам не пружа ништа сем самоубилачких савета. **Уколико је ико толико глуп да прихвати ово ђубре, заслужује све што му се догађа**. Несхватљиво је како неко може да прихвати овако глуп и застрашујући савет, сматрајући га при том дивним.

Хришћанство не само што проповеда нелојалност према вољенима и онима који су нам блиски, већ има и перверзан став о сексу, једном од најснажнијих и најлепших природних порива. Кроз цео Нови завет, Христос проглашава секс грехом. У ствари, он проглашава и саму помисао на њега неопростивим злочином. У Мат. 5:28, каже: "А ја вам кажем да сваки који погледа на жену са жељом, већ је учинио прељубу у срцу својему." Тиме се противи природној привлачности међу половима, чиме је природа обдарила готово свако живо биће.

Креативизам, с друге стране, верује да су **љубав и привлачност између човека и жене најприроднија ствар на свету**, да су то дивне, прелепе емоције. Верујемо да је то једна од главних полуга живота и награда природе. То је креативна снага коју је природа подарила човечанству, као и сваком другом живом бићу, да би се врсте шириле. Сигурно је да би без привлачности између мушкараца и жене наша раса брзо одумрла. Када би се она елиминисала, врста би брзо била истребљена. Ми одбацујемо погрешни и искварени став према сексу и насупрот томе, заузимамо здрав, позитиван став према најплеменитијој од свих страсти које је природа пружила својим створењима. Верујемо да су **љубав, секс и брак здраве и племените емоције** и да су створене ради подизања и напретка врста и испуњења плана природе. Овде видимо да хришћанство има негативан и разоран став према добрим стварима у животу, став који заговара уништење расе и народа, став који ускраћује уживање у лепотама живота. Оба ова става типична су за мизерно хришћанско учење. Док хришћанство презире продуктивност, уништава креативност и концентрише се на: "сакупљање блага на небесима", другим речима на загробни живот, ми из Креативистичке цркве имамо жив, позитиван, здрав, свеобухватан програм. Верујемо у

уживање у животу. Верујемо у стварање нових живота. У стварање бољих и лепших животних видика. Наш програм је животан, позитиван и динамичан. Креативизам, за разлику од хришћанства, није окренут смрти. Док је хришћанство магловито и контрадикторно, док се вечно креће у земљи маште и тумара по нереалном свету снова, наша философија је јасна и једноставна. Наша вера је заснована на основном уверењу: оно што је добро за Белу расу највећа је врлина, а оно што је за њу лоше представља највећи грех. И не само то. Наш приступ животу заснива се на здравом разуму, лекцијама историје и обиљу доказа. Када говоримо о законима наслеђа, располажемо чињеницама којима то поткрепљујемо. Када говоримо о законима природе, вечност подупиरे наше закључке. Када говоримо о вредностима расе и размножавања, хиљадугодишње лекције из историје доказују нашу тврдњу. С друге стране, хришћанство се супротставља здравом разуму и мишљењу. Деструктивне, самоубилачке поуке из библије, као што је "воли своје непријатеље" итд., у потпуној су супротности са мишљењем, искуством и свим лекцијама историје. То је у супротности са законима природе и у потпуном сукобу са њом.

Нема ни трунке доказа који би потврдили мучна и дуга поглавља Старог и Новог завета. Апсолутно не постоји историјски докази да су Јевреји прешли преко Црвеног мора, које се раздвојило ради спаса тих паразита. Нема помена у историји да је "сунце стајало мирно" како би ово пустињско племе могло да поубија неко друго пустињско племе. Недостају геолошки и историјски докази да је цео свет био поплављен 2348. г. п.н.е. Каква глупост! Ништа не говори у прилог тврдњи да Јевреји потичу од Аврама, Исака и Јакова. Не постоје ни докази да су они имали сопственог Бога који им је дао завет и прогласио их својим одабраним народом. **Чињенице не потвђују да је Христос уопште живео.** Није оставио ниједно писмо, никакав запис, нема ни једне статуе са његовим ликом. Нема доказа да су људи, као што су Метузалем или Ноје, доживели 900 и више година. У ствари, нема никаквих веродостојних података да су они уопште и живели.

Ништа не подржава њихове лажне тврдње, а оне су тако нереалне и фантастичне и толико у супротности са законима природе, да би **само будала помућеног ума могла да прогута такво ђубре.** Суштина књижевности Старог и Новог завета своди се на само један захтев за њихове следбенике: да верују! верују! верују! Да верују само зато што ми тако кажемо! Нису потребни никакви докази, нити уверљивост, само верујте. Заиста више немам разлога да верујем у ову збирку лажи, претњи и неиспуњених обећања. У то верујем исто колико и тврдњу хинду религије да су краве свете животиње. Иста је то одвратна превара.

Ми смо почистили сво то ђубре и почели из почетка са свежом, динамичном, позитивном и креативном религијом за Белу расу. Своју религију називамо Креативизмом а религијску организацију креативистичком црквом. Верујемо да је она достојна племените и креативне Беле расе.

ПОГЛАВЉЕ БР. 16

Нарочито рањиво хришћанство

Уколико желимо да спасемо Белу расу од лудачке дилеме у којој се налази, постоје два основна питања која морамо поставити: а) Какав је став просечног белог човека према хришћанству данас? б) Да ли после 2000 година хришћанства можемо размишљање белог човек вратити разуму и разложности?

Хајде да кренемо од првог питања. Сви знамо да је хришћанство разорило Римско царство и уништило га. После пада Римског царства уследило је **хиљадугодишње Мрачно доба**, у коме су наука и напредак стагнирали, али је хистерија, коју су ширили Јевреји, о "спасу душа за Христа" достигла свој врхунац. У периоду Ренесансе, Бела раса је почела да се враћа разуму и пажљивије да се односи према природи и њеним законима. Видимо да је у овом добу дошло до повећаног интересовања за науку и до невиђеног процвата уметности. Период Ренесансе можемо сматрати за рађање нове ере у којој је бели човек поново почео да проналази свој идентитет. Још од тог доба, хришћанство је, са успонима и падовима, почело да губи тло. **Услед драматичног продора научних сазнања у последњих сто година, хришћанство је, у очима већине белог народа, изгубило кредибилитет.** Иако већина људи не верује у хришћанска учења, утицај још увек постоји и већина њих сматра их "добром" религијом. И поред тога што је не упражњавају, верују да је она заснована на високим идеалима и сматрају је добром за "човечанство". Када пажљивије анализирамо ставове о хришћанству, налазимо да, за осам од десет људи, оно нема великог значаја. И поред тога што не верују у њега, нити га заиста разумеју, људи га не одбацују. Очито да је просечан бели човек једноставно збуњен хришћанством.

Нема појаве у историји која је толико збунила, поколебала и разорила мишљење белог човека, као што је то учинило хришћанство. То је као када би ђаку, који почиње да учи математику, дали погрешну таблицу множења – два пута три је седамдесет, три пута пет је девет итд. Сваки напредак оваквог ђака у математици не може бити успешан, све док се не врати у стварност и правилно научи ове основе. Исто важи и за белог човека индоктринираног хришћанством. Све док се не спасе идиотских, самоубиствених идеја, као што су "воли своје непријатеље", "не суди", "продај све што имаш", биће у канџама својих непријатеља. Чак и припадници оргазнизованих цркава, било да редовно иду у цркву или не, нису сигурни у шта верују. Када су неке људе питали:

"Да ли заиста верујете у учење које је Христ изнео у Беседи на гори?", они нису знали шта је тачно Христос рекао. Када им је сећање освежено и када су упитани да ли верују у "окретање другог образа", у "воли свог непријатеља", у "продај све и дај сиротињи", у "не опири се злу", у "не суди", већина њих је одговорила да не верује, не схватајући да је то, у исто време, круцијални део и суштина хришћанства и такозваног "Новог учења". Ако не верују у то, онда не верују ни у хришћанство. Многи Американци одбијају да иду у цркву, али, ипак, осећају да је Америка хришћанска нација и ту су у праву. Многи људи који иду у цркву ужасно се досађују пред увек истим службама које се рецитују и бескрајном гомилом безначајних тврдњи које се врте, *ad nauseum*. Међутим, они се из недеље у недељу враћају, свечано обучени и слушају ове глупости. Када се то све заврши, осећају да су испунили своју недељну дужност и касније врло мало после о томе размишљају. Само неколицина се упита у шта заиста верују, какво је значење хришћанског учења и шта им оно значи, односно шта оно значи за Белу расу уопште. Већини људи није стало, а одлазак у цркву је само формална обавеза коју испуњавају, мислећи како су тиме учинили добро дело.

Може се категорички тврдити да ниједан од такозваних хришћана не верује у учење које је, наводно, поставио Христос. Када би веровали, они би у најкраћем року уништили себе, своју породицу и своју нацију. Дакле, иако већина људи који одлазе у цркву лицемерно играју своју улогу и претварају се да су хришћански верници, они то у ствари нису. Чак ни сами проповедници нити верују, нити се држе самоубилачких учења изложених у Беседи на гори. У ствари, за проповеднике у целини могло би се рећи да су вероватно највећи лицемери међу људима. Јасно је да ће **они, док год добијају плате и бесплатно становање од свога јата, бити последњи који ће све продати и дати сиромасима**. Док проповедају да је "благослов у давању, а не у примању", њихова рука је прва која је испружена и стално вас тера да дајете, дајете, дајете и дајете још више. Упркос томе што је Јеврејин, упорно, последњих 2000 година, усађивао ове самоубилачке идеје Белој раси, запрепашћује колико је лако, када се ове идеје испробају и испитају, вратити ове залуђене и индоктриниране људе натраг у живот и реалност. Хиљаде сати је било потребно да се мозак загади и индоктринира, а довољно је неколико недеља, понекад и свега неколико сати да све буде избрисано. Због тога је **дужност сваког лојалног припадника Беле расе да разговара са браћом и сестрама, да их врати разуму и реалности, да их опамети, ослободи и поврати од јеврејских заврзлама**, којима су били тако бесконачно подређени. У оваквим стварима најјачи утицај има изговорена реч. То је начин, уз остале видове пропаганде и просветљења, којим Бела раса може бити враћена на прави курс и посвећена ширењу, напретку и увећању своје врсте. На тај начин, Бела раса може бити враћена дужности, обавези и сврси ради које ју је природа, у својој бескрајној мудрости, и створила.

Да пређемо сада на друго питање, односно, да ли после 2000 година хришћанства размишљање белог човека може да се врати памети и разуму? Уколико погледамо скорију историју и испитамо болесно, умируће стање хришћанства данас, одговор је, свакако, да можемо исправити начин размишљања белог човека. У ствари, то је наша главна битка – исправљање начина размишљања белог човека.

У расправи са нашом белом браћом, о неопходности **да се ујединимо и створимо заједнички фронт против Јевреја и обојених раса**, најупорнији аргумент који се увек појави је – "Оно што кажеш је истина, али, да ли можеш натерати беле људе да саслушају такву врсту идеја?" Обесхрабрује што се ово увек потеже, а није случајно зашто се стално користи тај аргумент. То је још један од оних погрешних аргумента које шири јеврејска пропаганда. Намера Јеврејима је следећа: ако натерате људе да размишљају да ли је ваша идеја вредна, онда је безнадежно настављати са њом (јер вас нико неће слушати), јер ћете тада бити обесхрабрани па ћете напустити борбу. Ми, пре свега, морамо да покажемо шта је ова идеја. Она је јеврејска дефетистичка пропаганда. Друго, неопходно је да људи слушају о нашој новој динамичној религији. То је ствар упорности, организације и пропаганде. Када је Хитлер преузео огроман посао да преоријентише мишљење немачког народа раних двадесетих година, проблеми с којима се суочио били су слични онима са којима се данас суочава борац за опстанак белих у Америци. Немачки народ је у то време био потпуно слуђен јеврејском пропагандом. Размишљали су на дефетистички начин. Били су потпуно преплављени комунистичким, либералним и јеврејским идејама марксизма и самоуништења. Ипак, када је једном пропаганда агресивно кренула и када се коначно организовала политичка партија са чврстим циљевима и програмом, немачки народ је слушао. Не само да су слушали већ су се и сјатили око заставе своје земље и своје расе, ујединивши се као никада до тада. Када су Немци једном схватили вредност своје расе и када је непријатељ био јасно препознат, постали су јединственији више од било ког другог сегмента Беле расе, или белог народа, икада у историји. Када је дошао најважнији испит, борили су се као тигрови. Борили су се енергичније и храбрије од било које расе или нације до тада. Чињеница да су Јевреји, уз помоћ лажљиве пропаганде, били у стању да организују огромну масу белих народа да, заједничким напором, сруше Немачку, земљу величине Тексаса, није утицала на тај херојски излив храбрости и јунаштва. Остаје истина да је било могуће окупити и ујединити Белу расу у Немачкој, променити њихову философију јеврејско-марксистичких догми у философију расног јединства и опстанка. То исто могуће је урадити данас, овде у Америци. Треба да се сетимо да је то учињено и раније, да је за мање од десет година мишљење немачког народа успело да се издигне из мочваре јеврејско-марксистичке философије очаја и самоубиства до пуног самопуздања, херојства, одлучности и конструктивног програма за опстанак.

Лекција коју морамо научити је: упорност и посвећеност. Када се сетимо како су се Јевреји суочили са неописиво тешким проблемом, када су пре 2000 година морали да се боре са свемоћном Римском империјом и продали јој непривлачне, глупе, самоуништавајуће идеје, садржане у хришћанству, онда је сигурно да морамо имати више поуздања у сопствену способност да поново научимо наше људе да мисле разложно како би се сачували. Свакако су се Јевреји суочили са тешкоћама да би продали такво ђубре Римљанима. Но, упорношћу, агресивношћу, способношћу и ђаволски спретном пропагандом, они су натерали Римљане да прихвате њихове отровне идеје. Требало им је више од 500 година да то учине. Сви знамо да је то условило пад Римског Царства. Данас ће бити много лакше, ако будемо иоле упорни, предани и агресивни у ширењу оригиналног програма за опстанак Беле расе. Потребно је само да укажемо на очигледни идиотизам идеја које су нам наметнуте бескрупулозном јеврејском завером. Практично, сав наш проблем је да исправимо начин мишљења белог човека. Само треба указати на очигледно.

Све је то ствар упорности, убеђење, бриге и посвећености. Доћи ће време када ћемо ми, припадници Беле расе, бити притерани уза зид и када ћемо се борити за сопствени опстанак. Нема сумње да ће бели народи тада радо прихватити програм који ће их спасти од уништења. Било би боље и лакше када бисмо се одмах мотивисали да исправимо начин размишљања белог човека и активно се укључили у политички и философски програм за промовисање сопствених интереса, сопствене расе и обезбедили опстанак и добробит, сада! Искрено, главни проблем, са којим се суочавамо, није победа над Јеврејима и црнцима. То ће бити лако, чим будемо решили проблем број један, промену размишљања белог човека. То је најпречи задатак и томе је посвећена ова књига. Чим се одомаћи у америчким домовима, можемо сматрати да је моћ јеврејске завере заувек скршена.

ПОГЛАВЉЕ БР. 17

Лажно лидерство

У складу са програмом који је изнет у Протоколима сионских мудраца, **Јеврејин је ђаволски лукаво створио бројне организације које су само на изглед на страни белог човека.** Појављују се у различитим облицима, као на пример оне које се боре против "комунизма". Њих, без сумње, има највише. Има их вероватно више од стотину, само у САД и све се декларишу као патриотске, хришћанске и антикомунистичке. Оне су обично про-јеврејске и про-црначке. Углавном запетљавају ствари, истражујући симптоме, уместо да идентификују узрок болести и боре се против њега, односно, против Јевреја.

Њихов смешни програм је очигледно контрадикторан, јер желе да се уједине са Јеврејима и црнцима у борби против Јевреја и црнаца. На тај начин штите јеврејску мрежу која је корен свих наших зала. Највећа од свих је Друштво Џон Бирч, које лично предводи обожаваатељ Јевреја, Роберт Велч. Друштво Џона Брича прилично добро стоји. Добро је организовано, добро финансирано, при чему део новца стиже од самих Јевреја, а остатак од забринутих и уплашених белих људи, који траже неку организацију која би их спасла збрке у којој се налазе. Да карикирамо (мало) речи самога Роберта Велча: "Сваког тренутка на уму нам је (добар) посао". Иако друштво Бирч тврди да се бори против комунизма, њихов прави циљ је да штите јеврејску заверу.

Друштво Џона Бирча, у ствари, представља организацију која окупља све агресивне и милитантне беле расисте, који би једног дана могли постати потенцијалне вође у борби против Јевреја и црнаца. Друштво збуњује и уноси пометњу у њихова размишљања, измишља лажне кривце, односно, комунизам и троши новац, време и енергију белог човека на бројне бескорисне пројекте за које зна да неће имати никаквог успеха. **Уместо да разоткривају узрок, то јест, Јевреје, они проучавају последице и тако штите узрок.** Оно загађује умове својих припадника погрешним вестима, осећањем фрустрираности и бесмисла, сазнањем да је борба изгубљена и готово окончана. Савршено успева да онеспособи, обесхрабри, деморалише и, коначно, неутралише бело чланство. На крају, они одустају од борбе и у већини случајева никада више неће бити регрутовани за корисну и конструктивну борбу против Јевреја и црнаца.

Кажем – у већини случајева. То се не односи на све случајеве. И сам сам бивши члан Друштва Џон Бирч које су финансирали Јевреји. Заведен сам у раној младости мислећи да ћу моћи да урадим нешто корисно у борби против Јевреја и црнаца. Мноштво припадника овог Друштва ипак је наставило борбу и поред тога што су увидели каква је обмана у питању. Да не би даље трошили време на Друштво Џон Бирч, додаћу да су ово Друштво основали Јевреји како би окупили неке од потенцијалних белих вођа и потпуно их скренули с пута, поставивши им лажан циљ и програм. Надали су се да ће заштити Јевреје и тако неутралисати борбу оданих Белој раси и скренути их са циља. Многе вође, координатори и добар део људства Друштва Џона Бирча су Јевреји, што не изненађује.

Постоје, затим, организације као што су Већа белих грађана и Кју Клукс Клан, који се баве сличним стварима као и Друштво Џон Бирч, али окупљају оне које Друштво није могло да прими зато што се не бави расизмом. Веће белих грађана је против црнаца, али, када се укаже на стварног кривца, Јеврејина, оно га штити и изузима од сваке одговорности. Кју Клукс Клан је нешто радикалнији. Такође је против црнаца, а понекад тврди да је усмерено и против Јевреја. Обе организације су фарса и само се претварају да се боре против јеврејске завере. Све се обично своди на неки безначајни програм, махање заставама, уз цитирање Устава и хришћанских принципа. Пошто на тај начин заведу одане припаднике Беле расе и прикупе новац за своју организацију, онда подржавају политичке кандидате који имају "благо" конзервативни став, али су лажни као и саме организације.

Првобитни Кју Клукс Клан је, пре сто година, заиста одрадио огроман посао спасавајући Белу расу на југу од мешања које су наметали Јевреји и црнци и које би до данас било потпуно завршено у Америци. Кју Клукс Клан из 1860. године је био добра организација која је урадила огроман посао и показала да ће се бели човек, када буде притеран уза зид, борити да спасе своју расу. Међутим, "поново рођени" **Кју Клукс Клан**, који је изнова устројен 1915. године, ни по чему није иста организација, нити има исте принципе. У ствари, данашњи Кју Клукс Клан је сасвим друга зверка. **Организовали су га припадници масонског реда, кога су створили Јевреји и који га и данас контролишу.** Не би требало да нас изненади да је Кју Клукс Клан, још један лажни фронт у који Јевреји учлањују и окупљају динамичне и потенцијалне лидере Беле расе који би учествовали у стварној борби против Јевреја. Неутралишу се они који поседују борбени дух и здраве инстинкте за борбу. Циљ је да окупе те добре беле људе у своју организацију и да их гурну у лажну борбу која ће резултирати поразом, неутралисати их и учинити бескориснима. Клан се служи вештом подвалом. Наводно је против Јевреја, црнаца и, зачудо, католика. Док су прва два легитимне расне мете, дотле непријатељство према католичанству ствара религијски јаз унутар беле расе и тиме негира свако добро које би се могло постићи на другим пољима. Тако постају оправдане све критике о затуцаности и ствара се непријатељство међу многим припадницима Беле расе, односно, према

католицима. Ову шизофренију Јевреји су, наравно, испланирали са намером. Постоје, затим, **хришћански крсташи**, као што су били Џејмс Харгис, Карл Мекинтајер, др Фред Шварц и многи сателити који се здушно претварају да воде борбу комунизма у име "хришћанства". Ови лажови нам говоре да бисмо, само када би били окренути хришћанству, лако надвладали ову грешну философију. Када проговоре, то личи на борбу две идеологије, борбу између Бога и Сатане. Никада нису одговорили зашто је Бог толико немоћан у борби против бића која је очито сам створио и зашто тај њихов Бог стално губи битке, док његова омражена, инфериорна творевина стално побеђује. Не изненађује што Шварц, иначе аустралијански Јеврејин, наводно бије битку против комунизма у име хришћанства, под маском да је "хришћанин" и белац. За Карла Мекинтајера и Џејмса Харгиса се не зна да ли су Јевреји, али нас не би изненадило да су, у ствари, прикривени Јевреји "Конвертити", који су преузели вођство у бескорисној битки која ће поново оставити белог човека без његових ресурса, енергије и времена и одвести га у ћорсокак. И не само то. Одвешће многе забринуте беле народе натраг, под скуте хришћанства, где ће бити потпуно примерени, док ће њихову снагу и енергију искористити Јевреји. За мене није велико изненађење што је Били Џејмс Харгис најупорнији у свом величању Израела и што непрекидно организује екскурзије у Јерусалим, у сарадњи са израелским туристичким савезом. Карл Мекинтајер је купио израелске обвезнице новцем који је извукао од својих белих "хришћанских" следбеника. Сада је умешан у пројекат изградње огромне и скупе копије "Соломоновог храма" на Кејп Канавералу. Јеврејски храм се гради на милионим долара вредном земљишту. И Харгис и Мекинтајер су финансијски врло успешни, док, с друге стране, проповедају мисли из јеврејског јеванђеља: "није благословен онај који даје него онај који прима" и "не гомилај своја блага на земљи, гомилај блага на небесима". Мекинтајер је финансирао више од хиљаду радио станица широм Сједињених Држава, на којима је проповедао свој програм, а заузврат је отео милионе из џепова белих следбеника које води погрешним путем. Пуно је мањих организација које врло успешно следе исту формулу, али их има превише да бисмо их овде помињали.

Такође постоје и организације које су тобоже анти-јеврејске, али у исто време и хришћанске, што је потпун несклад који је самоуништавајући и теоријски и практично. Једна од таквих је **Националистичка хришћанска црква**, коју предводи извесни "др" Протито. И док "др" Протито тврди да је изразито наклоњен Хитлеру и да је надасве против Јевреја, он присваја појединце, који се са његовим ставовима слажу, а који чине белу борбену силу и онда, изокола враћа ове људе на тло хришћанства. Његов главни аргуменат је да су Старозаветни Израелићани били диван, богобојажљив народ и да су заиста имали посебан уговор са Богом. Он тврди да данашњи Јевреји нису њихови потомци и да смо ми, бели народи Европе и Америке (можете ли веровати) "прави" Израелићани. Уз много хокус-покуса он изводи да су Германи давно изгубљено племе Јуда, а Американци изгубљено племе

Манаше итд., итд. **Овим натегнутим размишљањем постиже да:** 1) потпуно замени идентитет непријатеља, 2) доведе добар део бораца Беле расе до самоубилачког начина мишљења, односно до хришћанства, 3) што је најгоре од свега, поједини бели људи пожелеле да су Израелићани (или Јевреји), и 4) људи, када прогутају све ове идиотске концепте и правце мишљења, постају толико збуњени да бивају потпуно бескорисни за ствар Беле расе све док се њихов начин размишљања не исправи. Зашто би ико желео да буде потомак племена Јуда након што прочита како су развратни и неморални били и како су Израелћани превртљиви, покварени, крвождени кољачи, чак и према сопственој прерађеној историји. То је несхватљиво. Заиста је тешко разумљиво зашто би ико, при здравој памети, желео да има било какве везе са оваквим превртљивцима, а камоли да буде потомак тих пробисвета. Многе хришћанске цркве користе другу варијацију, проповедајући о злу комунизма, намамљујући тако у своје цркве много добрих белих људи који су забринути зато што Јевреји разарају њихове земље.

Када постану чланови цркве, проповедник их све више уљуљкује, тако да постају забринутији за небулозно "после" него за очигледно уништавање њихове земље и расе. После извесног времена, постаје све мање и мање важно борити се, што им тада постаје незамисливо, па **молећи се, падају у исту замку у коју су упали Римљани**. После многобројних одлазака у цркву и проповеди које загађују њихов ум, постају одани припадници хришћанске "вере", почињу да воле Јевреје, а њихова главна брига бива "чување душа за Христа". Још једна група људи се тако заводи на стазу меда и млека, на којој не брани своју расу, породицу и земљу, већ на њој пада као жртва исте отровне вере која је уништила Римљане. Једна од најзгоднијих замки многих, тобоже анти-комунистичких проповедника (огромна већина су про-комунисти), у њиховим антикомунистичким говорима обично је блаћење Адолфа Хитлера, уместо злих јеврејских агената комунизма. Овом лукавом обманом постижу заиста јединствен успех. Наиме, импресионирају своје жртве неименованим доласком комунизма (за кога признају да је зао), наводећи их да поверују да је Хитлер, који је био оличење анти-комунистичког борца, исто тако лош и да је, кажу они, пандан (јеврејском) комунизму. Врло покварена превара. Ово је само непотпун преглед организација које су измислили Јевреји да би нас "водили", односно намамили у замку. Оне су типичне и на њих треба упозорити непажљиве. **Може се рећи – уколико не укажу на Јевреје; уколико не нагласе да је раса основ окупљања; уколико само оплакују и тугују без икаквог решења; ако шире хришћанство; онда оне нису на нашој страни.**

ПОГЛАВЉЕ БР. 18

Лажне идеје које шире Јевреји

1. "Љубав према новцу је корен сваког зла". Овај често цитирани део из Библије прогутали су сви, без да су проверили његово значење. Када га испитамо, утврдимо да је потпуно лажан. Нису ни новац ни љубав према новцу корен свих зала, већ су то перфидни Јевреји. Новац није само средство размене, већ и неопходно и корисно средство трговине у модерној цивилизацији. Да немамо такво средство за размену, модерни послови, напредак и, у суштини, цивилизација као целина, били би непоправљиво уназађени и неописиво хендикепирани. За просечног хранитеља и за просечну породицу, зарађивање новца је начин за постизање сигурности, начин за обезбеђивање животних потрепштина, као што су храна, склониште, одећа, забава, образовање, у ствари, све што је потребно за пристојан живот. Забранили човеку да се бави својим занатом, професијом или послом, којим зарађује за живот и живот своје породице, било би исто тако идиотски као да му одрекнете право на живот. Не, заиста нема ничега лошег у човеку који зарађује онолико новца колико може и који обезбеђује себе, своју породицу и своје наследнике најбоље што уме. Такви су у ствари, били они енергични и немирни људи (као што је био Хенри Форд) који су највише створили и највише пружили нашој раси, нацији и цивилизацији. Цела ова идеја је у суштини погрешна, као што су погрешни и многобројни цитати у Новом завету који обесхрабрују човека и спречавају га да следи природне нагоне којима га је природа обдарила ради сопственог одржања. Међу тим основним инстинктима су и воља за опстанком; основни нагон да се бори да би се сачувао, да би сачувао своју породицу и своју имовину од свих зала; нагон да гради, производи, ствара и усавршава. Идеја да је новац сам по себи зло, или да је зло љубав према њему, стоји у истој равни са осталим лошим саветима које Христос даје, као када рецимо каже: "И за одијело што се бринете? Погледајте на кринове у пољу како расту; не труде се нити пред, ни Соломон у свој слави својој не одјену као један од њих" итд. Или, "Погледајте на птице небеске како не сију, нити жању, ни сабирају у житнице; па Отац ваш небески храни их", итд.

Све ово је у ствари лош савет. Као прво, птице раде тежак посао и чине све што је потребно да би се исхраниле, да би саградиле гнезда, подигле своје младунце и увећавале своју врсту. Оне које то не чине, нестају. Крин на пољу (и остале биљке), на свој начин, морају снажно да се боре против других биљака да би стигле до воде и хранљивих материја. Уколико то не учине, постају затрпане другим биљкама и потискују их здравије и издржљивије биљке. Све врсте у природи, без обзира да ли су то биљке, птице, животиње или сам човек, у трци су са другим живим

бићима. Оштре, снажне, храбре, енергичне су врсте које опстају, док слабе опадају. Овај обесхрабрујући савет опет је намењен нејеврејима. Намера му је да их што више уназади; да очисти пут за препреденог Јеврејина који ће тада имати лакши посао у крађи богатства света од Беле расе.

2. "Ситуација са расом се толико погоршава у овој земљи, да размишљам о одласку из Сједињених Држава и пресељењу моје породице у Аустралију, у блиској будућности". Многи добри бели људи у овој земљи исто мисле. То је потпуно погрешно решење за овако лошу ситуацију. Већ годинама Бела раса узмиче пред црнцима и Јеврејима и то нас никуда не води. Одговор није бекство већ устанак и борба. Требало би да се супроставимо, а не бежимо. Или ћемо се борити и победити у Сједињеним Државама, или нећемо победити нигде. Ако најбољи и расно најсвеснији људи оду из ове земље и оставе остале да се измешају са црнцима, наше дивне Сједињене Државе ће сигурно пропасти. Једном када Јевреји успеју, можете бити сигурни да ће употребити сву моћ и богатство ове земље ради мешања у Аустралију, Јужној Африци или било ком другом делу света. Не, одговор није у одласку из Сједињених Држава. Одговор је у организовању и уједињавању белих људи, у спровођењу расне лојалности, у уклањању Јевреја са моћи, у пребацивању црнаца натраг у Африку и чврстом грабљењу узди моћи од стране одлучне, уједињене, расно свесне беле владе.

3. "Наши закони и наш Устав су базирани на хришћанству". Заиста је запрепашћујуће колико много белих Американаца живи у заблуди ове погрешне тврдње и колико њих заваљава и себе и друге, понављајући је у патристоском тону. Када их упитате на којим су то хришћанским принципима базирани наши закони, они немају одговор и то из доброг разлога. Када погледамо који су то основни хришћански принципи које је Христос објавио у својој Беседи нагори, наилазимо на следеће: "окрени други образ", "воли своје непријатеље", "продај све што имаш и дај сиротињи", "не опири се злу", "не суди". Да су наши закони базирани на овим принципима, ми, наравно, не бисмо имали ништа сем анархије и хаоса. Ако бисмо, рецимо, применили принцип "не одупири се злу", онда не бисмо имали снаге за спровођење закона, не бисмо имали војску, морнарицу или ваздушне снаге да нас бране од спољних непријатеља. Били бисмо, наравно, потпуно без одбране и ускоро бисмо били уништени. Ниједна нација никада није била саграђена на овим немогућим темељима, а најмање Америка. Није Америка саграђена ни на принципу "окрени други образ". Не, заиста. Када је, током раних и најконструктивнијих година, бели човек дошао из Европе на ове дивље и негостољубиве обале, избацио је црвеног човека да би преузео земљу и тада му заиста није требало да окреће други образ. Чињеница је да је агресивност и лојалност белаца према сопственој раси отерала Индијанце и убијала их, када је то било неопходно, да би преузела земљу, што је начинило темеље за изградњу ове велике земље.

Када је бели човек затим кренуо на запад, поново се борио, убијао Индијанце и протеривао их са земље. Без сумње, освајање Дивљег запада је једна од најромантичнијих и најплодоноснијих епизода у историји човечанства. Био је то бели човек у свом најбољем издању у својој агресивности, борби, освајању територија, освајању нове земље, градњи домова, градова, железничких пруга на новој територији и стварању нове нације. Не, немојмо се заваравати. Није било идиотских, самоубилачких хришћанских принципа у овом огромном изливу креативне и стваралачке енергије Беле расе. Био је то величанствен пример слободне игре снага природе у њиховом најбољем издању. Бели човек, неоптерећен и неспутан гомилом глупих идеја о саосећању и хуманизму, борио се и утро пут ка Западу и тако саградио нову велику белу нацију која данас представља половину производних снага и половину богатства целог света. Што се тиче наше владе и наших закона, они хришћанству не дугују ништа. Све дугују великој римској цивилизацији која нам је претходила хиљаду пет стотина година. И сама република је римска реч. Републикански модел владавине је устројен строго по римским правилима, а наши судови су прављени по узору на римске судове. Исто важи и за судове наших европских предака, који су копирали римске узоре, уз незнатне измене. У ствари, наши оснивачи су се, када су расправљали коју врсту владавине да успоставе, стално враћали римској историји да би тамо налазили примере и искуства. Ово се, пре свега односи на наше правосуђе, конгрес и извршна тела, која су највише добила од великих правних система, које су Римљани установили за време своје епохе. Због тога сви они који студирају данас права морају да уче латински, јер велики број правних термина, који се користе, потичу из латинског језика. Римљани су, без сумње, били творци најбољег правног кодекса и најбоље владе коју је свет икада видео и ми смо благословени као наследници ове велике традиције и цивилизације.

Стога бисмо требали ову ствар да решимо једном за свагда. Нити је наша америчка власт нити су наши закони засновани на хришћанским принципима. Чињеница је да је римска цивилизација пропала када су се ови нови хришћански принципи као куга проширили по целој империји. Није ни чудо јер знамо како је разарајућа, деструктивна и самоубилачка била та нова философија "окретања другог образа, вољења својих непријатеља, неомирања злу и несудења". Не, заиста. Америка није изграђена, нити се заснива на принципима хришћанства. Напротив, она је, пре свега, саграђена на стваралачкој енергији Беле расе која се слободно служила својим природним инстинктима и друго, њена власт и закони саздани су на искуству и богатом наслеђу царског Рима.

4. "Ви ту не можете ништа". Што више Јевреји гурају своје програме за наше поробљавање, попут насилног превоза наше деце у удаљене школе, све виших пореза, мешања обојених у Белу расу, итд., видимо да наши људи скоро истовремено дижу руке у ваздух и говоре: "Ми ту ништа не можемо". Ово је, нарвно, још један пример како Јеврејин на нашим умовима спретно примењује стару војну стратегију: ако натераш свога непријатеља да помисли

како је поражен, још пре почетка битке, онда он и јесте поражен. Ова стратегија је стара колико и свет, али људи још увек на њу наседају. Упркос свим законима и идиотским судским одлукама, постоји много ствари које ви, амерички грађани можете да урадите. Прва ствар је да заузмете храбар и позитиван став. Друга ствар коју можете урадити је да одлучите да нећете да будете поробљени и да ћете се борити. Одмах сте далеко од безнађа. Имате на располагању многе изворе за вођење битке. На крају, ми бели Американци својим бројем надмашујемо Јевреје у пропорцији 30 према 1, а црнце 7 према 1 (мисли се на САД 70-тих година 20. века). Само се тога сетите. Затим, имамо на располагању сва она средства која су Јевреји, као мањина, користили да би нас поробили.

Број ствари које можете да урадите је скоро неограничен, а овде је неколико предлога: 1) Формирајте локални комитет за протесте или организацију за ширење и спровођење политике коју сматрате пожељном и која је опозиција оној коју сматрате непожељном. 2) У истом смислу, формирајте политичку партију или политичку организацију, како бисте створили моћан и утицајан блок. 3) Истакните неколико добрих кандидата, или, још боље, кандидујте се сами. 4) Сакупите пропагандне летке и литературу и нађите групу која ће их нашироко делити. 5) Организујте и промовишите отпор законима, као што је исфорсирано превозење ваше деце аутобусима у удаљене школе. 6) Пишите протесна писма свом конгресмену и другим изабраним званичницима. 7) Пишите писма уредницима ваших локалних новина и подстичите друге да и они то раде. Формирајте телефонски комитет и организујте локална протестна окупљања. 9) Држите протестне говоре о оним законима који су лоши и говорите о променама које мислите да је потребно начинити. 10) Ако све пропадне, још увек имате права да урадите оно што су ваши прадедови учинили 1776. године. **Ако сте поробљени и под притиском власти, која користи закон и ред као маску, запамтите да ваша права на живот, слободу и имовину претходе свим осталим секундарним законима и да ви имате право да збаците такву тиранију, и силом уколико је неопходно.** Историјски гледано, када су тирани кренули да поробљавају, слободни људи су се окретали сили оружја да би остали слободни. Најзначајнија и најважнија ствар коју можете да учините јесте да се организујете у Креативистичкој цркви у вашем округу. Уколико намераваате директно да се борите против Уједињених нација, превоза деце, пљачкашких пореза и хиљаду и једног зверства које нам чине Јевреји, маколико вам се чинило да је то најбољи начин, он то није. У већини ових ствари, ми се боримо против последица уместо да уништимо узрок. **Немојмо никад заборавити да је узрок свих наших невоља и корен свих зала перфидни Јеврејин.**

Стога, градећи Креативистичку цркву у нашој земљи и ширећи је по свету, ми уништавамо основни узрок свих наших проблема. Као што сам небројено пута истакао, први и најзначајнији корак је исправљање начина мишљења белог човека. Када једном то постигнемо, биће релативно лако организовати и ујединити Белу расу а

постизање надмоћи над Јеврејима и црнцима ће бити дечија игра. Зато кренимо. Запамтите да је најефектнија и најзначајнија ствар коју можете да урадите, организовање Креативистичке цркве у вашем крају или прикључивање некој сличној групи, уколико она постоји. Потом крените на посао и регрутујте нове чланове. Проповедајте, промовишите и ширите информације, програм и идеологију која се налази у овој књизи. Помозите у враћању својих белих расних другова памети и уједините их у борби за опстанак њихове сопствене расе. Наш је заједнички циљ – у ком ви морате помоћи – да један или више примерака ове књиге буде у дому сваке беле породице Америке, и коначно, целог света. Ми то можемо да урадимо, ми то морамо да урадимо и ми ћемо то урадити.

5. "Средство је исто толико важно колико и сам резултат." Погрешно, да горе не може бити. Ову врсту глупости промовишу Кошер конзервативци, више него било која друга група. Ево шта сами Јевреји кажу о овом питању у Протоколу бр. 15: "Како су далековиди били наши Сионски мудраци, у древно доба, када су рекли да постизање озбиљног циља захтева да се не застаје ни по коју цену или броје жртве које су пале за тај циљ." Иако у потпуности презиремо и Протоколе и њихове циљеве, не можемо порећи мудар поглед на историју и људску природу приказан у Протоколима, лекцијама извученим из искуства и историје (да циљ оправдава средство). Узмимо, на пример, ситуацију када смо у рату са непријатељем који значи нашу смрт или наш опстанак. У таквом рату се користе све мере: превара, изненађење, убијање, бомбардовање, уништавање непријатељског извора хране, уништавање његових градова итд. Не правим нову теорију, већ само наводим чињенице историје, онако како су се догађале последњих неколико хиљада година. Ипак, када у нашој земљи дође до момента за предузимање мера неопходних за опстанак Беле расе, онда се појави безброј хуманитараца који проповедају братску љубав, самилост, хришћанско милосрђе, добру вољу, несебичност, љубазност, нежност, толеранцију, великодушност и сва друга ограничења људске природе, *ad nauseam*. Убрзо схватимо да су нам на тај начин руке потпуно везане и да не можемо да радимо ствари које би требали како бисмо се заштитили од уништења што су нам га Јевреји припремили. У стварима опстанка Беле расе и у стварима политике, требало би да користимо исто хладно, јасно резонување које се користи у доба рата и да заборавимо на глупости попут хришћанског милосрђа. Морамо запамтити да не постоји виши закон у природи од закона о самоочувању и ширењу сопствене врсте.

6. "Обећај баш оно што људи желе и држи дивне говоре, а онда уради управо супротно од тога". Јевреји су тако често и тако дуго злоупотребљавали ову политичку тврдњу да је очигледно како се бели људи лепе на њу. Но, они сами то не чине. Када се Кенеди кандидовао, причао је да ће наоружати земљу, како би постала толико моћна да се нико не би усудио да је нападне. Када је изабран, одмах је кренуо да нас разоружава, па нас је

оставио голе и без одбране пред нашим непријатељима. Са Јеврејином Адамом Хармолинским на челу нашег Министарства одбране и Макнамаром, који је изигравао главног клоуна, овај трио је кренуо са причом како имамо неадекватну одбрану. Ово је само један доказ о перфидности. Постоје и многи други у кратком периоду Кенедијеве владавине. Када се Никсон кандидовао, представљао се као велики противник интеграције у школама и аутобуског превозења деце. Међутим, чим је био изабран, покренуо је огромну владину машинерију и потрошио огромне суме новца пореских обвезника на интеграцију по школама, на превозење наше деце попут стоке и на имплементацију јеврејског програма расног мешања. Председник Џонсон није био ништа бољи. Обећао је владину штедњу, претварајући се да је погасио сва светла у Белој кући да би штедео новац пореских обвезника. Одмах потом је лансирао најскупљи подухват у историји (све до дана данашњег) и повећао федерални дуг и владину потрошњу до граница које до тада нису виђене. Ова три председника смо навели само као пример. Они су починили и многа друга издајничка дела, супротна предизборним обећањима. У томе нису били другачији од председника који су им претходили. Навео сам само неке примере од хиљаде обећања која су дата само зато да би била прекршена. Требало би да схватимо да је то један од старих јеврејских трикова. када су Џонсон, Кенеди и Никсон чинили ове преваре, на штету Беле расе, они нису деловали као представници Беле расе, већ као јефтини, дегенерисани лутани издајничког Јеврејина, кој је манипулисао судбином емље, користећи истакнуте људе да би прикрио свој издајство. У вези са тим, ево цитата из оног Протокола који се односи на наименовање белих марионета на положају у влади: "ставићемо их у руке особа чија прошлост и репутација су такве да између њих и народа стоји амбис, особе које, у случају непослушности, морају да се суоче са криминалним оптужбама – а то све у циљу да их натерамо да бране наше интересе који су њихова коначна пропаст."

7. "Сви људи су створени једнаки". Када су оци оснивачи писали Декларацију о независности, они су тежили да начине поруку која ће одзвањати и подићи људе на борбу како би се придружили њиховим идејама. Јевреји, који су у то време ширили револуционарне идеје по Европи, нарочито у Француској, убацивали су старе речи "слобода, једнакост, братство". Све је то била припрема за Француску револуцију и многе друге које су планирали. Америка није била имуна на јеврејску пропаганду и многе од ових идеја су се шириле по Америци. Због тога је велика трагедија што су наши оци оснивачи, уградили и уписали у Декларацију о независности перфидну јеврејску фразу "Сви људи су створени једнаки". Ова очигедна лажна и идиотска тврдња је агресивно злоупотребљавана до дана данашењег. Од почетка нас разара и представља неописиво моћно оружје у рукама Јевреја, револуционара, либерала и анархиста. Толико је лажна да нема потребе објашњавати је. Али, дешава се другачије. Толико често су је цитирали наши тобожњи лидери, да је, попут Беседе на гори и многих других идеја супротних здравом разуму, прихваћена од стране великог дела белих људи као истина. Бели људи би заиста требало да знају више о овоме.

Гледајући славну историју, лекција о супериорности Беле расе над осталима је толико очигледна, да је не треба објашњавати. Већ и по својој спољашњости, чак и у оквиру исте расе, људи су веома различити. Неки су високо интелигентни, неки су високи, неки су снажни, неки слаби, неки су идиоти. Списак разлика је бесконачан. Људи нису рођени ни у истим животним условима. На пример, беба која се роди код милионера је рођена у различитим условима и околини и одмах ће имати различите услове за развој од, рецимо, бебе која се роди у кући чији су родитељи погођени сиромаштвом и који нису нарочито интелигентни. Дете које се роди у кући музичара, пример породице Јохана Штрауса, имаће у потпуности другачије предиспозиције, околину, почетке и све друго, него, рецимо, беба која је рођена у мисионарској породици која живи међу Индијанцима у џунглама Амазона. Наравно, овакве примере можемо набрајати у бесконачност.

У сваком случају, ова погрешна, неистинита, збуњујућа тврдња је била моћно јеврејско оружје приликом наметања кампање мешања. На овој лажној премиси је заснована и друга лажна премиса: да су црнцима пружене исте могућности и средина, они би, тобоже, постигли исто што и бели људи. Из ових стопа морамо се супроставити програму мешања. Чињеница је да су црнци инфериорни у односу на Белу расу по интелигенцији; по менталитету; по недостатку културне креативности; по чињеници да су лењи и непокретни; по чињеници да је њихов морал на потпуно различитом и нижем нивоу од морала белог човека. Постоје и бесконачне друге разлике, при чему је разлика у боји најмања – али се све ово игнорише. **Чињеница је да људи нису створени једнаки, нису рођени једнаки и да се не развијају једнако.** Постоје огромне разлике у њиховим доприносима цивилизацији и човечанству. Стога се морамо вратити у стварност и уништити овај лажни мит. Сама природа је своја бића начинила неједнакима на милион начина. Ми, поносни припадници Беле расе морамо запамтити једну ствар. Наш расни идентитет је најсветија ствар коју нам је природа подарила и ми га морамо сачувати по сваку цену.

8. "Не причајте о политици и религији, јер политика и религија не иду заједно". Ко год да контролише власт у једној нацији, сама природа те власти је најзначајнија чињеница која утиче на судбину исте нације или расе. Политичка контрола одређује све остале факторе, као што су економија, образовање, безбедност, напредак, култура и све остало. У Протоколима, Јевреји истичу да би волели да нејеврејски ум буде преокупиран свим врстама тривијалности тако да никада не дође на помисао о виталним стварима које се тичу његове судбине. Наравно да је од великог значаја да причамо о политици, док је још много значајније да расправљамо о религији. Наш живот се заснива на нашим религијским погледима. Због тога морамо своју судбину отети од погубних Јевреја и вратити је у руке лојалним белим вођама. Да ли је то могуће учинити или није, у великој мери зависи од

религиозне комплексности народа. Власт је често одраз философије, религиозних ставова и понашања самог народа. Стога је потребно да исправимо своје религијске ставове. Морамо схватити да је очување, ширење и заштита велике Беле расе најважнији и најсветији циљ коме треба да посветимо своје животе. Потом, овакав став морамо превести на политичко деловање и политичку контролу власти, контролу која у потпуности треба да буде у рукама раси лојалних белих вођа. Религија и политика су нераздвојне и најважније су за наш опстанак.

9. "Сви смо ми јединке". Ова контрадикторна идеја коју су Јевреји дубоко усадили, исто толико дели, колико је и деструктивна. Чињеница је да смо сви припадници одређеног друштва и да се сви залажемо за сопствено добро. Целокупан развој човечанства и цивилизације може да се мери повећањем способности човека да ствара и гради друштвену организацију. Од времена када је човек почео да дели рад у производњи хране, у ткању платна, у манифактури, превозу, медицинској нези итд., човек је почео да се уздиже огромним корацима, од живота у џунгли до модерног, продуктивног друштва. Уз ово се појавила жеља да се сопствени интереси жртвују зарад добробити сопствене расе и друштва као целине. То је један од најзначајнијих стваралачких дарова Беле расе и разлог због кога је она била у стању да овако много постигне. Када бисмо се вратили идеји да смо сви јединке, да је сваки човек сам за себе, уместо да је обавезан према својој породици, своме граду, земљи и раси у целини, друштво и цивилизација би се брзо срушили. Ми никако нисмо индивидуалци. Све што утиче на наше породице, на нашу заједницу, утиче на нашу нацију и на нашу расу. Што боље схватимо наше обавезе, толико креативније и ефикасније друштво ћемо саградити. Када би о себи мислили искључиво као о појединцима, брзо би се вратили на ниво пећинског човека и избрисали сав напредак који смо учинили током хиљада година.

10. "Једини спас за ову нацију је прави двопартијски систем". Погрешно. Двопартијски систем је идеалан јеврејски савет за завади и владај. Он дели беле гласове и даје Јеврејима и црнцима одлучујућу предност да победе на изборима. Штавише, он је потпуно супротан принципу вође и служи да изолује, подели и исцепка Белу расу. Уместо да пропагира јединство и напредак, он своје несрећне жртве гура у бескрајну свађу. Две или више супротстављених страна жучно ће се расправљати и свађати око глупости, обично завршавајући компромисима, ремијем или пат позицијом. Прави одговор је систем у коме је уграђен принцип вође, што је и време показало.

11. "Гласачки листић је једино оружје које људи имају". Гласачки листић је вероватно најефикасније оружје које људи имају. Људи могу да учине многе ствари које су далеко пожељније са нашег политичког становишта. Могу да стварају организације, политичке и све друге. Могу да измене систем власти. Као крајњи метод, могу да збаце тиране силом, ако је неопходно. Ако јој се припрети разарањем, **раса не само да треба, већ**

је и дужна, по највишем природном закону, да употреби сва могућа средства како би збацила и уништила своје угњетаче. Закон о праву на опстанак врста је највиши природни закон.

12. "Да ли ћете осудити све Јевреје? Постоје и добри и лоши људи код свих раса и не бисмо требали да осуђујемо целу расу." Можда има добрих и лоших људи код свих раса, но, уколико има добрих Јевреја, са тачке гледишта белог човека, њих треба пронаћи и открити. Бити Јеврејин значи бити следбеник Талмуда, а сваки следбеник Талмуда је заточеник злокобног програма који је створен да уништи Нејевреје уопште, а Белу расу поготово. Ослободити било ког Јеврејина одговорности за ову заверу било би исто као и ослободити поједине заробљене војнике војске која се бори против вас. Иако можда постоје различити степени умешаности у јеврејску хијерархију, различити нивои и командна места, ипак, сви припадници јеврејске расе, на овај или онај начин, активно учествују у рату против остатка човечанства. Прилично је чудно да исти они људи који стално нуде извињења и оправдања Јеврејима, уопште нису заинтересовани за то како се, рецимо, одвијао сукоб током Првог и Другог светског рата. Када су, на пример, Савезничке ваздухопловне снаге бомбардовла Хамбург и убиле 50.000 људи за једну ноћ, укључујући ту старце, жене, бебе, децу и труднице, исти ти који нуде извињења нису били забринуте што су можда неки од ових белих људи били убијени без разлога. **Не чујемо никакве протесте због тога што су Савезници, под контролом Јевреја, три дана из ваздуха, злокобно, до темеља спаљивали прелепи град Дрезден и кремирали 300.000 људи у једном од најмонструознијих и најгорих покоља у историји.** Изгледа да су исти ти људи потпуно незаинтересовани за питање да ли су сви побијени Немци (или било ко од њих, у ствари) били криви и да ли су заслужили тако ужасну судбину. Чињеница је да нико од њих није био крив за било какав злочин и да је, штавише, **једина ствар због које су Немци могли бити осуђени њихова смелост да покушају да се ослободе Јевреја и да одбране своју расу и своју нацију од међународне јеврејске завере. За овај храбри рат Немце треба високо наградити.**

13. "Лажна техника борбе". Јевреји заиста воле да гурају Белу расу у бесмислене борбе или свађе у којима они задају теме и дају одговоре. Без обзира на којој сте страни, обе су погубне за вашу ствар. Јевреји не само да користе ове трикове како би збунили беле народе и траћили њихово време, ширећи и повећавајући непријатељства, већ су прилично сигурни да, док Бела раса троши огромне количине енергије ваљајући се у бескорисним биткама, ништа од те енергије неће бити усмерено против њих. Јевреји непрестано стварају политичке партије или опозиционе групе, које немају никакав други циљ сем да уништавају једна другу, док ратни плен одлази увек њима. У нашем политичком сиситему они су (рецимо) створили Демократску и Републиканску партију. Успостављајући на тај начин такозвани "двопартијски систем", били су сигурни да имају контролу над обема странама. Онда направе

велику грају о томе како је диван двопартијски систем, како је он одраз америчке традиције и како је готово светиња. **Контролишући обе стране, Јеврејин је сигуран победник сваког такмичења**, и независно од тога ко побеђује, бели људи губе. Има толико много варијација оваквих лажних политичких борби, да би о њима могла да се напише цела књига. Поред многих безразложних борби политичких фракција у овој земљи, имамо и лажне ратове, изван наших граница, у које су нас Јевреји умешали. Догодио се, на пример, Корејски рат у коме су Јевреји контролисали и америчке снаге и снаге Северне Кореје. Циљ није била победа, већ конфузија и исцрпљивање америчких финансијских и људских ресурса и светског престижа. Но, најважнији циљ је био да обојене расе поубијају што више белих момака у првим данима зрелости и тиме умање снаге Беле расе. С обзиром да су бели Нејевреји и Америка довољно глупи да се на ово залепе, Јевреји су направили велику репризу у Вијетнаму. Тако се омиљени јеврејски хоби убијања белих Нејевреја наставио убојитије него икада.

14. "Повећавајте контрадикторне и збуњујуће аргументе у хиљадама ствари, које су све мало важне". У Протоколима Јевреји наводе како ће збунити и слудети ум нејевреја хиљадама раличитих ствари. Нејевреји ће бити тако збуњени и изгубљени у гомили контрадикторних тврдњи да ће у очају дићи руке. Јеврејска контрола над медијима даје им одличну могућност да спроведе овај метод загађивања ума. Чињеница да су тврдње које се шире нелогичне, контрадикторне и потпуно смешне, не мења на ствари. Циљ је збунити беле Нејевреје тако да буду потпуно парализовани за спровођење било какве акције која би могла зауставити напредак јеврејског програма.

15. "Јевреји који се представљају као нејевреји; Јевреји мењају своја имена." Јевреји често користе камелеонски трик да промене своја имена и представе се као Нејевреји. Нарочито воле да изаберу право, добро англо-саксонско име, на пример, шкотско или ирско, или оно које је сигурно енглеско, тако да се на њих аутоматски гледа као на Нејевреје. Тако су учинили Даглас Дилон, Даглас Фербанкс и хиљаде других. Под оваквом маском, они могу храбро да спроводе јеврејску ствар, уз мали ризик да ће се открити да припадају такозваним "одабранима".

16. "Коришћење мулата са више беле крви за представљање типичног црнца". Данас делује масовни покрет у циљу кварења Беле расе и упумпавања црне крви Африке у вене белих Американаца. Користе се сви могући програми и средства. Један од јеврејских трикова је показивање на телевизији избеглица из афричких дунгли измешаних са групом белих људи. Ако у каталогу или новинама имамо рекламу, у њој увек постоји група која се састоји од двоје, троје или четворо белих дечака или девојчица и једног малог црнца међу њима. Када би,

међутим, приказали правог црнца неразблажене крви, он би био сувише обојен да би га бели Американци могли прихватити. Како би ово превазишли, увек бирају моделе који уопште нису црнци, већ су мулати, са више беле крви у себи. У ствари, већина њих су три четвртине бели, или седам осмина бели. Они се онда америчкој публици представљају као "типични" црнци. Људи као што су Лена Хорн, Џим Браун, на пољу забаве, или сенатор Брукс на пољу политике, имају у себи више беле него црне крви, а интелигенцију коју поседују (ако је поседују) наследили су од беле стране. Јевреји се претварају да су то типични црнци и указују на њих са поносом како би показали да су црнци у сваком погледу способни као и бели људи. Ово је, наравно, изопачавање природе и огромна увреда за Белу расу.

17. "Црно је дивно". Овај слоган, кога промовишу Јевреји, има, када се примени на људе, толико истине у себи колико има и када се примени на прљав веш. Истина је да сви људи света не само да високо поштују Белу расу већ јој и завиде. Жеља обојених народа света да буду светлије коже је скоро универзална. Тако многи Абориџини тврде да су бели. Народи Индије су развили строги кастински систем по коме што је светлија кожа, то је виша каста, и обрнуто, тамнија кожа је и нижа каста. Не само то. Многе обојене расе као своје идоле имају плавооке богове. Чак и Јапанци праве своје лутке са белим лицима и плавим очима, што није лик типичан за Јапанце. Црнци, како овдашњи тако и они у Африци, који се пењу по друштвеној лествици, сматрају крајњим дометом својих амбиција женидбу са белом женом, док неки јеврејски трговци продају црнцима неку врсту помаде уз гаранцију да ће им избелети кожу. Иронично је што су умови људи Беле расе тако загађени јеврејским лажима да су, од свих народа на свету, најмање свесни огромне вредности сопственог расног наслеђа. Ипак, обојене расе света су потпуно свесне онога што немају и шта нису.

18. "Политика изокретања истине". Ово се односи на подмукли трик Јевреја да ствари направе да не само изгледају другачије него што јесу, него да изгледају супротно од онога што јесу. На пример, Јеврејски окупирана влада Русије је приказана као анти-Јеврејска и прогонитељски настројена према Јеврејима; сами Јевреји су фанатично расистички настројени људи, али су приказани као жестоки борци против расизма. Расна интеграција у школама, која у суштини разара Белу расу, је у јавности приказана као програм квалитетног образовања за све. Повећање пореза, који повећава инфлациону стопу, су приказани као средство да се умањи инфлација. Број трикова који Јевреји имају у рукаву у овом пољу су безбројни.

19. Јевреји су "одабрани народ". Ово је једна од најстаријих варки у историји, коју су Јевреји успешно потурили белим народима, намећући свој Стари завет религијама белих народа. Стари завет, који су писали сами Јевреј, упорно тврди да они имају посебан уговор са Богом. Јевреји лажу да се Бог само покровитељски смешио на њих када су обављали прљави посао клања, плачкања и убијања других племена. Једно од највећих изопачења природе и једна од најчуднијих трагедија у историји је то што је Бела раса усвојила превару о "одабаном народу" као сопствену религију. То је скупо платила.

20. "Коришћење медија како би се побркало оно што је усвојено као опште мишљење". Имајући потпуни монопол над пропагандним медијима, Јевреји користе анкете о јавном мњењу како би људима саопштили шта је њихово мишљење. Пошто потпуно фалсификују у препарирају те ставове, тако да се слажу са њиховом верзијом што треба да буде јавно мњење, онда овим анкетама дају широк и свеопшти публицитет. Тако стварају илузију подршке својим бројним и врло непопуларним програмима. С друге стране, ствара се илузија да нема подршке политици која би заиста користила Белој раси. Ови творци лажног мњења увек ће приказати јеврејске идеје популарнијима него што оне заиста јесу, а идеје Беле расе мање популарнима него што јесу. Тако ће разне јеврејске идеје, као што су помоћ иностранству, мешање раса, високи порези, контрола оружја, легализовање проституције итд., бити приказане као популарне или бар као оне које освајају популарност. С друге стране, беле вредности, као што су моралност, сегрегација, репатријација црнаца у Африку, расно јединство, ослањање на себе, аверзија према проституцији, промискуитету и порнографији, биће приказане као застареле и једностране. Јеврејска штампа ће их приказати као нешто што млади људи напуштају и оне ће грандиозно бити представљене као непопуларне, уз константно губљење упоришта. Овај преварантски јеврејски алат је моћно оружје помоћу кога се избори преокрећу у њихову корист. На жалост, умови белих људи исувише су загађени јеврејском пропагандом да нису у стању да прозру ова намештена гласања. Сувише чврсто ће гласати у складу са такозваним мишљењем у тренду које им сервирају Јевреји.

21. "Лажни називи и прљаве речи за блаћење". Изопачена и раширена јеврејска пропагандна мрежа је у кратком периоду смислила одређене речи које изазивају мржњу, презир и поругу према људима којима се прикаче ти одвратни називи. Бескрајним понављањем, људи аутоматски повезују зло и мржњу са људима којима су прикачене ове речи, не размишљајући какво је право значење које се крије иза њих. Реч "расиста" је такав пример. Право значење требало би да буде да је то неко ко спроводи лојалност према раси, што је заиста једна племенита особина. Ипак, данас, захваљујући јеврејској пропаганди, ову реч милиони људи сматрају нечим што треба избегавати и презирати. Друга реч је "нациста". С обзиром да су Јевреји добро схватили да је програм који је

Адолф Хитлер осмислио у националсоцијалистичкој Немачкој био озбиљна претња јеврејској завери, циљ им је да све зашлаше, толико да лек чак ни не погледају, а камоли да га проуче. Отуда масовна и прљава кампања против Хитлера и нацистичке философије. Скоро тридесет година након његове смрти, име Адолфа Хитлера је још увек најомраженији термин у јеврејском лексикону. На пољу религије такође наилазимо на унапред припремљене прљаве речи. Реч атеиста је таква реч. Уместо да се отворено размотре сви докази и омогући слободан полет здравог разума, овакво здраво резонување се одбацује и забрањује општим прозивкама и речима за блаћење. Има их још, попут речи као што су антихрист, безбожност, бласфемија и јерес. Са друге стране, када се Јевреји труде да промовишу преварантски и деструктивни програм који обмањује и вара Белу расу, тада га завијају у гламурозне, звучне називе, обично зачињене дахом хуманизма. Уједињене Нације, које су у ствари јеврејски план осмишљен за поробљавање Нејевреја света, представљају једну од таквих фраза. "Чинити свет сигурним за демократију" јесте још једна од тих фразеолошких обмана. Право значење ових програма је вођење деструктивних светских ратова у којима једна коалиција белих народа уништава другу. Тиме се осигурава чврста контрола Јевреја над њиховим жртвама и обезбеђује им се могућност да планирају нови смртоносни рат. Следећа фраза је "расно братство", која у ствари значи да Јеврејин жели да буде сигуран да неће бити никаквог отпора и противљења док обавља свој посао квариња Беле расе. Остали преварантски називи су "урбана обнова", "вера заједничка за све деноминације", "десегрегација" и "модератори у преговорима".

22. "Вичи прогон". Кроз целу историју Јевреји су, задивљујућом вештином, користили вриштање о прогону. Пошто су крајње паразитски по својој природи, они ће дубоко продрићи у нацију-домаћина у којој живе, исцрпети је, уништити њен морал, умањити снагу њене владе и на крају срушити њене темеље, остављајући је разбијену и опустошену. Када се људи такве нације напоскон пробуде и постану свесни свог угњетача, па предузму акцију за збацивање паразита са својих леђа, Јеврејин почиње да диже невиђену буку због прогона. Он успева да нацију која се брани прикаже као напасника, уместо да укаже на стварног паразита. То почесто изазива сажаљење код суседних нација које тада, из чисте глупости, непромишљено крећу у помоћ Јеврејима. Недавни пример онога што се догодило херојском немачком народу никако није ни први ни последњи у историји јеврејске дволичности. Иста ствар се догодила у Египту, Вавилону, Персији, а недавно и Арапима у Палестини.

23. "Да би био изабран неопходно је обезбедити гласање црнаца". Патетично је колико је много људи преварено да прогута ову јеврејску лаж. Нама се, углавном, не пружа избор између два кандидата, већ само избор мањег од два зла. Јевреји су увек побрину да ставови кандидата које истичу увек буду такви да предлажу политику која је штетна по Белу расу, а корисна за Јевреје и црнце. Бела раса још увек чини већину у популацији Америке.

Ако икада будемо добили доброг и одважног кандидата који ће изаћи са платформом која јасно и гласно фаворизује ствар Беле расе, такав кандидат ће бити изабран уз тешак политички пораз другог кандидата. Било због глупости или због кукавичлука, или и једног и другог, никада нисмо имали таквог политичара који се појавио на јавној сцени или, у најмању руку таквог који би имао довољно енергије да би га саслушало много људи. Наша дужност је не само да доведемо таквог кандидата, већ целу армију таквих кандидата, који би радили координирано, по целој земљи, под уједињујућом заставом Креативистичке цркве, са јасним и далекосежним програмом ширења Беле расе и смањивања обојених раса, уклањања издајника расе са власти и преузимања контроле над сопственом судбином у своје руке.

24. "Уклањање Јевреја са власти резултирало би огромним крвопролићем". То уопште не мора бити истина. Немачки народ је свргнуо Јевреје са власти у својој земљи уз врло мало губитака, врло мало крвопролића и практично без икавих проблема. Они су то урадили легално, уз помоћ гласања. Упоредите ово са огромном, бедом и крвопролићем које се одиграло када су Јевреји преузели власт у Русији. У време те ужасне катастрофе, земља је била подељена с краја на крај, пољопривреда и индустрија су биле уништене, стигла је глад, а убијено је више од 20 милиона најбољих белих вођа у Русији. Ми из Креативистичке цркве верујемо да можемо да спасемо Америку и да бели људи могу да поврате контролу над сопственом земљом легалним средствима. То можемо да урадимо без много крвопролића уколико будемо следили програм који је постављен у програму наше нове религије. Први и најважнији проблем је исправљање начина размишљања белог човека, као што сам већ толико пута истицао. Међутим, уколико борба и крвопролиће буду неопходни, ми морамо платити и ту цену и користити и та средства. Уколико буде потребно, мораћемо да се позовемо на највиши закон природе. Мораћемо да искористимо сва средства и све што буде неопходно да би се обезбедио опстанак наше расе. Уколико не збацимо Јевреје са власти, скоро је сигурно да ће доћи до огромног крвопролића које ће проузроковати погибију 60 милиона најбољих Американаца.

25. "Збрка: Христос јесте (није) Јеврејин". Ова глупава препирка постала је последњих година један од најомиљенијих начина Кошер конзервативаца да се утуца слободно време. Прочитао сам безброј ставова за и против, по овом питању, од људи као што су Џералд Л. К. Смит и многих других који би требало да знају истину (и без сумње је знају). Ово је тако варљива и безначајна расправа да чак и онај који има обиље доказа и који би требало да зна истину бива увучен у веровање да би, уколико успе да, некаквим чудесним средствима, докаже да Христос није био Јеврејин, то представљало нешто посебно и велико. Као прво, не постоји ни тунчица доказа да је овај човек икада постојао, а гомила је доказа да никада није постојао. Овим сам се опширније позабавио у

поглављу под насловом Христово постојање није потврђено историјским чињеницама. Међутим, ако здраво за готово прихватимо јеврејске писце Новог завета, онда видимо да Јевреји говоре да је Христос био један од њихових. У првом поглављу Новог завета, односно у Мат. 1, они дају целу тобожњу лозу Исуса Христа, од Аврама, Исака, Јакова па преко скарадних Јуде, Давида, Соломона и других, до Јосифа, оца Христовог. Даље, у Јеванђељу по Луки, 2:21, јасно се каже да Христос не само да је био Јеврејин, већ је био и обрезањ Јеврејин. Проучавајући ово даље, долазимо до тога да је заиста мало важно да ли је он икада живео или није, да ли је био Јеврејин или не. Како год то сложили, хришћанске поруке су лоши, самоубилачки савети, а хришћанска религија је погубна ствар за Белу расу. Историја је показала да је оно уништило велику и блиставу цивилизацију Рима. Треба само да прочитамо Беседу на гори (поглавља 5,6 и 7 у Јеванђељу по Матеју) да бисмо схватили природу самоубиствених савета који су разорили Римско царство чим је примило хришћанство.

26. "Бели људи су прави Израелићани". Ово је заиста преварантски аргумент и изгледа да посебно привлачи људе који желе да буду хришћани и верују у библију, док су истовремено открили да су Јевреји раса злих људи. С обзиром да библија говори да су Израелићани "одабрани" народ Божији и да би било апсурдно да је Бог одабрао злу, преварантску и перфидну расу, попут Јевреја, ти људи неким уврнутим начином размишљања долазе до закључка да би целокупна библијска збрка била прихватиљива само када би себе ставили на место Израелићана. Сходно томе, када им неко понуди смешну, глупаву причу да смо ми, припадници Беле расе, у ствари, прави Израелићани, они загризу такву глупост као риба удицу. Читава ова теорија је толико смешна да не заслужује да се о њој расправља. Изнећу, међутим, неколико необоривих чињеница које ће, једном за свагда, раскринкати ову будалаштину. Као прво, једино Јевреји се обрезају и то је њихово обележје. Тако је било од памтивека. Друго, то је део њихове вере, за који они тврде да је "свети уговор" који је Аврам склопио са Богом. Као треће, јеврејска библија јасно тврди да су Христос и апостоли били Јевреји. Четврто, када читате какве су убице, развратници и битанге били њихови "велики" патријарси и такозвани "Божији људи", попут Јуде, Аврама, Давида, Соломона и других, поставља се питање – зашто би било који бели човек, при здравој памети, који има иоле самопоштовања, уопште желео да буде потомак оваквог шљама?

27. "Али, ми смо људска бића, а не животиње". Овај празни и безначајни аргумент најчешће се потезе у самоубилачким хришћанским учењима која не само да насилнички делују на здрав разум, него и на законе природе. Волети своје непријатеље, окретати други образ, одрећи се свега што имаш, не опирати се злу и остале сличне глупости потпуно су супротне законима природе. Нигде нема створења које би се на овај начин штитило. Када год сам ово истицао, често сам се суочавао са глупим аргументом да ми нисмо животиње него људска бића.

Када упитате шта би то, заправо, требало да значи, не добијате јасан одговор, већ вам кажу да смо ми имуни на природне законе којима су остала створења потчињена. Ми очигледно треба да будемо изузети од природних закона зато што нам је, како они кажу, дата моћ да мислимо и размишљамо, да имамо душу, да имамо вечни живот и због много других бесмислених разлога. Животне чињенице су унеколико различите од онога што ови аргументи нуде. Чињеница је да смо ми створења природе, попут милиона других створења која насељавају лице земље. Ми сасвим сигурно нисмо имуни на природне законе. Када би, на пример, постојао идиот који би умислио да смо изузети од закона гравитације, требало би му дозволити да скочи са двадесетоспратнице и потврди да се тај закон не односи на њега.

Мада је сасвим тачно да ми имамо вишу интелигенцију од других створења, то нас никако не изузима од било ког закона природе који влада универзумом. Рођени смо као и друга створења, размножавамо се баш као и друга створења и умиремо као и они. Морамо јести и пити и дисати баш као и сва остала створења овог универзума. Закони наслеђа односе се на нас, као што се односе на коње, мачке или зечеве. Ако и постоје неки сањари који би радије да мисле другачије, онда је то њихов проблем. Нисам ја измислио законе природе, нити законе гравитације, ни закон о наслеђу, нити стварност живота и смрти. То је тако и увек ће бити тако. У сваком случају, кад год глупо изврћемо законе природе, наглавце упадамо у невоље. Када не верујемо сопственом разуму и мишљењу и када нам умове заокупи нереално, ничим подржано и неприродно учење, почињемо да уништавамо сопствени живот и доводимо у опасност постојање наше расе. Не можемо побећи од закључка да смо заиста створења природе, као и сва друга. Мада смо највиша бића у природи, ипак смо подложни сваком природном закону, баш као и сва остала бића.

28. "Не би требало буквално да схватате библију". Кад год сам, приликом расправе о бесмисленом и противречном хришћанском учењу, сатерао неког у ћошак, он би покушао да се из тога извуче реченицом: "Па, не би требало тако буквално да схватате библију." Очито да тврде да библија, у ствари, не мисли оно што каже и не каже оно што мисли. Ово је чудан и идиотски аргумент који ни из чега не проистиче. Ако је библија тако велико књижевно дело и ако је она реч Божја, сигурно је да су, у својој наводној мудрости, Христос и/или Бог, били способни да се изразе јасно и експлицитно. Чињеница да је библија претрпана контрадикторностима и мноштвом нејасних и безначајних фраза, је, сама по себи, најбољи показатељ да није реч Божја, нити ишта налик томе. У сваком случају, ако бих ја, као пословни човек, написао уговор о продаји земље, а онда приликом предаје уговора и власништва, свом купцу саопштио да није требало баш тако буквално да схвати тај уговор, ја бих био оптужен да сам лажов и варалица. Ако не треба буквално да схватимо библију и ако она не значи оно што каже и не говори

оно што мисли, онда, шта она значи, ако уопште нешто значи? С обзиром да такозвана "добра књига" много полаже на ствар као што је "истина", ми, наравно можемо да судимо по њеним мерилима. Ако она не мисли оно што каже и ако не говори оно што мисли, онда она, наравно, лаже.

29. "Термин западна цивилизација је погрешан". Не лепи се превише људи на ову варљиву јеврејску дијалектику. Термин "Западна цивилизација" је толико ушао у општу употребу да би га сви прихватили здраво за готово, без размишљања о скривеној подвали. Цивилизације у последњих 6000 година (укључујући и данашњу) уопште нису "Западне" већ су беле цивилизације. Где год се појавила цивилизација, њу је створио бели човек, што смо детаљно објаснили у једном од претходних поглавља. Тако је и са савременом цивилизацијом. Без обзира да ли бели човек живи у Европи, у Сједињеним Државама или Аустралији и, без обзира да ли он за живот зарађује у Хонконгу, Индији или у Кини, он ствара цивилизацију. Зато треба да схватимо да цивилизација нема везе са западном или источном хемисфером, већ је искључиво творевина Беле расе. Због тога је Јеврејин, називајући је Западном цивилизацијом, белом човеку одузео заслуге за њено стварање. Цивилизација је искључиво творевина белог човека и никог другог.

30. "Постоје добри и лоши Јевреји". У расправљању о врлинама и манама Јевреја, сусретао сам се са много такозваних интелектуалаца који су износили мноштво конфузних мисли о добрим и лошим Јеврејима. Неки су глупо тврдили да данашњи Јевреји нису прави потомци библијских Јевреја. То би, наравно, значило да су библијски Јевреји од Бога "изабрани" и да су били добри, а да су данашњи Јевреји, који су мешавина са Хазарима, извесно лоши. Други праве разлику између Чивута и добрих Јевреја. Стално се понавља да постоје комунистички Јевреји и некомунистички, "добри" Јевреји. Па затим Јевреји ционисти и Јевреји који нису ционисти, за које се, очито, претпоставља да су добри. Списак је бесконачан и једина сврха свега овога је да се Јевреји скину са дневног реда и да се овај проблем заташка. Када је реч о библијским Јеврејима или Израелићанима, Стари завет врло јасно каже да су се сви они обрезава. Чињеница да они спроводе чин обрезавања, ма коју нову крв да су примили у своју расу током хиљаду година, представља њихов заштитини знак и дан данас. Каквих год да је промена било у њиховој крви, остајали су лојални својој раси и одани завери која има за циљ доминацију над светом и уништење Нејевреја. Они данас демонстрирају расну лојалност снажније него икада. Њихова завера неизмењено се одвија. Стога је потпуно бесмислено трошити време на питање да ли су Хебреји Јевреји или било која друга врста. Што се белог човека тиче, Јеврејин је Јеврејин и сваки од њих је смртна опасност по његов опстанак. Сви су они лоши. Сваки Јеврејин је од детињства индоктриниран учењима Талмуда и током читавог живота главна опсесија му остаје уништење Беле расе.

Зато не смемо никада заборавити да су Јевреји непријатељи, а **раздвајање једног типа Јевреја од другог бескорисно је колико и раздвајање типова звечарки**. Ако вас је ујела звечарка, заиста вам није важно њено порекло, она је и даље отровна.

31. "Ми смо овде да помогнемо другима". То је још један хришћански принцип, који је имао разоран ефекат у разједињавању Беле расе. Ово значи да, уколико не помажете некоме ко је лошије среће од вас и ко је бескориснији од вас, тада немате посебног разлога да будете на овом свету. Ова идеја је, наравно, глупа и сама по себи противречна. Чак и дете би могло поставити питање – па због чега онда ти други постоје? Логичан одговор је – ни због чега, они су савршено бескорисни. Онда би следио закључак да је наш једини циљ да помогнемо ширење бескорисних, што је у већини случајева са такозваним хришћанским милосрђем апсолутна истина. Крајњи исход хришћанског милосрђа је све већа бројност шљама и обојених раса и уништавање стваралачког елемента нашег белог друштва. Ми из Креативистичке цркве у потпуности одбацујемо овакву глупост. Враћамо се извору свих истина, то јест, законима природе који налажу да повећавамо, унапређујемо и ширимо сопствену врсту. Верујемо да тако испуњавамо највиши закон природе и универзума. Није ни добро ни милосрдно ширити и увећавати најниже елементе наше расе. То је самубиствено изопачавање закона природе којим се помаже ширење и умножавање обојених раса, које су, по сопственом избору, наши непријатељи. Верујемо у повратак основним принципима наше вере и религије, односно, у спровођење онога што је добро за Белу расу. На тај начин, ми смо у складу са највишим законима природе. Они нам јасно говоре да треба да се усмеримо на умножавање, заштиту и напредак сопствене расе и да се у исто време посветимо уништавању елемената који су претња по нас.

32. "Када би само могли да развијемо више разумевања међу расама, могли би сви дивно да живимо". У циљу наметања "разумевања" многи бели добротинитељи, који се прикључују Мировним трупима, комунистичким партијама и многим другим либерално-јеврејским организацијама, нанели су грдну штету сопственој раси. Пошто нису били способни да прозру јеврејску превару о "братској" љубави и разумевању постали су изузетно корисно оруђе у рукама Јевреја. Људи који би најмање требало да се баве црнцима, најлакше се упецају да подстичу јеврејски програм расног мешања. Сви они који су се суочили са реалношћу живота, они који су морали да раде са црнцима; чије суседство се окупрали црнци, они који су имали непријатно искуство да из прве руке осете близину тих избеглица из дунгле, брзо су се излечили од било каквих утопијских идеја о мешању раса. С друге стране, јеврејски програм мешања раса обично промовише неки богати бели добротинитељ, који никада није морао да зарађује за живот, већ је свој новац наследио, живи у изолованој кули од слоноваче и постаје најзабринутији душебрижник. Што боље познајете црнце, више их разумете. Што више познајете Јевреје, више

схватате њихову праву природу. Што више схватате то боље увиђате да су они смртна опасност за опстанак Беле расе. Што их више разумете, то сте сигурнији да су они ваши непријатељи.

33. "Одвајање цркве од државе". Кошер конзервативци нам непрестано понављају да имамо савршен Устав. Нарочито нас подсећају колико су "мудри" били наши Оци оснивачи када су инсистирали на одвајању цркве од државе. Испитујући тај проблем, нисам успео да схватим значај поделе та два битна стуба наше друштвене структуре. Нема баш много смисла када иста група људи подржава одбрану своје земље војном силом и доларима од пореза, а затим недељом одлази у цркву и проповеда "не опири се злу", "окрени други образ" и "воли своје непријатеље". Нема никаквог смисла трошити милијарде долара на образовање наше деце а тада их у недељним школама учити "Не суди" и говорити им да се окану нормалног расуђивања. Подједнако је бесмислено да влада промовише рад и напредак, кад људи, који подржавају такву владу, проповедају да продаш све што имаш и поклониш другима. Нема користи од чињенице да је највећи део белих људи Америке подељен у хиљаде различитих верских секти, **јер би требало да будемо уједињени у чврст фронт против смртог непријатеља – лукавог Јеврејина.** Верујем да је далеко најбоља комбинација она у којој је влада Беле расе у савршеној хармонији са својом религијом, а не да буде у конфликту са њом. Религија треба да уједини расу, а не да је дели. Само на основама кохезивне расне религије може да се изгради чврст темељ трајне власти. Када једном будемо имали религију, власт и расу сједињене философијом сопствене добробити, заувек ћемо обезбедити будућност Беле расе.

34. Страх од помисли да "не можемо победити". Најчешћи проблем са којим сам се сусрео, приликом покушаја да вратим белог човека разумном мишљењу, је превазилажење његовог дефетистичког става. Небројено пута сам чуо: "Да, слажемо се са свим што си рекао и ја сам 100% уз тебе – али, можеш ли убедити и остале белце?" Ово је, наравно, дефетистичко, негативно размишљање и не треба га толерисати. Да сте у чамцу који тоне на миљу од обале, нећете само седети и размишљати какве су вам шансе. Урадићете једину разумну ствар – веслаћете до копна, јер вам од тога зависи живот. Ситуација са Белом расом је врло слична. Уместо да доконо размишљамо о глупостима, морамо се потрудити и упустити се у борбу да исправимо начин размишљања белог човека. То је наш основни проблем. Уколико верујете у програм који је представљен у овој књизи, неопходно је да почнете да причате о њему већ данас како би и стотине милиона других белих људи могло да поверују у њега. Када једном исправимо начин размишљања белог човека, наш проблем је скоро решен. Проблеми надвладавања Јевреја и црнаца и враћања судбине у сопствене руке ће после овога бити дечија игра.

35. Љубав и мржња. Мржња је нормалан, здрав осећај којим је природа обдарила све своје више врсте. То је фундаментална и витална емоција неопходна за очување врста. Ускратити белом човеку способност да мрзи оне који представљају претњу његовом опстанку било би као да одузмете тигру канџе или зубе, па га онда вратите у џунглу да се бори. Такав незаштићени тигар врло брзо би постао жртва и нестао. Исто је и са белим човеком. Уколико покваримо његове здраве инстинкте и он изгуби способност да мрзи и бори се против оних који би да га униште, остаје огољен и без одбране пред својим непријатељима. Перфидни хришћани, који тако гласно прокламују свој презир према мржњи и сами се служе мржњом до крајњих граница. Када се неко не слаже са њиховим "веровањем" или "вером", проглашавају га јеретиком, спаљују на ломачи, вешају или уништавају на друге начине. Они жестоко мрзе па се, на овај или онај начин, брзо ослобађају својих непријатеља. Љубав и мржња иду заједно. Уколико желите да заштитите оне које волите, онда морате мрзети оне који угрожавају њихову безбедност и егзистенцију. Сви велики покрети засновани су на мржњи – мржњи према непријатељу мржњи према непосредној претњи. Ништа чвршће не уједињује неку групу од мржње према заједничком непријатељу. Ништа их тако одлучно не гони на деловање као мржња.

36. Занимљиве бројке и статистике. Према попису из 1970. године, Сједињене Државе су 1. априла исте године имале више од 203 милиона становника. Тврди се да 11% представљају црнци, а 3% Јевреји. Из овога следи да је стопа раста црначке популације остала отприлике иста као и у претходним годинама и да се црначка популација није увећавала ништа брже од беле популације. Докази из многобројних извора уверавају ме да нас влада намерно лаже, како би прикрила истините чињенице. Убеђен сам да се ово ради да би се бели људи уљуљкали у лажну сигурност. Желе да нас преваре како бисмо поверовали да не постоји расна темпирана бомба активирана у нашој средини. Не треба бити посебно пажљив посматрач па приметити да се црне приплодне кобиле, које су на социјалној помоћи, неконтролисано размножавају. Свака од њих има и по 12 до 14 црних копилади, а експлозија црне популације дешава се ту, у нашем суседству. Чињеница је да се црнци множе као пацови, док беле породице, свесно и намерно ограничавају сопствени пород на једно до двоје деце по породици. Сигуран сам да је у стварности црна популација три пута већа него што би влада желела да верујемо. Не могу да тврдим, али, мислим да црнци представљајући 35% америчке популације, што би другим речима износило око 70 милиона, уместо наведених 22 милиона. Исто тако мислим да је и јеврејска популација знатно већа него што то (јеврејска) влада жели да поверујемо. Уместо да смо заражени са само 3% (или шест милиона) Јевреја, мислим да права цифра броји близу 20 милиона Јевреја у Америци. Јевреји нам дају различите податке који се односе на њихову бројност у свету. Често се наводе бројке од 18 до 20 милиона. Опет верујем да се оне намерно умањују како не би узбуниле беле Нејевреје. Поново, не могу да тврдим, али мислим да има најмање 80 милиона Јевреја који

загађују нашу планету. Све у свему, бела популација се данас у Америци убрзано смањује у односу на обојени плем и спала је на 50% укупне популације, док се Филипинци, Порториканци, Мексиканци, црнци, Јевреји, Индијанци и мулати паре и размножавају невиђеном брзином, у земљи коју су основали и изградили бели Европљани. Стога је крајње време да ми, "обесправљена већина", предузмемо акцију против отимања наше земље, имања и државе. Ми, креативисти, смо томе посвећени, не само у Америци, већ и целом свету.

37. Некретнине насупрот деоницама и обвезницама. Постоји хиљаде различитих начина улагања новца. Али, у основи, постоје само два – или некретнине или у деонице и обвезнице. Када инвестирате свој новац у деонице и обвезнице, ви сте само посматрач који верује управи корпорације (да ће исплатити дивиденде) и страни или странама које је контролишу. У већини главних корпорација у Америци (и свету) данас, власт је у рукама Јевреја. Када купите земљиште, или неку некретнину, ви сте власник. У ствари имате монопол над тим делићем света који поседујете. То је јединствено и непроменљиво. У крајњем случају, сво наше богатство лежи у земљи и некретнинама. У последњих десет година, док је на берзи Dow Jones Industrial Index постигао раст од 18%, просечна цена земљишта (површина, локација, опремљеност) у Сједињеним Државама је порасла за 95%, што је повећање три пута веће од просечног нивоa цена и пет пута већа од повећања Dow Jones Industrial Index-a. У појединим подручјима, као што је Флорида, ситуација са земљиштем још је боља. Док се деоницама може манипулисати сваки дан, јер Јевреји контролишу берзу и гомилају профите и када акције падају и када се дижу, цена земљишта стално расте. Јевреји не само да имају потпуну контролу над светским берзама, већ управљају и већином трговачких центара и кључних некретнина у главним градовима. Међутим, велика количина баснословно вредних некретнина још увек је у рукама белих Нејевреја. Јеврејски циљ од кога не одустају, јесте да истисну белце као власнике земљишта и некретнина. Мада се деонице и обвезнице (које често постају безвредне) нашироко хвале као "сигурност", одвија се бескрајна кампања да се (белци) одврате од поседовања некретнина. Ово они раде уз помоћ пропаганде, пореза, финансијских манипулација и много других средстава. Овај циљ лишења Белаца од своје земље су они изнели у Протоколима. Због тога Бели човек треба настојати, да што раније у свом животном веку, купи што више може земљишта и најбоље непокретности и држи то власништво у оквиру породице. Земља се више не прави. Такође, Белци треба да се удруже и бојкотују Јевреја у бизнису; треба, уколико је могуће, ући у бизнис за себе; изграђујући успешан бизнис, он никада, не би требао да прода бизнис, него да остави својој породици. Ни у ком случају не би требао да прода ни земљиште, ни свој бизнис, Јевреју.

ПОГЛАВЉЕ БР. 19

Поштовање чијег закона и реда?

Бела раса поседује многе врлине и особине за дивљење. Једна од њих је генијалност у домену закона и поретка. Бела раса има порив да организује друштво и уведе закон и ред где год се налазила. Знамо да су Римљани били способни организатори и добри законодавци. У свакој земљи коју су освојили и у сваком народу који су покорили, увели су одговарајуће законе и створили организовану власт. То је темељ цивилизације. Тешко да је могуће замислити цивилизацију и напредак а не утврдити чиниоце добре управе, која се састоји од организованих закона и полицијских снага које ће бринути о њиховом спровођењу. Све ово је добро и исправно, тако да Бела раса може бити поносна на урођени дар за организацију власти, закона и реда.

Ипак, "закон и поредак" у рукама непријатеља могу да се искористе за уништење народа. Ако су закони успостављени да пљачкају бели народ, да смањују његову репродукцију, то јест, ако кваре и уништавају Белу расу, онда ствари стоје сасвим другачије. Тада смо дужни да се позовемо на највиши закон природе, на опстанак врсте. Таква је данас ситуација у Америци и у целом свету, где су Јевреји законодавци који примењују "закон и ред". И у Русији су закон и ред установљени на оваквим основама, само на још горем степену. Ако се неко усуди да писне о Јеврејима, стрељају га. Кривци се стрељају без могућности да им буде суђено, чак и због ситних крађа. Због тога у Русији има врло мало такозваног "криминала" (имајте у виду да је ова њига била писана 70-тих година XX века). Чињеница је да се прави криминалци налазе у влади и државном апарату за спровођење закона и реда и да чине злочине невиђених размера. Јевреји су потпуно поробили руски народ, контролишу сво богатство, сва средства пропаганде, владу и пре свега, контролишу целокупно наоружање. Јеврејски робовласници спроводе "закон и ред" и сасвим је јасно да њихове злоупотребе воде руски народ у пропаст. Рецимо једном заувек да закон и ред, по себи, нису крајњи циљ Беле расе, већ је то **опстанак наше врсте што представља највиши закон** који је природа поставила пред нас. Много пута су Јевреји ову племениту особину Беле расе лукаво користили као оружје за њено уништавање. У овом историјском тренутку, слепо поштовање закона и реда од стране Беле расе води њеном уништењу. Под маском "закона и реда", Јевреји нас терају да починимо самоубиство.

Желео бих да подсетим белу браћу и сестре да су пре 200 година Американци били изложени тиранији и репресији британске владе која је, случајно, и онда била у рукама Јевреја, као што је и данас. Међутим, белим патриотима тога времена мозгови нису били загађени, као нама данас. Уставши испред свих људи, који су ценили своју слободу, имовину и земљу, одлучили су да се отворено супротставе "закону земље", када је он искоришћен као предтекст за репресију над белом већином. Верујем да је ово одговор на питање шта да се ради када се "закон земље" користи да би вас уништио. Једноставан – као што је и био кроз историју. Постоји виши закон који природа перманентно спроводи и који, у ствари, све расе поштују када им прети уништење. Тај виши закон је закон опстанка, а ми, бели људи Америке, треба да схватимо да се налазимо у таквој ситуацији. Морамо бити спремни да се отворено супроставимо криминалним радњама сваког лудака који покушава да угрози постојање наше расе. Морамо заувек запамтити да је највиши закон природе – закон опстанка врсте, по сваку цену.

Поштујемо закон и ред и добру власт, уколико штите интересе беле расе и ако обезбеђују све неопходне услове за њен опстанак и напредак. Уколико није тако, то онда није наша влада. То је онда наш непријатељ, без обзира што марионете које сачињавају ту владу личе на белце. Немојмо дозволити да нас заварају бели кловнови којима управљају јеврејске руке а који су на челу наше владе. То је ипак јеврејска влада. Свесни смо болне чињенице да су Јевреји увек у стању да пронађу беле издајнике и водеће људе који би спровели у дело њихове прљаве намере. Када погледамо моћни естаблишмент који данас влада Америком и нашим животима, морамо се упитати - чија је то, у ствари, влада? Ко то путем пореза од нас отима огромне суме тешко зарађеног новца, које достижу неколико стотина милијарди годишње? Унутрашње финансије су у рукама "наше" владе. Ко одређује и спроводи присилно уписивање наше деце у удаљене школе и превози их аутобусима као стоку, само да би подстакао кварење Беле расе? Сви знамо да федералан влада, преко Министарства за образовање и уз сарадњу са судовима које контролишу Јевреји, подстиче, намеће и спроводи овај невиђени злочин. Ко заговара размножавање и увећавање броја црнаца у нашој средини? Опет, наша "поштено изабрана" влада која пљачка од радног белог човека тешко зарађену уштеђевину, па је пребацује црним животињама, промовишући на тај начин ширење криминала, анархије и пропасти, и уништавајући језгра наших великих градова. Ко пљачка беле грађане Америке, ко пљачка наш тешко зарађени новац и пребацује га у иностранство туђим расама ради ширења црнаца и других обојених раса попут Кинеза и Индуса, као и нашим јеврејским, комунистичким непријатељима у Израелу, Југославији, Русији итд. То је такозвана "уставна" влада, наводно, "најбоља креација у историји човечанства". Ко је тај што нам одузима наше уставно право да држимо и носимо оружје? Наравно, "наша" влада која нам то ради да би нас лакше поробила. Иако су заговорници ових закона о оружју обично звучна англо-саксонска имена, иза ових фасада увек су Јевреји који манипулишу. Узмите, на пример, фамозни њујоршки Саливенов закон. Он носи добро старо ирско

име великог Тима Саливена, вође демократске странке и сенатора државе Њујорк, кога су очито преварили да подржи овај закон. Међутим, њега су саставила двојица Јевреја. Први је био Џорџ П. Лебрун, коме су активно помагала друга двојица Јевреја, др Соломон Барух, отац Бернарда Баруха и Натан Штраус. Познат нам је и закон Дода Гана, а знамо да сенатор Дод није био Јеврејин. Међутим беше ту и неки Давид Мартин, алијас Исидор Левин, руски Јеврејин, рођен у Канади, који је саставио закон и промовисао га, уз помоћ сенатора Дода. Поново нас "наша" влада разоружава да би нас боље и брже поробила. Ко штити црнце када спаљују наше градове, кад краду, муче и силују? У старо доба, после оваквих злодела, грађани би се толико разбеснели да би зграбили своје пиштоље и поубијали анархисте. Али, не и данас. Данас су ови дивљаци и криминалци заштићени "нашим" полицијским снагама. Лично сам видео на телевизији ове криминилаце како разбијају излоге радњи и односе телевизор и друге ствари пред полицајцем који је ту стајао, глупо посматрајући злочин који му се одиграва испред носа. Ко гости, храни и поји наше непријатеље из иностранства, као што су Хрушчов, Косигин, Голда Меир из Израела и други који долазе да заразе наше обале својим "државним претњама"? Превртљива јеврејска влада која контролише нашу дивну земљу, и ја морам најенергичније да истакнем да то није "наша" влада.

Можемо ли ми онда, као истински и одани припадници беле расе, бити лојални том издајничком естаблишменту који је узурпирао власт да би нас лакше уништио? Да ли смо ми, при здравој памети, дужни да се покоримо таквом издајничком тиранину који користи закон као оружје за истребљење Беле расе? Одговор на ова питања је – најенергичније **Не!** Како су издајници и непријатељи узурпирали власт, судове ове земље и агенције за спровођење закона, како би починили геноцид над Белом расом, тако мора доћи и време за позивање на највиши закон природе, који претходи свим другим законима – а то је закон опстанка. Нема чекања. Све док нам власт контролишу Јевреји, ми, бели народи света, морамо се суочавати са поражавајућим чињеницама: такозване владе које сада имају моћ, упркос свим њиховим "легалним" замкама, су ништа друго до тешко наоружане агенције у служби светске јеврејске мреже. Такве владе су наш највећи непријатељ и тако ће бити све до дана кад бели човек не преузме контролу над владом своје земље. Бели народи оваквим владама не дугују никакву лојалност. Дугују им само мржњу и непријатељство. Стога се морамо одупрети овом јеврејском оружју. Морамо се још снажније борити док год оно наставља и даље да наноси штету белом човеку; док год пљачка његову тешко стечену зараду и док год је тако сурово, као ни једна организација до сада. Све наше напоре морамо усмерити ка дану када ћемо силом ослободити све владе од Јевреја и поново их чврсто узети у своје руке, у руке белог човека. Шта можемо да урадимо? Једна од првих ствари коју морамо запамтити је да не смемо никада предати оружје, ни по коју цену, уз закон или без њега. Морамо запамтити да Јеврејина не интересују закон и ред по себи. Њега интересује отимање оружја из наших руку, да би што лакше успео да нас победи. Стога не смемо никада доћи у компромитујућу

ситуацију где нећемо моћи да одбранимо наше домове, породице и себе саме. Сваки ризик по наше људе због задржавања оружја је далеко мањи од предавања оружја ради "поштовања закона". Постоје и многа друга средства која су нам на располагању за одбрану и ослобођење власти и судова из руку непријатеља. Докле год смо свесни да се "закон и ред" користе против нас да би нас уништили, дотле је наше право, у ствари, наша дужност, као припадника Беле расе, да им се супротставимо на све могуће начине, и пасивно и активно.

Потпуно смо свесни да су судови у рукама јеврејских судија или белих издајника које контролишу Јевреји. Знамо да је Џ. Хувер, који је био на челу ФБИ, био клоун који је поштовао своје јеврејске газде и који је написао неке врло лепе ствари о Бене Бериту у својој књизи. Врло је јасно да он не би провео неких 45 година на тако осетљивом месту да није био њихов човек. Такође знамо да се ФБИ највише користи као клуб за малтретирање белих људи који се боре против комуниста, црнаца и Јевреја. Савршено је јасно да је ФБИ чврста рука јеврејске завере, која спроводи ред где год се појави било каква тешкоћа по овом питању. Да ли онда треба да сарађујемо са јеврејском чврстом руком? Одговор је поново громогласно Не, у сваком случају. У давним временима, када је долазило до сламања закона и реда и када људи више нису били сигурни, одлучивали су да узму закон у своје руке. У многим пограничним градовима на Западу, када више нису могли да се толеришу криминалци, грађани су формирали страже. Вебстер (у свом речнику) овако дефинише ове страже: "Комитети добровољаца за надгледање и заштиту интереса а нарочито комитети који су створени да сузбију криминал (када се испостави да су законски неадекватни)". Брзо се приближава доба када ћемо бити суочени са сломом закона и реда, када ће бели човек, жена и дете бити у милости криминалаца и јеврејских установа за спровођење закона, које неће ни прстом мрднути да их заштите; у исто време, бићемо суочени са ситуацијом да ће бели човек бити изложен малтретирању када покуша да се одбрани од зверског дивљаштва црнаца. Тада ћемо бити натерани да применимо највиши закон природе, значи да се одбранимо и применимо закон опстанка врста. Можда ћемо бити принуђени да се суочимо са герилским ратом, у коме ће боја наше коже бити униформа која ће означавати на којој смо страни. Хајде зато да у све нас усадимо чврсту и непоколебљиву лојалност према нашој Белој раси.

У међувремену би требало да радимо на свом политичком организовању, **да ширимо литературу која говори у добробит Беле расе, да подстичемо солидарност међу белцима** и преузмемо контролу над владом и политичким апаратом државе, легалним средствима, уколико то буде могуће. Уколико то није могуће остварити легалним путем, тада се морамо окренути средствима која су наши прадедови користили пре две стотине година ради одбране своје слободе, имања, куће и породице. У сваком случају, **кључ свих ових акција је ширење пропаганде и просветљавање**, а затим организовање. Да бисмо то учинили, прво морамо имати религиозна

убеђење, философију и програм. Морамо имати циљ и правац. Морамо имати вође. За све то потребна нам је потпора у религији. Наш основни циљ је да овде изнесемо основне поставке нове религије Креативистичке цркве.

ПОГЛАВЉЕ БР. 20

Чињенице, митови и лажи

Уколико би вам пришао неки човек и рекао вам како је управо видео да је неки други човек прескочио зграду високу 50 стопа, скочивши из места, без икаквих механичких помагала или трикова, шта бисте помислили? Несумњиво бисте били изненађени јер нигде у вашем сећању не бисте могли да нађете податак да је неко прескочио зграду високу педесет стопа. Можда сте били сведок скока од пет или шест стопа на неком атлетском такмичењу, па чак и од седам стопа, ако сте били гледалац на светском првенству. Али, педесет стопа? То никада нисте видели својим очима, нити је ико од ваших пријатеља присуствовао тако невероватном догађају, а нисте ни прочитали да се тако нешто догодило.

Никада пре тога нисте видели човека који вам је испричао ову причу. Све док вам није саопштио ову фантастичну измишљотину нисте знали ништа о њему и нисте имали разлога да га сматрате нити часним, нити нечасним. Испричавши вам да је лично видео човека који је у једном скоку прескочио зграду високу 50 стопа, пред свама је избор ограниченог броја закључака: 1. Да је човек заиста прескочио зграду високу 50 стопа и да је човек који вам је испричао причу присуствовао чуду; 2. Да је човек нечастан и да вас лаже; 3. Да је човек погрешно али да искрено мисли да је видео како је други човек прескочио зграду високу 50 стопа. Може бити више разлога за његову грешку, али то не мења на ствари – можда је поремећен, можда је лоше видео, можда је лоше проценио. Свеједно, уколико је грдно погрешно, оно што вам је саопштио није чињеница. У покушају да изаберете једну од ове три могућности, вероватно ћете ићи оваквим логичким следом: дакле, најбољи скакач у вис на свету једва да је прескочио седам стопа, па би стога било неописиво чудо да ико скочи 50 стопа у висину. С обзиром да никада нисам видео да се неко чудо догодило, а и она о којима сам читао су веома сумњиве природе, коначно ћу одбацити прву могућност. Лепо. Остају нам друге две могућности. Или нас је лагао или је погрешно. Размотрите могућност да је погрешно и закључите да тако грубу грешку не би могао да направи, уколико није потпуни лудак. Затим помислите колико се лажи изрекне свакога дана, па дођете до најчистијег закључка да вас је човек највероватније слагао. Лажи и претеривања чујете свакога дана – директно од људи, или на радију, телевизији, по новинама, судницама, у политичким говорима, практично у било којој сфери људског живота. Због тога не би било ништа необично да вас је човек слагао. То би било милион пута вероватније него да је присуствовао чуду.

Наравно, још увек постоји друга могућност да је био частан али луд – ментално поремећен. Постоје стотине хиљада таквих људи у свету – али ни близу колико има лажљиваца. С обзиром да немате интереса за проблем, несумњиво ћете брзо доћи до очигледног закључка да се: 1. Никакво чудо није догодило и да човек није видео никога како прескаче зграду од 50 стопа; 2. да вам није саопштио чињеницу и да је очигледно лагао; 3. да је, иако је то мало вероватно, можда ипак луд.

Замислимо да вам је веома важно да ли вам друга особа говори истину или не. Замислите да сте на пумпи напунили кола бензином и прилази вам човек који каже: "Желео бих да купим ваш аутомобил. Ево вам чек на 10.000 долара." Па, нисте баш размишљали да продате аутомобил, али, на моменат се замислите и почнете да рачунате: "Добро, за њега сам платио само 3.000 долара и то када је био нов. Возим га већ неколико година и он сигурно не вреди више од 1.000 долара, а овај жели да ми плати 10.000 долара – то је исувише добро да би било истинито." Следећа логична мисао је несумњиво ова: "Не познајем овог човека. Питам се да ли је његов чек уопште исправан". Таква мисао јавиће се, под оваквим околностима, чак и највећој наивчини. Чак и просечна особа би резоновала да би, поред тога што је то на изглед дивна понуда, могла да изгуби кола и не добије ништа за узврат уколико је чек без покрића. Ви сте, дакле, окренете странцу и кажете: "Радо бих склопио посао, али, како да знам да је ваш чек исправан?" А странац одговори: "Овај чек је добар. Немате због чега да сумњате да овај чек не вреди 10.000 долара. Штавише, имам пријатеља, Џона Смита, који ће вам потврдити да је мој чек исправан. Он сада није овде, али ми је то јуче рекао. Ту су онда и мој брат и мој отац и моја мајка. Сви ће вам они рећи да сам ја частан човек. Видите, дакле, да нема разлога да ми не продате свој аутомобил." Ви још увек нисте убеђени. Штавише, сада сте сумњичавији више него икад. Разматрате доказе. Чак изгледа сасвим исправно. Али, уколико је потписник чека писао по њему, он је онда једнако лажан као да му недостаје серијски број. Ту су и људи које је поменуо као гаранте. Да сте сами разговарали са тим гарантима и да су вам они потврдили његову финансијску ситуацију и његово поштење, то би свакако дало неку вредност чеку, иако вас ни то не би у потпуности задовољило. Међутим, пошто они нису присутни да то лично проверите, све што имате је реч тог човека да би они гарантовали за њега. Сумирајући доказе: потписани чек, рукопис на њему, тврдњу да је то добар чек, дођете до сазнања да сви потичу из истог извора. Уколико је он непоштен, чек није ваљан, оно што је на њему написано нема никакве вредности, а сведоци су измишљени. Ипак, не бисте баш да испустите тако добру прилику. Волели би да направите тако добар посао у коме добијате 10.000 долара за аутомобил који вреди 1.000. Промућурни сте. Сумњичави сте што се тиче његове дивне понуде, јер не знате да ли је његов чек валидан, а с друго стране, можда су му ваша кола потребна због неког посебног разлога који је вама непознат. Стога, да не бисте испустили добар посао из руку, зовете банку која је издала чек, банкарски службеник вам каже да такав рачун не постоји.

Сада сте с разлогом сигурни да је човек варалица, а чак и белешка на чеку, која гласи: "Овај чек је исправан" ништа не доказује. Кажете човеку да иде својим путем и да вара неког другог. Оштроумно сте расуђивали. Пре него што сте се растали од својих кола, нисте поверовали на реч неком странцу, била она изречена или написана. Желели сте независне потврде и објективне изворе. Нисте прихватили тврдње које су се вртеле у круг. Чак ни чињеница да сте са њим разговарали очи у очи, тамо и тада, није била довољан доказ. Нико не жели да изгуби аутомобил, јер је то ствар која има вредност. Међутим, она се може заменити, а с обзиром да неминовно пропада, за пар кратких година ће се заменити. Има много ствари које су важније од аутомобила. Свакако да је једна од најважнијих ток и правац нечијег живота и не постоји ништа што уобличава и скреће тај правац одлучније него човеково васпитање и његова религија. Када дођемо до одређене религије, око које човек свије свој живот, изгледа да ту има мање бриге и расуђивања него приликом куповине и продаје кола. У ствари, у одабиру религије се мање брине и расуђује него при куповини ципела. Већина људи опредељују се за једну или другу религију више из емоција или због ситуације, него коришћењем и трунке логике у доношењу одлуке.

Скоро сви бели народи су везани, мање или више, за исту хришћанску религију, за коју су били везани њихови родитељи или пријатељи. У сваком случају, на њихово васпитање је, на овај или онај начин, утицало хришћанство. Ова чињеница ће уобличавати њихову каријеру, њихову околину, њихове бракове, образовање а нарочито њихове ставове и размишљања током целог живота. Иако не морају бити посебно религиозни, неће их заобићи потпуна религиозна атмосфера која кроји њихов живот од почетка до краја. Већина белих људи, без обзира да ли су религиозни или не, (а већина није) прихватиће митове, лажи и приче из Библије као истините, мада се нису ни најмање потрудили да провере било коју од ових идеја, теорија, философија, односно учења. Библија, попут човека са чеком, наставља да "доказује" саму себе. Петар тврди да је Петар рекао то, а Павле каже да је Петар рекао тако и да је Јован рекао тако и да је Матеј рекао тако и да је Лука рекао тако. Међутим, сви ови људи су већ давно мртви (уколико су уопште и постојали) и ничији ујак или пра пра прадеда или пра ујак није имао личног контакта са њима. Ниједно од ових "чуда" нису ни у сагласности са законима природе. Опет, због тога што потичу из исте књиге, из истог извора, што објашњавају тиме да то и то потврђује ово, а ти и ти су били сведоци тога. Али, све то ипак потиче са истих страница. Штавише, то су странице које су писали непознати људи и то људи који не морају имати никакве везе са именима која су им дата. Ми знамо мало, или ништа о тим људима, изван онога што нам библија говори. Чак не знамо ни да ли је већина њих уопште и живела. У сваком случају, много је писаца, непознатог су порекла и ко зна ко је све ово саставио? **Све што заиста знамо је да су то заједнички написали Јевреји, народ чије умеће преваре је безгранично.**

Знамо засигурно да нико ко се бори против неког пустињског племена не може да натера "сунце да стоји мирно". То подразумева да би земља морала да стоји у месту десет сати како би дуже имали дневну светлост да заврше свој крвави покољ (Књига Исуса Навина 10:12). Када узмемо у обзир пространост земље и природне законе, по којима се она окреће око своје осе, оваква идеја је толико идиотска и смешна да тешко да је вредна разматрања. Ипак, тако каже "добра (јеврејска) књига" и то ће многи људи слепо прихватити (на енглеском говорном подручју Библију зову још и good book, што у преводу значи "добра књига" – прим. прев.). Нико од нас, у последњих сто или хиљаду година или било када, није присуствовао бекству хорде људи по дну Црвеног мора, чије се воде размичу како би их пустиле да прођу, па се затим обрушавају на непријатеља који их јури. Нити је ико видео било које од десетина "чуда" да се десило, а која су тако живописно описана у "доброј књизи". **Све то је у потпуној супротности са непроменљивим законима природе, са здравим разумом** и са било каквим животним искуством. То је чак у супротности са било чим што ми је, ико коме могу веровати, рекао да је видео својим очима. Ипак, људи ће глупо прихватити ову врсту прича и постати њихов бранитељ, објашњавајући да је, на неки потпуно фантастичан начин, то "могло да се догоди", обично додајући да се без сумње и догодило. Чињеница је да су људи данас (као и хиљадама година) више преплављени митовима, лажима и неистинама него што имају права на истину. На жалост, просечном човеку није лако да разлучи шта је чињеница а шта лаж, шта је истина а шта мит.

Најважнија ствар у овом поглављу је сазнање да су припадници Беле расе, иначе најинтелигентнија створења на лицу земље, невероватно наивни и глупи када је у питању збирка митова, лажи и бајки јеврејске библије. Када рецимо, купују кућу, инсистираће на доказу о власништву, ваљаности потписа на уговору, сведоцима потписа, па чак и на полиси осигурања. Али, када је религија у питању, исти ти људи ће одбацити сваку трунку разума са којим су рођени. Слепо и глупо ће прихватити противречности, лоше савете, кршење закона природе, све у име "вере". Без проверавања ко је написао ове библијске митове, какви су докази о њима и да ли делују разумно, сасвим одбацују расуђивање и своје животно искуство. Гутају у потпуности ову јеврејску збирку митова, лажи и лоших савета, уз најстрашније последице по себи саме, по сопствену децу и по сопствену расу. Ипак, живети значи доносити одлуке, а да би се одлука донела човек мора стићи до закључка. Да би стигао до добрих, логичних закључака, он мора да користи ваљане доказе. Срж доброг расуђивања је способност да одвагаш информације које су ти доступне, одредиш које су вредне а које нису и одмериш значај сваке од њих. Ово можда није лако, али је неопходно. Ова тема је најважнија и њоме ћемо се позабавити у следећем поглављу.

ПОГЛАВЉЕ БР. 21

Чињенице, судови, закључци и одлуке

Сви смо слушали и читали о судским процесима, а многи од нас су сигурно били и очевици таквих процеса који су се компликовали пред нашим очима. Већина нас је, без сумње, видела овакве сцене из судница на ТВ а неки су можда чак и били учесници у стварним судским процесима. У таквим случајевима видимо класичан пример начина на који се доносе одлуке. Уколико је у питању криминални случај, порота мора да одлучи да ли је дотични оптужен крив или је невин. Судије обично упуте пороту у то да, уколико се кривица "докаже" ван сумње, оптуженог треба прогласити кривим. Овде наилазимо на потешкоће јер, као прво, не постоји ништа што је "апсолутни доказ". Постоје само докази, а докази се појављују у свим облицима и формама. Има непотпуних доказа, има чврстих доказа. Може бити уверљивих доказа, може бити и мање уверљивих, може да се деси да доказа нема, може бити дискутабилних доказа, може бити доказа типа рекла – казала, може бити пресудних доказа. Проблем се јавља код процене. Ту ступа на сцену добро просуђивање.

Врло је поучно чути све стране једног случаја у коме су учествовала два компетентна и, по правилу, не нарочито часна, адвоката. Након што једна страна заврши са елоквентним излагањем, изведе све своје сведоке и убедљиво "докаже" свој став, убеђени смо да је то истина. Тада, међутим, долази друга страна. Супротстављени адвокат је исто тако спретан, једнако елоквентан, једнако убедљив. И он има импресивне сведоке који потврђују његову причу. Е па, ко је у праву? То је тренутак када интелигентни и непристрасни судија, односно порота, морају да одвагају сваки доказ, веродостојност и карактер сваког сведока, релативну тежину и важност сваког доказа који је изнесен. Даље, он мора, попут детектива, да склопи све делиће мозаика и да их извага упркос својим искуствима и искуствима свог суда и дође до закључка или више њих, који, када се прикупе, доводе до коначне одлуке. Слично се одиграва целог живота. Човек је натеран да непрекидно доноси одлуке, неке лепе, неке важне и поједине, које су толико значајне, да ће одредити остатак његовог живота. Поступак у доношењу тих одлука је врло сличан ономе из суднице. Вероватно најгора ситуација у којој се можемо наћи је да будемо збуњени и неодлучни. Поједини људи су стално збуњени и неодлучни на неким пољима, посебно у домену религије. **Бела раса је ужасно збуњена хришћанством. Концепти белог човека су збркани до крајњих граница, и то због огромног броја контрадикторних тврдњи и лоших информација које им ова лажљива религија намеће.** На већину

питања нема одговора. Људи не стижу ни до каквих закључака, ни до каквих одлука. Све док је особа неодлучна у виталним питањима, она је збуњена. Остаје парализована за предузимање конструктивних акција у вези са животним проблемима или питањима. Остаје неодлучна у тешкој ситуацији. Не сумњајући да му је хришћанство дало гомилу лоших информација, просечан бели човек остаје збуњен и парализован до краја свог живота – што је најгора ситуација у којој се може наћи. **Запамтите, конфузија је отров који паралише.** Остати у стању збуњености значи бити неактиван, бити дрогиран. Не можемо да избегнемо доношење одлука. Чак и само избегавање доношења одлука је одлука по себи и резултати могу бити погубни као код доношења лоших одлука. Замислимо, на пример, да возите по аутопуту 100 км на сат и да вам се одједном, са споредног пута, појави трактор који споро иде. Свиђало вам се или не, суочени сте са доношењем одлуке. Или ћете лећи на кочницу, уколико вам то ваш суд налаже како бисте избегли судар са трактором, или ћете нагло скренути и вероватно слетети у јарак, или ћете избећи да донесете одлуку и наставити да возите, па ударити у трактор. У последњем случају, избегавање доношења одлуке је заиста врло драстична и убитачна одлука. Тако је то у животу. Одлуке су свакодневно присутне и ми не можемо избећи њихово доношење. Стога је наша дужност да се навикнемо на одлучивање или, још боље, на доношење исправних одлука. У ствари, одлука човека који добро расуђује је, наравно, доношење исправних одлука. Човек који је у стању да доноси одлуке, и то исправне, да их се држи и испуњава их, испољава, поред одлучности, и знаке доброг карактера.

Да би се доносили добри судови и исправне одлуке, најважније је поседовање исправних доказа и добрих информација. То је основ доношења добрих одлука. Наравно, када би, у сваком случају где смо приморани да донесемо одлуку, имали све доказе који су се могли наћи они били апсолутно исправни, тада би доношење одлуке било релативно лако. Међутим, на жалост, то се у реалном животу не дешава. У већини случајева, на жалост, чињенице и докази су прилично непотпуни. Већина њих нису верификовани и посредни су. И не само то, у већини случајева, они су збуњујући и конфликтни. Узмимо, на пример, младог човека који се развија. Он стиже у доба када мора да донесе одлуку чиме ће се бавити у животу. Ту постоји безброј фактора о којима се мора водити рачуна. Питање је да ли он жели да се бави неким послом; има ли способности и талента за ту врсту посла; да ли ће зарада коју ће тим послом остварити бити довољна за начин живота који би желео да води; да ли ће се променити услови у свету, који би могли да узрокују да се његов занат, занимање или професија драстично измене и тако даље. Без обзира колико исцрпно проучи свако од ових компликованих питања и колико се труди да донесе праву одлуку, он никада неће имати све информације и све доказе који су му потребни да би донео непогрешиву одлуку. Иста је ствар и када дође до доношења одлуке кога изабрати за животног сапутника. Он, наравно, може остатак свог живота провести у мерењу и одмеравању свих детаља који би му могли помоћи да донесе одлуку, па

да на крају умре од старости као нежења, размишљајући. И ту лежи права истина о доношењу одлука, а то је: знати које информације треба тражити, који доказ је ваљан, да ли су докази вредни или не, где наставити са потрагом за новим елементима и детаљима и када одлучити да је довољно доказа да би се направила интелигентна процена и да би се на основу ње дошло до одлуке. У многим случајевима, као на пример са трактором испред ваших кола која јуре, не можете бесконачно чекати на доношење одлуке. У неким другим приликама, одлуке се доносе нагло, мада не би требало. Човек лако може да сачека и не поруши све мостове, већ да остави отворену могућност, за још неоткривене чињенице.

Стога предлагем овакав водич у доношењу одлука: 1. Не доносите одлуку када немате све чињенице, јер, у неким случајевима, време је од суштинске важности, па се до одлуке мора доћи временом. У оваквим случајевима, боље је одлучити, мада постоји опасност да то буде погрешно, него уопште не одлучити. Много пута у животу се дешава да је најгора одлука не донети одлуку. Зато, доносите сами одлуке, или ће неко други то урадити уместо вас; 2. Одлуке би требало да се заснивају на најбољим чињеницама које можете да сакупите. Не би ваљало да су засноване на површном размишљању или на жељама. **Чињеница да се већина слаже са прихватањем одређеног концепта не би требало да утиче на наше одлуке. Већина је често грешила (греша и данас) у многим стварима.** На пример, у средњем веку, већина народа у Европи је веровала да је земља равна, а не округла. Тиме што је већина веровала у то, земља није постала равна. Била је округла, као што је и данас. Огромна већина, просто, није била у праву. Данас она греша у многим другим стварима – укључујући ту и Јевреје и ствари око хришћанства. Чак и у питањима емоција, као што су љубав, брак, мржња, постоје неки делови чињеница које треба одмерити и извагати, истом објективношћу као и сваке друге чињенице. Осећај части је такође чинилац у доношењу одлука. Постоји огромна разлика између доношења одлука у случају где гајите емоције и доношење одлуке када немате ни трук осећања; 3. Инсистирајте на свим реалним и чврстим доказима до којих можете да дођете у вези са проблемом. Не наседајте на неосноване приче, лажи, митове или на директне неистине. Важан критеријум је способност да се праве чињенице разликују од оних које су често само општеприхваћене чињенице, а засноване су на миту; 4. Будите у стању да разликујете оно што знате од онога у шта верујете, али, у ствари, не знате. Занимљиво је колико људи нису у стању да разликују једно од другог, па то мешају и спремно доносе одлуке на основу ствари које не познају, исто као и када их доносе на основу ствари које познају. Овде је значајан критеријум препознавање чињеница. То је ствар разликовања чињеница од маште, реалности од нереалности. Стога је од огромне важности јасно раздвојити претпоставке, предубеђења, општеприхваћена веровања на једну страну, а чврсто поткрепљене чињенице на другу. Ми из Креативистичке цркве тврдимо да је реалност хиљаду пута важнија од краљевства маште и то је основ наших закључака и одлука.

У доношењу судова о религијама, прошлим и садашњим; у проналажењу бољих путева и средстава за ширење креативизма; у доношењу одлука у животу уопште; а нарочито у настављању борбе за опстанак наше расе, добро би било да имамо на уму ова основна правила.

ПОГЛАВЉЕ БР. 22

Моје духовно буђење

Моји родитељи били су припадници Менонитске религије, протестантске секте која је настала у Холандији средином 1500. године. Ову веру је основао човек по имену Мено Сименс, који се, као и Мартин Лутер, дистанцирао од заблуда католичке вере тога доба, иако је био католички свештеник. Хришћани тог времена, католици и лутерани, тако широкоумни и пуни љубави, окрутно су прогањали Меноните. Резултат тога био је да је огроман број њих расејан по околним земљама, где су неки тамо само привремено боравили, јер су отерани даље. Моји преци су иначе из Холандије, одакле су се преселили у Пруску, где су живели неколико генерација. Због непријатељски расположених власти, велика група њих се преселила у ненасељене крајеве Украјине у тадашњој Русији. Било је то 1804. године. Тамо су, попут насељеника Запада, моји преци били пионири који су насељавали дивље степе Русије. Кроз генерацију-две, постало им је добро па су били прилично напредни у односу на руске сељаке. До почетка Првог светског рата ова мала колонија је нарасла на отприлике 1000 душа, настањених у 58 насеља. Били су вредан и штедљив народ, веома религиозан. Бринули су се о себи. До почетка Првог светског рата били су веома напредно острво у мору заосталих сељака тог дела Русије. Њихова имања, њихов стандард, опште добро и ниво образовања били су далеко изнад руског. Менонити су задржали свој матерњи немачки језик, водили сопствене школе и нису се братимили, дружили нити венчавали са Русима. У ствари, нису размишљали о браку са Рускињама ништа више него што Американци размишљају о браку са црнкињама.

Напредни и мирни живот нарушен им је Руском револуцијом, када се на њих сручила паклена владавина терора. Једва да су знали шта их је снашло. Одједном их је преправила револуција, били су смрвљени, опљачкани и покрадени. Многи од њих су поубијани. Попут милиона Руса, и мој народ је умирао гладан под бруталним Стаљиновим програмом вештачки створене глади. Једно од мојих најранијих сећања из тог времена везано је за глад и умирање. До 1924. године ситуација се некако стабилизовала и мој отац је одлучио да искористи прилику и пресели се. Отишли смо у Мексико. Мислим да је за моју мајку та држава била исувише дивља и нецивилизована. У сваком случају, 1925. године смо се преселили у Хершел, држава Саскачеван у Канади, где су неки рођаци мога оца дошли годину дана пре нас. Те зиме почео сам да похађам државу школу. Имао сам осам година. Били смо прилично сиромашни и ја сам имао више него неодговарајућу одећу. Сећам се да сам се скоро смрзео те прве зиме.

Поврх свега, нисам знао ни реч енглеског језика. Било је прилично тешко. Ипак, до дванаесте године научио сам течно да говорим енглески и завршио сам првих осам разреда школе. Менонити су врло религиозни. Ја сам одгајан у врло религиозном духу па сам у недељној школи примио солидно знање о библији. Када су се менонити доселили у Хершел, једна од првих ствари је била да саграде сопствену цркву. Редово смо је посећивали. Верски утицај моје мајке на мене био је јак и ја сам био некако збуњен идејама раја и пакла, али не превише. У својој тринаестој години добио сам прилику да одем на немачко-енглеску Академију, далеко од куће, где сам похађао десети разред. Поред свих редовних, били су нам натоварени и посебни предмети немачког језика и подучавања у религији.

У то време је моје религиозно мишљење почело, на неки начин, да се кристализује. Једна од посебних успомена из тог времена везана је за једног деветнаестогодишњег ученика који је ишао у једанаести разред. Рекао ми је да је био приличан бунција и грешник у свом тинејџерском добу, али да је сада прихватио религију. Рекао ми је да је конвертит, да је поново рођен и да је све то, Боже мој, дивно. Попут свих новообраћених грешника, чинио је све да и мене необрати. Чврсто сам се одупирао његовим напорима. Посебно је наглашавао како је то дивно, какву смиреност ума је постигао од како се поново родио у Христу итд. Пошто је живео у истој спаваоници у којој сам и ја живео, само једна до двоје врата низ ходник, имао сам много могућности да посматрам његове активности током целе школске године. Убрзо сам схватио да он нема ни близу онолико мира у својој глави, колико је тврдио да има. У ствари, изгледао је као да има много више брига него сви ми остали. Видео сам да је током целог дана његова савест била разарана питањем греха. Нарочито се сећам једне хладне, оштре канадске зимске ноћи, када је, око један сат после поноћи, његова савест почела да узима његов најбољи део. Испоставило се да је тога дана он рекао неким својим пријатељима, код којих је био позван, да своје зубе пере одозго надоле. Када је легао, почела је да га мучи савест. Лагао их је. Заправо је прао зубе повлачећи четкицу лево-десно. Толико га је пекла савест да је устао у сред ноћи, отворио залеђене прозоре, ишуњао се и препешачио две миље до куће свог пријатеља. Тамо је залупао на врата, пробудио их из дубоког сна и испричао им ову ужасну, срамну лаж. Овај догађај, као и многи други, уопште ме није убедио да ти, такозвани поново рођени хришћани, шетају наоколо са више мира него сви остали. Напротив, то ме је уверило да се осећају кривима и носе грижу савести због ситница. Такође сам видео да се они често сусрећу са серијом менталних блокада у свом размишљању, које тешко утичу на решавање дневних проблема. Од тада је моје интересовање за религију постало све мање лично, а све више академско. Када сам имао 17 година, уписао сам се на универзитет у Саскачевану. Један од предмета које сам проучавао те прве године била је античка историја, која је обухватала већину старих цивилизација. У то време постало ми је јасно да на земљи, поред хришћанства, постоји велики број религија. Схватио сам да су многе биле и прошле, а да хиљаде

различитих религија данас плута унаоколо. То је на хришћансто бацило потпуно друго светло. Схватио сам да је хришћанство, упркос томе што је главна религија, само још једна у низу коју је направио човек. Почео сам да гледам на хришћанство много аналитичније, то јест, обратио сам пажњу на оно што говори, какве су то идеје и које доказе даје да подржи те тврдње. Ипак, за мене је религија деценијама остала нерешена загонетка. Дуго сам следио природни ток стицања образовања, женидбе, учвршћивања у послу. Религија, као таква, имала је малу важност и ретко сам ишао у цркву. Никада се нисам учланио у Менонитску цркву.

Међутим, остао сам и даље у Друштву Бирч, са осећањем да ипак, у крајњој линији, радим нешто добро. Што сам пажљивије посматрао, то ми је је више постајало јасно да је цело Друштво димна завеса за Јевреје. Постало ми је јасно да је целокупно његово деловање било смишљено да усмери напоре чланова на гомилу јалових пројеката, да их држи заузетима, тера да настављају да плаћају, али да им никада, никада не дозволи да стигну до корена проблема – пefидне међународне јеврејске мреже. После шест година, 1969. сам послао своју оставку Роберту Велчу, оснивачу Друштва Бирч и затражио својих 1000 долара за доживотно чланство које сам им тако глупо дао неколико година раније. Наравно, шансе да ће ми ови покровитељи Јевреја вратити хиљаду долара биле су равне нули. Уместо тога добио сам опширно писмо од Велча у коме ми је постављао многа питања и тврдио како сам направио велику грешку оптужујући сироте мале Јевреје да се налазе у позадини ове велике комичне завере. Ово је била важна прекретница у мом животу. Иако сам већи део свог живота био свестан целокупне јеврејске завере, Друштво Бирч ме је изменило и те идеје сам гурнуо у позадину. Почео сам да схватам да је Друштво Бирч попут истраживачке групе која се претвара да изналази узрок жуте грознице. Када год истраживање стигне до немирног закључка да је преносник комарац, шеф истраживача стаје у одбрану комарца, избацује истраживаче и све почиње изнова, са новим тимом. Тада сам почео да схватам да је целокупна основа ове вековне борбе, раса. Јеврејска раса је користила сва оружја која су јој била на располагању, а арсенал за мешање и кварење Беле расе и потом поробљавање тако добијеног мешаног продукта, је огроман. У то време још нисам сумњао да је њихово најмоћније оружје вештина да наметну хришћанство Белој раси.

Одлучио сам да створим нову политичку странку која би се концентрисала на питање Беле расе, па сам оформио Националистичку партију белаца. Друштво Бирч је одмах испољило непријатељство што ме уопште није затекло. Највише ме је изненадило када сам открио да најјачи противници тога нису били Јевреји (као што сам очекивао) већ хришћани. Кад год смо расправљали о питању расе, некако би изникли хришћанство и хришћански принципи, тако да бисмо се до краја упетљали у жучну расправу о религији, уместо да покушамо да поставимо основне принципе борбе против Јевреја. Све то упркос чињеници да сам заузимао прохришћански став. Упорно

ми је говорено да су Јевреји одабрани народ Божији; да су и црнци Божија створења, да је расна дискриминација нехришћанска, да је наш "спаситељ" био Јеврејин, да библија каже "проклећу оне који тебе проклињу и благосиљати оне који тебе благослиљају", итд., итд. Овај нови развој је био изненађујући. **Док сам до тада на хришћанство гледао као на нешто прилично безопасно као на глупост која временом нестаје, одједном ме је, као гром из ведра неба, погодило сазнање да је хришћанство једно од најмоћнијих оружја које Јевреји имају у свом арсеналу.**

Почео сам да проучавам библију из почетка нарочито се усредсредио на Беседу на гори. На своје изненађење, схватио сам да она не садржи ништа друго до низ заиста лоших, самоубилачких савета. Иако сам и пре слушао и читао све њене делове, никада ми није пало на памет да проверим шта би овакви савети могли да учине једној нацији или раси. Сада сам почео да увиђам да су поуке попут: "окрени други образ", "воли своје непријатеље", "продај све што имаш и дај сиромашнима", "немој судити да не би теби судили" и "не опири се злу", заиста самоубилачки савети. Почео сам дубље да копам и схватио да су и такозвани апостоли, као и човек који је за себе тврдио да је Христос, јеврејског порекла. Чудно, с обзиром да никада нису продали своје самоубилачке идеје Јеврејима – напротив, продали су их највећој цивилизацији античких времена, Риму.

Када сам био у тридесетим годинама, некако сам био заражен идејом да приђем презбитеријанској цркви, у коју сам одлазио нешто редовније, али са врло мало ентузијазма. Чињеница је да ми је тамо било неописиво досадно и да сам једва чекао да се заврше глупости које су понављане изнова и изнова, у бескрај. Једнога дана сам са својим парохом разговарао о неким мојим идејама о религији и неким питањима која сам имао на уму. Рекао сам му да све то за мене нема посебног смисла. Као прво, да је Бог био заиста пун љубави, зашто би створио те милионе људи који ће, по правилима и одредбама која се налазе у библији, отићи у пакао. Рекао сам му да је мени све то апсурдно. Он је био један од оних либералних проповедника у то време, такође је био у тридесетим годинама живота. Оно што ми је рекао изненадило ме је. Казао је да нема начина да ми одговори на то питање и да би, уколико је то моје уверење, требало да га се држим. Признао је да ни он баш није превише уверен у целу ствар. Нисам се много изненадио када је он после неколико година напустио свештеничко звање и почео поштено да зарађује за живот.

Раних шездесетих година, тада сам живео на Флориди, све више и више је почео да ме брине срамни начин којим ову земљу уништавала јеврејско-комунистичка завера. Још у двадесетој години прочитао сам *Mein Kampf* Адолфа Хитлера. Био сам потпуно свестан јеврејске улоге у комунистичкој завери, али сам, као и већина Американаца, био

преокупиран бригом о својим пословима, па нисам ни учествовао у политичким збивањима, препуштајући их олошу и издајницима. Нисам знао ни за какву организацију којој бих се могао обратити да бих нешто урадио, упркос чињеници што сам постајао све забринутији. Некако у то време сам први пут чуо са Друштво Џон Бирч. Сазнао сам да се они "боре против комунизма". Пошто сам потрошио пет долара за пакет информација и литературе о Друштву, одлучио сам да им се прикључим. Шест година сам вредно и енергично радио са поборницима Друштва Џон Бирч, пре него што сам почео да схватам праву природу Друштва. У сваком случају, регрутовао сам на десетине чланова; неколико година сам председавао говорничком бироу кога је спонзорисало Друштво Бирч; чак сам и отворио књижару »Амерички став«, која је продавала, дистрибуирала и промовисала књиге које је Друштво финансирао. Да бих могао што више времена да посветим овим активностима, чак сам напустио и посао са некретностима. Године 1966. постао сам нестрпљив у вези програма Друштва по коме је "образовање наше једино оружје" па сам се кандидовао за државно законодавство.

У то време сам почео да примећујем да нешто није у реду са друштвом Бирч. Уместо срчане подршке некоме ко отворено излази као Бирчов члан и кандидује се за државну канцеларију, приметио сам да подршку пружају неком преваранту, који чак није ни био члан и чији програм би их одвео у ћорсокак. Приметио сам затим да су, приликом разматрања шанси да будем изабран, Бирчови чланови, били песимистичнији од свих других који су ме подржавали. Када сам изабран, први су ме полили хладном водом објашњавајући како је, ето, свако могао то да уради у овој изборној години, да је то вероватно срећа, итд. Када сам постао чинилац у државном законодавству Флориде и почео да предлажем радикална супростављања Врховном суду, под контролом Јевреја и неке друге ствари, Републиканска странка, на чијој страни сам се кандидовао, отворено се окренула против мене. А у бици која је затим уследила нисам добио никакву подршку самог Друштва. Тада је Врховни суд наложио поновне изборе. У том кругу сам изгубио. Моји послови и снажни напори дали су мало резултата, како када је реч о политичкој активности тако и рада у Друштву Бирч. Одатле сам отишао сиромашнији у џепу, али богатији у искуству. Научио сам две ствари: а) немогуће је било шта постићи у кругу старих политичких партија и б) да је Друштво Џон Бирч било превара.

Онда су многе друге ствари почеле да долазе на своје место. Гледајући на римску историју, постало је јасно да је Рим, без обзира што је основао велику цивилизацију, освојио свет и био потпуно супериоран, почео да се осипа и пада тек пошто га је хришћанство ударило попут куге. Након проучавања самоубиствених идеја које је хришћанство наметнуло Римљанима, лако сам схватио због чега Римљани више нису били заинтересовани да бране царство, нити да се суоче са овоземаљским одговорностима. Постало ми је јасно зашто се цела велика бела

империја распала под утицајем овог новог јеврејског отрова. Осећао сам се као узбуђени детектив који се неочекивано сапleo о највећу тајну, најозбиљнију заверу у историји човечанства. Трагајући за решењем, почео сам све више и више да се окрећем ка вечним законима природе. Кренуо сам да проучавам Стари и Нови завет са новим и свежим интересовањем. Проучавао сам историју раса – велике Беле расе, Јевреја, црнаца. Наишао сам на успоне и падове цивилизација. Као детектив, почео сам да осећам да сви делови, напoкoн, долазе на своја места.

Што сам више копао, склапало се све више и више делова мозаика. Почео сам да добијам бројне одговоре на питања која су ме заокупљала целог живота. Истражујући природне законе, проучавајући историју и религије и додајући томе своја животна искуства, дошао сам до коначног пробоја. Моје истраживање је награђено многобројним одговорима – укључујући и онај највећи – то јест, шта је сврха нашег живота. Што сам више проучавао јеврејску кугу, хришћанство, религију и законе природе, указивао ми се све уверљивији расплет. Тада сам схватио да сам дошао до коначног решења које је било пуно импликација, које је зрачило својом једноставношћу и које је било толико очигледно да сам се чудио како га нисам увидео много раније. Постало ми је савршено јасно да је Белој раси потребан потпуно нов приступ целом проблему ослобађања од сурове јеврејске завере. Да би се стигло до овог новог приступа, јасно је да је Белој раси потребна нова религија, нова животна филозофија. Искуство ме је научило и припемило да обавим овај фундаментални посао, односно да формулишем нову религију неопходну за опстанак Беле расе. Такође сам схватио да није могуће створити нову партију засновану на раси а остати у суживоту са јеврејским хришћанством. Свако оружје које нам је требало у оваквој борби, већ је било нарушено и неутрализовано основном поставком самог хришћанства. Почео сам да са својим пријатељима расправљам о овим идејама. Видело се да они могу да сагледају нову слику коју сам им изнео. Чак и неки бивши "новорођени" хришћани су се, на моје изненађење преокренули и постали крајње непријатељски расположени према хришћанској религији, којом су били заглупљивани, па су се свим срцем предали доктрини лојалности према сопственој раси. Расправљао сам и свађао се са хришћанским проповедницима. Схватио сам, на сопствено изненађење, да су потпуно неспособни да одговоре на многа основна питања која сам им поставио, па су обично безнадежно упадали у замке сопствених лажи.

Дописивао сам се и свађао са бившим Кошер конзервативцима, мојим пријатељима, који су, такође, прихватили мој став о Јеврејима и хришћанству, или бивали безнадежно сатерани уза зид. Тада сам решио да своју веру саберем у виду књиге. Одлучио сам да формулишем нову религију Беле расе која ће је извести из мочваре јеврејске завере, из безнађа и пропадања, у блиставу величину, на висину судбине коју је природа у својој

ПОГЛАВЉЕ БР. 23

Путокази дуж животне стазе

На коју год страну да се данас окренемо, срећемо се са утицајем свеприсутних мас-медија, који нас непрестано ударају у мозак. Појавом телевизије, бели људи Америке се дословце преплављују лавином предлога и савета. Није ни чудо што, збуњена и залуђена, данашња генерација не зна сврху ни значење сопственог живота, а лишена је и сопственог идентитета због масовне индоктринације и згађења мозга којима је изложена у забавишту, основној и средњој школи и на универзитету. Не знају ко су, не знају где ће, не знају шта ће и не знају шта је заиста циљ њиховог живота. У недостатку циља и смера, лако их је увући у неки малоумни "циљ" који нити служи њима нити њиховом народу. Проблем са целокупним "образовањем" и саветима које данашње млађе генерације добијају је што су они углавном лоши и што је и замишљено да буду лоши. Њихове мозгове намерно загађује јеврејска мрежа која има потпуну контролу над образовањем и пропагандним апаратом. Упркос свим прљавим офуцаним дутокосим хипијима које данас виђамо на путевима, у парковима и широм земље, већина младих су суштински добри људи који би волели да свом животу дају неко значење.

Њих пре треба жалити него осуђивати и они су пре жртве него кривци. То је изгубљена генерација јер јој је отета сврха живота коју природа даје сваком поколењу. Млада генерација данас, као и увек, трага за значењем живота, чему се посвећује са ентузијазмом и одлучношћу, што су дивне особине младих људи. Њима су очајнички потребни циљеви, усмерење и вредне идеје. Без тога, човек је као брод на мору који без кормила и капетана, бесциљно раствара једра ветру и насуче се на први гребен на који наиђе. Дао бих све да је у младости отац могао да ми да неки од савета до којих сам дошао током живота и кроз тешку школу искуства. Како би дивно било да сам од ране младости имао чврсту основну философију која је могла да спречи моје падове и да ме усмери кроз живот. На несрећу, тек после мог педесетог рођендана сам коначно био у стању да схватим значење и сврху живота. На жалост, већина људи доживи и деведесету а никад не реши ову важну загонетку. Колико би вредније за мене било, колико бих био срећнији да сам, током студија, стекао знање о разорном јеврејском утицају на нашу цивилизацију и његовим погубним последицама по Белу расу, уместо што сам примио уобичајену дозу либералног образовања, попут хиљада других. Уместо што сам ишао у Недељну школу и учио остатке прерађене јеврејске историје, много би корисније било да сам учио о расној лојалности и својој правој дужности.

Стога се осећам обавезним да се прво обратим младим људима, омладинцима, који тек започињу живот и налазе се у периоду када се на њих може најлакше утицати, добро или лоше. Пре свега бих желео да се обратим оним дечацима који крећу у средње школе и који имају цео свет пред собом – свет који могу лако да освоје или свет који ће их окрутно самлети. Предложио бих да прво спознате колике су вам могућности. Проверите колико је ваш IQ и покушајте да себе анализирате и утврдите за шта се способни. Почните озбиљно да размишљате шта бисте желели да budete у животу. Да ли ћете то и постићи није битно. Ако данас мислите да ћете постати професионални кошаркаш, а касније се испостави да сте, уместо тога, постали пословни човек – то је савршено у реду. Чињеница је да су моји тинејџерски циљеви варирали. Сећам се да сам у дванаестој години желео да будем професионални играч бејзбола, као Бејб Рут. Кад сам имао четрнаест година, желео сам да будем каубој и имам ранч. У шеснаестој сам пожелео да будем боксер. Када сам имао осамнаест, хтео сам да постанем филмска звезда, наставник, правник и на крају инжењер. Постао сам наставник и електро инжењер. Чак сам изумео електрични отварач за конзерве и неколико других патената, но, животни позив открио сам у послу са некретностима.

Не предлажем вам да мењате своје циљеве тако често као ја, али, **од највеће важности је да имате циљ, или циљеве, које сте поставили и које желите да остварите и за њих се борите целог живота.** Не само да морате имати циљеве, већ они морају бити добри и вредни а не идиотски, попут очувања напуштених ждралова или усвајања неке модерне јеврејске маније. Да би ваш циљ био вредан, потребно је да изаберете нешто што волите да радите, а од чега би уједно могли да живите, и ви и ваша породица, коју ћете несумњиво стећи. Размишљајте о томе шта бисте могли да пружите као значајан и трајан допринос сопственом народу, односно Белој раси, што би било трајно добро и ваша вечна заслуга. Сетите се да вам је природа доделила улогу важне везе у развоју ваше врсте, односно, Беле расе. Саветовао бих вам да уживате док сте млади, што би, у ствари, требало да радите целог живота. Без обзира на све понуђене јеврејске забаве, предложио бих вам да уживате у истраживању природе, планинарењу и пецању, вожњи чамца и камповању у шуми. Такође бих вам препоручио да се бавите спортовима, као што су пливање, тенис или било који други. Уколико сте успешни у неколико спортова истовремено, тим боље по вас. То је најбоља могућа вежба. **Увек је добро сетити се да је у здравом телу здрав и дух, и да је чисто, снажно и здраво тело значајно колико и ум који се одржава учењем.**

Важно је научити како борбу тако и одбрану у непријатељским и подељеном свету кроз који ћете без сумње морати да изборите свој пут. Добра је идеја и научити користити се ватреним оружјем и пиштољима и постати одличан стрелац. Можда ћете једнога дана морати да браните свој дом и своју улицу од банде разјарених црнчука. Можда ћете морати да се супротставите, силом оружја, јеврејском преузимању, као што се то десило у Русији. Научите да

цените добру музику која је издржала тест времена и да је разликујете од навале ђубрета које вам се у бескрај сервира преко јеврејских радио мрежа, плоча и телевизије. Научите да мрзите црначку там-там буку из џунгле, која сада постаје уобичајена, а потпуно је без мелодије, хармоније и лепоте. Будите гласни и јасни у изражавању онога што вам се допада и онога што вам се не допада. Као и у свим стварима, научите да разликујете квалитет од ђубрета. Разликујте добру уметност од лоше, добру књижевност од ђубрета и порнографије која је тако уобичајена ових дана. Није довољно бити критичан у музици, уметности и књижевности већ, пре свега, треба бити критичан у избору пријатеља. Дружите се само са онима који ће вам пружити инспирацију за више циљеве и већа достигнућа. Не губите време са људима који ће вас повући на нижи ниво.

Јеврејска библија нам је много векова говорила како треба да будемо стрпљиви и скромни. Тврдим да је то сасвим погрешно и у потпуној супротности са природом. Ко год постигне нешто у животу мора бити поносан на своје достигнуће. **Понос и самопоуздање су први предуслови за напредовање и успех.** Будите поносни на оно што сте, на оно што мислите да можете да постанете и на оно што мислите да можете да урадите. Будите поносни на своју одећу и свој изглед. Будите уредни и чисти и укусно обучени у свакој прилици. Поносите се својим говором и очувајте га јасним, култивисаним и артикулисаним. Будите поносни на своју породицу. Подучите се својим достигнућима, без ароганције и развијајте вољу за успехом и победом. Поносите се својим родним градом. Изнад свега, будите поносни што сте припадник велике Беле расе, за чији развитак у будућности морате бити одговорни. Током студија, приликом доношења одлука и активностима које изаберете, научите да правите разлику између онога што је важно и онога што је тривијално. Не губите време на тривијалности. Посветите време и пажњу ономе што је значајно. Запрепашћујуће је колико људи никада није научило ову важну чињеницу у животу. **Способност да се разликује важно од неважног, и да се у складу са тиме и делује, најважнија је карактеристика успешног човека.** Драги мој пријатељу, саветовао бих те да сањаш велике снове. Имаш цео живот пред собом, а на овом ступњу твоје способности и твоји потенцијали потпуно су непознати и неиспитани. Запамти, природа те је створила припадником велике, поносне Беле расе. Обдарен си највишом интелигенцијом, способношћу мишљења коју је мудра природа подарила само једној од својих безбројних врста. Користи природну интелигенцију, **користи моћ размишљања и, пре свега, користи здрав разум,** који није тако чест у природи. Природа ти, као припаднику Беле расе, није пружила само највишу интелигенцију, већ те је створила и најкреативнијим и најпродуктивнијим бићем на свету. Стога ти кажем да сву ту креативност, интелигенцију и продуктивност употребиш за себе, за породицу коју ћеш стећи и за добробит велике Беле расе.

Сањај велике снове – усуди се да будеш велики. У тим годинама, твоји потенцијали су неоткривени и непознати. **Ко зна каква велика будућност те ишчекује? Запамти да, сем способности, величину чине циљ и упорност.** Изнад свега, имај поуздања у себе. Ако га ти немаш, нико други га неће имати. Са оваквим мислима, не постоје границе за велике подухвате које ћеш без сумње и остварити.

Савет момцима у студентском добу – Ако имате двадесетак година, ви сте на животној раскрсници када морате донети одлуке које ће неповратно одредити вашу будућност. Прво што дечак, који је завршио средњу школу, мора да одлучи јесте хоће ли ићи на колеџ, како би стекао више образовање. Уколико одлучи да иде, мора да размисли које занимање ће одабрати. До тада је открио све о девојчицама и већ је заљубљен. Без сумње је већ размишљао о браку или је бар требало то да учини. Кренимо по реду. Пре свега, причајмо о образовању на колеџу. Ја сам на колеџу добио две дипломе, једну из уметности и науке и другу магистра машинства. Добио сам и диплому предавача и предавао у школи две године, тако да могу да кажем да сам образован. Гледајући на то тридесет година касније, чврсто сам уверен да сам узалуд потрошио много времена у универзитетским учионицама. Велики део такозваног знања које ми је дато, било је тривијално, а много тога и бескорисно. На колеџу, млади студент прима и усваја многе идеје које, не само да су погрешне, већ су и штетне и опасне по њега, његову земљу и расу. Ове идеје у њега намерно усађује јеврејска мрежа ради лакшег уништења и поробљавања Беле расе. Мој циљ није да правим списак свих погрешних премиса и штетних идеја које су се шириле по колеџима у моје време, јер је данас много горе. Када би се правио потпуни списак свих погрешних информација и отровних идиотарија којима се загађују умови наших млади људи на колеџима, он би заузео већи део ове књиге. Она се углавном бави исправљањем штете, коју су начинили Јевреји, не само на колеџима, већ и на осталим пољима где су загадили умове Беле расе. Због тога бих рекао да је образовање на колеџу прецењено. Наши колеџи избацују праву поплаву неподобних будала које су исувише образоване да би радиле поштен дневни посао, а мисле да неко треба да их моли како би, по завршетку студија, обављали послове за које нису довољно добри. Ти послови или не постоје или нема потребе за њима. Када би млади човек узео тих 15.000 до 30.000 долара које троши (или, које његови родитељи троше) на образовање у колеџу и користио их четири, пет или шест година да започне неки сврсисходнији посао, у већини случајева би свима било знатно боље. Стога, ако нисте посебно надарен студент, не треба због тога да се бринете. Колеџ није за свакога. Јевреји су наше колеџе гурнули у прљавштину и блато па су они постали центри за загађивање мозга, а не центри образовања. Рекао бих да је већина добре деце на данашњим колеџима уништена и да није имала користи од њих. Бели човек то мора исправити када поново преузме контролу над својом судбином. Уколико сте одлучан студент и желите да будете лекар, правник, наставник или инжењер, тада је неопходно да идете на колеџ и добијете одређене дипломе,

упркос чињеници да се излажете опасности да вам мозак буде загађен гомилом лажних поставки. Међутим, ако сте пажљиво проучавали ову књигу и јеврејски проблем и ако стално обнављате та знања, не само да можете постати **имуни на јеврејску пропаганду**, већ можете спасити неког од ваших колега. Ни у ком случају не смете заборавити да је пропаганда суптилно и моћно оруђе и да је, после четири или шест година у "учионицама" које су Јевреји загадили, потребан чврст карактер и јасан циљ да би се избегло прљање њиховим гадостима. На несрећу, људи који олако одбацују помисао да су рањиви, обично су најлакше жртве. У сваком случају, ако сте прочитали ову књигу, бићете много боље припремљени од просечног младића који се отискује у ову јеврејску џунглу која загађује ум. Ако већ идете на колеџ, идите само због дипломе која ће вам омогућити да се бавите занимањима за која сте се већ определили. Уколико још нисте одлучили шта желите да постанете, предлагем вам да не идете на колеџ, бар не за сада, и да покушате да размислите о другим правцима који би вас могли занимати. Мислите о различитим пословима и изаберите неки посебан, или неке који вас интересују, како би могли да се сродите са њима. Мислите како ћете једнога дана имати свој посао и сопствену фирму. Ако верујете да сте заиста способни и имате амбиција, нема ралога да врло брзо не развијете уносан посао.

Питање је: како ући у посао? Без сумње, не можете се тек тако убацити у посао, без новца и без искуства. Начин да почнете је да кренете од дна. Нађите посао у оквиру онога нашта сте се усредсредили, без обзира колико ниско био на лествици. Док га обављате урадићете неколико конструктивних ствари: стицаћете искуство, зарађиваћете за живот; испробаћете себе и видети да ли имате способности и наклоности за дату врсту посла. Многи су почели као кондуктери у аутобусима или перачи подова у корпорацијама, а завршили као председници тих истих корпорација. Па чак и ако никада не почнете да се бавите послом у коме сте научили основе, пошто сте обезбедили основно искуство и уз одлучност коју имате, увек га можете оставити и почети неки сличан, који ће бити ваш и који ће се временом развијати. На пример, оснивач многих великих грађевинских и зидарских фирми обично је почињао као столар који ради за неког другог. Многи власници великих и успешних ресторана почели су као кувари или перачи судова, радећи за неког другог. Власник великог предузећа за некретнине почео је као продавац, радећи за другога. Власник многих продавница аутомобила је почео као продавац аутомобила за некога другог. Кажу да има негде око 32.000 различитих послова којима човек може да се бави. Не знам да ли је ово тачна цифра, али мислим да их вероватно има много више. У сваком случају, уз данашњу експанзију специјализација, има више могућности иноваторства него икада раније. Уопште није истина да су прошла времена у којима је човек сам нешто стварао. Тврдим да могућности никада нису биле веће. Има много задовољства и одговорности у поседовању сопственог посла. Истина је да се напорно ради, напорније него када се ради за другог, али бар знате да радите за себе. Увек сам говорио да, ако за некога вредите извесну суму новца,

онда сте себи дупло вреднији. И ја сам радио за велику корпорацију. У ствари, одмах пошто сам дипломирао као електромашински инжењер, кренуо сам да радим за велику корпорацију у Монтреалу, која је имала отприлике 10.000 запослених широм земље. По мом сећању и искуству, рад за велику корпорацију је једна од најгорих ствари коју можете урадити. Корпорација има тенденцију гушења човекове маште и амбиције, а да не спомињемо његов осећај независности. У следећем поглављу више ћу се бавити предностима сопственог посла. То има много предности. Идеја о сигурности коју пружају велике корпорације само је мамац за многе младе дипломце који би да постану директори, што представља замку и чини мит. Предложио бих вам да, поред тога што покушавате да се учврстите у свом послу, почнете и да купујете некретнине, што пре будете могли. Више људи је зарадило новац на земљи и некретнинама него од нафте или у било ком другом послу.

Као што сам мало пре споменуо, ако имате око двадесет година, без сумње ћете размишљати о браку или сте већ размишљали о њему. Ако сте нашли праву девојку, ја бих рекао: не губите много времена чекајући да се ожените и учврстите. Природа каже да сте спремни за почетак репродукције своје врсте већ са 15 или 16 година. Због начина на који је наше друштво данас постављено, ово није практично, али продужавати и одлагати за десет година овај важан ступањ у животу, када већ природа каже да смо зрели и спремни, представља травеститију против ње. Ако имате 20 година и тако размишљате, крените, ожените се, без обзира да ли сте финансијски способни за то. Задивљујуће је колико брзо млад човек постаје одговоран и способан када се ожени и суочи са дужностима стварања сопственог дома. Нема сумње да је венчање један од најважнијих корака у животу, ако не и најважнији. Добар брак је најзахвалнији и најзначајнији потхват који ћете икада предузети у свом животу. Тиме испуњавате значење и сврху живота. Природа вас је и створила да увећавате своју врсту и да будете карика у том дугачком златном низу. То вас чини зачетником дуге линије потомака, који никада не би живели да није било вас који сте засновали лозу.

Мислите на то. Дуго након што се забораве све материјалне ствари које сте створили, лоза људских створења, за које сте одговорни, наставиће да се размножава и корача кроз историју. Подизање деце, која су лепа, паметна, пуна љубави и ентузијазма, одговорност је која у себи носи највише награде и највеће задовољство у животу. Деца коју ћете подићи, без сумње ће, бити најзначајније достигнуће вашег живота. Када се ваш живот приближи крају и када се осврнете на дугу и кривудава стазу година које сте провели на земљи, видећете да деца, која сада имају своју децу, нису важна само вама, већ су једина трајна ствар коју ћете оставити за собом када напустите овај свет. Мрежа која ће се ширити зато што сте ви основали породицу и подигли децу, која ће урадити исту ствар у својој генерацији, огромна је и бескрајна. Издаци, који ће се множити у набројеним будућим генерацијама, практично

се не могу ни замислити. Најзначајнија и најтрајнија ствар коју ћете икада учинити је венчање и подизање сопствене породице. И, ако могу да додам, имајте велику породицу, имајте деце колико год можете како бисте испунили свој удео у напретку и ширењу Беле расе. Када планирате породицу и посао мислите унапред. Поставите циљеве. Мислите где би желели да будете за пет година. Мислите где би желели да будете и шта би желели да будете, за десет година од данашњег дана, за двадесет, тридесет година. Имајте конкретан план деловања, што детаљнији то бољи. Ставите га на папир. Ово ће вам помоћи да га боље запамтите и биће ту да вам освежи памћење и да вас задржи на том путу. Расправљајте о тим плановима са својом супругом, ако сте ожењени. Изаберите финије ствари за себе и своју породицу. Одлучите се за леп дом, живот у добром суседству и добар живот. Крените на посао и то остварите.

Док то радите, уживајте. Идите редовно на годишње одморе. Планирајте да имате хобије и интересовања ван свог посла. У вашој генерацији, Белој раси предстоји велика битка за независност и враћање контроле над својом судбином. Планирајте да учествујете у тој бици и обавите свој део посла. Једна од најважнијих лекција које ћете научити у животу није она коју ће вам дати колеџ, већ она у којој ћете научити каква је стварна природа јеврејске завере и шта можете да урадите по питању ослобађања Беле расе од ове страшне трагедије. Тако ћете сакупити најкориснија знања на сваком пољу. То не само да ће вам помоћи у борби белог човека, већ ће вам помоћи и у послу, у односима у породици и подизању деце. Научите да будете добар говорник. У ствари, то је нешто што треба да почне да се учи још у средњој школи. Користи од лепог изражавања у јавности толико су велике у сваком погледу, да ниједан млад човек, који жели да напредује, не може себи дозволити да игнорише овај важан део образовања.

Сетите се да у својим активностима и контактима све време бојкотујете Јевреје и предност дајете белим расним друговима. Будите дискриминатор и **будите лојални својој раси**. Упркос чињеници да сада Јевреји делују као победници и упркос томе што будућност можда изгледа црно, немојте постати песимиста. Ствари се могу брзо променити и то се могу брзо променити набоље. Сетите се како се брзо променила ситуација у Немачкој. Када су Немци били потпуно понижени и деморалисани, појавио се велики вођа и окупио немачки народ. Победили су Јевреје и, по кратком поступку, преузели контролу над својом судбином. У врло кратком времену тамо више није било сиромаштва, глади, незнађа, тираније, а земља се одједном променила у земљу нарастајућег оптимизма, просперитета, реда, продуктивности и стваралаштва. Ово је постигнуто вољом, одлучним и позитивним програмом. Стога вам предлагем да све време задржите срчан, полетан и предузимљив став према свом послу, својим пројектима и својим предузећима. Будите оптимиста, као и реалиста, а након пажљивих припрема и

планирања, очекујте успех. Будите несаломљивог духа. Стара изрека: "Ако први пут не успете, пробајте поново и поново", овде се лепо може приметити. Немојте се одати шкодљивој навици пушења или пића и, наравно, **као кугу избегавајте самоубилачко уживање у дрогама које Јевреји данас нашироко промовишу**. Дуван, алкохол и наркотице, који разарају ум, промовишу Јевреји ради уништења Беле расе, док то, у исто време, овим пробисветима доноси милионе долара профита. Уколико сте, несрећом, већ потпали под неку од ових навика, одлучите да је оставите и тачка. Ја сам почео редовно да пушим када сам имао 26 година, без икаквог доброг разлога кога бих могао да се сетим. Међутим, када сам напунио 40 година, закључио сам да је то прљава, бескорисна навика која ми заиста није пружала никакво задовољство и без које могу. Зато сам једног дана одлучио да је се решим без размишљања. Пошто сам одлучио, угасио сам своју последњу цигарету и никада их више нисам пипио. То може тако да се уради. Треба само чврсто одлучити, а када се једном донесе таква одлука онда стварно није тешко.

У сваком случају, млади човече, сада си стигао до фазе када је изданак већ дуго савијен и када ствари које сада радиш почињу да творе стабло. Предложио бих ти да у потпуности искористиш квалитете којима је благосиљан бели човек: креативност, храброст, продуктивност, агресивност и слободан авантуристички дух. **Стално држи до своје части и самопоштовања**. Буди користан великој Белој раси чији си део. Делујући у оквирима нагона којима те је природа обдарила, имаћеш најпунији и најуспешнији могући живот.

* * *

Сада смо дошли до слабијег пола – тог најлепшег од свих створења у царству природе. Пружајући савет младим девојкама, средњошколкама и студенткињама, рекао бих да се много од онога што сам упутио младићима такође односи и на младе даме, али, уз неколико важних разлика. Те разлике желим да истакнем. Манири као што су уредне хаљине, лепа одећа и у целини истицање атрактивне појаве, наравно, важнији су девојкама него момцима. Исто као што је за младиће пожељно да буду мужевни, способни и згодни, за девојке важи да су лепши пол и са становишта мушкарца, најлепше створење у природи. Од њене лепоте зависи каквог ће човека привући и зато она чини све да ту природну лепоту повећа. Она то може да уради тако што ће одржавати линију и бити свежа, у доброј физичкој кондицији, тако што ће се придржавати одређеног начина исхране и тако даље. Нема много младића које привлаче дебеле, неуредне девојке. Једна од најгорих навика, коју су данашњи тинејџери развили,

јесте неправилна исхрана. Многи поремећаји у изгледу су последица тога. За претерану дебљину заиста не постоји добар изговор. И док постоје људи који не могу да се угоје, сви могу да смршају смањујући оброке до постизања жељене тежине. Чак и одрицање од хране на недељу дана, ако је потребно, неће ником нашкодити. Напротив, може много да помогне. Многе ствари, као што су снага карактера, неконзумирање дувана, алкохола и дрога односе се и на вас девојке, тако да нема потребе да понављам те детаље. Ваш здрав разум ће вам рећи шта да радите, а важно је да га користите. Ово се такође односи и на пажљив избор пријатеља, били они младићи или девојке. Основна разлика се појављује, међутим, у савету који сам дао младићима по питању одабира каријере. У садашњим јудаизованим временима, када је млађа генерација тако изгубљена, без идеја и циљева, изгледа да је у вас уграђена предрасуда како свака девојка треба да јури за каријером. Ви немате никакве користи, напротив, само штету од присиљавања да се школујете и гомилате бескорисне информације.

Ствар која ће вам се највише исплатити, која ће вас највише испунити и која је најприроднија јесте да постанете мајка и одгајате породицу. Природа говори да сте са 15 или 16 година спремне. Због садашње економске и друштвене ситуације, ово је можда мало рано из практичних разлога. Када девојка има 16, 17 или 18 година, њено интересовање за љубав је на врхунцу и неприродно је да проводи следећих пет или шест година на колеџу трпајући у главу информације које никада неће искористити и које ће временом заборавити. Убеђен сам да је садашња лажна опседнутост колеџом део јеврејског програма за одлагање брака младих белих парова, а тиме и обуздавања раста наше расе. Путем пропагандне поплаве са филмова, часописа итд., младој девојци се намеће утисак да, уколико не буде имала сопствену каријеру, значи да није успела. Она мисли да је боље имати каријеру него брак или да прилично лако може имати и каријеру и брак. Обе ове премисе потпуно су нетачне.

Ако погледамо неке од тих жена од каријере увиђамо да оне воде прилично исцрпљујуће, неприродне и несрећне животе. Многе од њих, када уђу у године, бивају веома агресивне, сексуално угрожене или перверзне и потпуно неподобне за брак. Уколико су удате и имају каријеру, стрес и битка у мушком свету чине их јадним супругама и јадним мајкама, ако имају деце. Овакве жене имају мало деце, ако их уопште и имају. Каријера има погубан ефекат на породични живот жене. Лоша је за њу, њеног супруга и њену децу, уколико их има. Нажалост, данас, под јеврејском доминацијом над нашим белим друштвом, захваљујући високим порезима и другим врстама јеврејског пљачкања, многе беле жене морају да раде да би скрпиле крај с крајем. Но, једном, када Бела раса поново постане господар своје судбине и када збаци Јевреје и црнце са својих леђа, неће бити потребе да беле жене иду на посао. Моћи ће да уживају у улози за коју их је природа створила – да буду супруге, мајке и домаћице. Дужност је мушкарца и његова обавеза да обезбеђује породицу, а привилегија жене је да брине о кући и подиже

породицу. Мој предлог девојкама у овом добу је да стално имају на уму овај циљ – да ће постати супруге, мајке и да ту, а не у каријери лежи њихова срећа. Зато би било добро да се развијају оне студије и они послови који ће јој помоћи у њеној будућој улози, а не да се инсистира на вишој математици, физици и хемији. Уз оно што ће је учинити привлачнијом, као супруге и будуће мајке, иду и студије музике, часови кувања, проучавање добре књижевности, часови уређења стана, развијање доброг укуса за намештај, одећу, уметност и забаву. Од велике важности за увећавање ваше пожељности као брачног партнера је и развијање друштвености, учење певања, играња, а највише, складног начина говора и способности да се воде леви разговори. Једна од најлепших врлина и код младића и код девојака је интригантност и лепота говора. Већина ствари о којима говорим се не уче на колецима и за њих није потребно високо образовање. Многе девојке одлазе на колеџ са идејом да ће тако имати више могућности да нађу мужа, јер ће бити у друштву младића. Верују да ће тако моћи да бирају. Ово може али и не мора бити истина. Уколико је то разлог вашег одласка на колеџ, будите поштени према себи и то признајте. Држите на уму да одлазак на колеџ може значити и озбиљно угрожавање вашег исправног погледа на живот. Ваш морал и исправан став могу се тешко пореметио јеврејском пропагандом с којом ћете бити суочене. То је предузимање високог ризика, а одлазак на колеџ тога није вредан.

Све у свему, желео бих да додам ово: девојке и младићи, сетите се зашто вас је природа овде послала – да ширите своју врсту, да се множите и увећавате Белу расу, да се борите за ту расу суочену са насилним светом. Да бисте то урадили, значи, морате да се венчате, да подигнете породицу, а мужеви да зарађују за пристојан живот. Што је пристојнији, то је бољи. Овде бих желео да истакнем још један мали савет који се губи у данашњој навали погрешних значења, а то је слоган који наша младеж често користи да "новац није све". Наравно да новац није све, али ово имплицира да он није ништа, што није тачно. Без обзира како га распоредите, новац, који глава породице доноси својој породици, пресудан је фактор многих ствари. Он ће одредити крај у коме живите, врсту куће коју имате, одећу коју носите и квалитет хране коју једете. Он ће одредити и време које ћете моћи да проведете у пословању по свету, у забави и рекреацији. Немојте да вас завара ова либерална реченица коју многи студенти протурају, тврдећи да "новац није све", омаловажавајући "глупи комерцијализам", и слично. Већина ових празноглавих будала долази из средине у којој никада нису морали да раде. Да су били избачени и препуштени сами себи, да су морали да зарађују за живот, реалност живота би им брзо ућуткала ове глупе идеје. За крај, предлагам да будете поносни што сте рођени као припадник елите природе, круне њеног стварања, велике Беле расе. Природа вас је обдарила многим дивним талентима. Када сагледате своје способности, не губите време, искористите их на најбољи начин. Планирајте унапред. Поставите циљеве. Будите самоуверени, предузимљиви, креативни, конструктивни, инсистирајте на својим правима. Ако сте сигурни у себе, нека вас чују.

Одважите се да будете велики. Будите идеалиста, али и реалиста и практичар у исто време. Сетите се да ви, као млада особа, имате нешто драгоцено што ми старији не можемо да купимо ни по коју уцену – време. Искористите га најбоље што можете. Изнад свега, будите поносни на дивне беле претке који су вас створили и који су вам омогућили да живите у овом узбудљивом периоду историје наше расе. Радујте се што ћете наставити наслеђе наше велике Беле расе и што ћете дати свој допринос њеном уздизању до све већих висина савршенства.

ПОГЛАВЉЕ БР. 24

Предности самозапошљавања

У претходном поглављу споменуо сам начине и путеве којима млади људи могу да уђу у посао. Такође сам споменуо и многе предности самозапошљавања. С обзиром да је ово прилично широка тема и не односи се само на младе људе, желим да о томе више говорим у овом поглављу. Важно је повратити контролу над судбином белог човека и преузети контролу над, што је више могуће, послова. Данас Јевреји увелико доминирају у бизнису, као и у многим другим кључним центрима моћи. Верујем да предности контролисања сопственог посла нису раније јасно истакнуте белом човеку зато што су Јевреји творци великог дела пропаганде коју читамо. Они знају важност поседовања сопственог посла и не пада им на памет да охрабрују белог човека да уђе са њима у трку. Користећи, до крајњих граница преваре у образовању и пропаганди, они настављају да причају само о радним местима.

Једна од добрих страна поседовања сопственог посла је здравији ментални став који на тај начин обезбеђујете. Сигурно је да поседовање сопственог посла буди у вама много више поноса и сигурности у себе него када сте запослени код неког другог. Постоји једна прича о неком старцу који је имао новинарницу у великом граду и који је практично све време проводио у тој радњи. Када су га упитали зашто у радњи проводи толико времена, одговорио је: "Она је моја и могу да радим како ја хоћу. Више уживам у вођењу моје мале радње него у било чему другом. Ето, због тога тамо проводим пуно времена." Када изградите сопствени посао, ви сте на неки начин и стваралац, радите креативан посао изградње и уређивања живе организације, која не само да је продуктивна већ је и профитабилна. Како се посао шири и постаје већи постајете још задовољнији, јер сте плодан и креативан сегмент нашег друштва. Поседујући свој посао ви, као стуб друштва, имате велики престиж и поштовање, које сте с правом зарадили.

Наравно да је приход, који можете да остварите преко изградње и ширења сопственог посла, у већини случајева, далеко већи од онога што можете да зарадите користећи исто време и труд радећи за неког другог. Увек сам говорио да човек себи вреди дупло више него компанији у којој би могао да ради. Статистика показује да пословни човек који држи сопствени посао има много веће приходе од просечног, запосленог човека, а у хиљадама и стотинама хиљада случајева, они су неограничени. Шансе да постанете милионер радећи за неког другог, без сумње су врло слабе, док је већина пословних људи, који су постали милионери, успела то да чине имајући

сопствени посао. Много слушамо о предностима рада за велике корпорације, а најчешће навођена предност је пензија коју можете добити након што сте предано и вредно радили за компанију последњих 40 година, када вас у 65. коначно пусте. Живео сам у Јужној Флориди, на Златној обали и тамо гледао огромну гомилу пензионера. Рекао бих да перспективе које вас чекају када одете у пензију из велике корпорације, нису ни близу тако ружичасте како су многи мислили ових година. Као прво, како човек стари, он смањује своје радне активности, али то не значи да мора неминовно и да их напусти. Када радите за велику компанију и када се приближавате шездесетој или шездесет петој години, ваша плата је вероватно висока. Стога компанија не жели, нити себи можда може да приушти, да вам дозволи да успоравате и производите мање него што сте некада чинили. У ствари, због ваше високе плате, они очекују да ћете производити више него пре, а то подразумева више одговорности неко икада. Тада коначно стиже дан када навршавате шездесет и пет година и одлазите у пензију. Смањење прихода је тренутно и драстично. Искрено говорећи, многи пословни људи, који су били у великим компанијама у току својих најактивнијих четрдесетих година, доживљавају изненадну промену као шок. То није ружичаста бајка коју су очекивали. За многе је то прилагођавање тешко. У многим случајевима, они се осећају изгубљено и не знају шта ће са својим временом. Сувише често се дешава да убрзо након пензионисања, уместо да уживају у замишљеном златном добу, здравље почиње да их издаје и они умиру. Често је највећи утицај на погоршање њиховог здравља имала та психичка промена.

Другачије је када имате свој посао. Многи људи, који су се упустили у бизнис у својим раним двадесетим годинама, често су за само десет година изградили посао за који би требало четрдесет година. До шездесете године живота они су обично богати и независни. Имају прилично добро установљен ланац команде и управљања послом, тако да могу да долазе како им се прохте, могу да раде мало или много, како год желе, а њихов посао тече. Сви они, без разлике, воле да остану у управи дуже од шездесете или шездесет пете године, а многи од њих остају и када напуне седамдесет па чак и осамдесет година, и уживају у сваком тренутку.

Друга предност коју доноси самозапошљавање је породична стабилност. Када радите за велику компанију, она, изгледа, има ружну навику да вас сваких пар година премешта у нову фабрику, негде на другом крају земље, поткопавајући тако корен вашег дома, одвајајући вас од пријатеља и веза које сте учврстили. Ово подразумева и прекид вашег одласка и клубове, одвајање ваше деце од школе у коју иду и кидање многих веза које сте дуго учвршћивали. У случају када је посао уходан, породица има могућност да пусти корене на простору по сопственом избору, који се често оснажују две, три или више генерација.

Ваша стабилност се појачава и смиреношћу духа јер не морате да се бојите да ћете остати на цедилу. Ви сте газда и ви контролишете своје богатство и судбину. Не морате да се бојите да ће ваш шеф запослити неког од својих рођака на ваше место. Мирни сте јер не морате да budete жртва политичког маневрисања или изгубите посао зато што је неко, ко га жели, подмитио шефа у вашем одсуству. Када имате сопствени посао, ви сте шеф, посао је онакав каквим сте га ви направили и траје док год ви то желите. Можете да радите на миру и усмераваате посао тако да се ваши таленти најбоље искористе.

Када дође до годишњих одмора, имате неколико предности: 1. Можете да изаберете време када ћете да идете; 2. Можете да га продужите колико год хоћете; 3. Можете да идете на колико год желите годишњих одмора током године, под условом, наравно, да и даље добро бринете о свом послу; 4. Можете тако да планирате своје годишње одморе да могу да се рачунају као трошкови пословања. На пример, желите да одете на Хаваје и тамо уговоре посао, оснујете филијалу или преговарате о послу. У сваком случају, могућности да спојите посао са уживањем неограничене су. У већини случајева можете да комбинујете и рекреативне активности са својим послом. На пример, можете да се учланите у јахтинг клуб и припишете то трошковима пословања. Чланство бисте могли да искористите као вредно средство за успостављање пословних контаката.

Следећа захвална предност сопственог посла је што можете да обучите своју децу да преузму управљање и тиме пребаците посао на следећу генерацију, тако да он постане породични посао, а да га ви, ипак, и даље активно контролишете. Тако настаје породични посао и ви можете да видите како расте и шири се нешто што ће будуће генерације сачувати. Ово заиста може да буде највећа сатисфакција. Чинећи овако, стварате ближе породичне везе и шири заједнички идентитет. Имате сигурност да након ваше смрти, посао неће узурпирати неки халапљиви Јеврејин, већ ће он бити чврсто у рукама ваше деце, која су током година обучена да њиме руководе. Сопственим послом можете много да допринесете својој заједници. Можете да установите стипендије, можете да финансирате бејзбол тим Мале лиге, можете да подстакнете технолошко истраживање у одређеним областима које вас интересују. Финансијски, ви сте многоструко флексибилни јер не радите за плату. Када бисмо имали велики инфлаторни скок, вредност нашег бизниса, земљишта на коме се он налази и зграде расле би истом стопом. Како ваш посао напредује, тако се повећава и његова вредност, која није нужно подређена пљачкашким таксама на приход којима су оптерећене плате и наднице. Ваш посао је профитабилан и на друге начине. Можете га продати уколико то, постане пожељно; можете да позајмите новац на рачун свог посла; много пута можете да га издате, а ипак да га задржите; или можете га тестаментом оставити својој деци или некоме другоме, ако тако желите.

Многи успешни пословни људи продали су своје послове неким великим корпорацијама за милионе долара. Онда им је дато да њима управљају, уз добру плату. Ово не препоручујем, с обзиром да је куповина посла вероватно у рукама Јевреја, па на тај начин Бела раса поново губи. Многи људи се, наравно, боје да започну бизнис зато што мисле да је то скопчано са много ризика. Ово није добар начин размишљања. На крају крајева, све је ризик. И сам живот је ризик. Када се запослите у некој великој компанији свакако сте подложни ризику губљења тог посла. Ако започнете свој посао у раним двадесетим годинама свога живота, или чак и раније, и ако почнете са мало новца, не можете бити сувише погођени покушајима и грешкама које прате свако рано оснивање посла. Чак и ако банкротирате, нисте изгубили сувише зато што вероватно нисте ни имали много за почетак и још увек сте млади. Многи успешни послови били су основани након што је оснивач научио нешто из искуства банкрота неке од неуспешних фирми. Но, у већини случајева, када једном оснујете посао, имате велике шансе да га задржите, ширите и можда постанете веома богати. Уобичајена лаж, која је опстала до дана данашњег, јесте да је већина послова врло рањива и да су пропали за време кризе. То није истина. Прво се отпусте радници. У неким случајевима, мали послови су отпуштали све своје раднике, али су власници опстајали и настављали са послом. Када се осврнем на мали град у Саскачевану за време кризе (тада сам био тинејџер) сећам се да практично ниједан од тих малих послова није пропао. Тамо су биле две пиљарнице и обе су остале у послу. Нису држале никаквог радника са стране, него је цела породица радила у радњи и наставила посао по старом. Сећам се да је продавац машина, који је и пре кризе радио, наставио да продаје. Нису му требали радници, већ је водио посао и радио га сам. Сећам се и малог посла са гасом и нафтом, који је постојао и пре кризе, и који је наставио са радом и никада није посустао.

Тако је било са већином малих послова тамо. Сви су опстали и наставили са радом, иако неколицина са смањеном зарадом. Ипак, пошто је све што су морали да купују било јефтиније, нису били у већим губицима него пре. Међутим, људи који су имали своја запослења пре кризе и који су их изгубили, били су много горе ситуацији и ужасно тешко су налазили послове да би могли да издржавају своје породице. Мој отац, који је у то време био произвођач жита, успео је да издржава породицу за време кризе. Имали смо мало новца, али смо имали много хране. Живели смо од сопствене говедине, свиња, пилића, поврћа итд., и добро смо се хранили. Некако је успео да задржи имање за време кризе и пре него што је умро, преписао је имање на мог старијег брата. Упркос чињеници да је стигао у Канаду само три године пре кризе, успео је да изгради дивно имање, а до 1929. године управљао је трима имањима. Када је стигла криза, успео је да је преброди зато што је имао дом, посао и довољно хране за своју породицу. Пошто је био сељак и он је имао свој посао на који је могао да се ослони.

У закључку бих рекао да су, по мом искуству, људи који су имали сопствени посао током кризе били у бољој ситуацији од запослених у туђим фирмама, а да су, када је после рата наступила експанзија, били у одличној позицији да искористе предност, прошире се и створе велике и уносне послове. Многи мали послови разгранали су се у мултимилионске корпорације после рата. У сваком случају, мој став и закључак је да нам је потребно да се много више белих Нејевреја упусти у сопствени посао, да га контролише, набави земљу и некретнине и отера Јевреје са поља на коме он сувише дуго држи монопол. Уколико будемо расно лојални међу собом, ако послове будемо склапали са белом браћом, како бисмо истиснули Јевреје, онда можемо да очекујемо да ћемо заувек избацити те паразите са овог поља. Наш непоколебљив циљ треба да буде управо то, да збацимо Јеврејина са наших леђа и поново успоставимо контролу над сопственим пословима, судбином и влашћу.

ПОГЛАВЉЕ БР. 25

Хорације на мосту

Римљани су били храбри и племенит народ. Били су супериорни у златном добу класичне историје. Бела раса може бити поносна на оно што су постигли Римљани. Наш дуг према њима је немерљив. Много можемо да научимо из онога што су они изградили. Такође можемо много да научимо и из њиховог неуспеха да заштите своју дивну расу од разарања. Неколико векова по оснивању прве насеобине, Римљани су били само несталан народ, који је усред непрестаних битки држао врло мали део италијанске територије. Око 350. г.п.н.е., међутим, њихова територија рапидно је почела да се шири. За један век освојили су цело италијанско полуострво. До почетка хришћанске ере, Рим је био владар над свом, тада познатом, земљом око Медитерана. Тако установљено Римско царство је у свој својој слави и величини трајало још следећих пет векова. Нису га срушили Вандали и Хуни који су га, како нам је речено, освојили. Не. Распало се изнутра као да га је напао рак – рак кога су произвели Јевреји. Име рака је било хришћанство.

Хришћанство је ослабило снажне Римљане. Хришћанство је претворило херојски, борбени Рим, кога се плашио цео свет, у страшљивца без кичме. Док су такозвани римски "пагани" изградили дивну цивилизацију и моћну светску империју, "хришћански" Римљани су срушили и упропастили све то, гурајући белу расу у хиљадугодишње мрачно доба. Ипак, ова највећа од свих древних цивилизација трајала је хиљаду година, а римска цивилизација је, и када се распала, имала доминантан утицај у Европи следећих хиљаду година. Још и данас, у великој мери, утиче на нашу цивилизацију. У ствари, Бела раса много дугује Римљанима. Можемо бити изузетно поносни што смо браћа по раси овог великог народа. Ова супериорност Рима била је заснована на одређеним квалитетима које су поседовали на самом почетку своје историје. Римљани су били одлучни и упорни, енергични и неуморни; нису били уплашени никаквим преокретима среће и никада нису признавали пораз. Били су познати по свом патриотизму, дисциплини и јаком осећању дужности. Били су чиста ума, пословни и ефикасни. На крају, они нису били само борбена раса, већ су били надарени генијалношћу за учвршћивање и организовање, уобличавање и спровођење закона. Римски закон, римска организација и римске институције задржале су се и данас у већем делу континенталне Европе. Сами закони и влада Сједињених Држава засновани су на римским претходницима и римским моделима. Када је, у средњем веку, једном велика римска империја прешла у руке јеврејске хришћанске цркве, ова је римски геније за организацију, дисциплину и власт, узурпирала у своје сврхе.

Морамо, за будућа времена, проучити слабост Римљана, која је Јеврејима омогућила да Рим претворе у рушевине. Римљани нису схватили интегралну вредност расе у изградњи цивилизације и утврђивању њене будућности. Да су Римљани изградили своју владу и своју религију на расној основи, Јевреји никада не би имали шансе. Да су Римљани тада имали чврсту расну религију, попут ове коју смо основали ми из Креативистичке цркве, историја би другачије изгледала. Давно би Јевреји били истребљени и велика Бела раса данас би насељавала цео свет. Иако мој циљ овде није да приказујем славну историју римске цивилизације, ипак желим да истакнем суштину римског духа, коју је дивно осликао енглески песник, Лорд Меколи. Овај дух је лепо и племенито изражен у херојској нарацији »Хорације на мосту« која је део његовог дела »Призори древног Рима«. Он говори о времену када је, у раној историји, Рим почео да показује свој будући геније и величину својих људи. Када је огромна непријатељска војска, коју је предводио Ларс Порсена из Клузиума, прилазила Риму, градски оци су схватили да ће Рим пропасти уколико се непријатељ не заустави на мосту који је водио у град.

Одлучили су да се мост мора срушити. Али, било је сувише мало времена. Војска која се приближавала морала је бити заустављена у заливу довољно дуго да би се мост уништио. Позвали су три добровољаца да стану пред војску од тридесет хиљада војника док се мост не сруши. Главни део моста је морао да се одбрани на супротној обали реке Тибар, тако да ниједан непријатељ не стане на њега. Хорације се јавио као добровољац. Учинивши тако, он је изразио своје суштинско начело, које ми из Креативистичке цркве морамо прихватити. Као што је Лорд Маколијев еп драматично поставио: "Онда проговори храбри Хорације, Капетан капије: Сваком човеку на овој земљи смрт стиже пре или касније, а како човек може боље умрети него суочивши се са страшним непријатељем због пепела својих очева и храмова својих богова." Овај херојски еп нам говори како је Хорације, са два храбра помоћника, држао пут до моста док мост није срушен; прича како је остао тамо чак и када су градски оци позвали њега и његова два друга да пређу преко моста пре него што падне; о томе како је, на крају, стајао сам док мост није пао, а онда лагано намерно окренуо леђа својим непријатељима, уронио у реку Тибар и, са оклопом на себи, препливао на супротну обалу. Тај херојски говор у шест стихова ми Креативисти желимо да учинимо делом наше вере. Морамо га начинити делом нашег религиозног уверења: боље је умрети борећи се за нашу Белу расу, него се предати својим непријатељима. Много је боље умрети као херој него као кукавица и роб. Морамо схватити да природа није имала намеру да иједан појединац живи вечно и пошто умрети морамо, највећа је част и највиши израз оданости сопственом народу и раси борба за њено очување по сваку цену или смрт у тој борби.

ПОГЛАВЉЕ БР. 26

Латински – најистакнутији језик цивилизације

Размена идеја путем језика је најважнији чинилац који гради цивилизацију. Од хиљада језика који су настајали и нестајали, провлачећи се кроз цивилизације човечанства, кулминација је, без сумње, достигнута пре две хиљаде година формирањем латинског језика. Не тврдим да је највећа књижевност исписана на латинском језику, већ да сам језик морамо сматрати првим и најважнијим међу језицима човечанства до дана данашњег. Сама латинска књижевност је доживела своје златно доба и зенит у време Цицерона, Цезара и Помпеје, а књижевни језик и уопште, писани латински остали су на нивоу који је достигнут око 50. г. п.н.е.

Звук и форма латинског чине га једним од најмелодичнијих и најраскошнијих језика, природа његове синтаксе даје му компактност и прецизност коју ниједан савремени језик не поседује, чинећи га тако задивљујућим инструментом за вежбање егзактног мишљења и свести о изражавању. Штавише, знање латинског је кључ за једну од највећих светских књижевности. Не само да су десетак латинских писаца међу бесмртнима, већ је њихов утицај на развој и карактер наше енглеске књижевности исто толико постојан и дубок као и утицај латинског на енглески језик. Током првог и другог века нове ере, када је освојен већи део познатог цивилизованог света, Рим и његов језик су простирали се дуж целе територије, доносећи са собом огроман престиж римске културе, управе и закона. Латински је остао језик цркве, дипломатије и културе уопште, током целог средњег века. Тада је, доласком Ренесансе, постао још једном језик поезије и учења, претећи да засени новорођене романске језике.

Током дугих векова римске супериорности у Европи, латински је стекао посебну доминацију коју ниједан језик никада није уживао. Француски, италијански, шпански, португалски и румунски језик само су савремени издаци латинског језика, који се говорио у различитим деловима римске империје, тако да су познати као романски језици. Током средњег века, па све до модерног доба, латински је био језик науке и дипломатије; образован човек у било ком делу Европе познавао је латински као свој матерњи језик и њиме је писао и читао га. Философска и научна дела људи као што су Бекон, Њутн и други писана су на латинском, а не на енглеском. Латински језик важан је и данас јер је већина основних правних термина, који се користе у енглеском и америчком законодавству, на латинском језику. Имена врста у зоологији и ботаници изражавају се на латинском језику, чинећи их тако универзалним. Савремена медицина је испуњена латинским ознакама за различите лекове, латинским називима

мишића, костију, нерава и других делова људских, биљних и животињских организама. Имена различитих врста животиња, птица, инсеката изражена су на латинском језику. То је заиста универзалан језик и с правом може бити означен као најраскошнији језик људске цивилизације. Нису само романски језици настали из латинског, већ и германски и англосаксонски имају велики проценат речи са кореном који потиче од латинског језика. Узимајући то у обзир, видимо да је утицај латинског језика, кога је изнедрила римска цивилизација, огроман. Овом језику дугујемо много више него што му се данас приписује.

Зато верујем да учење и проучавање латинског у нашим школама мора бити много наглашеније и раширеније. Уместо проучавања десетина страних језика у нашим школама, од којих је већина губљење времена, јер се брзо забораве и никада више не користе, било би корисније детаљно проучити латински језик, што би требало да учине сви бели народи света. На овај начин би, уместо учења енглеског, немачког, шпанског, француског, португалског, италијанског, грчког и многих других језика, за путовање у иностранство, било сасвим довољно знање једног језика - латинског. Под овим се подразумева да би Енглези, Немци, Французи, Скандинавци и сви остали бели народи подучавали своју децу латинском, као другом језику, од ране младости. Тада би бели људи имали универзални језик на коме би могли да се споразумевају, без обзира у коју земљу путују. Пошто не заступамо учешће обојених раса у будућој историји, нисмо посебно заинтересовани да ли ће они усвојити овакве мере или неће. Но, сигурно би била велика помоћ и одлучан напредак за Белу расу постојање универзалног језика на коме би сви могли да комуницирају, језика који би сваки бели појединац могао да разуме. Не само да би нам ово пружио боље разумевање заједничког белог наслеђа које дугујемо великој римској цивилизацији, него би и помогло у даљем стварању уједињујуће везе међу белим народима света. Заједнички језик је уједињујући елемент међу људима. Разлика у језицима је чинилац поделе.

У неким земљама, као што је Швајцарска, говоре се четири језика: немачки, француски, италијански и у малом проценту хелветски. Као резултат тога, Швајцарци су осуђени да уче четири језика само да би могли да разговарају са својим сународницима. Упркос чињеници да ће покушати да порекну, то представља проблем и дели их. Стално се поставља питање – да ли је тај и тај немачки Швајцарац, или је француски Швајцарац или је италијански Швајцарац? Или је Швајцарски Швајцарац? Друго, на ком језику треба написати јеловник у ресторану или саобраћајни знак или владин проглас? Проблеми су бескрајни и непотребни. Да Швајцарци имају заједнички језик, ови проблеми би нестали. У Белгији имамо диван бели народ подељен по религији и језику. Једна група Белгијанаца говори фламански, друга француски. Због разлике у језицима и религији, ове групе су супростављене једна другој већ генерацијама. Данас су љуто подељени, а узрок је непотребан и разлике су

вештачке. Јевреји су се побунили да Канађани који говоре француски и Канађани који говоре енглески истрају у коришћењу својих језика тако што су ту земљу начинили двојезичном, у ситуацији када је енглески могао да се установи као официјелни језик, јер су Британци освојили Канаду пре две стотине година. Али, не – морала је да остане двојезичност као извор отрова, јер је у последња два века језик коришћен као револуционарно средство за поделу француске (беле) Канаде и енглеске (беле) Канаде, уз гнев, свађу, крвопролиће и мржњу.

Када сам последњи пут био у Порторику, приметио сам да се улажу напори за ширење шпанског језика на тој америчкој територији. Саобраћајни знаци, улични знаци и све остале званичне ознаке нису биле двојезичне него искључиво на шпанском језику. Јевреји не желе да овај елеменат поделе нестане (што се лако могло десити) већ га подржавају и шире. То се дешава широм света. Укратко, **Јеврејин користи свако средство које може да би поделио Белу расу – језик, религију, националност, разлике у добу, полу и десетине других.** Пошто је латински очигледно језик који најбоље изражава заједничку везу и наслеђе Беле расе, Јеврејин је, нарочито у последњих тридесет година, крајње агресиван у покушајима да избаци латински језик из употребе. Он више није предуслов за студије права или медицине на већини колеца и упркос чињеници да је то најзначајнији језик у наслеђу белог човека, сада се о њему најчешће говори као о "мртвом" језику. По моделу који су Јевреји применили на Немачкој, Адолфу Хитлеру и Белој раси у целини, користи се свака могућност да се блати и унизи све што је римско и латинско. Зато вам кажем, немојмо чувати латински језик само као непроцењиво наслеђе, него га искористимо за уједињавање Беле расе широм света. Док су разлике у језицима нешто што дели, заједнички језик уједињује. Стога предлажем да након што установимо латински као други језик међу свим белим народима света, наставимо даље. После деценија и генерација, требало би да промовишемо најбољи језик цивилизације белог човека за први, док би локалне језике сачували као други језик. Уколико изаберемо латински језик као заједничку основу уместо, рецимо, енглеског, немачког, француског или шпанског, избећићемо борбу и противљење до којег би дошло уколико бисмо покушали да се сагласимо око једног од водећих савремених језика.

Због тога, у интересу јединства; у интересу практичности; у интересу уједињавања Беле расе; и изнад свега, у интересу очувања нашег дивног римско-латинског наслеђа, предлажем да пропагирамо латински језик све док једног дана он не постане заједничка нит и универзални језик обновљене Беле расе.

ПОГЛАВЉЕ БР. 27

Пут ка величини

Сви који су за елиминисање и искорењавање правих узрока криминала, сиротиње, болести и незнања, морају по правилу бити и за слабљење обојених раса. Сви који су за ширење и напредак цивилизације и културе, мира, обиља и просперитета, морају по правилу бити за напредак и експанзију Беле расе. Наша религија, Креативизам, залаже се за оба ова циља, односно за слабљење обојених раса и експанзију Беле расе, не само зато што то јесте пожељно; ми смо свим срцем посвећени овим циљевима зато што нам је природа усадила диван порив да ширимо своју врсту до граница наших моћи и насељавамо свет својом врстом. Предани смо овом програму зато што је он усађен у сваки наш инстинкт и саму нашу душу. Природа, поред тога што нам даје свако право да ширимо сопствену врсту до крајњих граница наших способности, такође нам каже да је то и сама суштина наше мисије овде на земљи.

Постоји још један значајан разлог због чега морамо ширити Белу расу до крајњих граница своје моћи. Ако то не урадимо, обојени олош, наставиће да се шири по стопи која је већ сада застрашујућа. Не само да ће нас у будућности бројчано надјачати и преплавити на лицу ове земље, него је то већ и почело да се догађа пред нашим очима. То могу да раде само уз нашу помоћ и беспоговорни пристанак. Чине то уз помоћ Јевреја, уз помоћ нашег слепила или, још боље, наше глупости. Када погледамо на статистичке податке о криминалу, видимо да су више од 85% насилних злочина у Сједињеним Државама починили црнци, који чине (речено нам је) отприлике 12% наше популације. Други непропорционални број злочина почине Порториканци и остали мешанци које су Јевреји намерно довукли у великом броју у ову земљу. Када се ради о софистициранијем злочину, као што су преваре, обмане, фалсификати, организовани криминал и проституција, видимо да је већина ових злочина почињена или директно или су их инцирали и њима управљали међународно Јевреји. Чак и они злочини за које је бели човек окривљен, ако се помно истраже, показују да су у њих, на неки начин, Јевреји увукли белог човека, овако или онако, како би их починио, било то ширењем алкохола, или рекетом у порнографији, или организованим рекетом за дрогу, или многим другим организованим видовима криминала за које су Јевреји тако способни. У сваком случају, са сигурношћу се може рећи да је на број од 100.000 црнаца или 100.000 Јевреја стопа почињеног злочина 20 до 30 пута већа него у односу на исти број белих људи. Ако се, надаље, потпуно елиминише утицај Јевреја на друштво белог човека, који се врши и кроз организовани криминал и преко дегенеративне пропаганде,

са сигурношћу се може рећи да ће и криминал, као такав, нестати као проблем и, у ствари, биће ретка појава у односу на свеопшту кугу коју данас представља. До истог закључка може се доћи и када се посматра сиромаштво, болест и незнање. Да живимо у белом друштву, потпуно изоловани од јеврејских утицаја и ови проблеми били би, такорећи, решени. Уз јеврејски стисак, који је сада тако јак око Беле расе, ови проблеми неће никада бити решени. Напротив, они ће само постајати гори, а Бела раса ће неминовно бити уништена, уколико се не ослободимо тог стиска. По сваку цену се морамо ослободити те тиранске јеврејске доминације и преотети од Јевреја контролу над судбином белог човека, те је поново ставити у чврсте руке белог човека.

У овој књизи смо већ поставили циљеве, изнели сврху и изградили вечну веру око које се бели човек може заувек окупљати. Сврха овог поглавља је да расправи и предложи начине постизања тих великих и вечних циљева. Како ћемо то урадити? Одоговор лежи на вама, драга моја бела браћо и сестре. Постоји ли боља особа на свету од вас, који ово читате, у стању да се ухвати у коштац са проблемом, посвети му се и почне одмах са послом. Циљеви се могу и морају постићи. То је питање живота и смрти. Кључне речи у овој мучној борби су: посвећеност, пропаганда и организација. Понављам посвећеност, пропаганда и организација. Један човек или једна жена, који раде на овоме, могу много да учине у току свог живота. Уз помоћ осталих могу учинити и много више. Хиљаде које раде заједно, уједињени у заједничком циљу, организовани и посвећени, могу да остваре огроман утицај. Милиони белих људи, који делују као организована снага на заједничкој ствари, могу и постаће најмоћнија сила на лицу земље. Не постоји ништа што их може зауставити. Снага није само у броју, већ и у јединству и имању циља коме су посвећени. Она има дејство огромног маља коме ниједна неорганизована сила не може одолети. Организована и уједињена Бела раса је десет пута моћнија од остатка света заједно.

Кроз ову књигу смо већ говорили колико су оданост и лојалност према сопственој раси важни, без сумње, то су први и основни елементи које морамо имати да бисмо почели поновну изградњу нашег белог друштва и поново успоставили контролу над сопственом судбином. Пошто сам ово наглашавао у књизи, нећу се враћати на овај веома важан елемент, али желим да истакнем кључну улогу пропаганде. Док је Јеврејин у потпуности зна вредности пропаганде, већина белих људи клони се чак и термина пропаганда, као да је то нешто покварено и нечисто. Ово је потпуно бесмислен став и не смемо себи дозволити да имамо предрасуде у коришћењу овог најважнијег и најмоћнијег оруђа. **Пропаганда, као таква, није ни добра ни лоша, и зависи од тога како се користи.** Она је као реч "влада", која може бити и добра и лоша и индиферентна. Или, попут речи "религија", "политика", "новац". Ниједна од ових речи сама по себи није ни добра ни лоша. У погрешним рукама (као што су, рецимо, јеврејске) оне могу бити моћан алат који нам увелико може шкодити. Укратко, пропаганда је као ватра. У

зависности од тога како се користи и ко је користи, она ће бити разорна или крајње конструктивна. Хитлер је искрено рекао да пропаганда може учинити да рај личи на пакао, и обрнуто, да пакао личи на рај. Јевреји су навелико доказали да је то истина. Створили су комунистичку Русију, која је паклена држава, држава самих робова, која у очима Американаца делује прилично добро само захваљујући огромном коришћењу пропаганде. У исто време, од Хитлерове нацистичке Немачке, од периода огромне конструктивне активности Беле расе, васкрсења и процвата културе и просперитета, начинили су у очима великог дела белог света ђаволску ропску државу. Пропаганда, која је у огромним количинама усађивана у умове белих људи Америке, била је та која их је повела у рат противан свим њиховим интересима, а Јеврејима је помогла да униште покушаје белог човека да поврати контролу над сопственом судбином.

Да је, на пример, пропаганда тридесетих година овог века у Америци била у рукама људи који су посвећени интересима Беле расе и да су они изнели зликовачку јеврејску заверу, уместо што су лагали беле људе, сигуран сам да би се бели народ Америке прикључио Немцима у чишћењу куће. Дакле, само из овог случаја видимо да је пропаганда попут руке на управљачу велике и моћне локомотиве. Та рука може, уз веома мали напор, да натера моћну локомотиву да иде или уназад или унапред. Рука на управљачу одлучује. Тако је и са пропагандом. **Јеврејин, већ хиљадама година, зна какву страшну моћ контролише ако руководи пропагандним апаратом. Због тога је он одувек гравитирао нервним центрима моћи и први зграбио контролу над медијима.** Када једном узме контролу над средствима пропаганде, осећа се релативно сигурним, зато што зна да без икакве конкуренције може манипулисати, тровати, збуњивати и управљати мозговима својих гојских жртава, по жељи. У данашње време бели човек је готово потпуно лишен било каквих средстава за најширу пропаганду. Чак и она, за која мислимо да су у рукама белог човека, у великој мери манипулисана су из позадине од стране истог лажова – Јеврејина.

Јесмо ли сасвим беспомоћни у овом погледу? Не, нисмо. Један од најмоћнијих начина преношења идеја јесте изговорена реч. Усмено. То Јеврејин не може да контролише, бар не у овом тренутку, у Америци. Треба и мора да користите сваку прилику да говорите о вери и програму Беле расе који је изложен у овој књизи. Али, то је само почетна тачка. Не само да можете да говорите о програму белог човека, већ можете да разделите и велику количину ових књига и тако дате вашим белим расним друговима могућност да је прочитају и сами се увере у логику читавог програма. Вештина коришћења пропаганде је од највеће важности. Најтежа грешка је ако покушате да представите превише идеја у исто време. Генијалност успешног политичара је да снажно удара по свега неколико тачака, али да им у исто време прилази из хиљаду различитих углова, извлачећи увек исти

закључак и ударајући као маљ у исто рањиво место. Ни у ком случају масе нису у стању да издрже концентрисан напад на више фронтова. Учинити тако нешто значи само збркати ствари и расипати енергију која је потребна да се сруши непријатељ. Пропаганда не би требало да буде расута као сачма, већ би требало да носи снагу зрна испаленог из револвера магнума.

Даље, **пропаганда мора бити намењена масама, а не неколицини интелектуалаца.** Масе су снага нашег покрета за расну независност и надмоћ и стога цео овај религијски концепт мора бити усмерен на њих. Грешка је говорити високим интелектуалним круговима, преко глава људи до којих покушавате да стигнете. Што више будете у стању да тему или теме представите једноставно и снажно, то ће утицај бити јачи. У овом смислу, понављање је кључ да се дође до суштине. У овој књизи стално сам понављао многе кључне теме, а то сам радио намерно, како бих нагласио ствари које су најважније, прилазећи им из много различитих углова, са циљем да стигнем до истог закључка. Када би се важно и неважно понављало истим интезитетом, просечан читалац или слушаалац не би могао да разлучи шта је у вашој презентацији важно а шта тривијално. На пример, данас Јевреји бубњају о екологији, понављајући стално и изнова важност екологије, а да нису рекли ништа ново. Суштина је, међутим, да је она толико наглашавана и да је то толико пута понављано да се код просечног слушаоца ствара утисак да је то од највеће важности, и врло брзо он то прихвата као чињеницу. Факат да Јевреји износе лажне и измишљене идеје како би контролисали још већи део ваше земље и вашег посла, ван је сваке сумње. Просечна особа, слушајући пропаганду из дана у дан, брзо почиње да се уживљава са њом, убеђен у њен значај и ускоро је прихвата као своју.

Исти је случај са изузетно важним питањем расе, са којим се ми данас суочавамо, покушавајући да га наметнемо савести нашег народа. Морамо га стално понављати, понављати и понављати и ударати по њему. Морамо му прилазити из хиљаду различитих углова, све док бели човек не схвати борбу за опстанак у којој се налази и коју не може избећи. Прво што треба да учините јесте да формирате сопствену црквену групу, подразумева се креативистичке цркве. Хришћанство каже "где се двоје или више скупе" то је довољно за почетак. Не можемо а да се несложимо са већином пропагандних процедура и метода које је хришћанство користило и усавршило током протеклих 19 векова. Нико не може да доводи у питање успешност њихових метода. Коначно, имали су да продају изузетно тежак и непривлачан производ, а чињеница да су га тако успешно продавали говори много о успешности њиховог трговачког метода. Добро би било да испитамо њихове методе и извучемо корист из деветнаест векова искуства које су стекли. Сада су нама на располагању, у смислу организовања наше цркве. Много можемо да научимо од начина које су користили, тако успешно, ширећи њихово учење.

Свакако да број хришћанских цркава које чак и данас ничу, по Америци и лакоћа којом скупљају новац да би градили изузетно скупе и бизарне црквене грађевине, са потпуно бесмисленом и нереалном сврхом, треба да представља охрабрење за нас, Белу расу. То ће нам помоћи да схватимо да можемо учинити и више у промовисању и ширењу много значајнијег циља – опстанка Беле расе. Дакле, и ми можемо да се организујемо и ми можемо да окупљамо чланство, и ми можемо да скупљамо новац и ми можемо да градимо куће у којима ће се окупљати лојални припадници наше расе. Пошто су неке верске секте успешније од других, хајде да учимо од успешних. У овом тренутку у Америци, мормонска вера се најбрже шири, као што смо већ рекли у претходном поглављу. Запамтимо, стога, каква је техника мормона. Пошто сте основали језгро црквене групе, почевши са свега двоје-троје, дајте себи посебно име које би разликовало вашу заједницу креативистичке цркве од те друге групе. Почните са штабом и адресом, што може бити ваша кућа, или зграда, или сала коју можете изнајмити. Урадивши ово, почните са регрутовањем чланова. Сетите се мормонске технике регрутовања, где два млада човека уредно обучена, иду од куће до куће са веселим и топлим наступом, трудећи се да увуку људе у разговор, а ако је могуће и да уђу у њихове куће, где би дискутовали о својој религији.

Ово је веома важно. Када вас једном прихвате и уведу на место где даље можете опуштено дискутовати, први али најважнији корак је да изложите најважнија учења ваше вере. После тога, има толико много питања о којима можете расправљати са белом браћом или сестрама са којима разговарате. Данас бисте са просечном белом породицом могли да разговарате о томе како се њихова деца аутобусом одвозе у школу у црначке четврти; или како се црнчуге довозе у њихову четврт; или како бело суседство преплављује црнчуге; или како се порезима и социјалним давањима црнци каче на грбачу белих радника; или како се црнци доводе на радна места белаца, има десетине питања која брину и оптерећују умове просечне беле породице у Америци. Ваш је задатак да пробате и откријете које од ових питања узбуђује особу или особе са којима разговарате. Откривши то, ваш је задатак да га у потпуности испитате и покушате да предложите решење за њега. На овај или онај начин, решење треба да резултира зближавањем белих расних другова са заједничким циљем, под вођством Креативистичке цркве, као и даљим организовањем. Дакле, када пронађете оне који су заинтересовани да се укључе у белу заједницу, позовите их у вашу цркву, на следећи састанак – који би требало да се одржава у исто време сваке недеље. Од овог малог и наивног почетка изградите велику и моћну цркву у вашем суседству. Наш је циљ да саградимо стотине хиљада храмова за очување Беле расе, широм ове наше велике земље, а одатле и по целом свету. Убеђен сам да би се наша креативистичка религија ширила као дивљи пожар, када би свако од нас потрошио само десети део времена, енергије и новца који се троше на очување једва живе, морбидне и болесне хришћанске вере. Убеђен сам, када би се уложила само једна десетина напора у разобличавање хришћанства и објашњавања наше нове живе и

динамичне религије, да би хришћанство изгледало а креативизам тријумфовао широм света. То је наш наум и наш циљ. Пошто је наш програм толико револуционаран и толико базичан да захтева потпуну реорганизацију збрканог мишљења, које сада оптерећује умове Беле расе, од највеће је важности да се што већем броју регрутованих у нашу цркву обезбеди могућност да се упознају са овом књигом. Због тога треба организовати сталне кампање за дистрибуцију и ширење ове књиге, не само у вашем суседству, већ и областима за које сматрате да су плодно тло. Због толиког броја белих родитеља који су узбуђени и гневни због насилне расне интеграције и монгorealизације, могућност промовисања и ширења ове књиге су бескрајне.

У ширењу ове књиге најбољи метод је ходање од врата до врата. Наравно, најбоље је то чинити у пару, била то два мушкарца која праве атрактивну презентацију, или мушкарац и жена који иду од куће до куће. Покушајте да продате књигу после угодне дискусије, или, ако потенцијални купци оклевају, да је поклоните. Постоји алтернатива и да им позајмите књигу, са идејом да се вратите касније и видите да ли ће је купити пошто су је прочитали. У сваком случају, набавите себи хиљаду примерака ове књиге и почните да је дистрибуирате. Несумњиво је да ово може бити прилична жртва за неке. Међутим, када погледате колико новца Јевреји стално плаћају од вас, из године у годину, онда видите да је таква жртва изузетно добра инвестиција, она која се мора направити. Сетите се шта ради Јеврејин. Он великодушно даје и даје, за своје многобројне расне циљеве. Он улаже паре на овај или онај начин да би опет извукао корист за своју расу, која га заузврат лепо награђује због његове преданости и лојалности. У сваком случају, запамтите, када ова књига коначно постане јавно добро Беле расе, можемо сматрати да је кичма јеврејске завере заувек сломљена.

Један од најважнијих аспеката током регрутовања и коришћења пропаганде јесте способност да се ефектно говори у јавности. Хитлер каже да су сви велики покрети били промовисани снагом изговорене речи. Због тога се од вас тражи да научите добро да говорите. Није само важно да постанете добар говорник, већ је важно и да будете добри у расправама, чак и по малим кружоцима или у дуелу са појединцем. Једна од најбољих организација коју знам и у коју се можете лако укључити и релативно јефтино научити да добро говорите, зове се Тоустмастерс. То ће вам дати не само могућност да унапредите вашу говорничку технику већ ћете места доботи и платформу на којој ћете моћи да тестирате неке од ваших идеја и ваших говора, и имаћете изванредан број контаката са људима који су сасвим разумни и свакако су натпросечни по интелигенцији и способностима. Придружио сам се Тоустмастерсима још 1965., а већ годину дана после тога стекао сам довољно самопоуздања да се укључим у политику и кандидујем за конгрес у мојој држави, што сам успешно и окончао, победивши из првог пута.

Следеће ефектно средство је коришћење снимљене телефонске поруке с бројем телефона који ће се рекламирати усмено или писмено. Ова порука требало би да се мења једном недељно. У самој поруци требало би да стоји најава када ће се она променити, тако да би слушацац могао поново да позове и саслуша нову поруку. Најплодније поље за ширење инспиративне и динамичне нове религије представљају они који данас изгледају најбеспомоћније запетљани у јеврејску пропаганду. То су млади људи, а посебно студенти. Када погледамо све јеврејске изопачености пред којима су наши млади пали, врло често смо склони да њих окривимо због грехова и отпишемо их као неповратно изгубљене. То је потпуно погрешно. Ови млади људи, који су постали хипици, марксистички, револуционари, пре су за жаљење него за осуду. Они су пре жртве него злочинци. На њих се сручио свом жестином гнев јеврејске завере, а њихови родитељи нису им обезбедили апсолутно никакву заштиту и смернице. У основи и у дубини душе, ови људи су фини, идеалистички бели лојалисти, код којих су инстинкти још увек врло живи и пријемчиви за циљеве и идеологију коју могу да следе и у коју могу да верују. Они су тако потпуно заварани, заведени и обманути од стране својих родитеља тим лицемерним хришћанством, да су потпуно збуњени свим контрадикторним саветима које су примили. Без циља коме ће тежити, без неке посебне будућности за коју би радили, они су све то одбацили и побунили се. Побунили су се, али нису имали одговарајућу замену. Они очајнички траже, лутајући у вакуму.

Због тога верујем да ће се, посебно у студентским домовима, наша нова религија, базирана на законима природе, заснована на здравом разуму и на лекцијама из историје, а изнад свега, заснована на њиховим здравим инстинктима, примити и раширити попут шумског пожара. Верујем да нагласак треба да ставимо на младе људе, посебно оне који сада тумарају по студентским градовима, бесциљно тражећи оно што не познају. Убеђен сам да је то најзначајније и најплодније поље на коме треба да посејемо наше семе. Дакле, треба уложити највеће напоре који ће бити усмерени на формирање група по колецима, колеџ клубовима, засноване на промовисању Беле расе и оснивању црквених група међу студентима које и сами могу да воде и шире. Следећи изузетно важан пројекат, који треба да покрену предани, лојални бели људи, који имају средстава, јесте оснивање приватних школа или приватних универзитета заснованих на принципима креативистичке цркве. То није ништа теже од оснивања, рецимо, католичке школе, баптистичке школе или методистичке школе. Свакако да постоји велика потреба за читавом серијом таквих школа, а добро које би се из њих изродило, било би трајно. Са данашњим школама које су монгреализоване и права легла злочина, потреба за школама заснованим на очувању Беле расе и лојалности Белој раси постаје хитна и свеобухватна. Као изданак ове исте идеје, морају се формирати школе у којима би се обучавали лидери белог покрета и наше цркве. Оне би у неку руку биле сличне теолошким школама хришћанских цркава у којима се обучавају њихови проповедници и свештеници. На исти начин и ми морамо имати школе које

ће образовати наше лидере и наше мисионаре како би промовисали, ширили и унапређивали нашу философију и нашу расу. Потребне су нам и књижаре у којима би се продавале књиге које разоткривају Јевреје и промовишу креативизам. Потребни су нам и креативни писци који ће поново написати историју последњих неколико хиљада година узимајући у обзир јеврејски утицај и изопачење наше беле историје, нашег размишљања и наше вере. Ако имате склоности ка издаваштву, можда бисте могли да покренете часопис који би ширио идеје на којима се заснива наша нова религија. Јевреји су ово, наравно, учинили врло успешно, издајући и ширећи комунистичке часописе, либералне часописе и у ствари, кад погледате, готово све новине су претрпане таквим идеологијама које се отворено или кришом шире са њихових страница.

Као што сам већ поменуо, већина великих покрета шири се снагом изговорене речи. И данас је то истина, као што је увек и била, и наш покрет и наша вера имају очајничку потребу за великим бројем добро обучених говорника који ће ићи и ширити реч. Удружење Џон Бирч је ово урадило веома успешно, па би студија о њиховим методама била конструктиван водич за оно што треба да чинимо када шаљемо мисионаре да шире наше динамичне и револуционарне нове идеје. Ако сте у животној фази када треба да бирате каријеру или посао, било би добро да изаберете такву област у којој бисте могли да имате користи од тога што сте мисионар за нашу ствар. Ако изаберете да будете, рецимо, новинар, или да радите у маркетингу, или да будете писац или издавач, или било шта на пољу јавних информација, тада можете бити у кључној позицији да ширите идеје са мисионарским жаром.

Побројали смо неколико начина на које можете отпочети да ширите ову изузетно важну и револуционарну нову религију. Ниједан човек не може сам да уради све те ствари. Ако изаберете једну, две или три ствари, добро ћете урадити. Али, у сваком случају, то је водич да почнете да мислите о томе шта можете да радите и окренете се ка деловању у правцу онога што сте читали и о чему сте размишљали. Ово ни у ком случају није потпуна листа, нити су то све активности којима се можете бавити. Можда би било добро да седнете и саставите списак осталих активности у којима бисте могли успешно да промовишете и започнете сопствени програм. У сваком случају, ово је почетак и смерница. Неопходно је да почнете одмах и прилегнете на посао. Запамтите, идеологија без акције је бесплодна. Морамо делати. Нема времена за губљење и најбоље је почети одмах.

ПОГЛАВЉЕ БР. 28

Наша блистава будућност

Најузбудљивије, најдинамичније, најдивније и најлепше године за белу расу леже испред нас. На следећих неколико страница даћу прогнозу онога што видим као будућност Беле расе, када она доврши свој посао насељавања света. Видим свет у коме Јевреји, црнци и обојене расе неће више бити у нашој средини да нас дебилизују, пљачкају, малтретирају или куже. Радујем се времену када ће Бела раса моћи да искаже свој диван, продуктиван и креативан геније лишен пијавица на леђима које нам сада исисавају крв из наших вена. Када размишљам о доласку ове дивне ере, наша будућност изгледа ми ружичастије од ичега што је икада пре било замишљено. У ствари, тај рај на земљи неће бити сувише претеран израз за описивање узбудљиве будућности која нас чека. Када се Бела раса толико прошири да буде насељавала цело плодно тле ове планете земље, постараћемо се за узгајање Беле расе, уместо за њено упропашћавање, које се одиграва последњих 2000 година, и постараћемо се да изникне супер раса која ће бити свима на понос и радост. Верујем да ће током следећег века, када бели човек доврши свој примарни циљ насељавања света, имати просечног белог мушкарца или белу жену који су zgodни, атлетски грађени и необично здрави и духом и телом. Просечан мушкарац биће zgodан и мужеван, у ствари и више него просечна филмска звезда данас. Просечна бела жена ће бити висока, са прелепим женственим телом и невероватном лепотом.

Даље прдвиђам да ће просечна интелигенција знатно порасти када Бела раса отпочне програм свог унапређења и усавршавања. Док се данас сматра да је човек са IQ од 150 ретки геније који са дешава једном у 5000 случајева, предвиђам да ће сто година након што бели човек поново преузме контролу над сопственом судбином, геније овог калибра бити сматран прилично уобичајеном појавом. Штавише, можемо очекивати да имамо супер геније са IQ од 200 и више, који ће предводити нашу Белу расу на пољима технологије, науке и културе до висина о којима се данас једва може и сањати. Математика, хемија, физика, наука, технологија винуће се до вртоглавих висина које је данас тешко замислити. Биће стварана лепша музика него што је стварана у прошлости. Уметност и вајарство, архитектура, ослобођене јеврејског утицаја досегнуће највише стандарде лепоте који никада пре нису достигнути, који ће чак превазићи и оно што су Грци и Римљани остварили класичној цивилизацији или за време ренесансе. Имаћемо многе геније, као што су били Леонардо да Винчи, Микеланђело или Рембрант и ми ћемо, у ствари, имати супергеније који ће далеко превазићи све што је бели човек у прошлости икада достигао.

Не само да ће будући бели човек бити супериорна врста по здрављу, већ без црнаца и обојених раса у нашој средини који шире болести, прљавштину и загађење међу нама, претходне појаве болести биће у великој мери редуковане због неколико чинилаца: здравије врсте појединаца; надмоћне технологије исхране; непостојање шљама, прљавштине и дегенеративности. Избацивањем црнчука, Јевреја и шљама из наше средине, даље предвиђам да ће Бела раса, у врло кратком временском периоду, искоренити сиромаштво из целог света. Не само да неће бити гомиле обојених друштвених паразита који нам јашу на леђима и снижавају наш стандард живота, већ ћемо се ослободити и Јевреја који плачкају више од три четвртине нашег богатства путем шиканирања, поробљавања и плачке.

Штавише, Бела раса ће бити тако супериорна у својој организацији, тако продуктивна и креативна да ће бели човек, имајући тада свега неколицину незналица и индолентних трутова међу својом врстом, потпуно избацити сиромаштво као проблем из нашег друштва. У ствари, када населимо планету и када на располагању будемо имали сва богатства и све ресурсе целог света, са којима ћемо моћи да стварамо, градимо и производимо за себе, буквално ћемо пливати у богатству. Не само да је могуће, већ је и сасвим вероватно да ће свака бела породица моћи себи да приушти диван велики дом у привлачном, чистом окружењу. Биће могуће да има сву фину одећу, књиге, добру храну и све шта год пожели, на дохват руке и на располагању. Зашто предвиђам тако дивну будућност? Јер овај циљ не само да је потпуно могућ, већ је и неизбежан када бели човек буде слободан да испољи своје огромне креативне и продуктивне способности у своју корист. Са још напреднијим и способнијим генерацијама које долазе, обезбеђивање себе и своје породице биће песма за белог човека будућности. Данас сву енергију и продуктивност белог човека исисавају паразити који јашу на његовим леђима, и она се расипа на разарајуће ратове и борбе против самих белих људи, док ће у будућности сва стваралачка продуктивност бити коришћена само за његово добро.

Ми, на пример, више нећемо имати рата међу различитим народима. Бела раса ће, када усвоји Креативистичку религију као своју, и елиминисати разорни јеврејски утицај из своје околине, такође **елиминисати и ратове које изазивају Јевреји**. Уједињени у заједнички циљ сопственог унапређења, неће имати ни најмањи разлог да настављају самоубилачке ратове против самих себе, и неће више бити никаквих претњи од обојених раса против којих треба водити било какве врсте ратова. Укратко, ужасно разорне и поразне последице ратова у које су Јевреји убацивали Белу расу, генерацију за генерацијом, век за веком, биће потпуно искорењене. То више неће бити једно од многих зала која нас сада тако трагично погађа. Када се сетимо огромне цене, у виду богатства, ресурса, енергије и крви коју је Бела раса морала да плати у тим ратовима, које су у прошлости изазвали Јевреји и када

помислимо да су сви ти напори могли бити усмерени за нашу добробит и сама таква идеја нас запрепасти. Ипак, то је оно што ми можемо да урадимо, када бели човек прихвати религију коју сада оснивамо, религију која га учи да се уједињује и ствара и производи за своје сопствено добро, и учи га да захтева и спроводи контролу над сопственом судбином. Не само да ћемо се заувек ослободити разорних и заглуљујућих ратова које су Јевреји изазвали, већ више нећемо морати да издржавамо скупу и непродуктивну ратну машину као што то радимо данас. Даље, наши астрономски трошкови за социјална давања, који се сада бацају на паразитске црнце, биће у потпуности елиминисани. Само ова два чиниоца, уз одсуство јеврејског плачкања, уверен сам, смањиће порезе на делић од данашњих. Предвиђам да ће порези бити смањени до тачке где ће бити мањи од десет процената, можда пет процената, онога што су данас. Имајући на уму, даље, да ће криминал бити сведен до нивоа који је мањи од једног процента у односу на данашњи, (није тешко замислити одакле потичу данашњи огромни трошкови владе), уз елиминацију социјалних давања за ратове, трошкови ће бити само делић терета садашњег. Тада ће бели човек бити у ситуацији у којој ће његова креативност и продуктивност радити за добробит оног који их поседује – за самог белог човека.

Целокупан ефекат овога биће збирни. Уз стопу криминала, сведену на један проценат (или мање) онога што је данас, непродуктивни трошкови одржавања огромних полицијских снага пропорционално ће се смањити. Улице ће поново бити безбедне за људе, жене и децу, и дању и ноћу. Већина бирократских контрола, којима се малтретирају пословни људи и просечни грађани уопште, биће елиминисане. Више нам неће требати армије књиговођа и папиролога у влади и ван ње да нам онемогућују и ограничавају сваки наш покрет. Бели ће човек, у ствари, бити охрабрен да ради оно што најбоље уме - да ствара и производи. Одстрањивањем имбецила, идиота и морона, једноставним процесом забрањивања да умножавају своју беду, и ментални проблеми биће смањени на тек по који случај, и то неће бити као што је данас, када они ничу као печурке. Наш приступ ће бити спречавање репродукције и размножавања ментално и психички дефектних. Ово мора и биће одстрањено онако како то природа диктира. Уместо да по сваку цену чувамо у животу све деформисане и дефектне, да пуштамо да расту и размножавају се, наш став ће бити да доносимо само здраву и интелигентну децу на свет, онолико колико је то могуће. То је оно што нам природа говори да урадимо. Могу да предвидим тако много великих и дивних предности које ће се појавити за Белу расу, једном када она буде на путу напретка, да је списак тих предности бесконачан и запањујући. Већ смо споменули да бисмо желели да видимо крај ратовима и разарањима. Криминал и сиромаштво ће практично бити елиминисани. Без црнаца у нашој средини, неће бити ни шљама. У ствари, ако сте посетили неки од дивних, чистих градова Немачке или Швајцарске, можете имати увид у то како лепе градове и лепе пејзаже можемо очекивати када бели човек поново пронађе себе. Градови ће бити чисти, са много

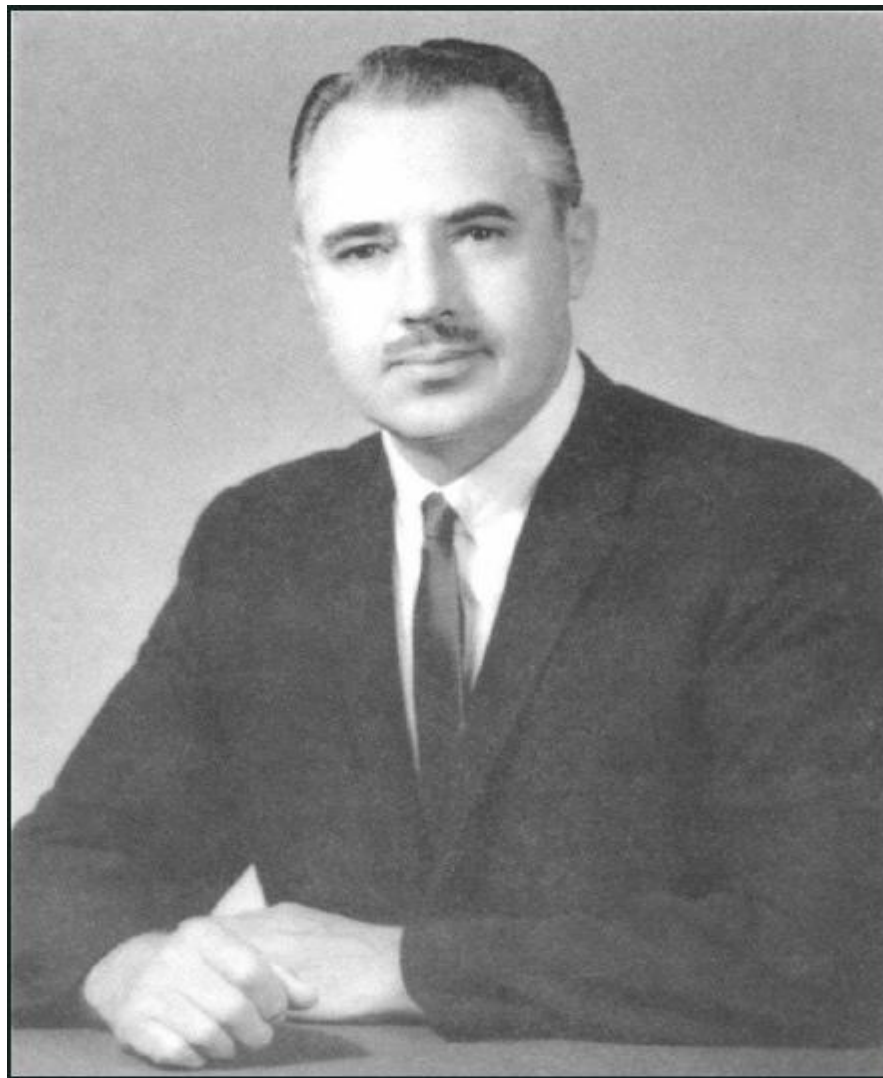
прелепих паркова. Улице ће бити пуне дрвореда и цвећа, и све ће бити уредно и чисто, што смо видели у многим потпуно белим земљама данашње Европе, као што су Холандија, Швајцарска и Немачка (на жалост, само 30-так година након писања ове књиге споменуте земље су загађењене небелим имигрантима). Само са будућом Белом расом, ослобођеном од Јевреја, ова тежња ка лепоти и чистоти биће наглашена и далеко ће превазићи све оно што данас имамо.

Даље, неће нас више пљачкати и трошити наше ресурсе слањем "помоћи иностранству" (црнчугама у Африку и другде) из наше средине, јер више нећемо пребацивати огромне суме нашег тешко зарађеног новца у земље као што је Индија нпр., где се он одлива као у буре без дна. У ствари, белим народима света, који ће имати земљишне поседе на свим континентима и њихове природне ресурсе, биће савршено добро, без ичије помоћи. Биће мало потреба за слањем било какве помоћи. Уместо тога, напредна трговина биће уобичајени поредак ствари. Не само да ћемо имати и напредну животну средину већ више неће бити расних напетости. Сви ћемо бити исте расе и говорићемо истим језиком. Сви ћемо већ до танчина научити да поштујемо нашу нову религију, којом се слави, поштује и уздиже раса, као и да поштујемо једни друге. Тада ћемо већ **научити лекцију о расној лојалности и расној солидарности**. Даље, са напредном технологијом и са финијом, способнијом и интелигентнијом врстом људи која ће је користити, са ресурсима света на располагању, буквално ћемо пливати у богатству и вероватно нећемо морати да радимо ни близу тако напорно као данас. Могу да предвидим да ће, пошто је Бела раса продуктивна и креативна и пошто је бели човек градитељ и радник, он ипак, уз мање посла него данас, испунити све ово и још увек имати много времена за одмор и уживање. Стога предвиђам огромну експанзију рекреативних активности. Могу да видим да ће бели људи проводити време радећи ствари које их највише интересују. Више времена ће проводити бавећи се спортовима и рекреацијом. Бавиће се културним пројектима, музиком, уметношћу, скулптуром и многим другим креативним активностима, које још нису измишљење.

Уз толико повећану продуктивност и ослобођени свих паразита, сви бели људи ће бити у ситуацији да могу лако да заснивају и издржавају породицу. Моћи ће то да ураде у млађим годинама, као што природа каже да треба. Без паразитских Јевреја и црнаца на леђима, не само да ће животни стандард бити много виши, већ ни супруга неће више морати да иде на посао да би помагала састављање краја с крајем. Она ће бити слободна да чини оно што јој је природа наменила – да буде супруга и мајка, да брине о својој породици и изграђује срећан дом. Имаће времена да се посвети уметностима и занатима, музици и културним догађајима. У ствари, цела породица имаће више времена и средстава да се посвети таквим вишим циљевима и неким рекреативним задовољствима.

Предвиђам да ће Бела раса славити много националних празника и уприличити многе активности које ће бити у част њених великих вођа из прошлости. Славиће и одавати почаст оним генијима који су довели Белу расу до виших степена достигнућа, напретка и добробити, у којој ће они тада уживати. Предвиђам многе скупове и параде и културне активности које ће славити и уздизати Белу расу, у некој врсти религиозне прославе. Нирнбершки скупови из тридесетих година, под вођством великог човека, Адолфа Хитлера, типичан су пример прослава у којима ће Бела раса уживати у будућим вековима. Овакве врсте слављеничких окупљања су активности које испуњавају душу и имају велику корист за наше људе. То је врста везива која уједињује и спаја људе у односу на заједнички циљ, који стреми ка вишим и већим достигнућима, где учесници добијају психолошку награду која је неопходан стимуланс за појединца.

Уз све ово, предвиђам да ће доћи до технолошке експлозије чију је магнитуду тешко замислити. Мада ће овај огроман технолошки напредак доћи природно због супериорности креативног генија Беле расе, то ипак није ни близу тако важно као што ће бити прочишћавање наше расе. И њено контролисање сопствене судбине. Ипак, уз белог човека који контролише своју судбину и који има ината и урођене жеље да усавршава и унапређује своју врсту, у комбинацији са технолошким напретком за који је тако способан, то ће заиста створити рај на земљи какав свет није никада видео. За разлику од хришћанства које предвиђа ватру и крв, болести и патње, ватру пакла и разарање, ја сам велики оптимиста што се тиче будућности белог човека и предвиђам да ће доћи велике и дивне ствари. Предвиђам их зато што су неизбежне за белу расу. Тако обилно надарени креативношћу, интелигенцијом, продуктивношћу и генијем, карактеристичним за Белу расу, све што нам је заиста потребно јесте да се ослободимо паразита који су нас сакатили у прошлости и управљали нашом судбином. Када дође тај дан, наша будућност неће бити само блистава и дивна, биће динамична и узбудљива, биће онаква каквом је човечанство у прошлости никада није ни замишљало.

In memoriam – Ben Klassen 1918-1993